

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Ustawa z dnia o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO:	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/61 UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2120 UE z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii.

Jedn. red.	Treść przepisu UE	Obowiązek wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu ustawy
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/61 UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej				
	Przedmiot i zakres stosowania			
Art. 1	1. Niniejsza dyrektywa ma na celu ułatwianie i wspieranie realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej poprzez promowanie wspólnego korzystania z istniejącej infrastruktury technicznej i poprzez umożliwianie efektywniejszej realizacji nowej infrastruktury technicznej w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.	N		
	2. Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi minimalne dotyczące robót budowlanych i infrastruktury technicznej, w celu zbliżenia niektórych aspektów przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w tych dziedzinach.	N		
	3. Państwa członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzać środki zgodne z przepisami Unii, które idą dalej niż wymogi minimalne określone w niniejszej dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel, o którym mowa w ust. 1.	N		
	4. Jeżeli którykolwiek przepis niniejszej dyrektywy jest sprzeczny z którymkolwiek przepisem dyrektywy 2002/21/WE, dyrektywy 2002/19/WE, dyrektywy 2002/20/WE, dyrektywy	N	Art. 22 ust. 2	Art. 22.2 Prezes UKE, wydając decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, bierze pod uwagę, by opłaty z tego tytułu umożliwiały zwrot poniesionych przez przedsiębiorcę

	2002/22/WE lub dyrektywy 2002/77/WE, pierwszeństwo mają odpowiednie przepisy tych dyrektyw.			telekomunikacyjnego kosztów, w szczególności bierze pod uwagę cele określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz. Urz. UE L 108 z 24.04.02, str. 33, z późn. zm.) oraz wpływ dostępu do infrastruktury technicznej na plan biznesowy tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, w szczególności na realizowane przez niego inwestycje dotyczące szybkich sieci telekomunikacyjnych.
Art. 2	<p style="text-align: center;">Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje określone w dyrektywie 2002/21/WE.</p> <p>Zastosowanie mają również następujące definicje:</p> <p>1) „operator sieci” oznacza przedsiębiorstwo dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności, a także przedsiębiorstwo zapewniające infrastrukturę techniczną przeznaczoną do:</p> <p>a) świadczenia usług w zakresie wytwarzania, przesyłu lub dystrybucji:</p> <p>(i) gazu;</p> <p>(ii) energii elektrycznej, w tym oświetlenia publicznego;</p> <p>(iii) ogrzewania;</p> <p>(iv) wody, w tym również usuwania lub oczyszczania ścieków i nieczystości, zapewniania systemów odwadniania;</p> <p>b) świadczenia usług transportowych obejmujących linie kolejowe, drogi, porty i lotniska;</p> <p>2) „infrastruktura techniczna” oznacza dowolny element sieci, który może służyć do umieszczenia w nim innych elementów sieci, samemu nie stając się aktywnym elementem tej sieci, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory kontrolne, studzienki kanalizacyjne, szafki, budynki lub wejścia do budynków, instalacje antenowe, wieże i słupy; kable, w tym włókna światłowodowe, w których nie jest realizowana transmisja danych, oraz elementy sieci wykorzystywane do dostarczania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 2 pkt 1 dyrektywy Rady 98/83/WE, nie stanowią infrastruktury technicznej w rozumieniu niniejszej dyrektywy;</p>	T	Art. 2 ust. 1 pkt 3 i 7	<p>„3) podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej – osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której przepisy szczególne przyznają zdolność prawną, zapewniającą infrastrukturę techniczną na potrzeby:</p> <p>a) wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji gazu, energii elektrycznej lub ciepła, w tym oświetlenia publicznego,</p> <p>b) zaopatrzenia ludności w wodę, gromadzenia, przesyłania, oczyszczania lub odprowadzania ścieków, ogrzewania, systemów odwodnienia, w tym ciągów drenażowych,</p> <p>c) transportu, w tym linie kolejowe, drogi, porty i lotniska;”</p> <p>7) operator sieci – przedsiębiorcę telekomunikacyjnego lub podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej, w tym jednostkę samorządu terytorialnego;</p>
		T	Art. 2 ust. 1 pkt 5	<p>„5) infrastruktura techniczna – każdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, wieże i słupy, z wyłączeniem:</p> <p>a) kabli, w tym włókien światłowodowych,</p> <p>b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,</p> <p>c) kanałów technologicznych w rozumieniu art. 4 pkt 15a ustawy</p>

	<p>3) „szybka sieć łączności elektronicznej” oznacza dowolną sieć telekomunikacyjną zdolną do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego o prędkości co najmniej 30 Mb/s;</p> <p>4) „roboty budowlane” oznaczają każdy całościowy wynik robót budowlanych lub inżynieryjno-budowlanych, który samodzielnie wystarcza do spełnienia funkcji ekonomicznej lub technicznej i obejmuje co najmniej jeden element infrastruktury technicznej;</p> <p>5) „podmiot sektora publicznego” oznacza organ państwowy, regionalny lub lokalny, podmiot prawa publicznego lub stowarzyszenie utworzone przez co najmniej jeden taki organ lub co najmniej jeden taki podmiot prawa publicznego;</p>	<p>T</p> <p>N</p> <p>N</p>	<p>Art. 2 ust. 1 pkt 6</p> <p>Art. 3 pkt 7, 7a, 8 ustawy Prawo budowlane</p> <p>Art. 5 § 2 pkt 3 kpa</p>	<p>z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460, z późn. zm.¹⁾);</p> <p>6) szybka sieć telekomunikacyjna – sieć telekomunikacyjną zdolną do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego o przepustowości co najmniej 30 Mb/s;</p> <p>Art. 3 pkt 7, 7a i 8 Pb</p> <p>7) robotach budowlanych - należy przez to rozumieć budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego;</p> <p>7a) przebudowie - należy przez to rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji; w przypadku dróg są dopuszczalne zmiany charakterystycznych parametrów w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego;</p> <p>8) remoncie - należy przez to rozumieć wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, a niestanowiących bieżącej konserwacji, przy czym dopuszcza się stosowanie wyrobów budowlanych innych niż użyto w stanie pierwotnym;</p> <p>Ileokroć w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego jest mowa o: (...) organach administracji publicznej - rozumie się przez to ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej), organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2;</p>
--	--	----------------------------	--	--

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 774, 870, 1336, 1830, 1890 i 2281.

	<p>6) „podmiot prawa publicznego” oznacza podmiot, który posiada wszystkie poniższe cechy:</p> <p>a) został utworzony w konkretnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, nie mając charakteru przemysłowego ani handlowego;</p> <p>b) posiada osobowość prawną; oraz</p> <p>c) jest finansowany w całości lub w przeważającej części przez państwo, władze regionalne lub lokalne lub inne podmioty prawa publicznego; bądź jego zarząd podlega nadzorowi ze strony tych władz lub podmiotów; bądź ponad połowa członków jego organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego została wyznaczona przez państwo, władze regionalne lub lokalne, lub przez inne podmioty prawa publicznego;</p> <p>7) „wewnątrzbudynkowa infrastruktura techniczna” oznacza infrastrukturę techniczną lub instalacje w obiekcie użytkownika końcowego, w szczególności elementy będące współwłasnością, przeznaczoną do umieszczenia przewodowych lub bezprzewodowych sieci telekomunikacyjnych, które umożliwiają dostarczanie usług łączności elektronicznej, oraz łączącą punkt dostępu budynku z punktem końcowym sieci;</p> <p>8) „wewnątrzbudynkowa infrastruktura techniczna przystosowana do szybkich łączy” oznacza wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną przeznaczoną do umieszczenia elementów lub umożliwienia realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej;</p>	<p>N</p> <p>N</p>	<p>Art. 29c ust.7 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1-3a ustawy Prawo zamówień publicznych</p> <p>§ 192b rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (rozporządzenie budynkowe)</p>	<p>Art. 3. 1. Ustawę stosuje się do udzielania zamówień publicznych, zwanych dalej "zamówieniami", przez:</p> <p>1) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych;</p> <p>2) inne, niż określone w pkt 1, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;</p> <p>3) inne, niż określone w pkt 1, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:</p> <p>a) finansują je w ponad 50% lub</p> <p>b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub</p> <p>c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub</p> <p>d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;</p> <p>3a) związki podmiotów, o których mowa w pkt 1 i 2, lub podmiotów, o których mowa w pkt 3;</p> <p>§ 192b</p> <p>Instalacją telekomunikacyjną, o której mowa w § 56, zwaną dalej "instalacją telekomunikacyjną", jest zainstalowany i połączony pod względem technicznym i funkcjonalnym układ jej elementów wykonany zgodnie z Polską Normą dotyczącą planowania i wykonywania instalacji wewnątrz budynków.</p>
--	---	-------------------	--	---

	<p>9) „generalne prace remontowe” oznaczają roboty budowlane lub inżyniersko-budowlane w obiekcie użytkownika końcowego, obejmujące modyfikacje konstrukcyjne całej wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej lub jej znacznej części i wymagające pozwolenia na budowę;</p> <p>10) „pozwolenie” oznacza bezpośrednią lub pośrednią decyzję właściwego organu będącą wynikiem procedury, zgodnie z którą przedsiębiorstwo jest zobowiązane do podjęcia kroków w celu zgodnego z prawem wykonania robót budowlanych lub inżyniersko-budowlanych;</p> <p>11) „punkt dostępu” oznacza punkt fizyczny znajdujący się wewnątrz lub na zewnątrz budynku, dostępny dla przedsiębiorstwa dostarczającego lub upoważnionego do dostarczania publicznych sieci łączności, za pomocą którego to punktu udostępniane jest połączenie z wewnątrzbudynkową infrastrukturą techniczną przystosowaną do szybkich łączy.</p>	<p>N</p> <p>N</p> <p>T</p>	<p>Art. 3 pkt 7 i 7a ustawy Prawo budowlane</p> <p>Art. 28 ust. 1, art. 29a ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1, 1a i 2b ustawy – Prawo budowlane (Pb)</p> <p>Art. 2 ust. 1 pkt 8</p>	<p>Art. 3 pkt 7, 7a i 8 Pb</p> <p>7) robotach budowlanych - należy przez to rozumieć budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego;</p> <p>7a) przebudowie - należy przez to rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji; w przypadku dróg są dopuszczalne zmiany charakterystycznych parametrów w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego;</p> <p>Art. 28. 1. Roboty budowlane można rozpocząć jedynie na podstawie decyzji o pozwoleniu na budowę, z zastrzeżeniem art. 29-31.</p> <p>Art. 29a. 1. Budowa przyłączy, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 20, wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.</p> <p>Art. 30. 1. Zgłoszenia właściwemu organowi wymaga, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 3 i 4:</p> <p>1) budowa, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1-2b, 3, 3a, 9, 11, 12, 14-17, 19, 19a, 20b oraz 28;</p> <p>1a) budowa, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 20 - z zastrzeżeniem art. 29a; (...)</p> <p>2b) wykonywanie przebudowy obiektów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1-2b, 3, 3a, 11, 12, 14-17, 19, 19a, 20b i 28 oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 11 i 12;</p> <p>8) punkt styku – miejsce, w którym możliwe jest połączenie publicznej sieci telekomunikacyjnej z instalacją telekomunikacyjną budynku.”;</p>
<p>Art. 3</p>	<p>Dostęp do istniejącej infrastruktury technicznej</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy operator sieci miał prawo oferować przedsiębiorstwom dostarczającym lub upoważnionym do dostarczania sieci łączności elektronicznej dostęp do swojej infrastruktury technicznej na potrzeby realizacji elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Odwrotnie,</p>	<p>T</p>	<p>Art. 17 ust. 1 i 2, art. 27, art. 139 Pt, art. 39 ust. 1a i 3 ustawy o drogach</p>	<p>„Art. 17. 1. Operator sieci zapewnia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym dostęp do infrastruktury technicznej, w tym współkorzystanie z niej, w celu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>2. Dostęp do infrastruktury technicznej jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej.</p>

	<p>państwa członkowskie mogą także przewidzieć, by operatorzy publicznych sieci łączności elektronicznej mieli prawo oferować dostęp do swojej infrastruktury technicznej do celów realizacji sieci innych niż sieci łączności elektronicznej.</p>		<p>publicznych (dalej „udp”)</p> <p>„Art. 27. 1. Podmiot, który:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykorzystał środki publiczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych do: <ol style="list-style-type: none"> a) budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, lub b) nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, 2) nabył prawa do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, o których mowa w pkt 1 lit. a <p>– zapewnia dostęp do takiej infrastruktury lub sieci przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, jeżeli obowiązek ten wynika z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych tej budowy, przebudowy, tego remontu lub nabycia praw. (...)</p> <p>4. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej.</p> <p>„Art. 139. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany umożliwić innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, podmiotom, o których mowa w art. 4, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej i nieruchomości, w tym do budynku, polegający na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) współkorzystaniu z infrastruktury telekomunikacyjnej i nieruchomości, w tym zapewnianiu określonych elementów tej infrastruktury, kolokacji oraz umożliwianiu zakładania, eksploatacji, i konserwacji urządzeń telekomunikacyjnych, przyłączenia telekomunikacyjnych, instalacji telekomunikacyjnej budynku i innych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, a także nadzoru nad nimi, jeżeli: <ol style="list-style-type: none"> a) wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej i nieruchomości jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia publicznego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, b) przedsiębiorca telekomunikacyjny na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo umieszczenia tej infrastruktury telekomunikacyjnej na nieruchomości, nad nią lub pod nią; 2) współkorzystaniu z kabli telekomunikacyjnych w budynku, aż do zlokalizowanego w budynku lub poza nim punktu ich połączenia
--	--	--	---

			<p>z publiczną siecią telekomunikacyjną, w tym udostępnianiu całości lub części kabla, w szczególności włókna światłowodowego, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) powielenie infrastruktury telekomunikacyjnej byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe, b) przedsiębiorca telekomunikacyjny jest właścicielem tej infrastruktury telekomunikacyjnej lub na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo jej umieszczenia na nieruchomości, nad nią lub pod nią; <p>3) możliwości korzystania z instalacji telekomunikacyjnej budynku i punktu jej połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, jeżeli powielenie infrastruktury telekomunikacyjnej byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe, a wniosek o dostęp jest składany w celu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.”,</p> <p>Art. 39.1a. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do umieszczania, konserwacji, przebudowy i naprawy infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, 827 i 1198) oraz urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz urządzeń związanych z ich eksploatacją, a także do innych czynności związanych z eksploatacją tej infrastruktury i urządzeń, jeżeli warunki techniczne i wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają.</p> <p>3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach lokalizowanie w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, może nastąpić wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi, wydawanym w drodze decyzji administracyjnej - zezwolenie nie jest wymagane w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 7 lub w art. 22 ust. 2, 2a lub 2c. Jednakże właściwy zarządca drogi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) może odmówić wydania zezwolenia na umieszczenie w pasie drogowym urządzeń i infrastruktury, o których mowa w ust. 1a, wyłącznie, jeżeli ich umieszczenie spowodowałoby zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, naruszenie wymagań wynikających z przepisów odrębnych lub miałyby doprowadzić do utraty uprawnień z tytułu gwarancji lub rękojmi w zakresie budowy, przebudowy lub remontu dróg; 1a) odmawia wydania zezwolenia na umieszczenie w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej, jeżeli w kanale technologicznym istnieją wolne zasoby;
--	--	--	---

	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby na pisemny wniosek przedsiębiorstwa dostarczającego lub upoważnionego do dostarczania publicznych sieci łączności każdy operator sieci miał obowiązek uznania każdego rozsądnego wniosku o dostęp do jego infrastruktury technicznej, na sprawiedliwych i rozsądnych warunkach i zasadach, w tym cenowych, na potrzeby realizacji elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej. Taki pisemny wniosek wyszczególnia elementy projektu będącego przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu, wraz z dokładnym harmonogramem.</p> <p>3. Państwa członkowskie wymagają, aby każda odmowa dostępu była oparta na obiektywnych, przejrzystych i proporcjonalnych kryteriach, takich jak:</p> <p>a) techniczna zdolność infrastruktury technicznej będącej przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu do przyjęcia elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej, o których mowa w ust. 2;</p> <p>b) dostępność przestrzeni do ulokowania elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej, o których mowa w ust. 2, z uwzględnieniem przyszłego, odpowiednio wykazanego, zapotrzebowania operatora na miejsce;</p> <p>c) względy bezpieczeństwa i zdrowia publicznego;</p> <p>d) integralność i bezpieczeństwo sieci, w szczególności krytycznej infrastruktury krajowej;</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 17 ust. 2, art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1 i 3.</p> <p>Art. 19 ust. 4 i 5</p>	<p>2) odmawia wydania zezwolenia na umieszczenie w pasie drogowym reklam, jeżeli ich umieszczenie mogłoby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń, lub zmniejszenie jej trwałości, lub zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego oraz w przypadkach, gdy reklamy nie spełniają warunków, o których mowa w art. 42a.</p> <p>Art. 17. 2. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej.</p> <p>„Art.18. 1. Warunki dostępu do infrastruktury technicznej, w tym techniczne, eksploatacyjne i finansowe warunki współpracy, strony ustalają w umowie o dostępie do infrastruktury technicznej, zawartej na piśmie, pod rygorem nieważności.</p> <p>„Art. 19 1. Operator sieci jest obowiązany prowadzić negocjacje w sprawie zawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego”.</p> <p>(...)</p> <p>„3. Wniosek o dostęp do infrastruktury technicznej powinien określać infrastrukturę szybkiej sieci telekomunikacyjnej, planowaną do realizacji, wraz ze wstępnym harmonogramem jej realizacji.”</p> <p>Art.19.4. Operator sieci może odmówić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do infrastruktury technicznej, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) umieszczenie elementów sieci telekomunikacyjnej w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem nie jest możliwe ze względów technicznych; 2) nie ma dostępnej przestrzeni do umieszczenia elementów sieci telekomunikacyjnej, z uwzględnieniem przyszłego zapotrzebowania operatora sieci na miejsce w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem, co wynika z przedstawionego przez operatora sieci harmonogramu planowanej do realizacji inwestycji obejmującej pozostałe miejsce w infrastrukturze technicznej; 3) nie jest możliwe wykorzystanie infrastruktury technicznej ze względu na wymagania bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego, integralności i bezpieczeństwa sieci, w szczególności infrastruktury krytycznej; 4) planowane usługi telekomunikacyjne mogą spowodować poważne zakłócenia w świadczeniu innych usług za pośrednictwem tej samej
--	---	-------------------	--	--

	<p>e) ryzyko, że planowane usługi łączności elektronicznej mogą spowodować poważne zakłócenia w świadczeniu innych usług za pośrednictwem tej samej infrastruktury technicznej;</p> <p>f) dostępność realnych alternatywnych środków hurtowego dostępu do technicznej infrastruktury sieciowej oferowanych przez operatora sieci, które są odpowiednie do celu zapewniania szybkich sieci łączności elektronicznej, pod warunkiem że taki dostęp jest oferowany na uczciwych i rozsądnych warunkach i zasadach.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by operator sieci podawał przyczyny odmowy w terminie dwu miesięcy od daty wpłynięcia kompletnego wniosku o udzielenie dostępu.</p> <p>4. Jeżeli odmówiono dostępu lub nie osiągnięto porozumienia w zakresie szczegółowych warunków i zasad, w tym w kwestii cen, w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku o udzielenie dostępu, państwa członkowskie zapewniają, aby każda strona była upoważniona do przekazania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygania sporów.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 21 ust. 2-2a, art. 27 ust. 3, art. 139 ust. 4 pkt 1 Pt</p>	<p>infrastruktury technicznej;</p> <p>5) zapewnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu inny niż określony we wniosku, skuteczny dostęp do infrastruktury technicznej, który:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) spełnia potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w zakresie zapewnienia szybkich sieci telekomunikacyjnych, b) jest oferowany na warunkach niezakłócających uczciwej konkurencji. <p>5. Operator sieci jest obowiązany przedstawić wnioskodawcy na piśmie szczegółowo uzasadnione przyczyny odmowy dostępu do infrastruktury technicznej, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku.”;</p> <p>„Art. 21.2. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przez operatora sieci, odmowy udzielenia tego dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o taki dostęp, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej.</p> <p>„2a. Do wniosku do Prezesa UKE o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej dołącza się projekt umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia.”;</p> <p>Art. 27.5. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, odmowy udzielenia tego dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>Art. 139.4. Do zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27-30, art. 31 ust. 1 oraz art. 33, z tym że:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji, jeżeli nie zawarto umowy o dostępie w terminie, o którym mowa w ust. 2;(…)
--	---	----------	--	---

	<p>5. Państwa członkowskie wymagają, aby krajowy organ ds. rozstrzygania sporów, o którym mowa w ust. 4, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydał wiążącą decyzję rozwiązującą spór rozpoczęty zgodnie z ust. 4, obejmującą ustalenie sprawiedliwych i rozsądnych zasad i warunków, w tym w stosownych przypadkach ceny.</p> <p>Krajowy organ ds. rozstrzygania sporów rozwiązuje spór w możliwie najkrótszym terminie, a w każdym razie w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania kompletnego wniosku, z zastrzeżeniem okoliczności wyjątkowych, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.</p> <p>W przypadku gdy spór dotyczy dostępu do infrastruktury dostawcy publicznych sieci łączności elektronicznej, a krajowym organem ds. rozstrzygania sporów jest krajowy organ regulacyjny, bierze on pod uwagę — w odpowiednich przypadkach — cele określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE. Cena ustalona przez organ ds. rozstrzygania sporów zapewnia, aby operator sieci zapewniający dostęp miał realną możliwość uzyskania zwrotu poniesionych kosztów i uwzględni wpływ udzielenia dostępu, który jest przedmiotem wniosku, na plan biznesowy operatora sieci zapewniającego dostęp, w tym na inwestycje realizowane przez operatora sieci, u którego złożono wnioski o udzielenie dostępu, w szczególności w odniesieniu do infrastruktury technicznej wykorzystywanej do świadczenia usług szybkiej łączności elektronicznej.</p>	T	<p>Art. 18 ust. 2-7, art. 20, art. 22 ust. 1, 3-8, art. 23, art. 24a, art. 27 ust. 5-9, Art. 139 ust. 4 pkt 2-3 Pt</p>	<p>Art. 18.2. Prezes UKE może wezwać operatora sieci do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej.</p> <p>3. Po przedstawieniu przez operatora sieci informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, Prezes UKE, kierując się kryteriami określonymi w art. 22 ust. 1 i 2, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej. Przepis art. 22 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>4. Decyzję w sprawie warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej wydaje się po zasięgnięciu opinii:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE” - w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych; 2) Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, zwanego dalej „Prezesem UTK” - w odniesieniu do przedsiębiorstw zapewniających infrastrukturę techniczną na potrzeby transportu kolejowego. <p>5. Podmioty, o których mowa w ust. 4, wyrażają opinię w terminie 30 dni od dnia przedstawienia im proponowanych warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej. Niezajęcie przez organ stanowiska w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń do tych warunków.</p> <p>6. Operator sieci, któremu wydano decyzję w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, jest obowiązany do zawierania umów, o których mowa w ust. 1, na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.</p> <p>7. Operator sieci, któremu wydano decyzję w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualne warunki zapewnienia tego dostępu.</p> <p>8. Operator sieci, któremu wydano decyzję w sprawie określenia warunków dostępu do infrastruktury technicznej, przekazuje Prezesowi UKE informacje o adresie swojej strony internetowej w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na niej warunków zapewniania tego dostępu. Informacja o adresie strony internetowej jest udostępniana przez punkt informacyjny do spraw telekomunikacji dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa a art. 29a, zwany dalej „punktem informacyjnym”.”;</p> <p>„Art.20. Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o dostępie do infrastruktury technicznej lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz użytkowników</p>
--	---	---	--	--

			<p>końcowych.”</p> <p>„Art. 22.1. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu.</p> <p>(...)</p> <p>3. Opłaty z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej określa się w wysokości, która umożliwi zwrot części kosztów, które podmiot ten ponosi w związku z utrzymaniem tej infrastruktury.</p> <p>4. Operator sieci, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej, przedstawia Prezesowi UKE uzasadnienie wysokości opłat z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej, w którym uwzględnia kryteria, o których mowa w ust. 2 lub 3.</p> <p>5. Decyzja w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej, w zakresie nią objętym, zastępuje umowę o tym dostępie.</p> <p>6. Decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej wydaje się po zasięgnięciu opinii:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Prezesa URE – w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych; 2) Prezesa UTK – w odniesieniu do przedsiębiorstw zapewniających infrastrukturę techniczną przeznaczoną do świadczenia usług transportowych obejmujących linie kolejowe. <p>7. Wyrażenie opinii przez organy, o których mowa w ust. 6, następuje w terminie 30 dni od dnia przedstawienia im projektu decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej. Niezajęcie stanowiska w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń do projektowanej decyzji.</p> <p>8. W przypadku zawarcia przez zainteresowane strony umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, Prezes UKE stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie decyzji o dostępie do infrastruktury technicznej w części objętej umową.</p> <p>„Art.23. Do decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdziału 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>„Art. 24a. 1. Do zmiany umowy o dostępie do infrastruktury technicznej stosuje się odpowiednio przepisy art. 19, art. 21, art. 22 i art. 24.</p> <p>2. Do wniosku o zmianę umowy o dostępie do infrastruktury technicznej dołącza się tekst tej umowy, a w przypadku umowy, która była co najmniej</p>
--	--	--	--

			<p>raz zmieniona, dołącza się jednolity tekst tej umowy, zawierający wszelkie dokonane w niej zmiany.”;</p> <p>Art. 27.5. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, odmowy udzielenia tego dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>6. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu; 2) zasady zapewnienia dostępu określone w przepisach prawa, decyzjach, umowach lub innych aktach, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej lub nabycia praw do nich. <p>7. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdział 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne oraz przepisy art. 18 ust. 1-3 i 6-8, art. 19 ust. 1 i 2, art. 21 ust. 2 i 2a, art. 22 ust. 8, art. 24 oraz art. 24a ust. 2 ustawy.</p> <p>8. Do zmiany umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, przepisy ust. 2-6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>9. Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, zmianą zapotrzebowania na usługi, zmianą sytuacji rynkowej lub potrzebą wykonania obowiązku zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, wynikającego z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy, remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej lub nabycia praw do nich.”;</p> <p>„Art. 139.4. Do zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27-30, art. 31 ust. 1 oraz art. 33, z tym że:</p> <p>(...)</p> <ol style="list-style-type: none"> 2) Prezes UKE podejmuje decyzję o dostępie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę niedyskryminacyjne i proporcjonalne kryteria; 3) Prezes UKE w decyzji określa szczegółowe warunki rozliczeń
--	--	--	---

	6. Niniejszy artykuł nie narusza prawa własności właściciela infrastruktury technicznej, w przypadku gdy operator sieci nie jest jej właścicielem, ani praw własności żadnych stron trzecich, takich jak właściciele nieruchomości gruntowych i majątku prywatnego.	N		z tytułu zapewnienia tego dostępu, uwzględniające stopień występującego w danym przypadku ryzyka.”;
Art. 4	<p>Przejrzystość w odniesieniu do infrastruktury technicznej</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w celu umożliwienia ubiegania się o udzielenie dostępu do infrastruktury technicznej zgodnie z art. 3 ust. 2 każde przedsiębiorstwo dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności miało prawo dostępu, na wniosek, do następującego minimum informacji na temat istniejącej infrastruktury technicznej dowolnego operatora sieci:</p> <p>a) lokalizacja i przebieg;</p> <p>b) rodzaj i aktualny sposób użytkowania infrastruktury; oraz</p> <p>c) punkt kontaktowy.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorstwo wnioskujące o udzielenie dostępu określiło obszar, w którym zamierza realizować elementy szybkich sieci łączności elektronicznej.</p> <p>Państwa członkowskie mogą zezwolić na ograniczenie dostępu do minimum informacji tylko wtedy, gdy jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność sieci, bezpieczeństwo narodowe, zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, poufność lub tajemnice operacyjne i handlowe.</p>	T	Art. 29 ust. 3,6,6b,7, art. 29a, art. 29b, art. 29c, art. 29d ust. 8-10, art. 29e	<p>„Art. 29.3 Do informacji, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepis art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.”;</p> <p>(...)</p> <p>6. Inwentaryzacja, o której mowa w ust. 1, jest jawna i każdy ma prawo wglądu do tej inwentaryzacji oraz otrzymania z niej wypisów i wrysów, o ile nie narusza to tajemnic prawnie chronionych lub nie zagraża obronności lub bezpieczeństwu państwa.</p> <p>„6b. Nie podlegają zastrzeżeniu ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa informacje dotyczące usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz infrastruktury telekomunikacyjnej i infrastruktury technicznej, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia tych usług, w zakresie obejmującym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dane kontaktowe przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który świadczy lub oferuje usługi w danej lokalizacji; 2) dane adresowe budynku lub lokalu oraz inne dane identyfikujące lokalizację, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy lub oferuje usługi; 3) technologię świadczenia usługi; 4) maksymalną przepustowość możliwą do zaoferowania użytkownikowi końcowemu; 5) infrastrukturę telekomunikacyjną i infrastrukturę techniczną, które mogą być wykorzystane w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.” <p>„7. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji, o której mowa w ust. 1, 2) elektroniczny format przekazywania danych,

			<p>3) szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,</p> <p>4) wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, o których mowa w ust. 2, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania</p> <p>- kierując się potrzebą zapewnienia rzetelnego i wiarygodnego zbioru informacji o istniejącej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, a także potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania danych.</p> <p>Art. 29a. 1. Punkt informacyjny do spraw telekomunikacji jest prowadzony przez Prezesa UKE.</p> <p>2. Punkt informacyjny jest prowadzony za pośrednictwem strony internetowej punktu informacyjnego.</p> <p>Art. 29b. 1. W ramach punktu informacyjnego zapewnia się każdemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, o ile nie zagraża to bezpieczeństwu państwa, dostęp do posiadanych przez Prezesa UKE informacji:</p> <p>1) w zakresie procedur i formalności wymaganych przed rozpoczęciem robót budowlanych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, w trakcie ich wykonywania oraz do ich zakończenia i rozpoczęcia użytkowania tej infrastruktury, w tym informacji o wymaganych decyzjach administracyjnych, zgłoszeniach i zawiadomieniach do właściwych organów, a także zwolnieniach z obowiązku ich uzyskania lub dokonania;</p> <p>2) uzyskanych w wyniku inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 ust. 1;</p> <p>3) o istniejącej infrastrukturze technicznej, innej niż infrastruktura objęta inwentaryzacją, o której mowa w art. 29 ust. 1, określających:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) lokalizację i przebieg infrastruktury technicznej, b) rodzaj i aktualny stan oraz sposób użytkowania infrastruktury technicznej, c) dane kontaktowe podmiotu władającego infrastrukturą techniczną w sprawach dostępu do infrastruktury technicznej; <p>4) o planach inwestycyjnych w zakresie wykonywanych lub planowanych robót budowlanych, finansowanych w całości lub w części ze środków publicznych, dotyczących infrastruktury technicznej, określających:</p>
--	--	--	--

			<p>a) lokalizację i rodzaj robót,</p> <p>b) element infrastruktury technicznej, którego roboty dotyczą,</p> <p>c) przewidywaną datę rozpoczęcia robót i czas ich trwania,</p> <p>d) dane kontaktowe operatora sieci w sprawach koordynacji robót budowlanych.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, gromadzi się w bazie danych prowadzonej w systemie teleinformatycznym zapewniającym gromadzenie, aktualizację i udostępnianie tych informacji w sposób jednolity dla obszaru całego kraju.</p> <p>3. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 2, umożliwia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bezpośrednie wprowadzanie informacji przez podmioty, o których mowa w art. 29c ust. 1 i art. 29d ust. 1-4 i 6, do bazy danych oraz ich aktualizowanie przez stronę internetową punktu informacyjnego; 2) identyfikację podmiotu wprowadzającego informacje. <p>4. Informacje udostępnione przez punkt informacyjny mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którym zostały udostępnione.</p> <p>5. Nie można odmówić udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lub 4, ze względu na zastrzeżenie tajemnicy przedsiębiorstwa.</p> <p>6. Do informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 4, w zakresie infrastruktury technicznej przedsiębiorców telekomunikacyjnych, stosuje się odpowiednio przepis art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>7. Udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 1, jest nieodpłatne.</p> <p>Art. 29c. 1. Operator sieci może przekazać Prezesowi UKE informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, w celu ich udostępniania przez punkt informacyjny. Informacje powinny być zgodne ze stanem faktycznym i aktualizowane corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, przekazuje się w postaci elektronicznej.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw informatyzacji może określić w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) elektroniczny format przekazywania informacji, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4,
--	--	--	--

	<p>2. Państwa członkowskie mogą nałożyć wymóg, aby każdy</p>	<p>T</p>	<p>Art. 29d</p>	<p>2) wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania</p> <p>– kierując się potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania danych.</p> <p>Art. 29d. 8. Podmioty, o których mowa w ust. 1-4 i 6, mogą odmówić przekazania Prezesowi UKE informacji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. W przypadku, gdy informacje te stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, przy ich przekazaniu należy poinformować o tym Prezesa UKE.</p> <p>9. Jeżeli informacje, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadane przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, nie są dostępne przez punkt informacyjny, podmioty te udostępniają te informacje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, na jego wniosek, w posiadanej formie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku. Przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio.</p> <p>10. Udostępnienie informacji, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadanych przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, niedostępnych przez punkt informacyjny, jest nieodpłatne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.</p> <p>Art. 29e Minister właściwy do spraw informatyzacji może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) sposób prezentowania informacji gromadzonych w bazie danych, o której mowa w art. 29b ust. 2, w tym rodzaj i skalę map,</p> <p>2) wymagania techniczne i eksploatacyjne systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 29b ust. 2</p> <p>– kierując się potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu udostępniania informacji.”;</p> <p>Art. 29d. 1. . Główny Geodeta Kraju przekazuje Prezesowi UKE</p>
--	--	----------	-----------------	---

	<p>podmiot sektora publicznego, który ze względu na swoje zadania posiada w formacie elektronicznym chociaż niektóre z elementów minimum informacji, o których mowa w ust. 1, dotyczących infrastruktury technicznej operatora sieci, udostępnił je za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego drogą elektroniczną do dnia 1 stycznia 2017 r.; państwa członkowskie wymagają, aby takie podmioty sektora publicznego udostępniały na wniosek te informacje przedsiębiorstwom dostarczającym lub upoważnionym do dostarczania publicznych sieci łączności, bez uszczerbku dla ograniczeń wynikających z ust. 1. Wszelkie aktualizacje tych informacji oraz wszelkie nowe elementy minimum informacji, o którym mowa w ust. 1, otrzymane przez podmiot prawa publicznego, są udostępniane pojedynczemu punktowi informacyjnemu w terminie dwóch miesięcy od ich otrzymania. Okres ten może zostać wydłużony o maksymalnie jeden miesiąc, jeżeli jest to konieczne, aby zagwarantować rzetelność dostarczonych informacji.</p>		<p>z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego posiadane w postaci elektronicznej informacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, 2) inne, przydatne dla celów przygotowania i realizacji inwestycji telekomunikacyjnych, w zakresie uzgodnionym z Prezesem UKE <p>– a następnie aktualizuje te informacje nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy.</p> <p>2. Właściwy terytorialnie marszałek województwa oraz właściwy terytorialnie starosta i prezydent miasta na prawach powiatu przekazują Prezesowi UKE posiadane w postaci elektronicznej – odpowiednio – z wojewódzkiego zasobu geodezyjnego i kartograficznego oraz z powiatowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w szczególności geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu, na wniosek Prezesa UKE informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, które nie znajdują się w centralnym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.</p> <p>3. Podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, przekazuje Prezesowi UKE, na jego wniosek, posiadane w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, dla tego terenu.</p> <p>4. Właściwy zarządca drogi przekazuje Prezesowi UKE posiadane w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, w zakresie kanałów technologicznych zlokalizowanych w pasie drogowym, na obszarze jego właściwości; 2) art. 29b ust. 1 pkt 3, w zakresie infrastruktury technicznej, dla której wydał zezwolenie, o którym mowa w art. 39 ust. 3 lub art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. <p>5. Właściwy zarządca drogi przekazuje informacje, o których mowa w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 29b ust. 1 pkt 3 – nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia budowy kanału technologicznego; 2) art. 29b ust. 1 pkt 3, w zakresie infrastruktury technicznej, dla której wydał zezwolenie, o którym mowa w art. 39 ust. 3 lub art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych – w terminie 30 dni od dnia wydania zezwolenia; 3) art. 29b ust. 1 pkt 4, w zakresie kanałów technologicznych – w terminie określonym w art. 39 ust. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. <p>6. Podmioty inne niż wymienione w ust. 1-4, które ze względu na zakres swoich zadań posiadają w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, niezwłocznie przekazują je Prezesowi UKE, na jego</p>
--	--	--	---

	<p>3. Minimum informacji udostępnione pojedynczemu punktowi informacyjnemu zgodnie z ust. 2 jest niezwłocznie udostępniane za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego w formie elektronicznej na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach. Państwa członkowskie zapewniają, aby pojedynczy punkt informacyjny udostępnił minimum informacji zgodnie z niniejszym ustępem do dnia 1 stycznia 2017 r.</p>	T	Art. 29b ust. 1-3	<p>wniosek.</p> <p>7. Podmioty, o których mowa w ust. 2-4 i 6, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić Prezesa UKE o zmianach dotyczących informacji mu przekazanych.</p> <p>8. Podmioty, o których mowa w ust. 1-4 i 6, mogą odmówić przekazania Prezesowi UKE informacji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. W przypadku, gdy informacje te stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, przy ich przekazaniu należy poinformować o tym Prezesa UKE.</p> <p>9. Jeżeli informacje, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadane przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, nie są dostępne przez punkt informacyjny, podmioty te udostępniają te informacje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, na jego wniosek, w posiadanej formie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku. Przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio.</p> <p>10. Udostępnienie informacji, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadanych przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, niedostępnych przez punkt informacyjny, jest nieodpłatne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.</p> <p>Art. 29b. 1. W ramach punktu informacyjnego zapewnia się każdemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, o ile nie zagraża to bezpieczeństwu państwa, dostęp do posiadanych przez Prezesa UKE informacji: (...)</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, gromadzi się w bazie danych prowadzonej w systemie teleinformatycznym zapewniającym gromadzenie, aktualizację i udostępnianie tych informacji w sposób jednolity dla obszaru całego kraju.</p> <p>3. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 2, umożliwia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bezpośrednio wprowadzanie informacji przez podmioty, o których mowa w art. 29c ust. 1 i art. 29d ust. 1-4 i 6, do bazy danych oraz ich aktualizowanie przez stronę internetową punktu informacyjnego; 2) identyfikację podmiotu wprowadzającego informacje.
--	---	---	-------------------	---

	<p>4. Jeżeli minimum informacji, o którym mowa w ust. 1, nie jest dostępne za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego, państwa członkowskie wymagają, aby operatorzy sieci udzielali dostępu do takich informacji na indywidualny pisemny wniosek złożony przez przedsiębiorstwo dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności. We wniosku tym określa się przewidywany obszar związany z realizacją elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Dostępu do informacji udziela się w terminie dwóch miesięcy od daty wpłynięcia pisemnego wniosku na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach, bez uszczerbku dla ograniczeń określonych w ust. 1.</p>	T	Art. 25a, art. 29d ust. 9-10	<p>„Art. 25a. 1. W celu umożliwienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu ubiegania się o dostęp do infrastruktury technicznej, operator sieci jest obowiązany udostępnić mu informacje dotyczące tej infrastruktury na obszarze, na którym przedsiębiorca ten planuje realizować szybką sieć telekomunikacyjną.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) lokalizację, w tym przebieg infrastruktury; 2) charakterystykę i aktualny sposób użytkowania infrastruktury; 3) dane kontaktowe operatora sieci w sprawach dostępu do infrastruktury technicznej. <p>3. W celu uzyskania informacji, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorca telekomunikacyjny składa do operatora sieci wniosek w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114), w którym określa obszar, na którym planuje realizować szybką sieć telekomunikacyjną.</p> <p>4. Operator sieci udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 3.</p> <p>5. Operator sieci może odmówić udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, w zakresie w jakim:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) są one dostępne za pośrednictwem punktu informacyjnego; 2) jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo i porządek publiczny lub ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 6b. <p>6. W przypadku odmowy udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, operator sieci jest obowiązany przedstawić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 3, szczegółowo uzasadnione przyczyny swojej odmowy.</p> <p>7. W przypadku, gdy operator sieci odmówił udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, Prezes UKE, w decyzji, o której mowa w art. 25d ust. 1,</p>
--	---	---	------------------------------	---

	<p>5. Na pisemny wniosek przedsiębiorstwa dostarczającego lub upoważnionego do dostarczania publicznych sieci łączności państwa członkowskie wymagają, aby operatorzy sieci uznawali uzasadnione wnioski o umożliwienie inspekcji na miejscu w odniesieniu do określonych elementów ich infrastruktury technicznej. We wniosku tym określa się odpowiednie elementy sieci związane z planowanym wdrożeniem elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Zgody na inspekcję na miejscu w odniesieniu do określonych elementów sieci udziela się na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach w terminie jednego miesiąca od daty wpływu pisemnego wniosku, bez uszczerbku dla ograniczeń przewidzianych w ust. 1.</p>	T	Art. 25b	<p>może uchylić to zastrzeżenie, jeżeli uzna, że informacje te są niezbędne dla realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych. Przepis art. 29 ust. 6b stosuje się odpowiednio.</p> <p>8. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane wyłącznie do celów związanych z uzyskaniem dostępu do infrastruktury technicznej i realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej, a przedsiębiorca telekomunikacyjny, któremu zostały one udostępnione, jest obowiązany do podejmowania niezbędnych środków w celu zachowania ich w poufności.</p> <p>Art. 29d ust. 9. Jeżeli informacje, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadane przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, nie są dostępne przez punkt informacyjny, podmioty te udostępniają te informacje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, na jego wniosek, w posiadanej formie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku. Przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio.</p> <p>10. Udostępnienie informacji, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadanych przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, niedostępnych przez punkt informacyjny, jest nieodpłatne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.</p> <p>Art. 25b. 1. W celu umożliwienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu ubiegania się o dostęp do infrastruktury technicznej, operator sieci jest obowiązany umożliwić mu inspekcję określonych elementów infrastruktury technicznej w miejscu, w którym się ona znajduje.</p> <p>2. W celu dokonania inspekcji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca telekomunikacyjny składa do operatora sieci wniosek w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, w którym określa elementy infrastruktury telekomunikacyjnej związane z planowaną realizacją szybkiej sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>3. Operator sieci jest obowiązany uwzględnić wniosek, o którym mowa w ust. 2, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania. Przepisy art. 25a ust. 5 pkt 2 oraz ust. 6-8 stosuje się odpowiednio.</p>
--	--	---	----------	--

	<p>8. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności, które uzyskują dostęp do informacji zgodnie z niniejszym artykułem, podejmowały odpowiednie środki, aby zapewnić przestrzeganie poufności oraz tajemnic operacyjnych i handlowych.</p>	T	<p>Art. 25a ust. 8, art. 29d ust. 4</p>	<p>6. Do informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 4, w zakresie infrastruktury technicznej przedsiębiorców telekomunikacyjnych, stosuje się odpowiednio przepis art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>Art. 29d. 8. . Podmioty, o których mowa w ust. 1-4 i 6, mogą odmówić przekazania Prezesowi UKE informacji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. W przypadku, gdy informacje te stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, przy ich przekazaniu należy poinformować o tym Prezesa UKE.</p> <p>Art. 25a. 8. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystane wyłącznie do celów związanych z uzyskaniem dostępu do infrastruktury technicznej i realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej, a przedsiębiorca telekomunikacyjny, któremu zostały one udostępnione, jest obowiązany do podejmowania niezbędnych środków w celu zachowania ich w poufności.</p> <p>Art.29b. 4. Informacje udostępnione przez punkt informacyjny mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którym zostały udostępnione.</p>
Art. 5	<p style="text-align: center;">Koordinacja robót budowlanych</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy operator sieci miał prawo do negocjowania umów dotyczących koordynacji robót budowlanych z przedsiębiorstwami dostarczającymi lub upoważnionymi do dostarczania sieci łączności elektronicznej w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej.</p>	T	<p>Art. 36a ust. 1-2, art. 36d, art. 36b ust.1-2 i 4</p>	<p>„Art. 36a. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny może zwrócić się do operatora sieci realizującego bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez podwykonawców, roboty budowlane dotyczące infrastruktury technicznej, finansowane w całości lub w części ze środków publicznych, z wnioskiem o koordynację robót budowlanych.</p> <p>2. Koordinacja robót budowlanych polega na:</p> <p>1) współdziałaniu operatora sieci z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w celu umożliwienia wykonywania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego robót budowlanych dotyczących szybkiej sieci telekomunikacyjnej w tym samym czasie i w tym samym miejscu, w szczególności w tym samym budynku lub we wspólnym wykopie, co roboty budowlane wykonywane przez operatora sieci;</p>

			<p>2) zaprojektowaniu i wykonaniu przez operatora sieci infrastruktury technicznej, w szczególności kanalizacji kablowej, szafy kablowej, punktu styku lub antenowej konstrukcji wsporczej, uwzględniającej potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego dotyczące realizacji elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej, jeżeli powielenie tej infrastruktury przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego jest technicznie niemożliwe lub ekonomicznie nieopłacalne.</p> <p>Art. 36d. Operator sieci zawiera umowy o projektowaniu i wykonywaniu robót budowlanych dotyczących infrastruktury technicznej, uwzględniając obowiązki w zakresie koordynacji robót budowlanych.</p> <p>Art. 36b. 1. Warunki koordynacji robót budowlanych strony ustalają w umowie o koordynacji robót budowlanych, zawartej na piśmie pod rygorem nieważności. Przepisy art. 19 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. W umowie o koordynacji robót budowlanych ustala się, w szczególności, kwestie dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udostępniania posiadanych informacji niezbędnych do przygotowania dokumentacji projektowej; 2) dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia i eksploatacji infrastruktury telekomunikacyjnej, z wyłączeniem jej umieszczania w pasie drogowym dróg publicznych; 3) warunków technicznych i eksploatacyjnych w zakresie realizowania na tym samym terenie budowy robót budowlanych dotyczących infrastruktury technicznej i infrastruktury telekomunikacyjnej; 4) harmonogramu prac każdej ze stron oraz zasad zapewnienia dostępu do budowy; 5) wyznaczenia koordynatora inspektorów nadzoru inwestorskiego, jeżeli jest wymagany; 6) zabezpieczenia terenu budowy; 7) pokrycia i zabezpieczenia dodatkowych kosztów ponoszonych przez operatora sieci. <p>(...)</p> <p>4. Warunek, o którym mowa w art. 36a ust. 3 pkt 2, uważa się za spełniony również wówczas, gdy w umowie o koordynacji robót budowlanych wnioskodawca zobowiązał się pokryć dodatkowe koszty ponoszone przez operatora sieci, oferując zabezpieczenie wykonania tego zobowiązania, w formach o których mowa w art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164).</p>
--	--	--	---

	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy operator sieci wykonujący bezpośrednio lub pośrednio roboty budowlane finansowane w całości albo w części ze środków publicznych rozpatrywał pozytywnie każdy uzasadniony wniosek o koordynację robót budowlanych na przejrzystych i niedyskryminujących warunkach, złożony przez przedsiębiorstwa dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności w celu wdrożenia elementów szybkich sieci łączności elektronicznej. Taki wniosek jest rozpatrzony pozytywnie, pod warunkiem że:</p> <p>a) jego uwzględnienie nie spowoduje dodatkowych kosztów, w tym związanych z dodatkowymi opóźnieniami, w odniesieniu do pierwotnie przewidzianych robót budowlanych;</p> <p>b) jego uwzględnienie nie utrudni kontroli nad koordynacją tych robót; oraz</p> <p>c) wniosek o koordynację zostanie złożony odpowiednio wcześniej nie później niż miesiąc przed przedłożeniem ostatecznego projektu właściwym organom w celu uzyskania zezwolenia.</p> <p>Państwa członkowskie mogą ustanowić zasady podziału kosztów związanych z koordynacją robót budowlanych.</p>	T	Art. 36a ust.3-6	<p>Art. 36a. 3. Operator sieci uwzględni wnioski o koordynację robót budowlanych, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) został złożony w celu budowy lub wykonywania innych robót budowlanych dotyczących elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej; 2) jego uwzględnienie nie spowoduje poniesienia przez operatora sieci dodatkowych kosztów dotyczących planowanych przez niego robót budowlanych, w tym kosztów spowodowanych opóźnieniami tych robót; 3) zapewnienie koordynacji robót budowlanych nie spowoduje opóźnienia uniemożliwiającego zakończenie inwestycji realizowanej przez operatora sieci w terminie określonym w umowie o dofinansowaniu lub umowie w sprawie zamówienia publicznego; 4) jego uwzględnienie nie utrudni wykonywania kontroli nad robotami budowlanymi objętymi koordynacją; 5) został złożony: <ol style="list-style-type: none"> a) nie później niż na 30 dni przed dniem złożenia wniosku o pozwolenie na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, b) na naradzie koordynacyjnej, o której mowa w art. 28b ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.²⁾), w odniesieniu do robót budowlanych niewymagających pozwolenia na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane; 6) przedsiębiorca telekomunikacyjny uzyskał decyzję, o której mowa w art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych - w przypadku robót budowlanych prowadzonych w pasie drogowym dróg publicznych. <p>4. Koordynacja robót budowlanych w pasie drogowym dróg publicznych nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z obowiązku uzyskania decyzji, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.</p> <p>5. Operator sieci może odmówić uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jest to niezbędne ze względu na wymagania bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego lub integralności i bezpieczeństwa sieci, w szczególności infrastruktury krytycznej;
--	--	---	---------------------	--

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 831, 1137, 1433 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 65.

	<p>3. Jeżeli porozumienie dotyczące koordynacji robót budowlanych zgodnie z ust. 2 nie zostanie osiągnięte w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania formalnego wniosku o rozpoczęcie negocjacji, państwa członkowskie zapewniają, aby każda strona miała prawo do skierowania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygnięcia sporów.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowy organ ds. rozstrzygnięcia sporów, o którym mowa w ust. 3, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydał decyzję rozstrzygającą spór rozpoczęty zgodnie z ust. 3, obejmującą ustalenie sprawiedliwych i niedyskryminujących zasad, warunków i opłat,</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 36b ust.3-4, art. 36c ust. 1</p> <p>Art. 36c ust. 2-5, art. 36h</p>	<p>2) planowane usługi telekomunikacyjne mogą spowodować poważne zakłócenia w świadczeniu innych usług za pośrednictwem infrastruktury technicznej objętej koordynacją robót budowlanych;</p> <p>3) zaoferuje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu skuteczny dostęp do infrastruktury technicznej, w szczególności polegający na współkorzystaniu z włókna światłowodowego lub dostępie do niego, który:</p> <p>a) spełnia potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w zakresie zapewnienia szybkich sieci telekomunikacyjnych,</p> <p>b) jest ekonomicznie opłacalny w porównaniu z kosztami zapewniania koordynacji robót budowlanych w zakresie proponowanym we wniosku o koordynację robót budowlanych i na warunkach w nim proponowanych.</p> <p>6. Operator sieci jest obowiązany podać przyczyny odmowy uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania.</p> <p>Art.36b. 3. Do umowy o koordynacji robót budowlanych przepisy art. art. 24 i art. 24a stosuje się odpowiednio, z tym, że decyzje wydaje starosta albo wojewoda.</p> <p>4. Warunek, o którym mowa w art. 36a ust. 3 pkt 2, uważa się za spełniony również wówczas, gdy w umowie o koordynacji robót budowlanych wnioskodawca zobowiązał się pokryć dodatkowe koszty ponoszone przez operatora sieci, oferując zabezpieczenie wykonania tego zobowiązania, w formach o których mowa w art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164).</p> <p>Art. 36c. 1. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o koordynacji robót budowlanych przez operatora sieci, odmowy uwzględnienia wniosku w tej sprawie lub niezawarcia umowy o koordynację robót budowlanych, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku każda ze stron może zwrócić się do właściwego ze względu na miejsce wykonania robót budowlanych starosty. Przepis art. 21 ust. 2a stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 36c. 2. Starosta wydaje decyzję w sprawie koordynacji robót budowlanych niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności:</p> <p>1) konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków koordynacji robót budowlanych, z uwzględnieniem celu, jakiego</p>
--	--	-------------------	---	---

	<p>gdy jest to uzasadnione.</p> <p>Krajowy organ ds. rozstrzygania sporów rozstrzyga spór w najkrótszym możliwym terminie, nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania kompletnego wniosku, z zastrzeżeniem okoliczności wyjątkowych, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.</p> <p>5. Państwa członkowskie mogą ustanowić zwolnienia z obowiązków przewidzianych w niniejszym artykule w przypadku robót budowlanych o niewielkim znaczeniu pod względem wartości, wielkości lub czasu trwania lub w przypadku krytycznej infrastruktury krajowej. Zwolnienia takie są należycie uzasadnione. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość zgłoszenia w rozsądnym terminie uwag do projektu zwolnień.</p>	T	Art. 36g	<p>koordynacja robót budowlanych ma służyć;</p> <p>2) obowiązki nałożone na operatora sieci w przepisach prawa lub decyzjach;</p> <p>3) potrzebę minimalizowania negatywnych skutków koordynacji robót budowlanych dla inwestycji wykonywanej przez operatora sieci;</p> <p>4) praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych aspektów koordynacji robót budowlanych zarówno zaproponowanych przez strony negocjacji, jak też mogących stanowić rozwiązania alternatywne;</p> <p>5) interes publiczny, w tym zapewnienie bezpieczeństwa publicznego oraz ochronę środowiska;</p> <p>6) wymagania, o których mowa w art. 26.</p> <p>3. Decyzja w sprawie koordynacji robót budowlanych rozstrzyga zaistniałe kwestie sporne dotyczące, w szczególności, okoliczności, o których mowa w art. 36b ust. 2.</p> <p>4. Decyzję w sprawie koordynacji robót budowlanych obejmujących obiekty i roboty budowlane, o których mowa w art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, wydaje właściwy ze względu na miejsce wykonywania robót budowlanych wojewoda. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. Do decyzji w sprawie koordynacji robót budowlanych przepisy art. 22 ust. 5-8 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 36h. 1. Odwołania od decyzji, o których mowa w art. 36c ust. 1 i art. 36f ust. 1, rozstrzyga wojewoda.</p> <p>2. Odwołania od decyzji, o których mowa w art. 36c ust. 4 i art. 36f ust. 2, rozstrzyga Prezes UKE, po zasięgnięciu opinii Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.”;</p> <p>Art. 36g. 1. Obowiązek uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych, o którym mowa w art. 36a ust. 3, lub obowiązek udostępnienia informacji, o którym mowa w art. 36e ust. 1, może nie dotyczyć:</p> <p>1) infrastruktury technicznej, której wykorzystanie do celów szybkich sieci telekomunikacyjnych jest niemożliwe ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność,</p>
--	---	---	----------	---

	Wszelkie takie zwolnienia podlegają zgłoszeniu do Komisji.			<p>bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo i porządek publiczny;</p> <p>2) robót budowlanych o nieznacznej wartości.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaj infrastruktury technicznej lub robót budowlanych, o których mowa w ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa oraz ciągłości funkcjonowania infrastruktury technicznej, a także rozmiarem, czasem trwania i wartością robót budowlanych.</p>
Art. 6	<p>Przejrzystość w odniesieniu do planowanych robót budowlanych</p> <p>1. Do celów negocjowania umów dotyczących koordynacji robót budowlanych, o których mowa w art. 5, państwa członkowskie wymagają, aby na indywidualny pisemny wniosek przedsiębiorstwa dostarczającego lub upoważnionego do dostarczania publicznych sieci łączności każdy operator sieci udostępnił następujące minimum informacji na temat trwających lub planowanych robót budowlanych dotyczących jego infrastruktury technicznej, na które wydano zezwolenie, w przypadku których procedura udzielania zezwolenia jest w toku lub w przypadku których przewiduje się złożenie do właściwych organów pierwszego wniosku o udzielenie zezwolenia w ciągu najbliższych sześciu miesięcy:</p> <p>a) lokalizację i rodzaj robót;</p> <p>b) elementy sieci, których dotyczą roboty;</p> <p>c) przewidywaną datę rozpoczęcia robót i czas ich trwania; oraz</p> <p>d) punkt kontaktowy.</p> <p>Przedsiębiorstwo dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności określa we wniosku obszar, na którym przewiduje realizację elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej. Operatorzy sieci udzielają informacji będących przedmiotem wniosku w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania pisemnego wniosku na proporcjonalnych, niedyskryminujących i przejrzystych warunkach. Państwa członkowskie mogą zezwolić na ograniczenie dostępu do minimum informacji tylko wtedy, gdy jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność sieci, bezpieczeństwo narodowe, zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, poufność lub tajemnice operacyjne i handlowe.</p>	T	Art. 36e	<p>Art. 36e. 1. . W celu umożliwienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu ubiegania się o koordynację robót budowlanych, operator sieci jest obowiązany udostępnić mu informacje dotyczące planowanych w okresie najbliższych 6 miesięcy lub aktualnie wykonywanych robót budowlanych, o których mowa w art. 36a ust. 1.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) lokalizację i rodzaj robót; 2) element infrastruktury technicznej, którego roboty dotyczą; 3) przewidywaną datę rozpoczęcia robót i czas ich trwania; 4) dane kontaktowe operatora sieci w sprawach koordynacji robót budowlanych. <p>3. W celu uzyskania informacji, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorca telekomunikacyjny składa do operatora sieci, w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, wniosek w tej sprawie.</p> <p>4. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.</p> <p>5. Do udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 25a ust. 5 pkt 2 oraz ust. 6-8 stosuje się odpowiednio, z tym że operator sieci może odmówić udostępnienia informacji również wówczas, gdy informacje te zostały przez niego podane do publicznej wiadomości w postaci elektronicznej.</p>

	<p>2. Operator sieci może odmówić uwzględnienie wniosku, określonego w ust. 1, jeżeli:</p> <p>a) informacje będące przedmiotem wniosku zostały przez niego udostępnione publicznie w formacie elektronicznym; lub</p> <p>b) dostęp do takich informacji jest zapewniony za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, by operator sieci udostępnił żądane minimum informacji, o którym mowa w ust. 1, za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku powstania sporów dotyczących praw i obowiązków przewidzianych w niniejszym artykule każda ze stron miała prawo do przekazania sporu do krajowego organu ds. rozstrzygnięcia sporów. Krajowy organ ds. rozstrzygnięcia sporów,</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 36e ust. 4-5</p> <p>Art. 29b ust. 1 pkt 4, art. 29c ust.1 i 2.</p> <p>Art. 36f</p>	<p>Art. 36e. 4. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.</p> <p>5. Do udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 25a ust. 5 pkt 2 oraz ust. 6-8 stosuje się odpowiednio, z tym że operator sieci może odmówić udostępnienia informacji również wówczas, gdy informacje te zostały przez niego podane do publicznej wiadomości w postaci elektronicznej.</p> <p>Art. 29b. 1. W ramach punktu informacyjnego zapewnia się każdemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, o ile nie zagraża to bezpieczeństwu państwa, dostęp do posiadanych przez Prezesa UKE informacji:</p> <p>(...)</p> <p>4) o planach inwestycyjnych w zakresie wykonywanych lub planowanych robót budowlanych, finansowanych w całości lub w części ze środków publicznych, dotyczących infrastruktury technicznej, określających:</p> <p>a) lokalizację i rodzaj robót,</p> <p>b) element infrastruktury technicznej, którego roboty dotyczą,</p> <p>c) przewidywaną datę rozpoczęcia robót i czas ich trwania,</p> <p>d) dane kontaktowe operatora sieci w sprawach koordynacji robót budowlanych.</p> <p>Art. 29c. 1. Operator sieci może przekazać Prezesowi UKE informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, w celu ich udostępniania przez punkt informacyjny. Informacje powinny być zgodne ze stanem faktycznym i aktualizowane corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.</p> <p>2. Informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, przekazuje się w postaci elektronicznej.</p> <p>Art. 36f. 1. . Spory w sprawach, o których mowa w art. 36e, między operatorem sieci a przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wnoszącym o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 36e ust. 1, rozstrzyga</p>
--	---	----------------------------	--	---

	<p>uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydaje wiążącą decyzję rozstrzygającą spór w najkrótszym możliwym terminie, nie później niż w dwóch miesiący, z zastrzeżeniem okoliczności wyjątkowych, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.</p> <p>5. Państwa członkowskie mogą ustanowić zwolnienia z obowiązków przewidzianych w niniejszym artykule w przypadku robót budowlanych o niewielkiej wartości lub w przypadku krytycznej infrastruktury krajowej. Takie zwolnienia są należycie uzasadnione. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość zgłoszenia uwag do projektu zwolnień w rozsądnym terminie. Wszelkie takie zwolnienia podlegają zgłoszeniu do Komisji.</p>	T	Art. 36g	<p>starosta właściwy ze względu na miejsce wykonywania robót budowlanych, w drodze decyzji, na wniosek jednej ze stron.</p> <p>2. Spory w sprawach, o których mowa w art. 36e, dotyczących obiektów i robót budowlanych, o których mowa w art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, rozstrzyga wojewoda właściwy ze względu na miejsce wykonywania robót budowlanych, w drodze decyzji, na wniosek jednej ze stron.</p> <p>3. W decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2 rozstrzyga się o kosztach postępowania. Wymierzenie kosztów odbywa się w trybie działu IX ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23).</p> <p>4. Decyzję, o której mowa w ust. 1 i 2, wydaje się niezwłocznie, nie później niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, kierując się niedyskryminacyjnymi i proporcjonalnymi kryteriami.</p> <p>Art. 36g. 1. Obowiązek uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych, o którym mowa w art. 36a ust. 3, lub obowiązek udostępnienia informacji, o którym mowa w art. 36e ust. 1, może nie dotyczyć:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) infrastruktury technicznej, której wykorzystanie do celów szybkich sieci telekomunikacyjnych jest niemożliwe ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo i porządek publiczny; 2) robót budowlanych o nieznaczej wartości. <p>2. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaj infrastruktury technicznej lub robót budowlanych, o których mowa w ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa oraz ciągłości funkcjonowania infrastruktury technicznej, a także rozmiarem, czasem trwania i wartością robót budowlanych.</p>
Art. 7	<p style="text-align: center;">Procedura udzielania zezwoleń</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie odnośne</p>	T	Art. 29b ust.	<p>Art. 29b. 1. W ramach punktu informacyjnego zapewnia się każdemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, o ile nie zagraża to bezpieczeństwu</p>

	<p>informacje na temat warunków i procedur dotyczących udzielania zezwoleń na roboty budowlane niezbędne w celu wdrożenia elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej, w tym wszelkie informacje dotyczące zwolnień mających zastosowanie do takich elementów w odniesieniu do niektórych lub wszystkich zezwoleń wymaganych na mocy prawa krajowego, były dostępne za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą postanowić, by każde przedsiębiorstwo dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności miało prawo do przedkładania, w formie elektronicznej za pośrednictwem pojedynczego punktu informacyjnego, wniosków o udzielenie zezwoleń wymaganych w odniesieniu do robót budowlanych niezbędnych w celu wdrożenia elementów szybkiej sieci łączności elektronicznej.</p> <p>3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby właściwe organy udzielały lub odmawiały udzielenia zezwoleń w terminie czterech miesięcy od daty wpłynięcia pełnego wniosku, bez uszczerbku dla innych konkretnych terminów lub obowiązków określonych w celu odpowiedniego przeprowadzenia procedury, które mają zastosowanie w odniesieniu do procedury przyznawania zezwoleń zgodnie z przepisami krajowymi lub unijnymi, lub dla postępowania odwoławczego. Państwa członkowskie mogą postanowić, że — wyjątkowo, w należycie uzasadnionych przypadkach — termin ten może zostać przedłużony. Dodatkowy termin jest najkrótszym możliwym terminem, aby udzielić lub odmówić zezwolenia. Każda odmowa jest odpowiednio uzasadniana na podstawie obiektywnych, przejrzystych, niedyskryminujących i proporcjonalnych kryteriów.</p>	<p>N</p> <p>T</p>	<p>1</p> <p>Art. 28b, 28ba, 28bb, 28c ust. 1 i 3, 28d ust. 2-4 PgiK (projekt zmiany) Art. 39 ust. 3b ustawy o drogach publicznych (obowiązujący)</p>	<p>państwa, dostęp do posiadanych przez Prezesa UKE informacji:</p> <p>1) w zakresie procedur i formalności wymaganych przed rozpoczęciem robót budowlanych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, w trakcie ich wykonywania oraz do ich zakończenia i rozpoczęcia użytkowania tej infrastruktury, w tym informacji o wymaganych decyzjach administracyjnych, zgłoszeniach i zawiadomieniach do właściwych organów, a także zwolnieniach z obowiązku ich uzyskania lub dokonania;</p> <p>(...)</p> <p>Art. 28b. 1. Sytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu na obszarach miast oraz w pasach drogowych na terenie istniejącej lub projektowanej zwartej zabudowy obszarów wiejskich koordynuje się na naradach koordynacyjnych organizowanych przez starostę.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <p>1) przyłączy;</p> <p>2) sieci uzbrojenia terenu sytuowanych wyłącznie w granicach działki budowlanej.</p> <p>3. Po otrzymaniu od inwestora lub projektanta wniosku o skoordynowanie usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu wraz z propozycją tego usytuowania przedstawioną na planie sytuacyjnym sporządzonym na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub innej mapy do celów projektowych uwierzytelnionej w trybie art. 12b ust. 5, starosta wyznacza sposób, termin i miejsce przeprowadzenia narady koordynacyjnej, o czym zawiadamia:</p> <p>1) wnioskodawców;</p> <p>2) podmioty władające sieciami uzbrojenia terenu;</p> <p>3) wójtów (burmistrzów i prezydentów miast), na obszarze własności których mają być sytuowane projektowane sieci uzbrojenia terenu;</p> <p>4) inne podmioty, które mogą być zainteresowane rezultatami narady koordynacyjnej, w szczególności zarządzające terenami zamkniętymi, w przypadku sytuowania części projektowanych sieci na tych terenach.</p>
--	--	-------------------	--	--

			<p>4. W przypadku, gdy plan sytuacyjny, o którym mowa w ust. 3, ma postać nieelektroniczną, doręcza się go staroście w co najmniej dwóch egzemplarzach.</p> <p>5. Termin narady koordynacyjnej starosta wyznacza na dzień przypadający nie później niż po upływie 14 dni od dnia otrzymania od inwestora lub projektanta planu sytuacyjnego, o którym mowa w ust. 3.</p> <p>6. Wraz z zawiadomieniem o naradzie koordynacyjnej starosta przekazuje kopię planu sytuacyjnego, o którym mowa w ust. 3, albo, w przypadku braku technicznych możliwości sporządzenia tej kopii, informację o miejscu i terminie zapoznania się z planem sytuacyjnym.</p> <p>7. Na wniosek inwestora lub projektanta sieci uzbrojenia terenu, podmiotu władającego siecią uzbrojenia terenu lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta), uzasadniony w szczególności potrzebą wyeliminowania zagrożeń wynikających z możliwej kolizji między sytuowanymi na tym samym terenie sieciami uzbrojenia terenu, przedmiotem narady koordynacyjnej może być sytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu na obszarach innych niż wymienione w ust. 1 lub sytuowanie przyłączy.</p> <p>8. Naradzie koordynacyjnej przewodniczy starosta lub upoważniona przez niego osoba.</p> <p>9. Rezultaty narady koordynacyjnej utrwała się w protokole zawierającym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) określenie sposobu przeprowadzenia narady, jej termin i miejsce oraz znak sprawy zgodny z instrukcją kancelaryjną; 2) opis przedmiotu narady; 3) imię i nazwisko oraz inne dane identyfikujące wnioskodawcę; 4) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe przewodniczącego; 5) imiona i nazwiska uczestników oraz oznaczenie podmiotów, które te osoby reprezentują lub informację o przyczynach uczestnictwa danej osoby w naradzie; 6) stanowiska uczestników narady; 7) wnioski o koordynację robót budowlanych, o których mowa w art. 36a ust. 3 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 880, z późn. zm.³⁾) - o ile zostały złożone; 8) informacje o podmiotach zawiadomionych o naradzie, które w niej nie uczestniczyły;
--	--	--	---

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1045, 1777 i 2281.

			<p>9) podpisy uczestników narady.</p> <p>10. W przypadku, gdy narada koordynacyjna została przeprowadzona za pomocą środków komunikacji elektronicznej, protokół narady zawiera, zamiast podpisów wszystkich uczestników tej narady, podpisy jej przewodniczącego, protokolanta oraz innych osób, które osobiście stawily się na naradę, a także adnotację o uzgodnieniu treści protokołu z osobami, które uczestniczyły w naradzie wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>11. Odpisy protokołu narady koordynacyjnej wydaje się wnioskodawcy w dniu jej zakończenia, a innym podmiotom zawiadomionym o naradzie - w terminie 3 dni od dnia złożenia żądania w tej sprawie.”;</p> <p>„Art. 28ba. 1. Nieobecność na naradzie koordynacyjnej podmiotu należycie zawiadomionego o jej miejscu i terminie nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzenia. Przyjmuje się, że podmiot ten nie składa zastrzeżeń do usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu przedstawionego w planie sytuacyjnym, o którym mowa w art. 28b ust. 3.</p> <p>2. W przypadku, gdy na naradzie koordynacyjnej jej uczestnicy uzgodnią zmiany w usytuowaniu projektowanej sieci uzbrojenia terenu w stosunku do usytuowania przedstawionego na planie sytuacyjnym, o którym mowa w art. 28b ust. 3, starosta, w terminie 7 dni od dnia przeprowadzenia narady, zawiadamia podmioty, o których mowa w ust. 1, o jej ustaleniach.</p> <p>3. Zmiany, o których mowa w ust. 2, uznaje się za uzgodnione, jeżeli zawiadomione o nich podmioty nie zgłoszą zastrzeżeń w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia w tej sprawie. Zastrzeżenia zgłoszone w tym terminie podlegają rozpatrzeniu na dodatkowej naradzie koordynacyjnej, za przeprowadzenie której nie pobiera się opłaty.</p> <p>4. Termin dodatkowej narady koordynacyjnej wyznacza się na dzień przypadający nie później niż po upływie 14 dni od dnia zgłoszenia zastrzeżeń, o których mowa w ust. 3.</p> <p>Art. 28bb. 1. Zawiadomienia, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba ust. 2, doręcza się za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 144), jeżeli została wyrażona pisemna zgoda na doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej wraz ze wskazaniem adresu elektronicznego.</p> <p>2. W przypadku wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, dowodem doręczenia zawiadomień, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba ust. 2, jest potwierdzenie transmisji danych.</p> <p>3. Podmiot, który wyraził zgodę, o której mowa w ust. 1, może w każdym</p>
--	--	--	---

	<p>4. Państwa członkowskie mogą zapewnić, aby każde przedsiębiorstwo dostarczające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności, które poniosło szkody w wyniku niedotrzymania terminów obowiązujących na mocy ust. 3, miało prawo do otrzymania odszkodowania za poniesione szkody, zgodnie z prawem krajowym.</p>	<p>N</p>	<p>Art. 417 § 1 i 2, Art. 417¹ § 3 Kodeksu cywilnego</p>	<p>czasie zażądać doręczenia zawiadomień, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba ust. 2, na piśmie.</p> <p>4. Do doręczenia zawiadomień, w sposób inny niż określony w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdział 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23).”;</p> <p>„Art. 28c 1. Na dokumentacji projektowej będącej przedmiotem narady koordynacyjnej zamieszcza się adnotację zawierającą informacje, iż dokumentacja była przedmiotem narady koordynacyjnej, oraz dane, o których mowa w art. 28b ust. 9 pkt 1”, (...)</p> <p>„3. Adnotację sporządza się w dniu zakończenia narady. Jeżeli przewodniczący narady nie sporządzi adnotacji w dniu jej zakończenia, adnotację na dokumentacji projektowej może zamieścić projektant.”;</p> <p>„art. 28d. 2. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się na wniosek projektanta lub inwestora, kierowany do podmiotu, który zarządza terenem zamkniętym.</p> <p>3. Podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, jest obowiązany wyznaczyć, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, swojego przedstawiciela i termin spotkania uzgodnieniowego.</p> <p>4. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.”;</p> <p>Art. 39 ust. 3b. W przypadku, gdy właściwy organ nie wyda decyzji, o której mowa w ust. 3, w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku, a w odniesieniu do infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne - w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku, organ wyższego stopnia, a w przypadku braku takiego organu - organ nadzorujący wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.”,</p> <p>Art. 417. § 1. Za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.</p> <p>§ 2. Jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi</p>
--	--	----------	---	---

				<p>ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa.</p> <p>Art. 417' § 3. Jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.</p>
Art. 8	<p>Wewnątrzbudynkowa infrastruktura techniczna</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie nowo wznoszone budynki w siedzibie użytkownika końcowego, w tym ich elementy będące współwłasnością, w odniesieniu do których wnioski o wydanie pozwolenia na budowę zostały złożone po dniu 31 grudnia 2016 r., były wyposażone w wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną przystosowaną do szybkich łączy, aż do punktu dostępu budynku z punktem końcowym sieci. Ten sam obowiązek stosuje się w przypadku generalnych prac remontowych, w przypadku których wniosek o wydanie pozwolenia budowlanego został złożony po dniu 31 grudnia 2016 r.</p>	T	<p>Art. 30 ust. 7</p> <p>§ 192c-192f rozporządzenia budynkowego</p>	<p>„Art. 30. 7. Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel jest obowiązany wyposażyć budynek w taką instalację, w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.</p> <p>8. W przypadku, gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:</p> <p>1) budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o istnieniu w budynku takiej instalacji;</p> <p>2) budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.”;</p> <p>§ 192c. Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, z zastrzeżeniem § 192d, stanowi w szczególności:</p> <p>1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;</p> <p>2) elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną lub od urządzenia systemu radiowego do wyjścia gniazda abonenckiego.</p> <p>§ 192d. Instalację telekomunikacyjną budynku użyteczności publicznej</p>

			<p>przeznaczonego na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania, stanowi w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych; 2) światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia gniazda światłowodowego zlokalizowanego w każdym lokalu użytkowym. <p>§ 192e. Instalację telekomunikacyjną budynku mieszkalnego wielorodzinnego stanowią w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych; 2) telekomunikacyjne skrzynki mieszkaniowe, zlokalizowane w pobliżu drzwi wejściowych do mieszkania, służące w szczególności umieszczeniu doprowadzonych do nich zakończeń kabli, umieszczeniu urządzeń aktywnych lub pasywnych oraz, w razie potrzeby, z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, a także umożliwiające dystrybucję sygnału w mieszkaniu; 3) światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej; 4) antenowa instalacja zbiorowa służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny; 5) antenowa instalacja zbiorowa służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny; 6) okablowanie wykonane z parowych kabli symetrycznych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi;
--	--	--	--

			<p>7) okablowanie wykonane z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi od przełącznicy kablowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;</p> <p>8) maszt usytuowany na dachu budynku, wraz z odpowiednim przepustem kablowym do budynku, lub w uzasadnionych przypadkach usytuowany poza budynkiem, przystosowany do umieszczenia anten przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne drogą radiową oraz umieszczenia odpowiednich elementów instalacji, o których mowa w pkt 4 i 5.</p> <p>§ 192f. 1. Punkt połączenia instalacji telekomunikacyjnej z publiczną siecią telekomunikacyjną (punkt styku) powinien:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) być usytuowany w odrębnym pomieszczeniu technicznym, zgodnym z warunkami technicznymi określonymi w § 96-98, na pierwszej kondygnacji podziemnej lub pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia - w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne; 2) zapewniać przełącznice wyposażone w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy zewnętrzną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi; 3) być odpowiednio zabezpieczony przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieupoważnionych; 4) być łatwo dostępny dla obsługi technicznej; 5) być oznakowany w sposób jednoznacznie określający przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z tego punktu; 6) umożliwiać montaż szafek telekomunikacyjnych, urządzeń i osprzętu instalacyjnego; 7) zapewniać możliwość przyłączenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, na zasadzie równego dostępu. <p>2. Prowadzenie instalacji telekomunikacyjnej i rozmieszczenie urządzeń telekomunikacyjnych w budynku powinno zapewniać bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie ich wzajemnego usytuowania i niekorzystnego oddziaływania oraz zapewniać bezpieczeństwo osób korzystających z części wspólnych budynku.</p> <p>3. W instalacji telekomunikacyjnej należy zastosować urządzenia ochrony</p>
--	--	--	---

			<p>przed przepięciami, a gdy instalacja może być narażona na przetężenie - również w urządzenia ochrony przed przetężeniami, natomiast elementy instalacji wyprowadzone ponad dach należy umieścić w strefie chronionej przez instalację piorunochronną, o której mowa w § 184 ust. 3, lub bezpośrednio uziemić w przypadku braku instalacji piorunochronnej. Instalacje antenowe wychodzące ponad dach oraz dłuższe ciągi instalacji antenowych w budynkach (przekraczające 10 m) powinny być chronione ochronnikami zabezpieczającymi od przepięć od wyładowań bezpośrednich i pośrednich.</p> <p>4. Instalacja telekomunikacyjna powinna:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) umożliwiać świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usług transmisji danych poprzez szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usług rozprowadzania programów telewizyjnych i radiofonicznych, w tym programów telewizji cyfrowej wysokiej rozdzielczości, przez różnych dostawców tych usług; 2) zapewniać kompatybilność i możliwość podłączenia tej instalacji do publicznych sieci telekomunikacyjnych, przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej; 3) być wykonana w sposób gwarantujący możliwość wymiany lub instalowania odpowiedniej ilości jej elementów, o których mowa w § 192c, § 192d i § 192e, a także instalację dodatkowej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym anten i kabli, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, bez naruszania konstrukcji budynku; 4) umożliwiać przyłączenie i zapewnienie poprawnej transmisji sygnału urządzenia telekomunikacyjnego systemu radiowego umożliwiającego świadczenie usług telekomunikacyjnych. <p>5. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192d pkt 2 oraz § 192e pkt 3:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną odpowiednio do wyjścia z gniazda lub zakończeń kabli, powinny być doprowadzone i zakończone co najmniej dwa jednomodowe włókna światłowodowe o następujących parametrach: <ol style="list-style-type: none"> a) tłumienność dla długości fali w paśmie 1310 nm-1625 nm nie większa niż 0,4 dB/km, b) tłumienność dla długości fali 1550 nm nie większa niż 0,25 dB/km, c) tłumienność w paśmie 1383 ± 3 nm nie większa niż 0,4 dB/km, d) długość fali zerowej dyspersji chromatycznej λ_0 nie mniejsza niż 1300 nm i nie większa niż 1324 nm,
--	--	--	--

			<p>e) współczynnik dyspersji chromatycznej D nie większy niż $0,092 \text{ ps/nm}^2 \cdot \text{km}$,</p> <p>f) nominalna średnica pola modu (dla $\lambda = 1310 \text{ nm}$) od 8,6 do 9,5 μm przy tolerancji średnicy pola modu $\pm 0,6 \mu\text{m}$,</p> <p>g) długość fali odcięcia dla włókna w kablu nie większa niż 1260 nm,</p> <p>h) tłumienność 100 zwojów o średnicy 60 mm dla długości fali 1625 nm nie większa niż 0,1 dB;</p> <p>2) należy wykorzystywać złącza światłowodowe jednomodowe typu SC/APC;</p> <p>3) tłumienie toru optycznego od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia z gniazda lub zakończeń kabli nie powinno przekraczać wartości 1,2 dB przy długości fali 1310 nm i 1550 nm.</p> <p>6. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 4, należy stosować:</p> <p>1) kable współosiowe kategorii RG-6 lub wyższej, wykonane w klasie A, zawierające podwójny ekran - folię aluminiową i opłot o gęstości co najmniej 77% oraz miedzianą żyłę wewnętrzną o średnicy nie mniejszej niż jeden milimetr, przy czym tłumienie każdego z torów utworzonych z kabli współosiowych nie powinno przekraczać wartości 12 dB przy częstotliwości 860 MHz, albo</p> <p>2) kable światłowodowe spełniające wymogi określone w ust. 5, przy czym dopuszcza się wykorzystanie pojedynczego włókna światłowodowego;</p> <p>3) zestaw antenowy zapewniający:</p> <p>a) pasmo przenoszenia od 87,5 do 108 MHz, od 174 do 230 MHz oraz od 470 do 862 MHz przy odpowiednio równomiernych charakterystykach częstotliwościowych,</p> <p>b) zysk kierunkowy nie mniejszy niż 14 dBi dla zakresów od 174 do 230 MHz oraz od 470 do 862 MHz,</p> <p>c) impedancję wyjściową 75 Ω;</p> <p>4) wzmacniacze, przełączniki wielozakresowe (multiswitche) oraz pozostały osprzęt aktywny i pasywny służący do odbioru programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny.</p> <p>7. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 5, należy stosować:</p> <p>1) okablowanie zgodnie z wymogami określonymi w ust. 6 pkt 1 i 2;</p>
--	--	--	---

			<p>2) anteny paraboliczne lub offsetowe o średnicy nie mniejszej niż 1,20 m zapewniające:</p> <p>a) pasmo przenoszenia od 10,7 do 12,75 GHz przy odpowiednio równomiernej charakterystyce częstotliwościowej,</p> <p>b) impedancję wyjściową 75 Ω lub umożliwienie montażu konwerterów z wyjściem światłowodowym,</p> <p>c) możliwość odbioru sygnału z co najmniej dwóch satelitów,</p> <p>d) możliwość odbioru sygnału o dwóch ortogonalnych polaryzacjach</p> <p>– przy czym możliwe jest zastosowanie pojedynczej anteny dwuogniskowej;</p> <p>3) wzmacniacze, przełączniki wielozakresowe (multiswitche) oraz pozostały osprzęt aktywny i pasywny służący do odbioru programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny.</p> <p>8. Okablowanie w instalacjach, o których mowa w ust. 6 i 7, powinno być doprowadzone od anten do telekomunikacyjnych skrzynek mieszkaniowych.</p> <p>9. Wszystkie urządzenia aktywne i pasywne w instalacji telewizyjnej powinny być uziemione i spełniać wymóg ekranowania w klasie A.</p> <p>10. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 6, do każdej telekomunikacyjnej skrzynki mieszkaniowej powinny być doprowadzone co najmniej dwa parowe kable symetryczne UTP kategorii 5 lub wyższej oraz powinny być zakończone na odpowiednim osprzęcie połączeniowym tak, aby zapewnić dla łącza lub kanału minimum charakterystykę klasy D, przy czym jedno z tych łączy powinno być przeznaczone na potrzeby instalacji, o których mowa w § 192a, lub podobnych, natomiast drugie łącze doprowadzone z punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną powinno być przeznaczone w szczególności na potrzeby świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym usług szerokopasmowego dostępu do Internetu.</p> <p>11. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 7, należy stosować kable współosiowe zgodnie z wymaganiami określonymi w ust. 6 pkt 1.</p> <p>12. Główne ciągi instalacji telekomunikacyjnej powinny być prowadzone poza mieszkaniami i lokalami użytkowymi oraz innymi pomieszczeniami, których sposób użytkowania może spowodować przerwy lub zakłócenia przekazywanego sygnału.</p> <p>13. W dostępnych dla ludzi miejscach, w których znajdują się zakończenia włókien światłowodowych, powinno być umieszczone, w widocznym miejscu, odpowiednie oznakowanie ostrzegające przed niewidzialnym</p>
--	--	--	---

	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie nowo wznoszone budynki wielorodzinne, w przypadku których wnioski o wydanie pozwolenia budowlanego zostały złożone po dniu 31 grudnia 2016 r., były wyposażone w punkt dostępu. Ten sam obowiązek stosuje się w przypadku generalnych prac remontowych w budynkach wielorodzinnych, w przypadku których wniosek o wydanie pozwolenia budowlanego został złożony po dniu 31 grudnia 2016 r.</p>	<p>N</p>	<p>Art. 30 ust. 7, § 192e, §192f ust. 1 rozporządzenia budynkowego</p>	<p>promieniowaniem optycznym.</p> <p>„Art. 30. 7. Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel jest obowiązany wyposażyć budynek w taką instalację, w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.</p> <p>8. W przypadku, gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o istnieniu w budynku takiej instalacji; 2) budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.”; <p>§ 192e. Instalację telekomunikacyjną budynku mieszkalnego wielorodzinnego stanowią w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych; 2) telekomunikacyjne skrzynki mieszkaniowe, zlokalizowane w pobliżu drzwi wejściowych do mieszkania, służące w szczególności umieszczeniu doprowadzonych do nich zakończeń kabli, umieszczeniu urządzeń aktywnych lub pasywnych oraz, w razie potrzeby, z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, a także umożliwiające dystrybucję sygnału w mieszkaniu; 3) światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną
--	---	----------	--	--

		N	<p>do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;</p> <p>4) antenowa instalacja zbiorowa służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny;</p> <p>5) antenowa instalacja zbiorowa służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny;</p> <p>6) okablowanie wykonane z parowych kabli symetrycznych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi;</p> <p>7) okablowanie wykonane z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi od przełącznicy kablowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;</p> <p>8) maszt usytuowany na dachu budynku, wraz z odpowiednim przepustem kablowym do budynku, lub w uzasadnionych przypadkach usytuowany poza budynkiem, przystosowany do umieszczenia anten przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne drogą radiową oraz umieszczenia odpowiednich elementów instalacji, o których mowa w pkt 4 i 5.</p> <p>§ 192f. 1. Punkt połączenia instalacji telekomunikacyjnej z publiczną siecią telekomunikacyjną (punkt styku) powinien:</p> <p>1) być usytuowany w odrębnym pomieszczeniu technicznym, zgodnym z warunkami technicznymi określonymi w § 96-98, na pierwszej kondygnacji podziemnej lub pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia - w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne;</p> <p>2) zapewniać przełącznice wyposażone w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy zewnętrzną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi;</p> <p>3) być odpowiednio zabezpieczony przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieupoważnionych;</p> <p>4) być łatwo dostępny dla obsługi technicznej;</p> <p>5) być oznakowany w sposób jednoznacznie określający przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z tego punktu;</p> <p>6) umożliwiać montaż szafek telekomunikacyjnych, urządzeń i osprzętu</p>
--	--	---	---

	<p>3. Budynki wyposażone zgodnie z niniejszym artykułem kwalifikują się do przyznania im etykiety „gotowy na szybki internet”, o ile państwo członkowskie zdecyduje się na wprowadzenie takiej etykiety.</p> <p>4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć zwolnienia z obowiązków określonych w ust. 1 i 2 w odniesieniu do niektórych kategorii budynków, w szczególności budynków jednorodzinnych, lub generalnych prac remontowych, w przypadkach gdy wypełnienie tych obowiązków jest nieproporcjonalnym obciążeniem, na przykład w kategoriach kosztów dla indywidualnych właścicieli lub wspólnot lub w odniesieniu do typów budynków, jak np. określonych kategorii zabytków, budynków o znaczeniu historycznym, domów wakacyjnych, budynków wojskowych lub innych budynków wykorzystywanych do celów bezpieczeństwa narodowego. Zwolnienia takie są należycie uzasadniane. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość zgłoszenia w rozsądnym terminie uwag do projektu zwolnień. Wszelkie takie zwolnienia podlegają zgłoszeniu do Komisji.</p>	N	<p>§ 63 ust. 1 pkt 27 rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków</p> <p>Art. 30 ust. 7</p>	<p>instalacyjnego;</p> <p>7) zapewniać możliwość przyłączenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, na zasadzie równego dostępu.</p> <p>§ 63. 1. Danymi ewidencyjnymi dotyczącymi budynku są: (...) 27) informacja o wyposażeniu w wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną przystosowaną do szybkich łączy (budynek gotowy na szybki Internet).</p> <p>Art. 30. 7. Jeżeli użytkowany <u>budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej</u> nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel jest obowiązany wyposażyć budynek w taką instalację, w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.</p> <p>8. W przypadku, gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:</p> <p>1) budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o istnieniu w budynku takiej instalacji;</p> <p>2) budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.”;</p>
Art. 9	<p>Dostęp do wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby — z zastrzeżeniem ust. 3 akapit pierwszy — każdy dostawca publicznych sieci</p>	T	<p>Art. 30 ust. 1, 1a i 1b, art. 35a ust. 1-7</p>	<p>Art. 30. 1. Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający w szczególności na:</p>

	<p>łączności miał prawo do budowy swojej sieci, na własny koszt, aż do punktu dostępu.</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnieniu możliwości wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe, 2) umożliwieniu doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku, 3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli: <ol style="list-style-type: none"> a) nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku, przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, lub b) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku, przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, 4) umożliwieniu korzystania z punktu styku, 5) umożliwieniu odtworzenia przyłącza telekomunikacyjnego lub wykonaniu instalacji telekomunikacyjnej budynku, które uległy likwidacji, zniszczeniu, uszkodzeniu lub też wymagają modernizacji lub przebudowy – w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.”, <p>1a. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, uważa się za spełniony, w szczególności, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku nie podejmuje negocjacji z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w sprawie dostępu do tej instalacji; 2) właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku odmawia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do tej instalacji; 3) oferowane warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych; 4) przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku. <p>1b. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, jest niezależny od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie, choćby w budynku istniała lub była wykonywana inna instalacja telekomunikacyjna.</p>
--	--	--	--

				<p>„Art. 35a. 1. Prezes UKE może wezwać:</p> <ol style="list-style-type: none">1) nadleśniczego Lasów Państwowych,2) podmiot, który zarządza terenem zamkniętym,3) właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę co najmniej dziesięciu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej <p>– do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p> <p>2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, są obowiązane do przedstawienia informacji Prezesowi UKE w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania.</p> <p>3. Po przedstawieniu informacji, o której mowa w ust. 1, lub upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej konkurencji oraz zapewnienia telekomunikacji, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, w tym wysokość opłat w zakresie umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p> <p>4. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, wobec których została wydana decyzja w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, są obowiązane do zawierania, w zakresie swojej właściwości, umów o tym dostępie na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.</p> <p>5. Prezes UKE podaje do publicznej wiadomości decyzję, o której mowa w ust. 3, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej.</p> <p>6. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, zamieszczają na swoich stronach internetowych aktualne warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, uwzględniające warunki określone decyzją, o której mowa w ust. 3.</p> <p>7. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, przekazują Prezesowi UKE informacje o adresach swoich stron internetowych, w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na nich warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1. Informacja jest udostępniana</p>
--	--	--	--	---

	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby — z zastrzeżeniem ust.3 akapit pierwszy — każdy dostawca publicznych sieci łączności miał prawo dostępu do wszelkiej istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej do celów wdrożenia szybkiej sieci łączności elektronicznej, jeżeli powielanie jest technicznie niemożliwe lub ekonomicznie nieopłacalne.</p>	T	Art. 30 ust. 1 pkt 1, art. 35a ust. 1-3	<p>przez punkt informacyjny.”;</p> <p>Art. 30. 1. Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający w szczególności na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnieniu możliwości wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe, (...) <p>Art. 35a. 1. 1. Prezes UKE może wezwać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nadleśniczego Lasów Państwowych, 2) podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, 3) właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę co najmniej dziesięciu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej <ul style="list-style-type: none"> – do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1. <p>2. Podmioty, o których mowa w ust.1 pkt 1-3, są obowiązane do przedstawienia informacji Prezesowi UKE w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania.</p> <p>3. Po przedstawieniu informacji, o której mowa w ust. 1, lub upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej konkurencji oraz zapewnienia telekomunikacji, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, w tym wysokość opłat w zakresie umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p>
	<p>3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy posiadacz prawa do użytkowania punktu dostępu oraz wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej pozytywnie rozpatrywał wszystkie uzasadnione wnioski o zapewnienie dostępu składane przez dostawców publicznych, jakie mogą nałożyć dostawcy publicznej sieci łączności na uczciwych i niedyskryminacyjnych</p>	T	Art. 30 ust. 1e., 1f, 5, 5e, art. 35a ust. 3-5	<p>Art. 30. 1e. Przedsiębiorca telekomunikacyjny może zwrócić się do właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości z wnioskiem o udzielenie mu informacji o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego,

	<p>warunkach, w tym — w odpowiednich przypadkach — cenowych.</p> <p>Jeżeli porozumienie dotyczące dostępu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, nie zostanie osiągnięte w terminie dwóch miesięcy od otrzymania formalnego wniosku o udzielenie dostępu, państwa członkowskie zapewniają, aby każda ze stron miała prawo do przekazania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygania sporów w celu oceny zgodności z wymogami określonymi w tych ustępach. Krajowy organ ds. rozstrzygania sporów, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, wydaje wiążącą decyzję rozstrzygającą spór w najkrótszym możliwym terminie, nie później niż w ciągu dwóch miesięcy, z zastrzeżeniem okoliczności wyjątkowych, bez uszczerbku dla możliwości skierowania sprawy do sądu przez każdą ze stron.</p>		<p>instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego;</p> <ol style="list-style-type: none"> 2) podmiotach korzystających z punktu styku; 3) innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych korzystających z kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego; 4) numerze księgi wieczystej nieruchomości. <p>1f. Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany udzielić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji, o której mowa w ust. 1e, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie.”,</p> <p>5. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy art. 19 ust. 2 i art. 20-24, z tym że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) termin zawarcia umowy dostępu wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z wnioskiem o jej zawarcie; 2) Prezes UKE wydaje decyzję o dostępie, o którym mowa w ust. 1, także wówczas, jeżeli dla istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku lub istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego warunki dostępu nie są określone w umowie, o której mowa w ust. 4.”, <p>(...)</p> <p>5e. Przepisy ust. 1-5d stosuje się odpowiednio do każdego, komu przysługuje skuteczne względem właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości lub właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego, prawo korzystania z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) punktu styku; 2) kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego.”, <p>Art. 35a. 3. Po przedstawieniu informacji, o której mowa w ust. 1, lub upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej konkurencji oraz zapewnienia telekomunikacji, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, w tym wysokość opłat w zakresie umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p> <p>4. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3,, wobec których została</p>
--	---	--	--

	<p>4. Państwa członkowskie mogą udzielać zwolnień z wymogów ust. 1–3 w przypadku budynków, w których dostęp do istniejącej sieci kończącej się w obiektach użytkowników końcowych i nadającej się do świadczenia szybkich usług łączności elektronicznej zapewniany jest na obiektywnych, przejrzystych, proporcjonalnych i niedyskryminujących warunkach.</p> <p>5. W przypadku braku dostępnej infrastruktury wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich łączności państwa członkowskie zapewniają, aby każdy dostawca publicznych sieci łączności miał prawo do zakończenia swojej sieci w lokalu abonenta pod warunkiem zgody abonenta i pod warunkiem zminimalizowania wpływu na własność prywatną osób trzecich.</p>	<p>N</p> <p>T</p>	<p>Art. 30 ust. 5 i art. 35 ust. 6 Pb</p> <p>Art. 30 ust. 1 pkt 2-5, ust. 1a, 1b, 1c</p>	<p>wydana decyzja w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3. oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, są obowiązane do zawierania, w zakresie swojej właściwości, umów o tym dostępie na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.</p> <p>5. Prezes UKE podaje do publicznej wiadomości decyzję, o której mowa w ust. 3, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej.</p> <p>Art. 35.6. W przypadku gdy właściwy organ nie wyda decyzji w sprawie pozwolenia na budowę:</p> <p>1) w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji (...)</p> <p>- organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>Art. 30.5. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, należy dokonać przed terminem zamierzonego rozpoczęcia robót budowlanych. Właściwy organ, w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia, może, w drodze decyzji, wnieść sprzeciw. Do wykonywania robót budowlanych można przystąpić, jeżeli organ nie wniósł sprzeciwu w tym terminie.</p> <p>Art. 30. 1. Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający w szczególności na: (...)</p> <p>2) umożliwieniu doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku,</p> <p>3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:</p> <p>1) nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku, przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu</p>
--	---	-------------------	--	---

				<p>o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, lub</p> <p>2) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku, przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,</p> <p>4) umożliwieniu korzystania z punktu styku,</p> <p>5) umożliwieniu odtworzenia przyłącza telekomunikacyjnego lub wykonaniu instalacji telekomunikacyjnej budynku, które uległy likwidacji, zniszczeniu, uszkodzeniu lub też wymagają modernizacji lub przebudowy – w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.”,</p> <p>„1a. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, uważa się za spełniony, w szczególności, gdy:</p> <p>1) właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku nie podejmuje negocjacji z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w sprawie dostępu do tej instalacji;</p> <p>2) właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku odmawia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do tej instalacji;</p> <p>3) oferowane warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych;</p> <p>4) przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku.</p> <p>1b. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, jest niezależny od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie, choćby w budynku istniała lub była wykonywana inna instalacja telekomunikacyjna.</p> <p>1c. Przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany do korzystania z dostępu, o którym mowa w ust. 1, w sposób możliwie najmniej uciążliwy dla właściciela, użytkownika wieczystego oraz osób, którym przysługują inne prawa do nieruchomości, a także do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po wykonaniu przyłącza, kabla lub instalacji telekomunikacyjnej budynku.</p> <p>1d. Jeżeli przedsiębiorca telekomunikacyjny uzyskał dostęp, o którym mowa w ust. 1, w drodze decyzji Prezesa UKE, a przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego jest niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, stosuje się odpowiednio przepis art. 128 ust. 4 i art. 129 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 i 1777 oraz z 2016 r. poz. 65).</p>
--	--	--	--	--

	<p>6. Niniejszy artykuł nie powoduje uszczerbku dla prawa własności właściciela punktu dostępu lub wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej, w przypadku gdy posiadacz prawa użytkowania tej infrastruktury lub punktu dostępu nie jest ich właścicielem, ani praw własności osób trzecich, takich jak właściciele gruntu i budynku.</p> <p>Państwa członkowskie mogą przewidzieć przepisy dotyczące odpowiedniego odszkodowania finansowego dla osób, które ponoszą szkodę w wyniku wykonywania praw przewidzianych w niniejszym artykule.</p>	N		
Art. 10	<p style="text-align: center;">Właściwe organy</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każde z zadań powierzonych krajowemu organowi ds. rozstrzygania sporów było wykonywane przez co najmniej jeden właściwy podmiot.</p>	T	<p>Art. 22 ust.1, art. 25d, art. 27 ust. 5-6, art. 30 ust. 5, art. 35a ust. 2, art. 36c ust.1-2 i 4, art. 36f Megaustawy i art. 139 ust.4 Pt (art. 6 pkt 1 Ustawy)</p>	<p>Art. 22. 1. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu.</p> <p>Art. 25d. 1. Spory w sprawach, o których mowa w art. 25a i art. 25b, między operatorem sieci a przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wnioskującym o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 25a ust. 1, lub o umożliwienie inspekcji, o której mowa w art. 25b ust. 1, rozstrzyga Prezes UKE, w drodze decyzji, na wniosek jednej ze stron.</p> <p>2. Prezes UKE wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, kierując się niedyskryminacyjnymi i proporcjonalnymi kryteriami.”;</p> <p>Art. 27. 5. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, odmowy udzielenia tego dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>6. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu; 2) zasady zapewnienia dostępu określone w przepisach prawa, decyzjach, umowach lub innych aktach, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej lub nabycia praw do nich.

			<p>Art. 30. 5. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy art. 19 ust. 2 i art. 20-24, z tym że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) termin zawarcia umowy dostępu wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z wnioskiem o jej zawarcie; 2) Prezes UKE wydaje decyzję o dostępie, o którym mowa w ust. 1, także wówczas, jeżeli dla istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku lub istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego warunki dostępu nie są określone w umowie, o której mowa w ust. 4.”, <p>Art. 35a. 3. Po przedstawieniu informacji, o której mowa w ust. 1, lub upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej konkurencji oraz zapewnienia telekomunikacji, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, w tym wysokość opłat w zakresie umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p> <p>Art. 36c. 1. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o koordynacji robót budowlanych przez operatora sieci, odmowy uwzględnienia wniosku w tej sprawie lub niezawarcia umowy o koordynację robót budowlanych, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku każda ze stron może zwrócić się do właściwego ze względu na miejsce wykonania robót budowlanych starosty. Przepis art. 21 ust. 2a stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. Starosta wydaje decyzję w sprawie koordynacji robót budowlanych niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków koordynacji robót budowlanych, z uwzględnieniem celu, jakiego koordynacja robót budowlanych ma służyć; 2) obowiązki nałożone na operatora sieci w przepisach prawa lub decyzjach; 3) potrzebę minimalizowania negatywnych skutków koordynacji robót budowlanych dla inwestycji wykonywanej przez operatora sieci; 4) praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych aspektów koordynacji robót budowlanych zarówno zaproponowanych przez strony negocjacji, jak też mogących stanowić rozwiązania alternatywne; 5) interes publiczny, w tym zapewnienie bezpieczeństwa publicznego
--	--	--	--

	<p>2. Krajowy organ ds. rozstrzygania sporów wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 jest prawnie odrębny i funkcjonalnie niezależny od wszelkich operatorów sieci. Państwa członkowskie mogą zezwolić, aby krajowy organ ds. rozstrzygania sporów pobierał opłaty na pokrycie kosztów</p>	<p>N</p>	<p>Art. 190 ust. 1 i 3 Pt</p>	<p>oraz ochronę środowiska;</p> <p>6) wymagania, o których mowa w art. 26. (...)</p> <p>4. Decyzję w sprawie koordynacji robót budowlanych obejmujących obiekty i roboty budowlane, o których mowa w art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, wydaje właściwy ze względu na miejsce wykonywania robót budowlanych wojewoda. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 36f. 1. Spory w sprawach, o których mowa w art. 36e, między operatorem sieci a przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wnioskującym o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 36e ust. 1, rozstrzyga starosta właściwy ze względu na miejsce wykonywania robót budowlanych, w drodze decyzji, na wniosek jednej ze stron.</p> <p>2. Spory w sprawach, o których mowa w art. 36e, dotyczących obiektów i robót budowlanych, o których mowa w art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, rozstrzyga wojewoda właściwy ze względu na miejsce wykonywania robót budowlanych, w drodze decyzji, na wniosek jednej ze stron.</p> <p>Art. 139. 4. Do zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27-30, art. 31 ust. 1 oraz art. 33, z tym że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji, jeżeli nie zawarto umowy o dostępie w terminie, o którym mowa w ust. 2; 2) Prezes UKE podejmuje decyzję o dostępie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę niedyskryminacyjne i proporcjonalne kryteria; 3) Prezes UKE w decyzji określa szczegółowe warunki rozliczeń z tytułu zapewnienia tego dostępu, uwzględniające stopień występującego w danym przypadku ryzyka.”; <p>Art. 190. 1. Prezes UKE jest organem regulacyjnym w dziedzinie rynku usług telekomunikacyjnych i pocztowych. (...)</p> <p>3. Prezes UKE jest centralnym organem administracji rządowej.</p>
--	---	----------	-------------------------------	--

	<p>wykonywania powierzonych mu zadań.</p> <p>3. Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie strony w pełni współpracowały z krajowym organem ds. rozstrzygania sporów.</p> <p>4. Państwa członkowskie powołują co najmniej jeden właściwy podmiot na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym, który pełni funkcje pojedynczego punktu informacyjnego, o którym mowa w art. 4, 6 i 7. Do celów pokrycia kosztów pełnienia tych funkcji państwa członkowskie mogą zezwolić, by za korzystanie z pojedynczych punktów informacyjnych pobierane były opłaty.</p> <p>5. Państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem powiadamiają Komisję o nazwach poszczególnych właściwych organów pełniących funkcję na mocy niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 1 lipca 2016 r. i o wszelkiej zmianie powyższego przed wejściem w życie takiego wyznaczenia lub takiej zmiany.</p> <p>6. Od wszelkich decyzji podejmowanych przez właściwe organy, o których mowa w niniejszym artykule, przysługuje odwołanie do sądu zgodnie z prawem krajowym.</p>	<p>N</p> <p>N</p> <p>T</p>	<p>Art. 29a</p> <p>Art. 206 ust. 1 pkt 6 Pt</p>	<p>Art. 29a. 1. Punkt informacyjny do spraw telekomunikacji jest prowadzony przez Prezesa UKE.</p> <p>2. Punkt informacyjny jest prowadzony za pośrednictwem strony internetowej punktu informacyjnego.</p> <p>Art. 206 ust. 1 pkt 6 Pt</p> <p>„6) o których mowa w art. 7 ust. 1, art. 13 ust. 2, art. 18 ust. 3, art. 20, art. 22 ust. 1, art. 25d ust. 1, art. 27 ust. 6 i 9, art. 30 ust. 5 i art. 35a ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych”;</p>
Art. 11	<p style="text-align: center;">Sankcje</p> <p>Państwa członkowskie ustanawiają zasady stosowania sankcji za naruszenie środków krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki konieczne dla zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są odpowiednie, skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.</p>	N	Art. 209 ust. 1 pkt 1, 6, 22-22b, art. 210 ust. 1 Pt	<p>Art. 209 1. Kto:</p> <p>1) nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe,(...)</p> <p>6) nie wypełnia warunków zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego oraz rozliczeń z tego tytułu, określonych w decyzji lub w umowie,(...)</p> <p>22) nie wypełnia obowiązków lub nie stosuje warunków udostępnienia nieruchomości lub infrastruktury telekomunikacyjnej określonych w decyzji lub w umowie, o których mowa w art. 139,</p> <p>22a) nie wypełnia warunków współkorzystania i dostępu do infrastruktury technicznej oraz rozliczeń z tego tytułu, określonych w decyzji lub w umowie, zgodnie z ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,</p>

				<p>22b) nie wypełnia warunków wynikających z decyzji wydawanych w trybie art. 30 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,</p> <p>- podlega karze pieniężnej.</p> <p>Art. 210. 1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności.</p>
Art. 12	<p style="text-align: center;">Przegląd</p> <p>Do dnia 1 lipca 2018 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to zawiera podsumowanie skutków środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie oraz ocenę postępów w realizacji jej celów, w tym ocenę, czy i jak niniejsza dyrektywa może w dalszym ciągu przyczyniać się do osiągnięcia ambitniejszych celów niż cele określone w agendzie cyfrowej.</p>	N		
Art. 13	<p style="text-align: center;">Transpozycja</p> <p>Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 1 stycznia 2016 r. Informują one o tym Komisję.</p> <p>Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 1 lipca 2016 r.</p> <p>Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.</p>	T	Art. 10-21 Ustawy	<p>Art. 10. Wniosek w sprawie prowadzenia negocjacji złożony na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, 2) art. 30 ust. 5 w związku z art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 <p>- i nierozpatrzony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jest rozpatrywany na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>Art. 11. 1. W przypadku, gdy wniosek o wydanie decyzji został złożony na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 21 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, a postępowanie w tej sprawie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie to jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, 2) art. 30 ust. 5 w związku z art. 21 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, a postępowanie w tej sprawie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie to jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1,3) art. 139 ust. 4 w związku z art. 27 ust. 2 lub 2b ustawy zmienianej w art. 9, a postępowanie w tej sprawie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie to jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 9

			<p>- w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wzywa uczestników postępowań, o których mowa w ust. 1, do uzupełnienia wniosku i dołączenia brakujących dokumentów w terminie 14 dni i poucza ich, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.</p> <p>3. W przypadku, gdy od decyzji, o których mowa w ust. 1, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wniesiono odwołanie, postępowanie odwoławcze jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 lub art. 9, w brzmieniu dotychczasowym.</p> <p>Art. 12. Postępowania wszczęte na podstawie:</p> <p>1) art. 39 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym; przepis art. 39 ust. 3aa ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się;</p> <p>2) art. 28 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 6 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym.</p> <p>Art. 13. W postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisu art. 36d ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się.</p> <p>Art. 14. Do kosztów przełożenia urządzenia lub obiektu, o którym mowa w art. 39 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2, w stosunku do którego zezwolenie właściwego zarządcy drogi wydano przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepis art. 39 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.</p> <p>Art. 15. Umowy w sprawie udostępnienia kanału technologicznego, zawarte na podstawie art. 39 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, , pozostają w mocy.</p> <p>Art. 16. 1. W przypadku, gdy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podmiot zainteresowany udostępnieniem kanału technologicznego złożył ofertę, o której mowa w art. 39 ust. 7a ustawy zmienianej w art. 2, w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy może on złożyć wniosek, o którym mowa w art. 39 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. W przypadku niezłożenia wniosku w terminie, o którym mowa w ust. 1, oferta złożona na podstawie art. 39 ust. 7a ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym wygasa.</p>
--	--	--	--

			<p>Art. 17. Do inwestycji drogowej dotyczącej autostrad płatnych realizowanych na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 641 i 901), w przypadku których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zawarto umowę o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady lub ogłoszono przetarg na budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady, stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczasowym.</p> <p>Art. 18. Do narad koordynacyjnych, o których mowa w art. 28b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, których sposób, termin i miejsce przeprowadzenia zostały wyznaczone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niezakończonych przed tym dniem, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.</p> <p>Art. 19. Uzgodnienia wszczęte na podstawie art. 28d ustawy zmienianej w art. 3 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone są na podstawie przepisów w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przy czym termin, o którym mowa w art. 28d ust. 4 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, biegnie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>Art. 20. 1. Informacje, o których mowa w art. 29c i art. 29d ustawy zmienianej w art. 1, przekazuje się po raz pierwszy do dnia 1 października 2016 r. 2. Warunki, o których mowa w art. 35a ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, zamieszcza się na stronach internetowych po raz pierwszy do dnia 1 października 2016 r. 3. Warunki, o których mowa w art. 39b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, przekazuje się po raz pierwszy do dnia 1 października 2016 r.</p> <p>Art. 21. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2016 r., z wyjątkiem: 1) art. 1: a) pkt 15, w zakresie art. 29a i art. 29b ustawy zmienianej w art. 1, b) pkt 16 lit. g - które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.; 2) art. 6 i art. 7 pkt 3, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.</p>
Art. 14	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N	

Art. 15	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.	N		
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii.				
Art. 8	Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie działania niezbędne dla zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 30 czerwca 2013 r. oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.	T	Art. 209 ust. 1 pkt 29a Pt	Art. 9. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 3) w art. 209 w ust. 1 po pkt 29 dodaje się pkt 29a w brzmieniu: „29a) nie wypełnia obowiązków określonych w art. 3 ust. 2, 3 i 5, art. 4 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str. 1”).
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2120 UE z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników				
Art. 6	Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia art. 3, 4 i 5 oraz podejmują wszelkie działania niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach w terminie do dnia 30 kwietnia 2016 r. oraz niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach, które mają na nie wpływ.	T	Art. 209 ust. 1 pkt 29a Pt	Art. 9. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 3) w art. 209 w ust. 1 po pkt 29 dodaje się pkt 29a w brzmieniu: „29a) nie wypełnia obowiązków określonych w art. 3 ust. 2, 3 i 5, art. 4 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str. 1”).

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU: Ustawa o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw		
Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu ustawy krajowej	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 1 pkt 4 Ustawy	<p>4) art. 18 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 18. 1. Warunki dostępu do infrastruktury technicznej, w tym techniczne, eksploatacyjne i finansowe warunki współpracy, strony ustalają w umowie o dostępie do infrastruktury technicznej, zawartej na piśmie, pod rygorem nieważności.</p> <p>2. Prezes UKE może wezwać operatora sieci do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej.</p> <p>3. Po przedstawieniu przez operatora sieci informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, Prezes UKE, kierując się kryteriami określonymi w art. 22 ust. 1 i 2, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej. Przepis art. 22 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>4. Decyzję w sprawie warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej wydaje się po zasięgnięciu opinii:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE” - w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych; 2) Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, zwanego dalej „Prezesem UTK” - w odniesieniu do przedsiębiorstw zapewniających infrastrukturę techniczną na potrzeby transportu kolejowego. <p>5. Podmioty, o których mowa w ust. 4, wyrażają opinię w terminie 30 dni od dnia przedstawienia im proponowanych warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej. Niezajęcie przez organ stanowiska w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń do tych warunków.</p> <p>6. Operator sieci, któremu wydano decyzję w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, jest obowiązany do zawierania umów, o których mowa w ust. 1, na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.</p> <p>7. Operator sieci, któremu wydano decyzję w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualne warunki zapewnienia tego dostępu.</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W tym przypadku środek polega na wprowadzeniu – obok bilateralnego rozstrzygania sporów o dostęp – kompetencji Prezesa UKE do określania warunków dostępu, które miałyby zastosowanie do wszystkich umów zawieranych przez operatorów sieci. Rozwiązanie jest wzorowane na art. 139 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Prezes UKE od każdego operatora sieci może zażądać przedstawienia warunków dostępu do infrastruktury technicznej, do których może nie składać zastrzeżeń, a operator sieci ogłasza je na swojej stronie internetowej i na zasadzie dobrowolności zawiera na ich podstawie umowy o dostęp i współkorzystanie. Jeżeli jednak Prezes UKE ma zastrzeżenia do przedstawionych warunków lub operator sieci nie stosuje tych warunków, przykładowo odmawiając dostępu lub zakłócając konkurencję na rynku telekomunikacyjnym, Prezes UKE może w drodze decyzji określić warunki dostępu, a wówczas operator sieci ma obowiązek zawierania umów na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji. Decyzja Prezesa UKE wymaga zasięgnięcia opinii odpowiednio Prezesa URE lub</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>8. Operator sieci, któremu wydano decyzję w sprawie określenia warunków dostępu do infrastruktury technicznej, przekazuje Prezesowi UKE informacje o adresie swojej strony internetowej w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na niej warunków zapewniania tego dostępu. Informacja o adresie strony internetowej jest udostępniana przez punkt informacyjny do spraw telekomunikacji dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa a art. 29a, zwany dalej „punktem informacyjnym”.”;</p>	<p>Prezesa UTK. Natomiast informacja o stronie internetowej operatora sieci, na której umieszczone są warunki dostępu, potrzebne są Prezesowi UKE w celu ich udostępnienia przez punkt informacyjny ds. telekomunikacji.</p>
<p>Art. 1 pkt 5 Ustawy</p>	<p>5) w art. 19: b) dodaje się ust. 3-5 w brzmieniu: (...) „4. Operator sieci może odmówić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do infrastruktury technicznej, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) umieszczenie elementów sieci telekomunikacyjnej w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem nie jest możliwe ze względów technicznych; 2) nie ma dostępnej przestrzeni do umieszczenia elementów sieci telekomunikacyjnej, z uwzględnieniem przyszłego zapotrzebowania operatora sieci na miejsce w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem, co wynika z przedstawionego przez operatora sieci harmonogramu planowanej do realizacji inwestycji obejmującej pozostałe miejsce w infrastrukturze technicznej; 3) nie jest możliwe wykorzystanie infrastruktury technicznej ze względu na wymagania bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego, integralności i bezpieczeństwa sieci, w szczególności infrastruktury krytycznej; 4) planowane usługi telekomunikacyjne mogą spowodować poważne zakłócenia w świadczeniu innych usług za pośrednictwem tej samej infrastruktury technicznej; 5) zapewnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu inny niż określony we wniosku, skuteczny dostęp do infrastruktury technicznej, który: <ol style="list-style-type: none"> a) spełnia potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w zakresie zapewnienia szybkich sieci telekomunikacyjnych, b) jest oferowany na warunkach niezakłócających uczciwej konkurencji. <p>5. Operator sieci jest obowiązany przedstawić wnioskodawcy na piśmie szczegółowo uzasadnione przyczyny odmowy dostępu do infrastruktury technicznej, nie później niż</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W art. 19 ust. 4 został transponowany art. 3 ust. 3 dyrektywy kosztowej z tym, że katalog przyczyn odmowy zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej jest zamknięty. Takie rozwiązanie nie jest jednak niezgodne z dyrektywą, ponieważ stanowi ona instrument harmonizacji minimalnej (art. 1 ust. 2 dyrektywy).</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku.”;	
Art. 1 pkt 8 Ustawy	<p>8) art. 22-24 otrzymują brzmienie:</p> <p>„Art. 22. 1. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu. (...)”</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. Zgodnie z projektowanym art. 22 ust. 1 Prezes UKE wydaje decyzje w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, podczas gdy art. 3 ust. 5 dyrektywy kosztowej przewiduje termin 4 miesięcy. Rozwiązanie to wykracza poza minimum wymagane w dyrektywie kosztowej, jednakże pozwoli maksymalnie skrócić czas uzyskiwania dostępu przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych do infrastruktury technicznej na potrzeby publicznych sieci telekomunikacyjnych.</p>
Art. 1 pkt 8 Ustawy	<p>8) art. 22-24 otrzymują brzmienie:</p> <p>3. Opłaty z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej określa się w wysokości, która umożliwi zwrot części kosztów, które podmiot ten ponosi w związku z utrzymaniem tej infrastruktury.</p> <p>4. Operator sieci, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej, przedstawia Prezesowi UKE uzasadnienie wysokości opłat z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej, w którym uwzględnia kryteria, o których mowa w ust. 2 lub 3.</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W odniesieniu do innych operatorów sieci niż przedsiębiorcy telekomunikacyjni opłaty za dostęp powinny być ustalane w oparciu o koszty przez nich ponoszone, co reguluje nowy ust. 3 art. 22. W ust. 4 wprowadzono usprawnienie procedury przed Prezesem UKE, który powinien</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		otrzymać od operatora sieci kalkulację opłaty, którą nie jest związany.
Art. 1 pkt 8 Ustawy	<p>8) art. 22-24 otrzymują brzmienie:</p> <p>„Art. 24. 1. Strona zawartej umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przekazuje tekst tej umowy Prezesowi UKE w terminie 14 dni od dnia jej podpisania.</p> <p>2. Umowa o dostępie do infrastruktury technicznej jest jawna.</p> <p>3. Na wniosek strony umowy o dostępie do infrastruktury technicznej Prezes UKE może wyrazić zgodę, aby niektóre postanowienia umowy były wyłączone z obowiązku jawności. Wyłączenie to nie może obejmować rozliczeń z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej.</p> <p>4. Na wniosek zainteresowanego podmiotu Prezes UKE nieodpłatnie udostępnia przekazane mu umowy o dostępie do infrastruktury technicznej.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W art. 24 dokonano zmian redakcyjnych wynikających z objęcia współkorzystania szerszym pojęciem dostępu. Jednocześnie art. 24 obowiązującej ustawy wykracza poza przepisy dyrektywy kosztowej, nie jest jednak z nią sprzeczny. Wynikająca z tego przepisu jawność warunków dostępu do infrastruktury technicznej ma istotne znaczenie dla przejrzystości relacji rynkowych – ułatwia to negocjowanie i zawieranie nowych umów, a w konsekwencji obniża pozaekonomiczne bariery dostępu do infrastruktury technicznej na potrzeby publicznych sieci telekomunikacyjnych.</p>
Art. 1 pkt 10 Ustawy	<p>10) art. 25 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 25. Podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej jest obowiązany prowadzić ewidencję w sposób umożliwiający odrębne obliczenie kosztów, przychodów, zysków i strat w zakresie swojej podstawowej działalności oraz działalności, o której mowa w art. 16 ust. 1, a także dostępu do infrastruktury technicznej.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W art. 25 dokonano zmian redakcyjnych wynikających z objęcia współkorzystania szerszym pojęciem dostępu. Przepis ten ma służyć przejrzystości</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		finansowej podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej.
Art. 1 pkt 11 Ustawy	<p>11) po art. 25 dodaje się ust. 25a-25d w brzmieniu:</p> <p>„Art. 25a. 1. W celu umożliwienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu ubiegania się o dostęp do infrastruktury technicznej, operator sieci jest obowiązany udostępnić mu informacje dotyczące tej infrastruktury na obszarze, na którym przedsiębiorca ten planuje realizować szybką sieć telekomunikacyjną. (...)</p> <p>4. Operator sieci udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 3.</p> <p>(...)</p> <p>6. W przypadku odmowy udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, operator sieci jest obowiązany przedstawić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 3, szczegółowo uzasadnione przyczyny swojej odmowy.</p>	Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W art. 25a ust. 4 i 6 nałożono obowiązek udzielenia informacji lub podania przyczyn odmowy ich udzielenia w terminie miesiąca, co jest dopuszczalnym skróceniem terminu dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy.
Art. 1 pkt 12 Ustawy	<p>12) w art. 26 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Działalność, o której mowa w art. 16 ust. 1, nie może:”;</p> <p>Obecne brzmienie art. 26:</p> <p>Art. 26. 1. Działalność, o której mowa w art. 16 ust. 1, oraz współkorzystanie lub dostęp do infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 17, nie może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) obniżać bezpieczeństwa dostarczania i jakości wody do spożycia, paliw gazowych lub energii elektrycznej lub ciepłej; 2) powodować niekorzystnej zmiany cen lub stawek opłat za dostarczane: wodę, paliwa gazowe lub energię elektryczną lub ciepłą i zakresu ich dostarczania odbiorcom przyłączonym do sieci; 3) uniemożliwiać wywiązywanie się przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej z obowiązków w zakresie ochrony interesów odbiorców i ochrony środowiska; 4) uniemożliwiać racjonalnego korzystania z infrastruktury technicznej 	Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. Zmiana w art. 26 wynika z konieczności dostosowania przyczyn odmowy dostępu do infrastruktury technicznej do przyczyn zgodnych z dyrektywą i wymienionych w art. 19 ust. 4 projektu ustawy. W konsekwencji wymagania określone w art. 26 powinny dotyczyć jedynie prowadzenia działalności telekomunikacyjnej przez podmioty wykonujące działalność w zakresie użyteczności publicznej. Przepis art. 26 wynika z przyjętego

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>wykorzystywanej do wykonywania ich podstawowej działalności.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej wykonujących działalność w zakresie zbiorowego odprowadzania ścieków.</p>	<p>założenia, iż prowadzenie działalności telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 16 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz zapewnianie dostępu do infrastruktury technicznej (art. 17) przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej ma charakter uboczny w stosunku do podstawowej działalności tych podmiotów.</p>
<p>Art. 1 pkt 13 Ustawy</p>	<p>13) art. 27 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 27. 1. Podmiot, który:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykorzystał środki publiczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych do: <ol style="list-style-type: none"> a) budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, lub b) nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, 2) nabył prawa do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, o których mowa w pkt 1 lit. a <p>– zapewnia dostęp do takiej infrastruktury lub sieci przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, jeżeli obowiązek ten wynika z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych tej budowy, przebudowy, tego remontu lub nabycia praw.</p> <p>2. Warunki dostępu, o którym mowa w ust. 1, w tym techniczne, eksploatacyjne i finansowe warunki współpracy, strony ustalają w umowie o dostępie do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej zawartej na piśmie pod rygorem nieważności.</p> <p>3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany prowadzić negocjacje w sprawie zawarcia umowy o dostępie do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</p> <p>4. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej.</p> <p>5. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie, o którym</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. W tym przypadku środek polega na określeniu szczegółowych kompetencji Prezesa UKE w zakresie określania warunków dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, jeżeli jest to warunkiem udzielenia pomocy publicznej lub otrzymania środków publicznych. Zwłaszcza ten pierwszy przypadek często występuje w praktyce, co związane jest z udzielaniem dofinansowania ze środków unijnych na projekty telekomunikacyjne. Przykładowo dotyczyło to pomocy finansowej w projekcie Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej i innych projektach indywidualnych (WSS, DSS, IDM, ect.), pomocy finansowej udzielanej na podstawie regionalnych programów operacyjnych i dotyczyć będzie Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa. Podkreślić należy, że projektowane przepisy znajdą zastosowanie w każdym przypadku, gdy warunkiem udzielenia pomocy publicznej lub</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>mowa w ust. 1, odmowy udzielenia tego dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>6. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu; 2) zasady zapewnienia dostępu określone w przepisach prawa, decyzjach, umowach lub innych aktach, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej lub nabycia praw do nich. <p>7. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdział 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne oraz przepisy art. 18 ust. 1-3 i 6-8, art. 19 ust. 1 i 2, art. 21 ust. 2 i 2a, art. 22 ust. 8, art. 24 oraz art. 24a ust. 2 ustawy.</p> <p>8. Do zmiany umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, przepisy ust. 2-6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>9. Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, zmianą zapotrzebowania na usługi, zmianą sytuacji rynkowej lub potrzebą wykonania obowiązku zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, wynikającego z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy, remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej lub nabycia praw do nich.”;</p>	<p>otrzymania środków publicznych jest obowiązek zapewnienia dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, niezależnie od tego, czy obowiązki te zostały nałożone bezpośrednio na podmiot, wobec którego Prezes UKE określa warunki dostępu. Podstawa prawna nałożenia obowiązku dostępu (decyzja Komisji, przepis prawa, umowa cywilnoprawna) nie ma znaczenia dla zastosowania art. 27. Podkreślić należy, że obowiązki uregulowane w art. 27 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych są niezależne i odrębne od obowiązków, jakie mogą ciążyć na tym samym podmiocie na podstawie przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne (np. art. 139 Pt) lub innych przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (np. art. 17).</p>
<p>Art. 1 pkt 15</p>	<p>15) dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;">„Rozdział 2a</p> <p style="text-align: center;">Punkt informacyjny do spraw telekomunikacji</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>(...)</p> <p>Art. 29c. 1. Operator sieci może przekazać Prezesowi UKE informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, w celu ich udostępniania przez punkt informacyjny. Informacje powinny być zgodne ze stanem faktycznym i aktualizowane corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.</p>	<p>związanych z realizacją takich sieci. Zgodnie z ust. art. 29c ust. 1 operator sieci może przekazać Prezesowi UKE informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 i 4, w celu ich udostępniania poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji. Informacje powinny być zgodne ze stanem faktycznym i w przekazanym zakresie aktualizowane corocznie w terminach do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku. W razie przekazania tych informacji operator sieci nie ma już obowiązku bilateralnego ich przekazywania na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</p>
<p>Art. 1 pkt 15 Ustawy</p>	<p>15) dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;">„Rozdział 2a</p> <p style="text-align: center;">Punkt informacyjny do spraw telekomunikacji</p> <p>(...)</p> <p>Art. 29d. 1. Główny Geodeta Kraju przekazuje Prezesowi UKE z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego posiadane w postaci elektronicznej informacje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, 2) inne, przydatne dla celów przygotowania i realizacji inwestycji telekomunikacyjnych, w zakresie uzgodnionym z Prezesem UKE <p>– a następnie aktualizuje te informacje nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy.</p> <p>2. Właściwy terytorialnie marszałek województwa oraz właściwy terytorialnie starosta i prezydent miasta na prawach powiatu przekazują Prezesowi UKE posiadane w postaci elektronicznej – odpowiednio – z wojewódzkiego zasobu geodezyjnego i kartograficznego oraz z powiatowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w szczególności geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu, na wniosek Prezesa UKE informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, które nie znajdują się w centralnym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.</p> <p>3. Podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, przekazuje Prezesowi UKE, na jego</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. Art. 29d stanowi implementację art. 4 ust. 2 dyrektywy kosztowej. W art. 29d określono źródła zasilenia punktu informacyjnego ds. telekomunikacji w informacje, inne niż uzyskane poprzez inwentaryzację, o której mowa w art. 29 ustawy o wspieranie rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Po pierwsze, Główny Geodeta Kraju przekazuje informacje z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (ust. 1). Po drugie, posiadane informacje przekazują inne organy administracji publicznej: marszałkowie województwa z wojewódzkiego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, starostowie i prezydenci miast z zasobu powiatowego (ust. 2), podmioty</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>wniosek, posiadane w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, dla tego terenu.</p> <p>4. Właściwy zarządca drogi przekazuje Prezesowi UKE posiadane w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w:</p> <ol style="list-style-type: none">1) art. 29b ust. 1 pkt 3 lub 4, w zakresie kanałów technologicznych zlokalizowanych w pasie drogowym, na obszarze jego właściwości;2) art. 29b ust. 1 pkt 3, w zakresie infrastruktury technicznej, dla której wydał zezwolenie, o którym mowa w art. 39 ust. 3 lub art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. <p>5. Właściwy zarządca drogi przekazuje informacje, o których mowa w:</p> <ol style="list-style-type: none">1) art. 29b ust. 1 pkt 3 – nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia budowy kanału technologicznego;2) art. 29b ust. 1 pkt 3, w zakresie infrastruktury technicznej, dla której wydał zezwolenie, o którym mowa w art. 39 ust. 3 lub art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych – w terminie 30 dni od dnia wydania zezwolenia;3) art. 29b ust. 1 pkt 4, w zakresie kanałów technologicznych – w terminie określonym w art. 39 ust. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. <p>6. Podmioty inne niż wymienione w ust. 1-4, które ze względu na zakres swoich zadań posiadają w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, niezwłocznie przekazują je Prezesowi UKE, na jego wniosek.</p> <p>7. Podmioty, o których mowa w ust. 2-4 i 6, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić Prezesa UKE o zmianach dotyczących informacji mu przekazanych.</p> <p>8. Podmioty, o których mowa w ust. 1-4 i 6, mogą odmówić przekazania Prezesowi UKE informacji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. W przypadku, gdy informacje te stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, przy ich przekazaniu należy poinformować o tym Prezesa UKE.</p> <p>9. Jeżeli informacje, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadane przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, nie są dostępne przez punkt informacyjny, podmioty te udostępniają te informacje przedsiębiorcy</p>	<p>zarządzające terenem zamkniętym (ust. 3), zarządcy dróg w rozumieniu ustawy o drogach publicznych (ust. 4-5), a także inne podmioty, jeżeli posiadają ze względu na swoje zadania informacje w postaci elektronicznej (ust. 6). Podkreślić trzeba, że udostępnieniu podlegają tylko dane o infrastrukturze technicznej, o których mowa w art. 29b, przy czym udostępnienie następuje na wniosek Prezesa UKE, a pierwsze przekazanie danych następuje nie później niż do dnia 1 października 2016 r. W ten sposób zostanie zapewniona kompletność informacji o infrastrukturze technicznej dostępnych przez punkt informacyjny ds. telekomunikacji.</p>
---	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>telekomunikacyjnemu, na jego wniosek, w posiadanej formie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku. Przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio.</p> <p>10. Udostępnienie informacji, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 lub 4, posiadanych przez podmioty, o których mowa w ust. 1-4, oraz inne podmioty, które posiadają choćby niektóre z tych informacji w postaci elektronicznej ze względu na zakres swoich zadań, niedostępnych przez punkt informacyjny, jest nieodpłatne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.</p>	
<p>Art. 1 pkt 16 Ustawy</p>	<p>16) w art. 30:</p> <p>g) dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:</p> <p>„7. Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel jest obowiązany wyposażyć budynek w taką instalację, w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.</p> <p>8. W przypadku, gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o istnieniu w budynku takiej instalacji; 2) budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.”; 	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zgodnie z art. 30 ust. 7 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej będzie musiał być wyposażony w instalację telekomunikacyjną, o której mowa w ust. 6 w przypadku dokonywania rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy każdej instalacji technicznej wewnątrz budynku, co jest rozwiązaniem szerszym niż przewidziane w dyrektywie, jednakże nie powoduje niezgodności z jej przepisami.</p>
<p>Art. 1 pkt 17 Ustawy</p>	<p>17) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 35a. 1. Prezes UKE może wezwać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nadleśniczego Lasów Państwowych, 	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>2) podmiot, który zarządza terenem zamkniętym,</p> <p>3) właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę co najmniej dziesięciu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej</p> <p>– do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p> <p>2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, są obowiązane do przedstawienia informacji Prezesowi UKE w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania.</p> <p>3. Po przedstawieniu informacji, o której mowa w ust. 1, lub upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej konkurencji oraz zapewnienia telekomunikacji, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, w tym wysokość opłat w zakresie umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1.</p> <p>4. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, wobec których została wydana decyzja w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, są obowiązane do zawierania, w zakresie swojej właściwości, umów o tym dostępie na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.</p> <p>5. Prezes UKE podaje do publicznej wiadomości decyzję, o której mowa w ust. 3, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej.</p> <p>6. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, zamieszczają na swoich stronach internetowych aktualne warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1, uwzględniające warunki określone decyzją, o której mowa w ust. 3.</p> <p>7. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, przekazują Prezesowi UKE informacje</p>	<p>elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. Zmiana polegająca na dodaniu art. 35a ma na celu usunięcie jednej z podstawowych barier opóźniających inwestycje telekomunikacyjne, które stwierdzono w toku pracy w ramach <i>Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych</i> oraz w związku z budową sieci finansowanych ze środków unijnych (bariera w dostępie do nieruchomości i budynków np. podmiotów zarządzających terenem zamkniętym i takich podmiotów jak spółdzielnie mieszkaniowe). Przykładem mogą być Lasy Państwowe, dla których jednostką decyzyjną są poszczególne nadleśnictwa za zgodą poszczególnych regionalnych dyrekcji, co wymaga skomplikowanych indywidualnych uzgodnień i prowadzi do braku jednolitych zasad dostępu, w tym cenowych. Konieczne jest wprowadzenie rozwiązania zapewniającego określenie ramowych warunków dostępu do nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i art. 33 ust. 1 nowelizowanej ustawy, by uniknąć zbędnego i nieefektywnego negocjowania indywidualnych warunków dostępu z podmiotami, które dysponują znaczącym zasobem nieruchomości.</p>
--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	o adresach swoich stron internetowych, w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na nich warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1. Informacja jest udostępniana przez punkt informacyjny.”;	
Art. 1 pkt 19 Ustawy	19) w art. 46 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W przypadku braku planu miejscowego, lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej ustala się w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, z wyjątkiem sytuacji określonych w art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199, z późn. zm. ¹⁾).”;	Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. Wprowadzenie zmiany proponowanej w ust. 3 wyeliminuje ryzyko błędnego (nadmiernego) określania obowiązków ciążących na inwestorze w zakresie uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji z zakresu łączności publicznej. Projektowany przepis nie pozostawia wątpliwości interpretacyjnych, że ww. decyzja nie jest wymagana w odniesieniu do wszystkich inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, lecz tych, które nie są objęte wyjątkami przewidzianymi w art. 50 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Tym samym wyeliminowane zostanie ryzyko, iż na etapie uzyskiwania decyzji o pozwoleniu na budowę w odniesieniu do inwestycji z zakresu łączności publicznej, o których mowa w art. art.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 443, 774, 1265, 1434, 1713, 1777, 1830 i 1890.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		50 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, organ administracji architektoniczno-budowlanej wezwie do przedłożenia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu – wyda decyzję odmowną.
Art. 1 pkt 20 Ustawy	<p>20) art. 48 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 48. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE mogą zaskarżyć uchwałę w sprawie uchwalenia lub zmiany planu miejscowego, w zakresie łączności publicznej. Przepis art. 52 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.²⁾) stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. Zakres łączności publicznej obejmuje tekstowe lub graficzne ustalenia planu miejscowego, które określają, bezpośrednio lub pośrednio, zasady lub warunki lokalizowania i realizacji infrastruktury telekomunikacyjnej.</p> <p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli w sprawie orzekał już sąd administracyjny i skargę prawomocnie oddalił.”.</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci. Nadanie artykułowi 48 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych proponowanego brzmienia pozwoli na skuteczniejsze zaskarżanie zapisów planu miejscowego, które naruszają przepisy prawa, a w szczególności są niezgodne z art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Po pierwsze, przepis przesądza, że zaskarżanie uchwał następuje poprzez wniesienie skargi do sądu administracyjnego. Po drugie, w projekcie przesądzono, że zaskarżeniu podlega zarówno uchwała w sprawie uchwalenia, jak i zmiany planu miejscowego. Po trzecie, w przepisie przesądzono, iż wniesienie skargi do sądu administracyjnego następuje po bezskutecznym wezwaniu rady gminy do usunięcia naruszenia prawa. Wynika to z odpowiedniego stosowania</p>

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1101 i 1529, z 2014 r. poz. 183 i 543 oraz z 2015 r. poz. 658, 1191, 1224, 1269 i 1311.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		<p>przepisu art. 52 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W takim przypadku nie ma zastosowania termin, o którym mowa w art. 52 § 3 p.p.s.a., tj. termin czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa. Po czwarte, w ust. 1 przesądzono, iż legitymację do wniesienia skargi, o której mowa w ust. 1, w zakresie telekomunikacji, ma każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE. Po piąte, w ust. 2 zdefiniowano pojęcie „w zakresie telekomunikacji”, które wobec braku doprecyzowania wywoływało problemy w praktyce stosowania przepisu art. 48 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych w pierwotnym brzmieniu. Pojawiały się bowiem skrajnie odmienne interpretacje, które w jednym przypadku sprowadzały „zakres telekomunikacji” tylko do tych ustaleń planu miejscowego, które wprost w ich tekście odnoszą się do telekomunikacji, a w innym przypadku traktują „zakres telekomunikacji” szeroko jako każde ustalenie, które może mieć potencjalny wpływ na lokalizowanie i realizację inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną.</p>
<p>Art. 2 pkt 1 Ustawy</p>	<p>Art. 2. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460, 1830 i 1890) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 39:</p> <p>a) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a) odmawia wydania zezwolenia na umieszczenie w pasie drogowym infrastruktury</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>telekomunikacyjnej, jeżeli w kanale technologicznym istnieją wolne zasoby;”;</p> <p>b) po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu:</p> <p>„3aa. W przypadku, gdy decyzja, o której mowa w ust. 3, dotyczy lokalizacji w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej, w decyzji tej określa się dodatkowo, czy w okresie 4 lat od jej wydania planowana jest budowa, przebudowa lub remont odcinka drogi, którego dotyczy decyzja, o ile wynika to wprost z uchwały budżetowej jednostki samorządu terytorialnego, wieloletniej prognozy finansowej jednostki samorządu terytorialnego, programu wieloletniego wydanego na podstawie art. 136 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.³⁾) lub planów, o których mowa art. 20 pkt 1 lub 2.”;</p> <p>c) ust. 3b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3b. W przypadku, gdy właściwy organ nie wyda decyzji, o której mowa w ust. 3, w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku, a w odniesieniu do infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne - w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku, organ wyższego stopnia, a w przypadku braku takiego organu - organ nadzorujący wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.”;</p> <p>d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:</p> <p>„5a. Z zastrzeżeniem art. 32 ust. 3, jeżeli budowa, przebudowa lub remont drogi wymaga przełożenia infrastruktury telekomunikacyjnej umieszczonej w pasie drogowym, koszt tego przełożenia ponosi:</p> <ol style="list-style-type: none">1) zarządca drogi - w przypadku, gdy nie upłynęły 4 lata od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 3, pod warunkiem zachowania dotychczasowych właściwości użytkowych oraz parametrów technicznych infrastruktury telekomunikacyjnej;2) właściciel infrastruktury telekomunikacyjnej - w przypadku gdy: <p>a) upłynęły 4 lata od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 3,</p>	<p>związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>W ramach projektowanej zmiany w art. 39 ust. 3b ustawy o drogach publicznych, termin 65 dni do wydania decyzji o lokalizowaniu w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej, zastępuje się terminem 45 dni. Biorąc pod uwagę znaczne środki wspólnotowe dostępne na potrzeby sieci szerokopasmowych, szczególnie istotne jest skrócenie czasu niezbędnego do wydawania decyzji kluczowych dla realizacji tych inwestycji.</p> <p>Ponadto, zmiana w ust. 3aa i 5a ma na celu przywrócenie stanu prawnego sprzed dnia wejścia w życie ustawy o wspieraniu rozwoju sieci i usług telekomunikacyjnych, by zrealizować postulat zgłoszony w Memorandum. Tym samym należy przywrócić dotychczasowe rozwiązanie co do 4-letniego okresu ochronnego, w których zarządcy dróg ponoszą koszty przeniesienia urządzeń i obiektów telekomunikacyjnych, jeżeli przeniesienie jest konieczne z powodów niezależnych od właściciela urządzenia lub obiektu, tj. z powodu budowy, przebudowy lub remontu drogi. Rozwiązanie takie tworzy dodatkową zachętę do lokalizowania urządzeń liniowych w pasach drogowych, które są naturalnym miejscem dla jednostek samorządu terytorialnego i przedsiębiorców do umieszczania infrastruktury liniowej, w szczególności telekomunikacyjnej. Proponowana zmiana jest</p>
---	---

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646, z 2014 r. poz. 379, 911, 1146, 1626 i 1877 oraz z 2015 r. poz. 238, 532, 1045, 1117, 1130, 1189, 1190, 1269, 1358, 1513, 1830, 1854, 1890 i 2150.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>b) na żądanie właściciela wprowadzono ulepszenia w infrastrukturze telekomunikacyjnej,</p> <p>c) infrastruktura telekomunikacyjna została zlokalizowana w pasie drogowym, mimo że zarządca drogi zawarł w decyzji, o której mowa w ust. 3, informację o planowanej w okresie 4 lat budowie, przebudowie lub remoncie odcinka drogi, którego dotyczy decyzja.”,</p> <p>e) ust. 6b otrzymuje brzmienie: „6b. Podmiot, który zgłosi zainteresowanie udostępnieniem przez zarządcę drogi kanału technologicznego, a następnie po jego wybudowaniu nie złoży wniosku, o którym mowa w ust. 7, jest obowiązany zwrócić zarządcy drogi koszty wybudowania kanału technologicznego, o ile nie udostępniono tego kanału innym podmiotom.”,</p> <p>f) ust. 7 otrzymuje brzmienie: „7. Zarządca drogi udostępnia kanał technologiczny na pisemny wniosek podmiotu, który zgłosił zainteresowanie jego udostępnieniem, w drodze decyzji, w której określa warunki udostępnienia tego kanału.”,</p> <p>g) ust. 7a otrzymuje brzmienie: „7a. W przypadku, gdy funkcję zarządcy autostrady płatnej pełni spółka, o której mowa w art. 19 ust. 3, albo funkcję zarządcy drogi pełni drogowa spółka specjalnego przeznaczenia, o której mowa w ustawie z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia, kanały technologiczne udostępnia się za opłatą, w drodze umowy dzierżawy lub najmu. Przepisy ust. 7h i 7i stosuje się odpowiednio.”,</p> <p>h) po ust. 7a dodaje się ust. 7aa-7ac w brzmieniu: „7aa. W przypadku niezawarcia umowy, o której mowa w ust. 7a, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o udostępnienie kanału technologicznego, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie udostępnieniu kanału technologicznego. Przepis art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 880, z późn. zm.⁴⁾) stosuje się odpowiednio.</p> <p>7ab. Decyzja o udostępnieniu kanału technologicznego określa w szczególności:</p>	<p>potrzebna, gdyż zmniejszy ryzyka przy podejmowaniu decyzji o inwestycji, a także pozwoli na uniknięcie w okresie początkowej eksploatacji (4 lata) dodatkowych kosztów działań spowodowanych przez zarządców dróg.</p> <p>Z kolei zmiana w art. 39 ust. 7-7k ustawy o drogach publicznych stanowi istotną modyfikację zasad udostępniania kanałów technologicznych oraz określania opłat za dostęp do nich. Kanały technologiczne będą udostępniane w drodze decyzji administracyjnej (chyba że zarządcą drogi jest podmiot prywatny), w której zostaną określone również opłaty za ich udostępnienie. Zasady ustalania opłat uregulowano w ust. 7g-7k, natomiast wysokość stawek będzie określona w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw informatyzacji.</p>
---	--

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1045, 1777 i 2281.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>1) imię i nazwisko oraz adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;</p> <p>2) lokalizację kanału technologicznego;</p> <p>3) zakres udostępnienia kanału technologicznego;</p> <p>4) planowany okres udostępnienia kanału technologicznego;</p> <p>5) wysokość opłaty za udostępnienie kanału technologicznego oraz sposób jej uiszczania.</p> <p>7ac. Zarządca drogi odmawia udostępnienia kanału technologicznego, w drodze decyzji, w przypadku braku wolnych zasobów w tym kanale.”,</p> <p>i) uchyla się ust. 7b-7e,</p> <p>j) ust. 7f otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7f. Przepisu art. 40 ust. 3 nie stosuje się do linii telekomunikacyjnych i elektroenergetycznych oraz innych urządzeń umieszczanych w kanale technologicznym.”,</p> <p>k) po ust. 7f dodaje się ust. 7g-7k w brzmieniu:</p> <p>„7g. Za udostępnienie kanału technologicznego pobiera się opłatę.</p> <p>7h. Opłatę za udostępnienie kanału technologicznego ustala się jako iloczyn metrów bieżących udostępnionego kanału technologicznego i stawki opłaty za udostępnienie 1 mb kanału technologicznego, pobieranej za każdy rok jego udostępnienia, przy czym za udostępnienie kanału technologicznego przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni udostępnienia kanału technologicznego.</p> <p>7i. Stawki opłat za udostępnienie 1 mb kanału technologicznego, za każdy rok jego udostępniania, nie mogą przekroczyć:</p> <p>1) 7,00 zł – w przypadku rury osłonowej;</p> <p>2) 5,50 zł – w przypadku rury światłowodowej;</p> <p>3) 1,00 zł – w przypadku mikrorury wchodzącej w skład wiązki mikrorur.</p> <p>7j. Opłatę za udostępnienie kanału technologicznego, za pierwszy rok jego udostępniania, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o udostępnieniu kanału technologicznego stała się ostateczna, a za lata następne – w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, z góry za dany rok.</p>	
---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>7k. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o udostępnienie kanału technologicznego oraz wysokość stawek opłat za udostępnienie 1 mb kanału technologicznego, biorąc pod uwagę poziom uzasadnionych kosztów budowy i eksploatacji kanału technologicznego, jego wypełnienie kablem lub kanalizacją kablową oraz potrzeby rozwoju telekomunikacji, w szczególności w zakresie szerokopasmowego dostępu do Internetu.”;</p>	
<p>Art. 2 pkt 2 -- Ustawy</p>	<p>2) po art. 40d dodaje się art. 40e-40f w brzmieniu:</p> <p>„Art. 40e. Organ, który udzielił zezwolenia, o którym mowa w art. 40 ust. 1, na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną, przenosi, w drodze decyzji, na rzecz podmiotu będącego nabywcą tej infrastruktury, na jego wniosek, prawa i obowiązki wynikające z tego zezwolenia.</p> <p>Art. 40f. 1. W przypadku ustalenia przez organ jednostki samorządu terytorialnego niższych stawek opłat niż stawki opłat, na podstawie których ustalono opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, właściwy zarządca drogi ustala z urzędu, w drodze decyzji, nową wysokość opłaty.</p> <p>2. Dla okresu, za który opłata stała się należna jeszcze przed dniem wejścia w życie uchwały jednostki samorządu terytorialnego ustalającej niższe stawki opłat, obowiązuje opłata ustalona w dotychczasowej wysokości.”.</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Proponowana w art. 40e ustawy o drogach publicznych zmiana ma na celu umożliwienie przeniesienia decyzji, o której mowa w art. 40 ust. 1 na nabywcę infrastruktury telekomunikacyjnej, na podmiot będący nabywcą tej infrastruktury.</p> <p>W art. 40f ustawy o drogach publicznych wprowadzono rozwiązanie umożliwiające określenie niższych stawek opłat za zajęcie pasa drogowego, jeżeli organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego podejmie uchwałę o obniżeniu tych stawek. Za okresy, za które opłata stała się należna, jeszcze przed dniem wejścia w życie uchwały, opłata będzie pobierana w dotychczasowej wysokości (np. w razie wejścia w życie uchwały w kwietniu opłata roczna należna za ten rok pozostaje w dotychczasowej wysokości).</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>Art. 3 pkt 1 Ustawy</p>	<p>Art. 3. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„11) sieci uzbrojenia terenu - rozumie się przez to wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne i podziemne przewody i urządzenia: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłne, telekomunikacyjne, elektroenergetyczne i inne, z wyłączeniem urządzeń melioracji szczegółowych, a także podziemne budowle, które w rozumieniu przepisów o statystyce publicznej nie są budynkami;”;</p>	<p>Przepis nie jest konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Zmiana definicji „sieci uzbrojenia terenu” ma na celu usunięcie z zakresu tego pojęcia parkingów.</p>
<p>Art. 3 pkt 2 Ustawy</p>	<p>2) w art. 24:</p> <p>a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Każdy, z zastrzeżeniem przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2135 i 2281), może żądać udostępnienia informacji zawartych w operacie ewidencyjnym.”;</p> <p>b) uchyla się ust. 5;</p>	<p>Przepis nie jest konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Zmiana art. 24 ust. 4 PgiK rozszerza możliwość żądania udostępnienia informacji zawartych w operacie ewidencyjnym dla każdego podmiotu, z wyłączeniem przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Zaproponowane zmiany mają na celu wyeliminowanie nieuzasadnionej dalej idącej ochrony danych osobowych, zawartych w ewidencji gruntów i budynków, niż wynika to z przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.</p>
<p>Art. 3 pkt 3 Ustawy</p>	<p>3) art. 28b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 28b. 1. Sytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu na obszarach miast oraz w pasach drogowych na terenie istniejącej lub projektowanej zwartej zabudowy obszarów wiejskich koordynuje się na naradach koordynacyjnych organizowanych przez starostę.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <p>1) przyłączy;</p> <p>2) sieci uzbrojenia terenu sytuowanych wyłącznie w granicach działki budowlanej.</p> <p>3. Po otrzymaniu od inwestora lub projektanta wniosku o skoordynowanie usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu wraz z propozycją tego usytuowania przedstawioną na planie sytuacyjnym sporządzonym na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub innej mapy do</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiany w art. 28b mają na celu usprawnienie narad koordynacyjnych organizowanych przez starostę. Zmiana w zakresie art. 28b ust. 1-2 polega na poprawieniu redakcji przepisu, w</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>celów projektowych uwierzytelnionej w trybie art. 12b ust. 5, starosta wyznacza sposób, termin i miejsce przeprowadzenia narady koordynacyjnej, o czym zawiadamia:</p> <ol style="list-style-type: none">1) wnioskodawców;2) podmioty władające sieciami uzbrojenia terenu;3) wójtów (burmistrzów i prezydentów miast), na obszarze właściwości których mają być sytuowane projektowane sieci uzbrojenia terenu;4) inne podmioty, które mogą być zainteresowane rezultatami narady koordynacyjnej, w szczególności zarządzające terenami zamkniętymi, w przypadku sytuowania części projektowanych sieci na tych terenach. <p>4. W przypadku, gdy plan sytuacyjny, o którym mowa w ust. 3, ma postać nieelektroniczną, doręcza się go staroście w co najmniej dwóch egzemplarzach.</p> <p>5. Termin narady koordynacyjnej starosta wyznacza na dzień przypadający nie później niż po upływie 14 dni od dnia otrzymania od inwestora lub projektanta planu sytuacyjnego, o którym mowa w ust. 3.</p> <p>6. Wraz z zawiadomieniem o naradzie koordynacyjnej starosta przekazuje kopię planu sytuacyjnego, o którym mowa w ust. 3, albo, w przypadku braku technicznych możliwości sporządzenia tej kopii, informację o miejscu i terminie zapoznania się z planem sytuacyjnym.</p> <p>7. Na wniosek inwestora lub projektanta sieci uzbrojenia terenu, podmiotu władającego siecią uzbrojenia terenu lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta), uzasadniony w szczególności potrzebą wyeliminowania zagrożeń wynikających z możliwej kolizji między sytuowanymi na tym samym terenie sieciami uzbrojenia terenu, przedmiotem narady koordynacyjnej może być sytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu na obszarach innych niż wymienione w ust. 1 lub sytuowanie przyłączy.</p> <p>8. Naradzie koordynacyjnej przewodniczy starosta lub upoważniona przez niego osoba.</p> <p>9. Rezultaty narady koordynacyjnej utrwała się w protokole zawierającym:</p> <ol style="list-style-type: none">1) określenie sposobu przeprowadzenia narady, jej termin i miejsce oraz znak sprawy zgodny z instrukcją kancelaryjną;2) opis przedmiotu narady;3) imię i nazwisko oraz inne dane identyfikujące wnioskodawcę;4) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe przewodniczącego;5) imiona i nazwiska uczestników oraz oznaczenie podmiotów, które te osoby	<p>którym wadliwie jest mowa o uzgadnianiu usytuowania sieci zamiast o skoordynowaniu. Zmiana w zakresie art. 28b ust. 3 polega na doprecyzowaniu rodzaju map, na których może być sporządzony plan sytuacyjny z przedstawieniem proponowanego usytuowania sieci uzbrojenia terenu. Zmiana w zakresie art. 28b ust. 4-6 precyzuje liczbę egzemplarzy wniosku oraz zasady wyznaczania terminu narady koordynacyjnej, a w zakresie art. 28b ust. 11 precyzuje termin wydania odpisów z narady koordynacyjnej. Ust. 9 i 10 art. 28b określają treść protokołu z narady koordynacyjnej przeprowadzanej w normalny trybie bądź za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p>
---	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>reprezentują lub informację o przyczynach uczestnictwa danej osoby w naradzie;</p> <p>6) stanowiska uczestników narady;</p> <p>7) wnioski o koordynację robót budowlanych, o których mowa w art. 36a ust. 3 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 880, z późn. zm.)) o ile zostały złożone;</p> <p>8) informacje o podmiotach zawiadomionych o naradzie, które w niej nie uczestniczyły;</p> <p>9) podpisy uczestników narady.</p> <p>10. W przypadku, gdy narada koordynacyjna została przeprowadzona za pomocą środków komunikacji elektronicznej, protokół narady zawiera, zamiast podpisów wszystkich uczestników tej narady, podpisy jej przewodniczącego, protokolanta oraz innych osób, które osobiście stawily się na naradę, a także adnotację o uzgodnieniu treści protokołu z osobami, które uczestniczyły w naradzie wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>11. Odpisy protokołu narady koordynacyjnej wydaje się wnioskodawcy w dniu jej zakończenia, a innym podmiotom zawiadomionym o naradzie w terminie 3 dni od dnia złożenia żądania w tej sprawie.”;</p>	
<p>Art. 3 pkt 4 Ustawy</p>	<p>4) po art. 28b dodaje się art. 28ba i 28bb w brzmieniu:</p> <p>„Art. 28ba. 1. Nieobecność na naradzie koordynacyjnej podmiotu należycie zawiadomionego o jej miejscu i terminie nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzenia. Przyjmuje się, że podmiot ten nie składa zastrzeżeń do usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu przedstawionego w planie sytuacyjnym, o którym mowa w art. 28b ust. 3.</p> <p>2. W przypadku, gdy na naradzie koordynacyjnej jej uczestnicy uzgodnią zmiany w usytuowaniu projektowanej sieci uzbrojenia terenu w stosunku do usytuowania przedstawionego na planie sytuacyjnym, o którym mowa w art. 28b ust. 3, starosta, w terminie 7 dni od dnia przeprowadzenia narady, zawiadamia podmioty, o których mowa w ust. 1, o jej ustaleniach.</p> <p>3. Zmiany, o których mowa w ust. 2, uznaje się za uzgodnione, jeżeli zawiadomione o nich podmioty nie zgłoszą zastrzeżeń w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia w tej sprawie. Zastrzeżenia zgłoszone w tym terminie podlegają rozpatrzeniu na dodatkowej naradzie koordynacyjnej, za przeprowadzenie której nie pobiera się opłaty.</p> <p>4. Termin dodatkowej narady koordynacyjnej wyznacza się na dzień przypadający nie później niż po upływie 14 dni od dnia zgłoszenia zastrzeżeń, o których mowa w ust. 3.</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Dodanie art. 28ba i art. 28bb ma na celu usprawnienie narad koordynacyjnych organizowanych przez starostę.</p> <p>W art. 28ba określono konsekwencje nieobecności na naradzie koordynacyjnej, w szczególności w razie zmian usytuowania sieci. W art. 28bb uregulowano zasady doręczania zawiadomień za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>Art. 28bb. 1. Zawiadomienia, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba ust. 2, doręcza się za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 144), jeżeli została wyrażona pisemna zgoda na doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej wraz ze wskazaniem adresu elektronicznego.</p> <p>2. W przypadku wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, dowodem doręczenia zawiadomień, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba ust. 2, jest potwierdzenie transmisji danych.</p> <p>3. Podmiot, który wyraził zgodę, o której mowa w ust. 1, może w każdym czasie zażądać doręczania zawiadomień, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba ust. 2, na piśmie.</p> <p>4. Do doręczania zawiadomień, w sposób inny niż określony w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdział 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23).”;</p>	
<p>Art. 3 pkt 5 lit. a i b Ustawy</p>	<p>5) w art. 28c:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Na dokumentacji projektowej będącej przedmiotem narady koordynacyjnej zamieszcza się adnotację zawierającą informacje, iż dokumentacja była przedmiotem narady koordynacyjnej, oraz dane, o których mowa w art. 28b ust. 9 pkt 1.”,</p> <p>b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Adnotację sporządza się w dniu zakończenia narady. Jeżeli przewodniczący narady nie sporządzi adnotacji w dniu jej zakończenia, adnotację na dokumentacji projektowej może zamieścić projektant.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiany w art. 28c mają na celu usprawnienie procedury sporządzania adnotacji na dokumentacji projektowej – określono termin sporządzenia adnotacji oraz prawo projektanta do sporządzenia adnotacji, jeżeli przewodniczący narady nie wywiąże się ze swojego obowiązku sporządzenia tej adnotacji w dniu narady, niezwłocznie po jej zakończeniu. W praktyce występują przypadki opieszałości przewodniczącego narady ze sporządzaniem</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		adnotacji, a następnie z wydawaniem dokumentacji projektowej.
Art. 3 pkt 6 lit. a i b Ustawy	<p>6) w art. 28d dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:</p> <p>„2. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się na wniosek projektanta lub inwestora, kierowany do podmiotu, który zarządza terenem zamkniętym.</p> <p>3. Podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, jest obowiązany wyznaczyć, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, swojego przedstawiciela i termin spotkania uzgodnieniowego.</p> <p>4. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiany w art. 28d mają na celu usprawnienie procedury uzgodnień sytuowania infrastruktury technicznej na terenach zamkniętych. Obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządzającego takim terenem żadnych obowiązków co do sprawnego załatwiania wniosków inwestorów i projektantów, a przy rozległych sieciach telekomunikacyjnych przejścia przez tereny zamknięte są liczne i stanowią „wąskie gardło” na etapie projektowania. Dlatego dodaje się ust. 2-3, które określają termin 7 dni na reakcję i rozpoczęcie procesu uzgodnień, a także 30 dni na ich zakończenie.</p>
Art. 3 pkt 7 Ustawy	<p>7) w art. 28e dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:</p> <p>„2. W przypadku niewydania opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie 60 dni od dnia udostępnienia treści inicjalnej bazy danych podmiotowi, który włada siecią uzbrojenia terenu, treści te uznaje się za uzgodnione z tym podmiotem.</p> <p>3. Na uzasadniony wniosek podmiotu zobowiązanego do wydania opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, starosta może wydłużyć termin, o którym mowa w ust. 2, do 90 dni.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiana w art. 28e ma na celu usprawnienie procedury opiniowania co do treści inicjalnej bazy</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		<p>GESUT (Geodezyjna Ewidencja Sieci Uzbrojenia Terenu). Przyczyni się to sprawniejszej cyfryzacji zasobów geodezycznych i kartograficznych, co w konsekwencji wpłynie na większy zakres informacji o infrastrukturze technicznej dostępnych w formie elektronicznej, w tym również przez punkt informacyjny ds. telekomunikacji porządzony przez Prezesa UKE.</p>
<p>Art. 3 pkt 8 Ustawy</p>	<p>8) w art. 40a w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) pierwsze udostępnienie podmiotowi władającemu siecią uzbrojenia terenu zbiorów danych powiatowej bazy GESUT, dotyczących sieci uzbrojenia terenu znajdującej się we władaniu tego podmiotu, po otrzymaniu przez starostę od tego podmiotu opinii, o której mowa w art. 28e ust. 1 pkt 1.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Patrz uzasadnienie wyżej.</p>
<p>Art. 3 pkt 9 Ustawy</p>	<p>9) w załączniku do ustawy:</p> <p>a) w ust. 3 w pkt 1 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu: „c) 0,1 – w przypadku kolejnego udostępnienia zbiorów danych dotyczących sieci uzbrojenia terenu, o którym mowa w art. 40a ust. 2 pkt 5;”,</p> <p>b) ust. 16 otrzymuje brzmienie: „16. W przypadku, gdy współczynnik korygujący LR, określony w tabelach nr 2, 3 (lp. 1, 6), 10 (lp. 2, 5-18, 21, 22), 13 (lp. 4), 14 lub 16 (lp. 1 i 2), ma wyłącznie wartość 1,0 (niezależnie od liczby jednostek rozliczeniowych), wysokość opłaty za udostępnienie materiałów zasobu (Wop) oblicza się według wzoru:</p> $Wop = Sp \times Ljr \times K \times SU \times PD \times AJ$ <p>albo według wzoru:</p> $Wop = Sp \times Ljr \times CL \times SU \times PD \times AJ,$ <p>gdzie Ljr jest liczbą jednostek rozliczeniowych udostępnianych materiałów</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiany w załączniku do ustawy mają na celu obniżenie opłat za materiały geodezyjne dla przygotowania i realizacji inwestycji dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, w szczególności związanych z dofinansowaniem ze środków unijnych w ramach POPC. Na inwestycje telekomunikacyjne na „białych plamach” przewidzianych jest ponad 1 mld euro w POPC i wobec niewystarczalności tych</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>zasobu.”,</p> <p>c) po ust. 19 dodaje się ust. 19a w brzmieniu: „19a. Do obliczenia opłaty za sporządzenie i wydanie wypisów i wyrysów z operatu ewidencyjnego, o których mowa w tabeli nr 11, oraz za czynności urzędowe, o których mowa w tabeli nr 16 lp. 3-6, stosuje się odpowiednio wzory zawarte w ust. 16-18 z pominięciem współczynników K oraz CL.”,</p> <p>d) w tabeli nr 1 w kolumnie oznaczonej „Współczynniki korygujące LR, PD, AJ” ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Do stawek opłat stosuje się współczynnik LR w wysokości: 1) 1,0 – dla Ljr nie większej niż 100; 2) 0,8 – dla Ljr w przedziale 101 – 1000; 3) 0,4 – dla Ljr większej od 1000.”,</p> <p>e) w tabeli nr 11 dodaje się wiersze o lp. 13-15 w brzmieniu:</p>			<p>środków do pokrycia wszystkich „białych plam” należy zadbać, by jak najwięcej zostało wydatkowanych na rzeczywiste inwestycje w infrastrukturę telekomunikacyjną, a jak najmniej na opłaty administracyjne jak za udostępnianie materiałów geodezyjnych. Podkreślić należy, że przy efekcie skali zapotrzebowania na te materiały w związku z realizacją POPC właściwe organy uzyskają znaczne wpływy, gdyż zmiana nie przewiduje całkowitego zwolnienia z opłat, lecz ich zmniejszenie, przy czym zmniejszenie opłat za mapy do celów projektowych sięga tylko 40%. Większa redukcja opłat za materiały z BDOT10k oraz za wypisy i wyrisy z rejestru gruntów wynika z tego, że materiały te są potrzebne na wczesnym etapie przygotowania wniosków o dofinansowanie i opłaty będą ponoszone niezależnie od uzyskania dofinansowania, chodzi więc o zmniejszenie bariery dostępu do funduszy unijnych. Natomiast mapy dla celów projektowych będą uzyskiwane już przez beneficjenta, który uzyskał dofinansowanie i faktycznie realizuje inwestycję.</p>
	<p>Uproszczony wypis z rejestru gruntów (bez adnotacji dotyczących jakości danych ewidencyjnych oraz klauzuli upoważniającej do oznaczania nieruchomości w księdze wieczystej na podstawie tego dokumentu).</p>	<p>Działka ewidencyjna</p>	<p>15,0 zł</p>	<p>1. LR przyjmuje wartość: 1) 1,0 – dla Ljr nie większej niż 100; 2) 0,8 – dla Ljr w przedziale 101 – 1000; 3) 0,4 – dla Ljr powyżej 1000.</p> <p>2. PD i AJ przyjmują wartość 1,</p>
	<p>Wypis z wykazu działek</p>	<p>Działka ewidencyjna</p>	<p>5,0 zł</p>	
	<p>Wypis z wykazu podmiotów</p>	<p>Podmiot (osoba lub instytucja)</p>	<p>5,0 zł</p>	
	<p>f) w tabeli nr 13 w wierszach o lp. 1 i 2 w kolumnie oznaczonej „Współczynniki korygujące LR, PD, AJ” ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. LR przyjmuje wartość: 1) 1,0 – dla Ljr nie większej niż 10; 2) 0,8 – dla Ljr w przedziale 11 - 100; 3) 0,6 – dla Ljr większej od 100.”,</p> <p>g) w tabeli nr 16: – w wierszu o lp. 3 w kolumnie oznaczonej „Jednostka rozliczeniowa” wyrazy</p>			

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>„Uwierzytelniany dokument” zastępuje się wyrazami „Pierwszy egzemplarz uwierzytelnianego dokumentu”,</p> <p>– w wierszu o lp. 4 w kolumnie oznaczonej „Jednostka rozliczeniowa” wyrazy „Kopia uwierzytelnianego dokumentu” zastępuje się wyrazami „Kolejne egzemplarze uwierzytelnianego dokumentu”.</p>	
Art. 4	<p>Art. 4. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686, z późn. zm.) w art. 17 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:</p> <p>„3a. Na uzasadniony wniosek organu samorządu terytorialnego wojewódzki inspektor ochrony środowiska jest obowiązany przeprowadzić kontrolę nieobjętą planem kontroli Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie poziomów pól elektromagnetycznych emitowanych z instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz.”.</p>	<p>Przepis nie jest konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Przepis przewiduje w razie wniosku organu samorządu terytorialnego - obowiązek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska do przeprowadzenia kontroli w zakresie poziomów pól elektromagnetycznych emitowanych z instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitującymi pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz.</p>
Art. 5	<p>Art. 5. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2015 r. poz. 2100) po art. 39a dodaje się art. 39b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 39b. 1. Nadleśniczy określa warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 880, z późn. zm.⁵⁾), z uwzględnieniem zasad gospodarki leśnej, a następnie przekazuje informację w tym zakresie dyrektorowi regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych.</p> <p>2. Dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualne warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Projektowany przepis ma na celu przyznanie nadleśniczemu Lasów Państwowych kompetencji do określania warunków dostępu do nieruchomości w celu zapewnienia</p>

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1045, 1777 i 2281.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, w terminie 7 dni od dnia przekazania informacji w tym zakresie przez nadleśniczego.</p> <p>3. Dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych przekazuje Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej informację o adresie swojej strony internetowej, w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na niej warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczania na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Informacja jest udostępniana przez punkt informacyjny, o którym mowa w art. 29a ust. 1 tej ustawy.</p> <p>4. W przypadku, gdy warunki dostępu zostały określone w decyzji, o której mowa w art. 35a ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, nadleśniczy jest obowiązany do zawierania umów o dostęp, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, oraz umieszczanie na nieruchomości obiektów i urządzeń, o którym mowa w art. 33 ust. 1 tej ustawy, na warunkach nie gorszych niż określone w decyzji.”.</p>	<p>telekomunikacji lub przeprowadzenia infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z uwzględnieniem zasad gospodarki leśnej. W dotychczasowym stanie prawnym nadleśniczy wydawali zgodę na wydzierżawienie i ustanowienie służebności, określając te warunki w indywidualnych przypadkach, a po zmianie będą mogli określić warunki w sposób generalny. Ponadto przepis normuje obowiązki informacyjne w celu zapewnienia jawności stosowanych warunków dostępu.</p>
<p>Art. 6 pkt 1 Ustawy</p>	<p>1) w art. 29 ust. 2 pkt 15 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„15) instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych, przy czym:</p> <p>a) antenowa konstrukcja wsporcza, rozumiana jako konstrukcja wsporcza służąca do instalowania na niej instalacji radiokomunikacyjnych,</p> <p>b) instalacja radiokomunikacyjna, rozumiana jako instalacja składająca się z anten i innych urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.)), wraz z osprzętem, szafą telekomunikacyjną lub innymi urządzeniami, w tym zasilającymi w energię elektryczną (takimi jak linia lub kabel energetyczny), w szczególności instalacja radiokomunikacyjna, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.))</p> <p>– nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części, ani urządzenia budowlanego;”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek dalej idący niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Proponowane zmiany mają również na celu realizację wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), w szczególności oceny, że kontrolowane jednostki nie realizowały skutecznie i rzetelnie zadań organów administracji architektoniczno-budowlanej oraz organów ochrony środowiska w procesie powstawania i funkcjonowania instalacji radiokomunikacyjnych, w szczególności ze względu na niedookreślone i</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		<p>niejednoznaczne przepisy prawa.</p> <p>W praktyce stosowania zwolnienia z wymogu uzyskania pozwolenia na budowę przewidzianego w art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy – Prawo budowlane, wystąpiły znaczne rozbieżności co do wykładni pojęć takich jak „instalacja radiokomunikacyjna”, „antenowa konstrukcja wsporcza”. Dla wyeliminowania tych rozbieżności, które mają poważne konsekwencje choćby w postaci postępowań wszczynanych przez nadzór budowlany i nakazów rozbiórek instalacji, konieczne jest precyzyjne zdefiniowanie tych pojęć i tym samym doprecyzowanie hipotezy art. 29 ust. 2 pkt 15 Pb.</p>
<p>Art. 6 pkt 2 Ustawy</p>	<p>2) w art. 30 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:</p> <p>„3a. Do zgłoszenia dotyczącego robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiektach budowlanych urządzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, będących instalacjami radiokomunikacyjnymi, z wyjątkiem radiolinii, należy również dołączyć:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oświadczenie projektanta posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub pkt 4 lit. a, że instalacja radiokomunikacyjna nie należy do przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko; 2) plan sytuacyjny przedstawiający graficzny rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”. 	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Poprzez dodanie ust. 3a w art. 30 Pb wprowadza się dodatkowy wymóg, by do zgłoszenia robót budowlanych obowiązkowo było załączane oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub pkt 4 lit. a, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010 r., nr 213, poz. 1397, ze zm.) oraz planu sytuacyjnego</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		<p>przedstawiającego graficzny rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Ustanowienie takiego wymogu jest potrzebne, by organy architektoniczno-budowlane nie przewlekały procedury zgłoszeniowej, poprzez żądanie decyzji, postanowień lub zaświadczeń od organów właściwych w sprawach ocen oddziaływania na środowisko. Liczne przypadki takich żądań były najczęściej uzasadniane tym, że dokumentację zwaną w praktyce „analizą kwalifikacyjną” sporządza inwestor lub inny podmiot działający na jego zlecenie, który nie musi mieć uprawnień projektanta. Wprowadzenie wymogu dołączenia do zgłoszenia oświadczenia projektanta powinno wyeliminować wątpliwości organów architektoniczno-budowlanych i tym samym doprowadzić do usunięcia opisanej bariery administracyjnoprawnej. Natomiast ustanowienie wymogu dołączenia planu sytuacyjnego umożliwi bardziej skuteczną kontrolę przez organy administracji architektoniczno-budowlanej, w szczególności z punktu widzenia oddziaływania na ludzi i nieruchomości sąsiednie. Ma to również na celu realizację wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU).</p>
<p>Art. 7 pkt 1 Ustawy</p>	<p>Art. 5. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. Nr 1232, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:</p>	<p>Przepis nie jest konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Zmiana ma na celu uwzględnienie wniosków z</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>1) w art. 122a dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące wyników pomiarów, o których mowa w ust. 1, kierując się potrzebą ujednoczenia wyników pomiarów oraz zapewnienia właściwego ich wykonywania.”;</p>	<p>raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), poprzez przyznanie ministrowi właściwemu do spraw środowiska kompetencji do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych wymagań dotyczących zakresu danych wymaganych do przedstawienia w ramach wyników pomiarów pól elektromagnetycznych. Określenie zakresu tych danych doprowadzi do ujednoczenia wyników pomiarów oraz zapewnienia właściwego ich wykonywania.</p>
<p>Art. 7 pkt 2 Ustawy</p>	<p>1) w art. 124 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalone według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości.”;</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiana w art. 124 ust. 2 polega na doprecyzowaniu definicji miejsc dostępnych dla ludności, poprzez wyraźne podkreślenie, że miejsca te powinny być ustalane według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości. Zmiana doprowadzi do usunięcia bariery administracyjnoprawnej w postaci ustalania miejsc dostępnych dla ludności na podstawie potencjalnego, przyszłego i hipotetycznego zagospodarowania w granicach dopuszczonych postanowieniami planu miejscowego. Bariera usuwana w tym przepisie została wskazana w ramach <i>Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych.</i></p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

<p>Art. 7 pkt 3 lit. a i b Ustawy</p>	<p>3) w art. 152:</p> <p>a) w ust. 4a w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu: „3) do zgłoszenia instalacji radiokomunikacyjnej nie załączono wyników pomiarów, o których mowa w art. 122a ust. 1.”,</p> <p>b) po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu: „4b. Rozpoczęcie eksploatacji instalacji radiokomunikacyjnej jest możliwe po dokonaniu zgłoszenia właściwemu organowi, jeżeli wyniki pomiarów, o których mowa w art. 122a ust. 1, potwierdzają utrzymywanie poziomów pól elektromagnetycznych poniżej poziomów dopuszczalnych.”.</p>	<p>Przepis dotyczy środka, o którym mowa w art. 1 ust. 3 Dyrektywy, tj. jest to środek idący dalej niż wymogi minimalne określone w dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel w postaci ułatwienia i wspierania realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej, w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.</p> <p>Zmiana dotyczy przewidzianej w art. 152 ustawy – Prawo ochrony środowiska procedury zgłoszenia instalacji radiokomunikacyjnej. Do eksploatacji instalacji można przystąpić dopiero, gdy właściwy organ nie wniesie sprzeciwu w terminie 30 dni. Takie ograniczenie nie jest uzasadnione w sytuacji, w której wykonane już zostały pomiary pól elektromagnetycznych potwierdzające, że nie dochodzi do przekroczenia dopuszczalnych poziomów PEM. Po wykonaniu takich pomiarów nie występuje już ryzyko związane z ponadnormatywnymi emisjami. Obowiązek wykonania pomiarów przez akredytowane laboratorium zapewnia wystarczającą ochronę, dlatego też proponuje się, by ewentualne wniesienie sprzeciwu wstrzymywało eksploatację instalacji, która może być rozpoczęta wcześniej po pozytywnych pomiarach. Bariera usuwana w tym przepisie została wskazana w ramach <i>Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych</i>.</p> <p>Ponadto, projektowana zmiana przepisów ma na celu uwzględnienie wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), tj. braku</p>
--	---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		jednoznacznej podstawy do wniesienia sprzeciwu, gdy do zgłoszenia nie załączono wyników pomiarów wykonanych przez akredytowane laboratorium lub załączenie wyników pomiarów niezgodnych z przepisami prawa.
Art. 8.	<p>Art. 8. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, ze zm.) w art. 79 ust. 2 dodaje się pkt 4c w brzmieniu:</p> <p>„4c) kontrola jest przeprowadzana na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686, z późn. zm.⁶⁾) w zakresie poziomów pól elektromagnetycznych emitowanych z instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej;”.</p>	<p>Przepis nie jest konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Zmiany w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej znoszą obowiązek uprzedniego zawiadomienia, jeżeli kontrola jest przeprowadzana na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 686, ze zm.) w zakresie poziomów pól elektromagnetycznych emitowanych z instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej.</p>
Art. 9 pkt 3 Ustawy	<p>3) w art. 209 w ust. 1 po pkt 29 dodaje się pkt 29a w brzmieniu:</p> <p>„29a) nie wypełnia obowiązków określonych w art. 3 ust. 2, 3 i 5, art. 4 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str. 1”).</p>	<p>Przepis nie jest konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Zmiana w art. 209 ust. 1 pkt 29a jest konieczna ze względu na rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2120/2015 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników i rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie</p>

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 888, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. 277, 671, 881, 1223, 1434 i 1688.

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

		roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str.1).
Art. 10	<p>Art. 10. Wniosek w sprawie prowadzenia negocjacji złożony na podstawie:</p> <p>1) art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1,</p> <p>2) art. 30 ust. 5 w związku z art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1</p> <p>- i nierozpatrzony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jest rozpatrywany na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p>	<p>Przepis przejściowy regulujący zasady rozpatrywania wniosków w sprawie prowadzenia negocjacji w zakresie warunków dostępu do infrastruktury technicznej, a także warunków dostępu do nieruchomości, w tym do budynku, w celu zapewnienia telekomunikacji, nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>
Art. 11	<p>Art. 11. 1. W przypadku, gdy wniosek o wydanie decyzji został złożony na podstawie:</p> <p>1) art. 21 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, a postępowanie w tej sprawie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie to jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1,</p> <p>2) art. 30 ust. 5 w związku z art. 21 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, a postępowanie w tej sprawie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie to jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1,3) art. 139 ust. 4 w związku z art. 27 ust. 2 lub 2b ustawy zmienianej w art. 9, a postępowanie w tej sprawie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowanie to jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 9</p> <p>- w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wzywa uczestników postępowań, o których mowa w ust. 1, do uzupełnienia wniosku i dołączenia brakujących dokumentów w terminie 14 dni i poucza ich, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.</p> <p>3. W przypadku, gdy od decyzji, o których mowa w ust. 1, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wniesiono odwołanie, postępowanie odwoławcze jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 lub art. 9, w brzmieniu dotychczasowym.</p>	<p>Przepis konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Przepis przejściowy regulujący zasady rozpatrywania wniosków o wydanie decyzji złożonych na podstawie art. 21 ust. 2 Ustawy, art. 30 ust. 5 w związku z art. 21 ust. 2 Ustawy oraz na podstawie art. 139 ust. 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz odwołań od tych decyzji, złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w przypadku których postępowanie administracyjne nie zakończyło się przed tą datą.</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

Art. 12	<p>Art. 12. Postępowania wszczęte na podstawie:</p> <p>1) art. 39 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym; przepis art. 39 ust. 3aa ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się;</p> <p>2) art. 28 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 6 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu dotychczasowym.</p>	<p>Przepis przejściowy regulujący zasady prowadzenia postępowań wszczętych na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy o drogach publicznych oraz art. 28 ust. 1 PgiK i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>
Art. 13	<p>Art. 13. W postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisu art. 36d ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się.</p>	<p>Przepis przejściowy dotyczący postępowań o udzielenie zamówienia publicznego wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w kontekście stosowania art. 36d ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.</p>
Art. 14	<p>Art. 14. Do kosztów przełożenia urządzenia lub obiektu, o którym mowa w art. 39 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2, w stosunku do którego zezwolenie właściwego zarządcy drogi wydano przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepis art. 39 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.</p>	<p>Przepis przejściowy regulujący zasady ponoszenia kosztów przełożenia urządzeń i obiektów, o których mowa w art. 39 ust. 3 ustawy o drogach publicznych, w stosunku do których zezwolenie zarządcy drogi wydano przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>
Art. 15	<p>Art. 15. Umowy w sprawie udostępnienia kanału technologicznego, zawarte na podstawie art. 39 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, , pozostają w mocy.</p>	<p>Przepis regulujący status prawny umów w sprawie udostępnienia kanału technologicznego, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>
Art. 16	<p>Art. 16. 1. W przypadku, gdy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podmiot zainteresowany udostępnieniem kanału technologicznego złożył ofertę, o której mowa w art. 39 ust. 7a ustawy zmienianej w art. 2, w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy może on złożyć wniosek, o którym mowa w art. 39 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. W przypadku niezłożenia wniosku w terminie, o którym mowa w ust. 1, oferta złożona na</p>	<p>Przepis regulujący status ofert w sprawie udostępnienia kanału technologicznego złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w stosunku do których nie zostały zawarte umowy o udostępnienie kanału technologicznego. Podmiot zainteresowany udostępnieniem kanału</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	podstawie art. 39 ust. 7a ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym wygasa.	technologicznego, który złożył ofertę w tej sprawie będzie mógł ją potwierdzić poprzez złożenie w ciągu 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wniosku o udostępnienie kanału technologicznego, o którym mowa w art. 39 ust. 7 ustawy o drogach publicznych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. W przypadku niezłożenia takiego wniosku w ww. terminie oferta wygasa.
Art. 17	Art. 17. Do inwestycji drogowej dotyczącej autostrad płatnych realizowanych na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 641 i 901), w przypadku których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zawarto umowę o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady lub ogłoszono przetarg na budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady, stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczasowym.	Przepis przejściowy dotyczący stosowania obowiązków z ustawy w odniesieniu do inwestycji drogowych dotyczących autostrad płatnych realizowanych na zasadach określonych w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.
Art. 18	Art. 18. Do narad koordynacyjnych, o których mowa w art. 28b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, których sposób, termin i miejsce przeprowadzenia zostały wyznaczone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niezakończonych przed tym dniem, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.	Przepis przejściowy regulujący zasady przeprowadzania narad koordynacyjnych, o których mowa w art. 28d Pgik, w stosunku do których sposób, termin i miejsce ich przeprowadzenia zostały wyznaczone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.
Art. 19	Art. 19. Uzgodnienia wszczęte na podstawie art. 28d ustawy zmienianej w art. 3 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone są na podstawie przepisów w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przy czym termin, o którym mowa w art. 28d ust. 4 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, biegnie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.	Przepis przejściowy regulujący zasady prowadzenia uzgodnień, o których mowa w art. 28d Pgik niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.
Art. 20	Art. 20. 1. Informacje, o których mowa w art. 29c i art. 29d ustawy zmienianej w art. 1, przekazuje się po raz pierwszy do dnia 1 października 2016 r.	Przepis konieczny do wdrożenia Dyrektywy. Przepis określający datę pierwszego przekazania

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

	<p>2. Warunki, o których mowa w art. 35a ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, zamieszcza się na stronach internetowych po raz pierwszy do dnia 1 października 2016 r.</p> <p>3. Warunki, o których mowa w art. 39b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, przekazuje się po raz pierwszy do dnia 1 października 2016 r.</p>	<p>informacji, o których mowa w art. 29 c i 29d Ustawy do PIT oraz termin zamieszczenia na stronach internetowych „ramowych” warunków zapewnienia dostępu, o których mowa w art. 35a ust. 6 Ustawy. Przepis określa także termin pierwszego przekazania przez nadleśniczych Lasów Państwowych ww. „ramowych” warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 39b ust. 1 ustawy o lasach – regionalnym dyrektorom Lasów Państwowych.</p>
<p>Art. 21</p>	<p>Art. 21. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2016 r., z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1:</p> <p>a) pkt 15, w zakresie art. 29a i art. 29b ustawy zmienianej w art. 1,</p> <p>b) pkt 16 lit. g</p> <p>- które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.;</p> <p>2) art. 6 i art. 7 pkt 3, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.</p>	<p>Przepis konieczny do wdrożenia Dyrektywy.</p> <p>Przepis określający wejście w życie niniejszej ustawy. Przepis jest zgodny z art. 13 dyrektywy 2014/61/UE.</p>

Raport z konsultacji publicznych projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (numer w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów – UC 38).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) z chwilą skierowania projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw do uzgodnień, konsultacji publicznych oraz opiniowania, ww. projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Ministerstwa Cyfryzacji.

Jednocześnie, zgodnie z § 52 ust. 1 oraz § 36 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063), projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz przesłany do następujących podmiotów:

- 1) Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji;
- 2) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji;
- 3) Polska Izba Komunikacji Elektronicznej;
- 4) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 5) Krajowa Izba Komunikacji Ethernetowej;
- 6) Polska Izba Radiodifuzji Cyfrowej;
- 7) Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad;
- 8) Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa;
- 9) Unia Metropolii Polskich;
- 10) Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom;
- 11) Związek Telewizji Kablowych w Polsce, Izba Gospodarcza;
- 12) Związek Gmin Wiejskich;
- 13) Związek Powiatów Polskich;
- 14) Związek Województw RP.

Projekt ustawy był przedmiotem opiniowania w ramach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Związek Gmin Wiejskich wstrzymał się od wydawania opinii, natomiast następujące podmioty zgłosiły łącznie 63 uwagi:

- 1) Związek Województw RP (województwa mazowieckie i śląskie);
- 2) Związek Powiatów Polskich;

3) Unia Metropolii Polskich (Białystok, Gdańsk, Kraków, Poznań).

Wszystkie uwagi zgłoszone w ramach KWRiST zostały uzgodnione z Zespołem do spraw Społeczeństwa Informacyjnego KWRiST na posiedzeniach w dniu 3, 5 i 8 lutego 2016 r. Uzgadniając większość uwag strona samorządowa przyjmowała wyjaśnienia Ministerstwa Cyfryzacji co do praktycznego znaczenia konkretnych przepisów, w tym sposobu ich redakcji. Ponadto, strona samorządowa co do zasady nie sprzeciwiała się nałożeniu nowych obowiązków oraz wyraziła poparcie dla celu ustawy. Jednakże, na wniosek strony samorządowej w projekcie ustawy wprowadzono następujące zmiany:

1) doprecyzowano kwestie związane m.in. z przekazywaniem informacji o infrastrukturze technicznej na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, oraz z wydawaniem decyzji rozstrzygającej spór o koordynację robót budowlanych i rozstrzygającej spór w dostęp do informacji o planowanych robotach budowlanych, w tym rozstrzygnięcia o kosztach postępowania;

2) usunięto obowiązek publikowania informacji o szacunkowych kosztach budowy kanału technologicznego;

3) usunięto definicję „szafy telekomunikacyjnej”;

4) uzupełniono Ocenę Skutków Regulacji o szereg informacji, m.in. o algorytm do ustalania wysokości stawek opłat za udostępnianie kanałów technologicznych.

Zespół do spraw Społeczeństwa Informacyjnego wydał pozytywną opinię o projekcie ustawy w dniu 8 lutego 2016 r.

W ramach konsultacji publicznych projektu ustawy następujące podmioty zgłosiły łącznie 216 uwag:

1) Krajowa Izba Komunikacji Ethernetowej;

2) Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom;

3) Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji;

4) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji;

5) Poznańska Spółdzielnia Mieszkaniowa „Winogrady”;

6) Polska Izba Komunikacji Elektronicznej;

7) Pomarański, Słapek, Aksanowicz Adwokaci i Radcowie Prawni.

Ze względu na liczbę oraz charakter uwag, omówienie tych uwag oraz stanowisk Ministerstwa zostanie ograniczone do syntetycznego podsumowania, przy czym do niniejszego raportu dołączono tabelę przedstawiającą uwagi zgłoszone w ramach konsultacji publicznych, wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Cyfryzacji do każdej z uwag.

Uwagi do projektu ustawy dotyczyły w większości sposobu implementacji przepisów dyrektywy 2014/61/UE. Projektowi zarzucano bądź to błędne zrozumienie intencji danego przepisu dyrektywy i stąd błędne sformułowane w projekcie ustawy uprawnienia i obowiązki, bądź implementację uprawnień i obowiązków „za nadto” wprost. W zakresie tej drugiej kategorii uwagi dotyczyły w szczególności terminów na dokonanie konkretnych czynności (podjęcie negocjacji, zawarcie umowy, wydanie decyzji), które w znakomitej większości zostały przejęte z dyrektywy. Kolejna kategoria uwag to uwagi dotyczące braków przepisów wymagających wprowadzenia do projektu (m.in. wzmocnienie współpracy pomiędzy przedsiębiorcami energetycznymi a przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi; uregulowanie kwestii nadużyć telekomunikacyjnych).

Poniżej przedstawiono najważniejsze zastrzeżenia, które zostały uwzględnione w projekcie ustawy:

- 1) poprawienie lub usunięcie niektórych definicji w projekcie (szybka sieć telekomunikacyjna, generalny remont budynku, szafa telekomunikacyjna);
- 2) rezygnacja z określenia wysokości opłat za dostęp do infrastruktury technicznej w odniesieniu do kosztów ponoszonych w związku z budową tej infrastruktury;
- 3) wprowadzenie obowiązku umożliwienia dostępu do nieruchomości w celu modernizacji lub przebudowy instalacji telekomunikacyjnej;
- 4) umożliwienie wydania przez Prezesa UKE decyzji w sprawie dostępu do nieruchomości w przypadku dostępu bezumownego;
- 5) usunięcie, sprawiającego wątpliwości, zapisu o obowiązku ponoszenia kosztów najmu powierzchni w przypadku dostępu do nieruchomości;
- 6) wprowadzenie przenoszalności warunków dostępu do nieruchomości określonych w umowie w przypadku zmiany właściciela nieruchomości;
- 7) uzupełnienie obowiązku wyposażenia budynku poddawanego przebudowie w instalację telekomunikacyjną, o czynności względem organów administracji architektoniczno-budowlanej które pozwolą na rzeczywistą egzekucję tego obowiązku;
- 8) umożliwienie przedstawienia opinii o poprawności inicjalnej bazy danych sieci uzbrojenia terenu w terminie dłuższym niż 60 dni;
- 9) wprowadzenie przepisów przejściowych dotyczących m.in. ważności zawartych umów o udostępnieniu kanału technologicznego.

Ponadto wprowadzono szereg zmian o charakterze redakcyjnym i legislacyjnym.

Z 216 uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych:

- uwzględniono w całości 53 uwagi;
- uwzględniono w części 20 uwag;

- nie uwzględniono w całości 124 uwagi;
- w wyniku uzgodnień z właściwymi resortami oraz uzgodnień z KWRiST 19 uwag stało się bezprzedmiotowych (przepis będący przedmiotem uwagi bądź został usunięty z projektu ustawy, bądź jego brzmienie uległo znaczącej zmianie bez związku z uwagą).

Tabela uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych do projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (UC 38)

Numer uwagi	Jednostka redakcyjna projektu	Zgłaszający	Treść	Stanowisko
1.	Uwaga ogólna	Lewiatan	<p>Godnym odnotowania jest fakt, kompleksowego podejścia Ministerstwa Cyfryzacji, do zagadnień uproszczenia i przyspieszenia telekomunikacyjnego procesu inwestycyjnego. Z punktu widzenia inwestorów, istotne jest, że projektodawca nie ograniczył się do implementacji Dyrektywy 2014/61/UE w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (dalej: Dyrektywa kosztowa), w zakresie minimalnym, ale w istotnym zakresie uwzględnił również postulaty płynące w ostatnich latach z rynku telekomunikacyjnego i zbierane jako tzw. „lista barier inwestycyjnych” w ramach <i>Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych</i>. Do takich zmian możemy niewątpliwie zaliczyć uwzględnione w nowelizacji:</p> <ul style="list-style-type: none"> · kwestie realizacji inwestycji w sieci bezprzewodowe, · możliwość określenia przez Prezesa UKE warunków dostępu do infrastruktury podmiotów użyteczności publicznej, a także nieruchomości podmiotów publicznych takich jak Lasy Państwowe czy PKP, · zmiany w zakresie dostępu do budynków, · zmiana zasad udostępniania kanałów technologicznych, · uproszczenie procedury budowy sieci telekomunikacyjnych i kanalizacji kablowej, · zmiany zasad prowadzenia narad koordynacyjnych. <p>Jesteśmy przekonani, że po uwzględnieniu przedstawionych w szczegółowej części niniejszego stanowiska uwag i postulatów, procedowana nowelizacja przyczyni się do usprawnienia realizacji inwestycji, przybliżając Polskę do unijnych liderów szybkości i zasięgu Internetu szerokopasmowego.</p> <p>Abstrahując od powyższego, musimy jednak zwrócić uwagę, że uwzględniając skalę wyzwań stojących przed prywatnymi inwestorami, realizującymi inwestycje także na obszarach oddalonych, o niskiej stopie zwrotu lub zwrocie osiąganym ewentualnie dopiero po uzyskaniu dodatkowego finansowania w ramach POPC, uzasadnione jest</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Proponowane rozwiązania, których nie ujęto w projekcie ustawy, wykraczają poza jej cel, a ponadto ich wprowadzenie powinno zostać poprzedzone szerokimi analizami i konsultacjami z partnerami społecznymi.</p>

			<p>podjęcie w nowelizacji również innych tematów, które zostały już szeroko przeanalizowane i opisane w toku prac ww. <i>Memorandum</i>.</p> <p>Przedstawiając poniżej listę takich tematów, stanowiących jednocześnie bariery uniwersalne, dotyczące znaczną liczbę podmiotów postulujemy uwzględnienie ich, w projekcie ustawy implementującej dyrektywę kosztową, tak, aby nowe rozwiązania mogły być stosowane już w pierwszych projektach POPC. Jest to tym bardziej uzasadnione, że część z tych zagadnień była uwzględniona w ramach dotychczas procedowanego projektu założeń.</p> <ul style="list-style-type: none"> · Dostosowanie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg JST, do stawek pobieranych przez GDDKiA, co zostało już zapowiedziane w projekcie założeń ustawy. · Nie zostały zaadresowane, wielokrotnie zgłaszane oraz uzasadniane problemy związane z lokalizacją infrastruktury i urządzeń sieci bezprzewodowych w parkach narodowych i uzdrowiskach. Postulujemy wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym (...) oraz ustawy o ochronie przyrody. · Nie zostały zaadresowane, zgłaszane już i uzasadniane problemy „zmiany istotnej” w zakresie sieci przewodowych i bezprzewodowych. Postulujemy wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie prawo budowlane. · Wprowadzenie możliwości wykorzystywania dla opracowań sieci szerokopasmowych wtórników map geodezyjnych sporządzanych dla potrzeb budowy i przebudowy dróg. · Wprowadzenie obowiązku lokalizacji kanału technologicznego w przypadku budowy lub przebudowy obiektu mostowego lub tunelu przeznaczonego do przeprowadzenia drogi. · Likwidacja ograniczeń możliwości budowy nowej podbudowy słupowej i linii napowietrznych. Zmiana powinna nastąpić przez nowelizację rozporządzenia w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane oraz faktyczne uniemożliwienie wprowadzania zakazów w tym zakresie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. · Ograniczenia możliwości lokalizacji infrastruktury w pasie drogowym z uwagi na obowiązujące gwarancje na drogi. · Problemy z uzyskiwaniem wypisów z rejestru gruntów, w których znajdują się numery ksiąg wieczystych oraz związane z tym opłaty. · Sposób obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego na czas prowadzenia robót - niejednolita praktyka organów w zakresie ustalania szerokości zajętego pasa. · Zmiany przepisów regulujących zasady działalności przedsiębiorców elektroenergetycznych, pod kątem zachęcenia do realizacji wspólnych inwestycji energetycznych i telekomunikacyjnej. 	
2.	Art. 1 pkt 2 lit.	Lewiatan	1) Należy rozważyć zmianę definicji pojęcia „szybkiej sieci telekomunikacyjnej” w projekcie nowelizacji ustawy.	Uwaga zasadna

	b, w zakresie art. 2 ust. 1 pkt 6 u.w.r.u. s.t.		<p>Definicje pojęcia „szybka sieć telekomunikacyjna” zawarte w projekcie nowelizacji oraz w dyrektywie mają odmienne znaczenie. Zgodnie z projektem nowelizacji „szybka sieć telekomunikacyjna to sieć telekomunikacyjna <u>służąca do zapewnienia</u> szerokopasmowego dostępu do Internetu <u>o przepustowości</u> co najmniej 30 Mb/s”. Natomiast w dyrektywie pod pojęciem „szybkiej sieci łączności elektronicznej” rozumie się dowolną sieć telekomunikacyjną <u>zdolną do dostarczania</u> usług dostępu szerokopasmowego <u>o prędkości</u> co najmniej 30 Mb/s.[podkr. autora].</p> <p>Jednocześnie w uzasadnieniu do nowelizacji wskazano, iż dyrektywa 2014/61/UE nie precyzuje, czy parametr 30 Mb/s odnosi się do systemu, czy usługi, którą odbiera użytkownik końcowy, ani czy jest to szybkość faktyczna, przeciętna, symetryczna, czy gwarantowana. Dalej projektodawca wskazuje, iż mając na uwadze cele dyrektywy 2014/61/UE - pojęcie to należy rozumieć możliwie szeroko, jako wszelkie sieci telekomunikacyjne zdolne do dostarczenia usług dostępu szerokopasmowego co najmniej o takiej prędkości. Jednakże treść definicji nie odpowiada właśnie takiemu podejściu, ponieważ pojęcia prędkości oraz przepustowości nie są tożsame. Co innego również oznacza sieć telekomunikacyjna „zdolna do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego” niż „służąca do zapewnienia dostępu szerokopasmowego”. W pierwszym przypadku mamy do czynienia z potencjalną możliwością, a w drugim realnym zapewnieniem.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy wprowadzenie brzmienia w pełni zgodnego z brzmieniem określonym w dyrektywie lub przez zastąpienie słów „służąca do zapewnienia” zwrotem „umożliwiająca świadczenie usługi”.</p>	Definicja „szybkiej sieci telekomunikacyjnej” została zmieniona.
3.	Art. 1 pkt 2 lit b, w zakresie art. 2 ust. 1 pkt 8 u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	<p>2) Niewłaściwy sposób zdefiniowania pojęcia „punktu styku” w projekcie nowelizacji ustawy.</p> <p>Definicja rodzi wątpliwości w relacji z definicją „przełącznicy kablowej” określonej w art. 2 pkt 8a Ustawy prawo Telekomunikacyjne (dalej: PT), jak również w relacji z definicją „instalacji telekomunikacyjnej budynku” oraz „przyłącza telekomunikacyjnego”. Instalacja telekomunikacyjna budynku ograniczona jest co do zasady do budynku, podczas gdy przyłącze kończy się w budynku. Wprowadzenie definicji punktu styku, który może być rozumiany jako redefiniujący te dwa pojęcia, rodzi wątpliwości choćby z punktu widzenia kwalifikacji tych dwóch rodzajów elementów sieci telekomunikacyjnej na gruncie Ustawy prawo budowlane (dalej PB) i obowiązków uzyskiwania zgód budowlanych. Rodzi tym samym pytanie o zasadność nakładania obowiązku dostępu do punktu styku na podmioty opisane w art. 30 Megaustawy - właściciel nieruchomości opisany w ust. 1 albo instalacji o której mowa w ust. 3 nie zawsze musi być jednocześnie właścicielem punktu styku.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Definicja punktu styku została wprowadzona na użytek art. 30 Megaustawy, regulującego zasady dostępu do nieruchomości, oraz w celu implementacji art. 9 ust. 1 Dyrektywy. Ponadto, dostęp do punktu styku dotyczy tej nieruchomości, na której lub w której punkt ten został zlokalizowany.</p>

			<p>Ponadto, definicja jest niezgodna z pojęciem punktu styku określonym w rozporządzeniach do ustawy, oraz - w szczególności - rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, które wymaga by punkt styku umieszczony był wewnątrz budynku.</p> <p>Niejasna pozostaje również relacja punktu styku wobec nieruchomości na której posadowiony jest budynek, tzn. czy obowiązki opisane w art. 30 obejmują także dostęp do punktów styku zlokalizowanych poza nieruchomością, skoro zwrot „na zewnątrz budynku” nie ma zdefiniowanej zewnętrznej granicy.</p>	
4.	Art. 1 pkt 4, w zakresie art. 17 u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	3) W zakresie obowiązków przewidzianych w art. 17 i nast. niezbędne jest ograniczenie ich zakresu obowiązywania do operatorów sieci będących podmiotami użyteczności publicznej, a tym samym utrzymanie dotychczasowego wyraźnego podziału regulacji dotyczących dostępu do infrastruktury PUP (Megaustawa) oraz infrastruktury przedsiębiorców telekomunikacyjnych (art. 139 PT). Zaprojektowane rozwiązania, zawierają zakresy podmiotowo i przedmiotowo wspólne, co będzie budziło istotne wątpliwości interpretacyjne i może utrudnić wydawanie decyzji przez Prezesa UKE.	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 139 Prawa Telekomunikacyjnego jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 17 Megaustawy. W związku z tym, do dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego - co jest explicite wskazane w art. 139 PT - będzie miał zastosowanie ten przepis.</p>
5.	Art. 1 pkt 4, w zakresie art. 18 ust. 7 u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	4) Art. 18 ust. 7 - obowiązek umieszczania na swojej stronie internetowej aktualnych warunków zapewnienia współkorzystania i dostępu do infrastruktury technicznej wydaje się zbyt daleko idący i generujący dodatkowe koszty. Naszym zdaniem wystarczające byłoby udostępnianie warunków zainteresowanym podmiotom zamiast publikowania ich na stronie internetowej.	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Obowiązek publikowania na swojej stronie internetowej warunków dostępu do infrastruktury został ograniczony do operatorów sieci, którym wydano decyzję określającą te warunki.</p>
6.	Art. 1 pkt 5 lit. b, w zakresie art. 19 ust. 5 u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	5) W dodanym w art. 19 ust. 5 nałożono na operatora sieci, który odmawia wnioskodawcy dostępu do infrastruktury, obowiązek wykazania odpowiedniego zapotrzebowania na miejsce w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem, poprzez przedłożenia wiarygodnego planu biznesowego wraz ze szczegółowym harmonogramem inwestycji. Nie jest jasne co oznacza wymagany „wiarygodny plan biznesowy”, jakie elementy powinien on zawierać i jakie kryteria świadczą o tym czy jest on wiarygodny czy też nie. Ponadto, sporządzenie takiego planu zapewne będzie generować znaczne koszty związane z ich przygotowaniem, które będą obciążały budżet operatorów. Naszym zdaniem warto rozważyć możliwość złożenia oświadczenia przez operatora sieci (pod rygorem odpowiedzialności karnej) o planach co do infrastruktury technicznej objętej wnioskiem. Byłoby to prostsze i tańsze rozwiązanie niż przygotowywanie „planu biznesowego” o bliżej niewyjaśnionej treści.	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Z katalogu warunków wykazania przyszłego zapotrzebowania na miejsce w infrastrukturze technicznej usunięto obowiązek przedłożenia wiarygodnego planu biznesowego.</p>
7.	Art. 1	Lewiatan	6) Art. 20 - uprawnienie Prezesa UKE do zmiany umowy o dostępie do infrastruktury	Uwaga niezasadna

	pkt 6, w zakresie art. 20 u.w.r.u. s.t.		technicznej (lub nałożenie takiego zobowiązania na strony takiej umowy), w przypadkach uzasadnionych ochroną interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz użytkowników końcowych, jest w naszej ocenie zbyt daleko idące. Zakładając, że rolą Prezesa UKE nie jest weryfikowanie opłacalności modelu biznesowego jaki zastosował operator (relacja ponoszonych kosztów do oferty cenowej skierowanej do odbiorców), nie widzimy jak ustalone warunki dostępu (na które przecież wnioskodawca przystał) mogą wpływać na sytuacje odbiorców usług i użytkowników końcowych.	Uprawnienie Prezesa UKE do zmiany umowy o dostępie do infrastruktury technicznej może być wykonane wyłącznie z uwagi na ochronę interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej (de facto jest to przesłanka chroniąca stronę udostępniającą infrastrukturę) lub użytkowników końcowych (de facto chodzi o racjonalną z punktu widzenia rynku cenę za usługę). Ponadto, przepis art. 20 jest obecny w Megaustawie od 2010 r. i do tej pory jego stosowanie nie rodziło wątpliwości.
8.	Art. 1 pkt 11, w zakresie art. 25a u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	7) Art. 25 a ust.1 wprowadza obowiązek operatora sieci udostępnienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji dotyczącej istniejącej infrastruktury technicznej. W naszej ocenie należałoby rozważyć wprowadzenie rozsądnej opłaty związanej z zaangażowaniem pracowników operatora sieci w spełnieniu tego obowiązku i ograniczające możliwość nadużywania tego prawa. Ponadto, wśród przyczyn, które uprawniałyby operatora do odmowy udzielenia informacji nie ma wskazanej ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa. Ta przesłanka powinna być dodana (jako punkt 3), ponieważ prawo do odmowy udzielenia informacji z tego powodu można interpretować z brzmienia ust. 7, w którym to Prezes UKE ocenia czy zastrzeżenie, że informacje stanowią tajemnice przedsiębiorstwa jest zasadne.	Uwaga zasadna w części Przesłankę odmowy udzielenia informacji o infrastrukturze technicznej uzupełniono o ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa. W zakresie opłaty za udzielenie informacji uwaga nie może zostać uznana za zasadną. Wprowadzenie takiej opłaty byłoby sprzeczne z jednym z celów projektu ustawy, którym jest zmniejszanie obciążeń i kosztów prowadzenia inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną.
9.	Art. 1 pkt 11, w zakresie art. 25b u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	8) Art. 25 b wprowadza obowiązek operatora sieci uwzględnienia wniosku innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o umożliwienie mu inspekcji określonych elementów infrastruktury technicznej w miejscu w której ona się znajduje. Nie jest jednak określone co obejmuje taka inspekcja (czego może domagać się przeprowadzający inspekcję) oraz nie wprowadzono odpłatności za czas zaangażowania pracowników operatora sieci za jej przeprowadzenie. Naszym zdaniem te elementy powinny zostać uwzględnione w projekcie nowelizacji ustawy.	Uwaga niezasadna W opinii Ministerstwa, wprowadzenie opłat byłoby sprzeczne z celami Dyrektywy, która stanowi o zmniejszeniu kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej. Ponadto, w opinii Ministerstwa, doprecyzowanie zakresu inspekcji nie jest konieczne.
10.	(Art. 1 pkt 16 lit. a, w zakresie art. 29 ust. 1	Lewiatan	9) W art. 29, w ust. 1 dodano punkt 3, który nakłada na operatora obowiązek przedstawienia informacji o lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, z wyłączeniem radiolinii emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 Ghz, których równoważna moc promieniowania izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, wraz z graficznym rozkładem pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o	Uwaga zasadna Zrezygnowano z rozszerzenia przedmiotowego zakresu inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej.

	<p>pkt 3 u.w.r.u. s.t.)</p>	<p>których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska .</p> <p>W naszej ocenie rozszerzenie zakresu przedmiotowego inwentaryzacji, a tym samym nałożenia na przedsiębiorców telekomunikacyjnych dodatkowego obowiązku, nie spowoduje osiągnięcia zamierzonego celu wskazanego w Uzasadnieniu do projektu ustawy, a dodatkowo będzie się wiązało z ogromnymi kosztami. Z przedstawionej treści projektu ustawy wynika, iż obowiązek ten miałby zastosowanie do wszystkich istniejących, a nie jedynie nowych stacji bazowych i miałby charakter cykliczny. W takim wypadku wstępnie szacowane koszty wykonania tego typu analiz to co najmniej kilka milionów złotych dla każdego z operatorów. Ponadto, wykonanie takiego zadania wiązałoby z się koniecznością zapewnienia odpowiedniego czasu, np. co najmniej 1,5-2 lata. Biorąc pod uwagę wynikający z obecnie obowiązujących przepisów prawa zakres obowiązków przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności w zakresie sprawozdawczości czy udostępniania i gromadzenia danych dla uprawnionych podmiotów oraz ponoszone w związku z realizacją tych obowiązków koszty, nie można wykluczyć, że w przypadku nałożenia kolejnych obowiązków, a tym samym konieczności ponoszenia przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych dodatkowych wysokich kosztów ich realizacji, przedsiębiorcy telekomunikacyjni zostaną zmuszeni do uwzględnia ponoszonych kosztów przy kalkulowaniu cen świadczonych usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Z uzasadnienia wprowadzenia przedmiotowej zmiany wynika, że „centralny dostęp do tych informacji umożliwi organom administracji skuteczniejsze realizowanie przewidzianych w przepisach prawa kompetencji względem instalacji radiokomunikacyjnych, a właścicielom nieruchomości podejmowanie odpowiednich działań dotyczących zagospodarowania nieruchomości i ewentualnie środków ochrony praw do nieruchomości”. Aktualnie obowiązujące przepisy prawa zapewniają dostęp organom administracji do informacji mających być objęte zakresem inwentaryzacji, a operatorzy zobowiązani są do ich przekazywania. W związku z powyższym, w ocenie Konfederacji, za niezasadne należy uznać nakładanie na operatorów dodatkowych obowiązków sprawozdawczych w sytuacji, gdy informacje te znajdują się już w posiadaniu właściwych organów administracji publicznej. Z uzasadnienia do projektu ustawy nie wynika aby przed podjęciem decyzji o nałożeniu dodatkowego obowiązku na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego została przeprowadzona analiza aktualnego stanu prawnego pod kątem danych gromadzonych przez organy administracji publicznej, a przekazywanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>Należy również podkreślić, że w kontekście ewentualnego publicznego udostępniania przedmiotowych informacji, (m.in. właścicielom nieruchomości) tak szeroki zakres informacji przekazywanych corocznie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego</p>	
--	-------------------------------------	---	--

		<p>odnośnie jego sieci stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa i nie może być z niej wyłączony. W związku z tym, że dysponentem informacji o swojej sieci telekomunikacyjnej, wykorzystywanej do prowadzenia działalności gospodarczej jest posiadający ją przedsiębiorca telekomunikacyjny, w jego gestii pozostaje ewentualna decyzja o ujawnieniu do publicznej wiadomości danych. Zapoznanie się z niektórymi danymi przez osoby nieuprawnione może mieć negatywny wpływ na pozycję konkurencyjną danego operatora i może być wykorzystane przez te osoby do podjęcia działań, mających na celu poprawienie ich pozycji rynkowej kosztem przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Opublikowanie przedmiotowych danych może pogorszyć konkurencyjną pozycję operatora i narazić na znaczne szkody.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że dane, o jakich mowa w Projekcie ustawy są danymi wysoce specjalistycznymi, wymagającymi do ich właściwej interpretacji wiedzy specjalistycznej. Próba interpretacji ograniczonych danych, przedstawionych wyłącznie jako graficzny rozkład pól elektromagnetycznych przez osoby nie posiadające takiej wiedzy może prowadzić do błędnych, nie zgodnych ze stanem faktycznym wniosków dotyczących zarówno kwestii oddziaływania infrastruktury na środowisko, jak i wyboru dostawcy usług, z jakich można korzystać w danej lokalizacji.</p> <p>Nałożenie takiego obowiązku nie zostało przewidziane w dyrektywie i wykracza poza to co jest konieczne do wdrożenia Dyrektywy kosztowej. Nowelizacja przepisów nie powinna wprowadzać żadnych nowych obciążeń w zakresie przekazywania danych w ramach procesu inwentaryzacji, do SIIS. Kierunek działania powinien być wręcz odwrotny tj. racjonalizowanie (ocenia kosztów/korzyści) obciążeń sprawozdawczych po stronie sektora telekomunikacyjnego. W naszej ocenie, nie można wykluczyć negatywnego wpływu proponowanych zmian na proces inwestycyjny, a tym samym na jakość i zasięg usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Pragniemy również zwrócić uwagę na brak zdefiniowania modelu obliczeniowego, który miałby posłużyć do wykonania rozkładu pól elektromagnetycznych (w naszej ocenie właściwym byłoby oparcie się o normę PN-EN 50 383 pkt.8.3.2. „model fali kulistej”), a także brak zdefiniowania dokumentu, jaki należałoby stworzyć.</p> <p>Za niedopuszczalne należy uznać stwierdzenie w Ocenie Skutków Regulacji, iż nie można ustalić kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców w związku z przekazywaniem danych do systemu SIIS. Urząd Komunikacji Elektronicznej, odpowiedzialny za cały proces inwentaryzacji posiada odpowiednie środki, aby takie koszty ustalić - wystarczy rozesłać ankietę do przedsiębiorców. Należy wskazać, iż zakres prac w zakresie sprawozdawczości danych nie oznacza tylko przekazania posiadanych danych, ale również przeprowadzenie szeroko zakrojonych prac analitycznych w oparciu o dane z różnych systemów informatycznych, aby dostarczyć dane w wymaganej przez SIIS formie. W ten sposób system SIIS w sposób nieuzasadniony przerzuca na</p>	
--	--	--	--

			<p>przedsiębiorców telekomunikacyjnych koszty związane z pracami analitycznymi.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, postulujemy usunięcie w całości punktu 3.</p> <p>Jednakże, w przypadku nieuznania naszego postulatu oraz utrzymania proponowanego obowiązku, wnosimy o zapewnienie odpowiedniego <i>vacatio legis</i> (18-24 miesiące) dla stacji, które zostały wybudowane przed wejściem w życie nowelizacji. Zapewnienie odpowiednio długiego czasu pozwoliłoby nie tylko na wykonanie przez operatorów obowiązku, ale również na rozłożenie obciążeń oraz kosztów w czasie.</p>	
11.	Art. 1 pkt 16 lit. a, w zakresie art. 20 ust. 6b u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	<p>10) Dodany w art. 29 ust. 6b zawiera wyłączenie spod ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa następujących informacji, dotyczących usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dane przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który świadczy lub oferuje usługi w danej lokalizacji; 2) dane adresowe budynku lub lokalu oraz inne dane identyfikujące lokalizacje, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy lub oferuje usługi; 3) technologia świadczenia usługi; 4) maksymalna przepustowość możliwa do zaoferowania użytkownikowi końcowemu; 5) infrastrukturę telekomunikacyjną i infrastrukturę techniczną, która może być wykorzystana w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu. <p>W naszej ocenie przedmiotowy przepis powinien zostać usunięty. Przekazywane informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa i powinny być chronione. Brak jest uzasadnienia do wyłączenia ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa w tym przypadku.</p> <p>W przypadku pozostawienia przepisu w projekcie, konieczne jest przynajmniej usunięcie zwrotu „świadczy lub” z punkt 1) i 2), ponieważ jego pozostawienie może prowadzić do naruszenia danych osobowych użytkowników końcowych, a jednocześnie nie jest to informacja niezbędna do uzyskania informacji o dostępności usług w danej lokalizacji.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wprowadzenie art. 29 ust. 6b rozwiąże dotychczasowe problemy interpretacyjne w zakresie tego, jakie elementy podlegające inwentaryzacji nie podlegają jednocześnie zastrzeżeniu tajemnicą przedsiębiorstwa.</p> <p>Ponadto, wyłączenie spod możliwości zastrzeżenia tajemnicą przedsiębiorstwa wymienionego zakresu danych ma na celu umożliwienie użytkownikom końcowym sprawdzenia, czy w interesującej ich lokalizacji są dostępne usługi transmisji danych, w jakiej jakości oraz przez kogo świadczone. Taka informacja, dostępna ogólnie, wręcz powinna wpłynąć korzystnie na przychody operatorów telekomunikacyjnych.</p>
12.	Art. 1 pkt 16, w zakresie art. 30 u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	<p>11) Proponowana zmiana art. 30 nie rozwiązuje problemu stosowania przez Spółdzielnie Mieszkaniowe oraz deweloperów prawnej luki umożliwiającej rozszczenia finansowe z tytułu opłat za dostęp (przewidziane w art. 139 PT dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego) w związku z posiadaniem statusem przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, przy jednoczesnym braku prowadzenia realnej działalności telekomunikacyjnej. Wyłączenie ograniczenia „niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym” rodzi dodatkowe problemy, związane z nakładaniem się regulacji</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 4.</p>

			<p>art. 30 Megaustawy oraz art. 139 PT.</p> <p>W praktyce, projektodawca nie zawarł w projektowanym systemie prawnym żadnych reguł, które pozwalałyby ustalić, jakie przepisy należy stosować w odniesieniu do przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W efekcie, spółdzielnie mieszkaniowe, będące jednocześnie przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, wciąż będą mogły powoływać się na treść art. 139 Pt. Dodatkowo - podmioty żądające dostępu do sieci przedsiębiorców telekomunikacyjnych, niezależnie od jego formy, będą mogły wskazywać jako podstawę art. 30 Megaustawy.</p> <p>W związku z powyższym wnioskujemy, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> · przywrócić zapis, iż treść art. 30 dotyczy podmiotów niebędących przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, również w celu wyraźnego rozgraniczenia zakresu stosowania art. 30 Megaustawy oraz art. 139 PT, · wprowadzić skuteczne mechanizmy prawne uniemożliwiające obchodzenie przepisów art. 30 poprzez rejestrację działalności w RPT, w szczególności przez podmioty, których działalność w zakresie telekomunikacji ogranicza się jedynie do oferowania dostępu do budynków mieszalnych, istniejących w nich instalacji telekomunikacyjnych oraz przyłączy telekomunikacyjnych tych budynków, stanowią również zakres podmiotowy tego artykułu - np. wprowadzenie wyraźnego stosowania art. 30 do takich podmiotów, wzmocnienie kontroli UKE w zakresie prowadzonej działalności telekomunikacyjnej i wykonywania obowiązków wynikających z PT (w szczególności spółdzielni mieszkaniowych). <p>Dodatkowo, pod warunkiem wprowadzenia powyżej wymienionych doprecyzowań, nie widzimy potrzeby utrzymywania warunkowego dostępu (konieczność wykazania, iż powielenie istniejącej infrastruktury jest ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe) do istniejącego przyłącza i instalacji telekomunikacyjnej budynku dla operatorów ubiegających się o dostęp od podmiotów niebędących przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi.</p>	
13.	Art. 1 pkt 16, w zakresie art. 30	Lewiatan	<p>12) W treści art. 30 ust. 1 pkt 5 Megaustawy, obok likwidacji, zniszczenia, uszkodzenia oraz przebudowy na skutek prowadzonych prac budowlanych, sugeruje się również jednoznaczne zapewnienie możliwości modernizacji infrastruktury. Okoliczność ta powinna stanowić dodatkową przesłankę zapewnienia dostępu do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Projekt art. 30 ust. 1 pkt 5 Megaustawy uzupełniono o obowiązek umożliwienia dostępu do nieruchomości w przypadku konieczności modernizacji lub przebudowy</p>

	u.w.r.u. s.t.			przyłącza telekomunikacyjnego lub instalacji telekomunikacyjnej.
14.	Art. 1 pkt 16 lit. b, w zakresie art. 30 ust. 1b u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	<p>13) Jednym z głównych źródeł problemów w dotychczasowym stanie prawnym, których próby rozwiązania podjął się projektodawca w komentowanym dokumencie, jest zagadnienie dostępu do budynków w budowie. Akceptując, jako co do zasady właściwe, proponowane w tym zakresie rozwiązania, postulujemy również zastąpienie w końcowej części art. 30 Megaustawy sformułowania „w tym budynku” określeniem „na tej nieruchomości”, w kontekście celu zapewnienia telekomunikacji. Nie ulega wątpliwości, iż dostęp do choćby punktu styku nie będzie wymagał dostępu do budynku.</p> <p>Także wprowadzony zapis art. 30 ust. 1b będzie mógł być wykorzystany w sposób bardziej właściwy, w przypadku dokonania proponowanej zmiany ust. 1.</p> <p>W odniesieniu do art. 30 ust. 1b zaś, należy stwierdzić iż, nadal nie realizuje on wymogu dostępu do nieruchomości, na której jeszcze nie powstał budynek, gdyż przepis posługuje się pojęciem „czy budynek został ukończony”. Sugeruje więc konieczność istnienia budynku, który jednak nie został ukończony. Proponujemy nadanie fragmentowi: „czy budynek został ukończony” brzmienia „czy powstający budynek spełnia już kryteria, o których mowa w art. 3 pkt 2 Pb”. Także zdanie drugie projektowanego przepisu powinno zostać rozszerzone o pozostałe rodzaje dostępu, takie jak realizacja przyłącza czy punktu styku - rozpoczęcie świadczenia usług, także w oparciu o udostępnioną infrastrukturę, wymaga odpowiedniego wyprzedzenia. Brak więc podstaw, by możliwość żądania dostępu przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego została wyłączona w zakresie dostępu do budowanej instalacji (w szczególności w przypadku łączonych rodzajów dostępu). Uprzednia informacja o braku możliwości dostępu przez wykorzystanie istniejącej (budowanej przez właściciela nieruchomości) infrastruktury może także wpłynąć na decyzję o budowie własnej infrastruktury przez przedsiębiorcę wnoszącego o dostęp. Uzyskanie takiej odmowy dopiero po oddaniu budynku do użytkowania uniemożliwi mu odpowiednio wczesne rozpoczęcie świadczenia usług, kluczowe z punktu widzenia biznesowego. Także aspekt czasowy zdania drugiego projektowanego ust. 1b wymaga doprecyzowania. Wobec użycia w zdaniu drugim wyłącznie sformułowania „przed oddaniem do użytkowania” powstaje pytanie, czy wobec użycia w pierwszym zdaniu „niezależnie od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie” możliwość dostępu o której mowa w zdaniu drugim jest także niezależna od tego, czy budynek został ukończony.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z art. 30 ust. 1b Megaustawy usunięto zdanie drugie.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Zgodnie z projektowanym art. 30 ust. 1b Megaustawy, obowiązek zapewnienia dostępu dotyczy budynków jeszcze nieukończonych lub jeszcze nieużytkowanych, przy czym bez znaczenia jest istnienie lub wykonywanie innej instalacji telekomunikacyjnej w budynku. Proponowany przepis powinien rozwiązać wskazywany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych problem monopolizacji zapewnienia telekomunikacji w budynkach. 177.</p>
15.	Art. 30	Lewiatan	14) Zwraca się uwagę na niezgodność z art. 12 ust. 2 dyrektywy ramowej art. 30 ust. 3a	Uwaga niezasadna

	ust. 3a u.w.r.u. s.t. (brak w projekcie)		Megaustawy w zakresie, w którym dopuszcza on możliwość zobowiązania przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości lub infrastruktury telekomunikacyjnej. Przepis dyrektywy wskazuje wyłącznie, iż nieodpłatne (za zwrotem kosztów) może być korzystanie z nieruchomości lub infrastruktury telekomunikacyjnej, która temu przedsiębiorcy została udostępniona. Nie dotyczy więc własnej infrastruktury przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Tego wyłączenia nie zawiera przedstawiony projekt nowelizacji. Także zgodnie z art. 12 ust. 5 dyrektywy ramowej tak określone środki powinny być obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne. Proponowane rozwiązanie takie nie spełnia tych warunków.	Patrz stanowisko do uwagi nr 4.
16.	Art. 1 pkt 16 lit. c, w zakresie art. 30 ust. 3b u.w.r.u. s.t.	Lewiatan	15). Konieczne jest doprecyzowanie kwestii ponoszenia kosztów najmu przez operatora ubiegającego się o dostęp do nieruchomości poprzez zmianę w ust. 3b, zamieszczonej po myślniku części wspólnej, na następującą: <i>- w szczególności koszty energii elektrycznej, jaką zużywają urządzenia przedsiębiorcy w trakcie realizacji inwestycji oraz w trakcie świadczenia usług, a także koszty najmu powierzchni - w sytuacji gdy udostępniana powierzchnia nie należy do właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości tylko do osoby trzeciej.</i>	Uwaga nieaktualna Z art. 30 ust. 3b usunięto obowiązek ponoszenia kosztów najmu.
17.	Art. 9 pkt 1, w zakresie art. 139 PT	Lewiatan	16) Odnosząc się do kwestii projektu nowelizacji art. 139 PT zwracamy ponownie uwagę na wskazane już wyżej wątpliwości dotyczące pokrywania się tego przepisu - w projektowanej formie - z art. 30 Megaustawy. Dodatkowo jednak zmodyfikowane formy dostępu o których mowa w art. 139 PT pokrywają się, uniemożliwiając jednoznaczne ustalenie kryteriów udzielenia danego rodzaju dostępu. Przykładowo „współkorzystanie z kabli telekomunikacyjnych w budynku” o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2 stanowi formę „współkorzystania z nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej o której mowa w pkt 1. „Współkorzystanie z kabli telekomunikacyjnych w budynku” stanowi także formę „dostępu do instalacji telekomunikacyjnej budynku” o której mowa w pkt 3.	Uwaga zasadna w części Przepis art. 139 Prawa telekomunikacyjnego został doprecyzowany.
18.	Art. 9 pkt 1, w zakresie art. 139 PT	Lewiatan	17) Także odwołanie do „przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji” jako podstawy umieszczenia infrastruktury, o którym mowa w art. 139 ust. 1, jest błędne logicznie. W braku przepisów prawa, które stanowiłyby takie uprawnienie, na rzecz podmiotu nie zostałby wydany wyrok sądu lub decyzja. Alternatywnie nie widzimy podstawy w zróżnicowaniu sytuacji, w której dostęp realizowany jest na podstawie umowy zawartej z właścicielem nieruchomości oraz sytuacji, w której wobec braku możliwości osiągnięcia porozumienia dostęp ten realizowany byłby na podstawie umowy. Istotne zastrzeżenia rodzi wskazana propozycja w kontekście ustalenia warunków dostępu w	Uwaga niezrozumiała

			decyzji ogólnej, zgodnie z postanowieniami ust. 1c.	
19.	Przepisy przejściowe	Lewiatan	<p>18) Brak niezwykle istotnych przepisów przejściowych, które nakładałby obowiązek stosowania nowych przepisów do wybudowanej infrastruktury i wstrzymywałoby postępowania zmierzające do rozbiórki istniejących stacji bazowych, wszczętych w oparciu o niekorzystną dla operatorów zmianę linii orzeczniczej.</p> <p>Sugerujemy wprowadzenie przepisów przejściowych stanowiących, że:</p> <p><i>„Do spraw dotyczących instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, w tym również niezakończonych w związku z wszczęciem postępowania w sprawie uchylecia, zmiany, stwierdzenia nieważności decyzji lub wznowienia postępowania, stosuje się przepisy ustawy nowelizującej.”</i></p> <p><i>„Do instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, których wykonywanie na obiekcie budowlanym rozpoczęło się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej na podstawie zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo budowlane oraz instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, o wysokości nie wyższej niż 3 metry, których wykonywanie na obiekcie budowlanym, rozpoczęło się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej bez pozwolenia na budowę, o którym mowa w art. 28 ustawy - Prawo budowlane lub bez zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo budowlane, , nie stosuje się art. 48 - 52 ustawy - Prawo budowlane, jeśli wykonanie tych instalacji i konstrukcji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U.), nie wymagało przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000.”</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z dotychczasowymi przepisami, co jest wielokrotnie podkreślane, stacje bazowe są wyłączone spod obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę. W tym zakresie dodanie definicji „antenowej konstrukcji wsporczej” i „instalacji radiokomunikacyjnej” ma na celu jedynie usunięcie, niezrozumiałych z punktu widzenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych i Ministerstwa, wątpliwości interpretacyjnych.</p>
20.	Art. 6 pkt 1, w zakresie art. 29 ust. 2 pkt 15 PB	Lewiatan	<p>19) Art. 3 Proponujemy nadanie definicjom określonym proponowanych w ust. 3a-b poniżej wskazane brzmienie.</p> <p><i>„3b) instalacji radiokomunikacyjnej - należy przez to rozumieć instalację składającą się z anten i innych urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171 poz. 1800), osprzętu, szafy telekomunikacyjnej lub innych urządzeń, w tym zasilających w energię elektryczną (takich jak linia lub kabel energetyczny), w szczególności instalację</i></p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z projektu ustawy usunięto definicję „szafy telekomunikacyjnej”.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Brzmienie definicji „antenowej konstrukcji wsporczej” i „instalacji radiokomunikacyjnej” zawartych w projekcie ustawy jest w istocie tożsame z proponowanym brzmieniem tych</p>

			<p><i>radiokomunikacyjną, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r - Prawo ochrony środowiska (Dz.U....); instalacja radiokomunikacyjna albo jej część nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.</i></p> <p><i>3c) antenowej konstrukcji wsporczej - należy przez to rozumieć konstrukcje wsporcze, w tym wieże i maszty, instalowane na obiektach budowlanych służące do instalowania na nich instalacji radiokomunikacyjnych; antenowa konstrukcja wsporcza nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego."</i></p> <p>Wnioskujemy o usunięcie definicji pojęcia „szafy telekomunikacyjnej” - które jest zawarte w pojęciu instalacji radiokomunikacyjnej.</p> <p>Jednocześnie biorąc pod uwagę, iż definicja ta zakładała objęcie również kontenera telekomunikacyjnego, co wywoływałoby pozytywny skutek w postaci wyraźnego zwolnienia go z obowiązku zgłoszenia, sugerujemy wprowadzenie takiego wyłączenia w art. 29/30 PB.</p>	<p>definicji, przy czym definicje te zostały przeniesione do art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy – Prawo budowlane.</p>
21.	(Art. 4 pkt 1 lit. b, w zakresie art. 3 pkt 8a PB)	Lewiatan	<p>20) W art. 3 dodano punkt 8 a) wprowadzający pojęcie „instalowania” - w naszej ocenie pojęcie to należałoby usunąć. Jeśli jednak zostanie pozostawione to sugerujemy wykreślić, iż „instalowanie” obejmuje także <u>„nadbudowę, rozbudowę lub przebudowę obiektu budowlanego”</u> ponieważ ten fragment może prowadzić do mylnej interpretacji, że roboty budowlane wykonywane na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 15 PB są <i>de facto</i> rozbudową lub przebudową obiektów budowlanych, na których instalacje radiokomunikacyjne i anteny wsporcze są montowane, co zgodnie z częścią aktualnego orzecznictwa sądów administracyjnych wymaga uzyskania pozwolenia na budowę.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Z projektu ustawy usunięto definicję pojęcia „instalowanie”.</p>
22.	Art. 4 pkt 3 tiret trzecie, w zakresie art. 30 ust. 1 pkt 3a PB)	Lewiatan	<p>21) do art. 30 Prawa budowlanego (Pb) dodano pkt 3a o następującej treści:</p> <p>„3a) wykonywanie robót budowlanych stanowiących istotną zmianę, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, instalacji radiokomunikacyjnej, z wyjątkiem radiolinii, będącej urządzeniem, o którym mowa w pkt 3 lit. b" Zgodnie z art. 3 pkt 7 ustawy Prawo ochrony środowiska przez istotną zmianę to rozumie się taką zmianę sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowę, która może powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko; Pojęcie „istotna zmiana” jest pojęciem nieostrym i nie wiemy jak interpretować pojęcie „znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko”, co może być kłopotliwe w sytuacji, gdy zmiany w instalacjach często znacząco przekraczają pierwotne wartości natężenia PEM, chociaż nadal mieszczą się w dopuszczalnych normach. W związku z tym może dojść do rozbieżności w jego interpretacjach, co w konsekwencji może prowadzić do powstania niejednolitego</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Z projektu ustawy usunięto art. 30 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo budowlane.</p>

			orzecznictwa i problemów w stosowaniu tego przepisu. Sugerujemy wykreślenie tego punktu (3a) w całości - operatorzy w takim przypadku nadal są przecież związaniu maksymalną normą PEM jaką wyznacza rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów utrzymania tych poziomów.	
23.	Art. 6 pkt 2, w zakresie art. 30 ust. 3a PB	Lewiatan	22) W dodanym do art. 30 Pb punkcie 3a pkt 2 lit b) o następującym brzmieniu: „ b) lokalizację w sąsiedztwie instalacji miejsc dostępnych dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2.” Nie jest jasne co należy rozumieć pod pojęciem „lokalizacje” . Czy chodzi o istniejąca zabudowę w otoczeniu instalacji? Należałoby to doprecyzować. Należy także dodać, że chodzi art. 124 ust. 2 w rozumieniu ustawy Prawo ochrony środowiska.	Uwaga nieaktualna Z projektu ustawy usunięto art. 30 ust. 3a pkt 2 lit. b ustawy – Prawo budowlane.
24.	Art. 7 pkt 1, w zakresie art. 122a ust. 3 POŚ	Lewiatan	23) Odnosząc się do propozycji określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych wymagań dotyczących zakresu danych, o której mowa w art. 122a ust. 3, należy podkreślić, że zakres wymaganych danych nie powinien wykraczać poza zakres danych dotychczas przygotowywanych i przekazywanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.	Uwaga niezasadna Określone w rozporządzeniu wymagania dotyczące wyników pomiarów pól elektromagnetycznych będą przedmiotem konsultacji publicznych w ramach procesu legislacyjnego tego rozporządzenia.
25.	Art. 2 pkt 1 lit. d, w zakresie art. 39 ust. 5a u.d.p.	Lewiatan	24) W art. 39 ust. 5 przewiduje się przywrócenie zasadniczego brzmienia przepisu przed wejścia w życie Megaustawy. Co do zasady jest to krok w dobrym kierunku, jednak w naszej ocenie, uzasadnione jest, aby w przypadkach innych niż wymienione w pkt 2) lit. b koszty ponosił zarządca drogi, niezależnie od czasu umieszczenia infrastruktury w pasie drogi. Należy bowiem zwrócić uwagę, że czas jej „życia” w drodze wynosi 20-30 lat, a inwestor konstruując plan biznesowy, nie ma możliwości z góry przewidzieć, ile i jak kosztownych, sytuacji wymagających przez niego pokrycia kosztów przełożenia wystąpi w tym okresie. W skrajnych przypadkach, w szczególności na obszarach o niskiej opłacalności (obszary białe gdzie planowane są inwestycje POPC), obowiązek poniesienia kosztów przez inwestora, może powodować, że koszty utrzymaniowe przerosną możliwe do osiągnięcia dochody z sieci. W takich przypadkach operatorzy mogą zdecydować się na zaprzestanie świadczenia usług co będzie niekorzystne w szczególności dla użytkowników końcowych. Pozytywne byłoby również, przedłużenie okresu „ochronnego” do 6 lat. Zwracamy przy tym uwagę, iż operatorzy są już obciążeni opłatami za zajęcie pasa drogi, więc niezasadne jest obciążanie ich dodatkowymi, niemożliwymi do przewidzenia kosztami. Alternatywnie, w przypadku pozostawienia w projekcie art. 39 ust. 5 w pierwotnej wersji, niezbędne jest precyzyjne uregulowanie kwestii intertemporalnych, w szczególności, że zaproponowany art. 7 wskazujący, że nowe obowiązki stosuje się	Uwaga nieaktualna Brzmienie projektowanego art. 39 ust. 5 ustawy o drogach publicznych uległo znacznej zmianie. Obowiązek ponoszenia kosztów przełożenia przez zarządcę drogi został ograniczony do infrastruktury telekomunikacyjnej, ponadto został wprowadzony obowiązek zawierania informacji w decyzji lokalizacyjnej o planowanych robotach budowlanych dotyczących odcinka drogi objętego decyzją.

			<p>również do infrastruktury umieszczonej w pasie drogi przed wejściem w życie opiniowanej nowelizacji, rodzi bardzo poważne ryzyka finansowe, dla wszystkich podmiotów posiadających swoją infrastrukturę w pasie drogi, a która była realizowana w okresie kiedy ustawa o drogach publicznych nie przewidywała obowiązku ponoszenia kosztów przez inwestora. Jest to w szczególności istotne, z uwagi na fakt, iż jednym z komunikowanym priorytetów inwestycyjnych Ministra Infrastruktury i Budownictwa są właśnie przebudowy dróg.</p> <p>Stanowczo protestując przeciwko projektowanemu art. 7 wnioskujemy o nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p>Art. 7. Przepis art. 39 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się także do przełożenia urządzenia lub obiektu, niezwiązanego z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, umieszczonego w pasie drogowym na podstawie zezwolenia wydanego po przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	
26.	Telewizja Kablowa Hajnówka S.j.	<p>W związku z rozpoczęciem procesu konsultacji społecznych projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz zmianie niektórych innych ustaw Telewizja Kablowa Hajnówka s.j. chciałaby zająć stanowisko co do szczególnie istotnej, stanowiącej o braku opłacalności inwestycji w sieci szerokopasmowe, kwestii.</p> <p>Urząd Marszałkowski Województwa podlaskiego wybudował sieć szerokopasmowe Polski Wschodniej z której możemy korzystać. Mając doświadczenie w budowie sieci światłowodowych pozwalamy sobie zauważyć, że podstawową i niezwykle trudną do przeskoczenia przeszkodą inwestycyjną są rażąco wysokie ceny narzucane przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, w szczególności przedsiębiorców energetycznych. Wprawdzie podmioty te wykazują gotowość zawierania umów i udostępniania infrastruktury technicznej, jednak wysokość opłat, jakich z tego tytułu się domagają powoduje, że nie jesteśmy w stanie w sposób konkurencyjny świadczyć usług na rzecz abonentów. Stanowi to istotną barierę inwestycyjną, która czyni budowę sieci nieopłacalną - nie jest bowiem możliwe pokrycie kosztów związanych z wykorzystaniem infrastruktury technicznej ze środków uzyskiwanych w zamian za świadczone usługi.</p> <p>Jednocześnie warunki dostępu oferowane przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej są całkowicie dowolne, nierówne i zmienne. Przykładowo na obszarze naszego działania proponowane stawki opłaty za wykorzystanie słupa instalacji elektrycznej wahają się od 10 nawet do 15 zł - przy czym granicą opłacalności inwestycji jest opłata rzędu 3,5 - 4 zł.</p> <p>Jakkolwiek więc z dużym zadowoleniem dostrzegamy, że nowelizacja zmierza do wzmocnienia pozycji inwestorów w stosunku do podmiotów wykonujących zadania z</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa, uprawnienie Prezesa UKE do nałożenia na operatora sieci decyzji określającej warunki dostępu do infrastruktury technicznej, do których stosowania będzie obowiązany ten operator, jest w pełni wystarczającym rozwiązaniem, sprzyjającym unifikacji oraz ograniczeniu dyskryminacyjnych i nieproporcjonalnych, z rynkowego punktu widzenia, warunków tego dostępu.</p>	

		<p>zakresu użyteczności publicznej, wprowadzając choćby możliwość weryfikacji warunków dostępu przez Prezesa UKE i wydawania decyzji regulującej te warunki, to jednak w naszej ocenie taki środek nie jest wystarczający. W sytuacji planowania inwestycji i krótkiego czasu na jej realizację interwencja Prezesa UKE może nie być wystarczająca i dość szybka.</p> <p>Wobec tego prosimy o wprowadzenie do ustawy delegacji uprawniającej Ministra Cyfryzacji do wydania rozporządzenia ustalającego stawki maksymalne za dostęp do poszczególnych elementów infrastruktury technicznej. Pozwoli to określić górny próg wysokości opłat, który ukróci całkowitą dowolność opłat stosowanych przez operatorów sieci. Jednocześnie wskazujemy, że według naszej kalkulacji, maksymalną granicą wysokości opłaty za wykorzystanie słupa instalacji elektrycznej jest kwota 3,5 zł i prosimy o ustalenie maksymalnej opłaty na tej wysokości.</p> <p>Jednocześnie zdecydowanie optujemy za pozostawieniem zaproponowanego mechanizmu kontroli Prezesa UKE warunków dostępu i uprawnień do określania ich w drodze decyzji - mechanizm ten mógłby być stosowany w przypadku, gdyby wprowadzone opłaty za dostęp mieściły się w granicach wskazanych w rozporządzeniu, ale mimo to, ze względu na różne uwarunkowania, były nadal wygórowane.</p>	
--	--	--	--

Tabela uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych do projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (UC 38)

Numer uwagi	Jednostka redakcyjna projektu	Zgłaszający	Treść	Stanowisko
1.	Art. 1 pkt 2 lit b, w zakresie Art. 2 ust. 1 pkt 5 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>1. Definicja szybkiej sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>Za słuszne należy uznać wprowadzenie definicji szybkiej sieci telekomunikacyjnej, która służyć będzie m. in. określeniu jednoznacznej przesłanki, której spełnienie pozwoli przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu na budowę własnej, wewnątrzbudynkowej sieci telekomunikacyjnej w sytuacji gdy, nieruchomość jest wyposażona w sieć należącą do innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego lub właściciela nieruchomości.</p> <p>Niemniej jednak, Izba w dalszym ciągu podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone na etapie analizy założeń do projektu Ustawy.</p> <p>Wątpliwości Izby budzi w dalszym ciągu minimalna wartość prędkości określona w Projekcie. Należy przypomnieć, że w Europejskiej Agendzie Cyfrowej Polska zobowiązała się do 2020 r. zapewnić wszystkim obywatelom możliwość dostępu do Internetu o przepustowości przekraczającej 30 Mb/s. Drugim celem jest zapewnienie w przynajmniej 50% gospodarstw domowych w Polsce usługi o przepustowości przekraczającej 100 Mb/s.</p> <p>Wskazanie w Projekcie prędkości 30 Mb/s jako prędkości granicznej dla możliwości budowy nowoczesnej sieci wewnątrzbudynkowej, utrudni realizację inwestycji oraz drugiego celu Agendy Cyfrowej (osiągnięcie przepustowości przekraczającej 100 Mb/s). Wskazać przy tym należy, że niemal wszystkie stosowane obecnie technologie przewodowe umożliwiają osiąganie prędkości 100 Mb/s, stąd wprowadzanie ograniczeń na niższym poziomie w żaden sposób nie przybliży realizacji celów Agendy Cyfrowej.</p> <p>Powyższe nie jest sprzeczne z treścią art. 2 pkt 3 Dyrektywy, bowiem Dyrektywa wyznacza minimalne standardy, które państwa członkowskie powinny wdrożyć do swoich systemów prawnych. Z uwagi na aktualny stan realizacji wskaźników Europejskiej Agendy Cyfrowej przez Polskę, zasadnym jest określenie w definicji szybkiej sieci szerokopasmowej przepustowości na wyższym poziomie niż ma to</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W definicji szybkiej sieci telekomunikacyjnej przyjęto parametr prędkości tej sieci na wzór definicji „szybkiej sieci łączności elektronicznej” z art. 2 pkt 3 Dyrektywy 2014/61 (dalej jako Dyrektywa lub dyrektywa kosztowa). Ministerstwo nie uważa za zasadne rozszerzanie definicji o wyższy parametr przepustowości, w tym miejscu przypominając, że zgodnie z danymi Digital Agenda Scoreboard za 2014 r. wciąż prawie 50% gospodarstw domowych w Polsce ma dostęp wyłącznie do internetu podstawowego.</p>

			miejsce w Dyrektywie.	
2.	Art. 1 pkt 2 lit b, w zakresie Art. 2 ust. 1 pkt 5 u.w.r.u. s.t.	KIKE	Izba dostrzega również potrzebę sprecyzowania definicji szybkiej sieci telekomunikacyjnej poprzez wskazanie, iż dana przepustowość powinna odpowiadać możliwości zapewnienia usługi o podanej prędkości pojedynczemu użytkownikowi końcowemu. W innym razie, chociażby w odniesieniu do proponowanej treści art. 19 ust. 4 pkt 5 lit. a) Ustawy, przesłanka istnienia innej infrastruktury o parametrach „szybkiej sieci” będzie spełniona nawet wobec sieci, która zapewnia proponowaną prędkość dla większej liczby użytkowników końcowych (gdy sieć o tak niskiej przepustowości stanowiłaby fragment sieci dystrybucyjnej).	Uwaga niezasadna W ocenie Ministerstwa, z definicji zawartej w projekcie wynika wprost, że za szybką sieć telekomunikacyjną uważa się sieć zdolną do dostarczenia pojedynczej usługi dostępu do internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s.
3.		KIKE	Nadto, wobec wprowadzenia takiej definicji, Izba postuluje o usunięcie z dalszej treści Ustawy (art. 30) każdorazowego wskazywania tej prędkości. Skoro wprowadzona została definicja szybkiej sieci, to w poszczególnych przepisach powinno się do niej odwoływać, a nie każdorazowo ponownie wskazywać przepustowość.	Uwaga zasadna
4.	Art. 1 pkt 2 lit b, w zakresie Art. 2 ust. 1 pkt 5 u.w.r.u. s.t.	KIKE	Izba proponuje więc następującą redakcję definicji szybkiej sieci telekomunikacyjnej – <i>sieć telekomunikacyjna służąca do zapewnienia usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu pojedynczemu użytkownikowi końcowemu o prędkości pobierania co najmniej 100 Mb/s.</i>	Uwaga niezasadna Patrz stanowisko do uwag nr 1 i 2.
5.	Art. 1 pkt 9, w zakresie Art. 22 ust. 3 u.w.r.u. s.t.	KIKE	2. Dostęp do infrastruktury technicznej podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej. Wątpliwości KIKE budzi sposób ustalania opłaty za dostęp. W tym zakresie Izba zgłasza zastrzeżenia do treści art. 22 ust. 3 Ustawy. Wedle proponowanego brzmienia tego przepisu, przedsiębiorcy telekomunikacyjni mieliby być zobowiązani do zwrotu kosztów poniesionych w związku z budową i utrzymaniem infrastruktury technicznej objętej dostępem. KIKE kwestionuje konieczność zobowiązania przedsiębiorców telekomunikacyjnych do ponoszenia kosztów związanych z budową takiej infrastruktury przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej. Należy zwrócić uwagę, że każdy uczestnik rynku, w tym również podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej, buduje infrastrukturę, np. podbudowę	Uwaga częściowo zasadna W brzmieniu art. 22 ust. 3 Megaustawy zrezygnowano z określenia wysokości opłat za dostęp do infrastruktury technicznej w odniesieniu do kosztów ponoszonych w związku z budową tej infrastruktury. W obecnym brzmieniu opłaty te określa się w wysokości, która umożliwia zwrot części kosztów ponoszonych w związku z utrzymaniem tej infrastruktury.

		<p>słupową, z uwzględnieniem własnych potrzeb oraz planów inwestycyjnych. Przychody z udostępniania infrastruktury technicznej innym podmiotom (w tym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym) są niejako przychodami osiąganymi ubocznie, tj. w oderwaniu od głównego przeznaczenia udostępnianej przedsiębiorcom telekomunikacyjnym infrastruktury (przesył energii, wody, gazu itp.).</p> <p>Izba nie znajduje uzasadnienie dla konieczności partycypowania w kosztach budowy udostępnianych urządzeń. Celem dostępu, o którym mowa w przepisach art. 17 ust. 1 Ustawy oraz decyzji wydawanej w oparciu o art. 22 Ustawy przez Prezesa UKE nie jest przecież uregulowanie zasad prowadzenia wspólnej inwestycji operatora sieci i przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, lecz zapewnienie operatorowi sieci zwrotu uzasadnionych kosztów udostępnienia infrastruktury oraz uzyskania przychodu w wysokości, który nie uniemożliwi przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu oferowania użytkownikom końcowym usług na konkurencyjnych cenowo warunkach.</p> <p>Stąd, Izba nie widzi przeszkód by opłata była ustalana w oparciu o koszty utrzymania infrastruktury technicznej z wyłączeniem obciążeń publicznoprawnych, oraz opłat na rzecz dysponentów nieruchomości, które przedsiębiorcy telekomunikacyjni ponoszą sami, ale nie znajduje żadnego uzasadnienia dla ustalania opłaty w oparciu o koszty budowy infrastruktury będącej przedmiotem dostępu.</p> <p>Z kosztów utrzymania powinny zostać również wyłączone koszty podatkowe i opłaty ponoszone na rzecz dysponentów nieruchomości, które przedsiębiorcy telekomunikacyjni płacą we własnym zakresie (unikanie podwójnego ponoszenia kosztów z tego samego tytułu).</p> <p>KIKE wyraża przekonanie, iż w praktyce trudnościami okaże się wyliczenie <i>odpowiedniej</i> części kosztów budowy infrastruktury technicznej. Ustawa nie precyzuje zresztą co należy rozumieć przez <i>odpowiednie</i> koszty. Wyrażenia ma charakter nieostry, będzie rodziło wątpliwości interpretacyjne oraz stanie się przyczyną sporów na linii operator sieci- przedsiębiorca telekomunikacyjny.</p> <p>Należy również zauważyć, że niejednokrotnie nie będzie można ustalić wysokości kosztów budowy infrastruktury objętej dostępem (np. z uwagi na brak prowadzenia ewidencji księgowej w sposób umożliwiający odrębne obliczenie kosztów dla wybranego odcinka np. podbudowy słupowej czy odcinka kanalizacji). W wielu przypadkach infrastruktura techniczna (szczególnie podbudowa słupowa sieci energetycznej) była budowana w latach 70. 80. i 90 XX wieku, co zdaniem Izby zupełnie uniemożliwi ustalenie kosztów budowy tej infrastruktury, co z kolei uczyni niemożliwym ustalenie odpowiedniej części kosztów, w jakiej miałby partycypować przedsiębiorca telekomunikacyjny. Wszystko zatem sprowadzi się do szacowania, a nie</p>	
--	--	--	--

			<p>dokładnego wyliczenia kosztów budowy i w konsekwencji ustalenia wysokości opłaty. Aby zobrazować poruszone zagadnienie, Izba wskazuje, że przenosząc problem partycypowania w kosztach budowy infrastruktury technicznej na grunt dostępu do budynków (art. 30 Ustawy), należałoby w drodze analogii wprowadzić konieczność współfinansowania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych kosztów budowy budynków, co wydaje się absurdalne.</p> <p>Tym samym KIKE postuluje o zmianę treści art. 22 ust. 3 Ustawy w następujący sposób:</p> <p><i>Opłaty za dostęp do infrastruktury technicznej podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej uwzględniają zwrot odpowiedniej części kosztów, które podmiot ten ponosi w związku z utrzymaniem infrastruktury technicznej objętej dostępem, z wyłączeniem kosztów obciążeń publicznoprawnych i kosztów ponoszonych z tytułu korzystania z nieruchomości.</i></p>	
6.	Art. 1 pkt 17, w zakresie Art. 29c ust. 5 i 6 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>3. Punkt informacyjny do spraw konsultacji.</p> <p>KIKE, dostrzegając potrzebę stworzenia punktu informacyjnego i pozytywnie oceniając przepisy będące podstawą do jego utworzenia, zwraca uwagę na to, że zarządcy dróg w art. 29c ust. 6 Ustawy zobowiązani zostali do przekazania określonych informacji nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia budowy kanału technologicznego. Zdaniem Izby, brakuje jednak postanowienia, na podstawie którego zarządcy dróg byłoby zobligowani do przekazania Prezesowi UKE już posiadanych danych, dotyczących infrastruktury wymienionej w art. 29c ust. 5 Ustawy, istniejącej przed dniem wejścia w życie zmian w Ustawie. Zasadnym jest więc wprowadzenie dłuższego, np. sześciomiesięcznego terminu, w którym zarządcy dróg zobowiązani byłiby do przekazania Prezesowi UKE informacji dotyczących już istniejącej infrastruktury.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z projektem ustawy, przepisy dotyczące Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. Ponadto, kanały technologiczne mieszczą się w zakresie definicji sieci uzbrojenia terenu, w związku z czym informacje o już istniejących kanałach znajdują się w informacji przekazywanej z geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu.</p>
7.	Art. 1 pkt 18, w zakresie Art. 30 ust. 1 pkt 3 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>4. Dostęp do nieruchomości na podstawie art. 30 Ustawy.</p> <p>a) Definicja szybkiej sieci telekomunikacyjnej.</p> <p>Izba pozytywnie ocenia zmiany w treści art. 30 Ustawy. W szczególności za słuszne należy uznać wprowadzenie jednoznacznego kryterium bądź przesłanki, której spełnienie pozwoli przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu na budowę własnej, wewnątrzbudynkowej sieci telekomunikacyjnej w sytuacji, gdy nieruchomość jest wyposażona w taką sieć należącą do innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego lub właściciela nieruchomości.</p> <p>Jednakże, jak zostało to omówione powyżej (uwagi do definicji sieci szybkiej sieci telekomunikacyjnej), kryterium istnienia instalacji telekomunikacyjnej budynku, która</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 1 i 2</p>

			<p>zapewniają szerokopasmowy dostęp do Internetu o prędkości co najmniej 30 Mb/s nie może zostać uznane za wystarczające dla uniemożliwienia budowy własnej sieci budynkowej. Izba w dalszym ciągu postuluje o podwyższenie progu do 100 Mb/s w definicji szybkiej sieci telekomunikacyjnej oraz odwołanie się do tej definicji w przepisie art. 30 Ustawy, zamiast ponownego podawania prędkości. W przypadku budynków wielolokalowych, których w praktyce dotyczy art. 30 Ustawy, zdecydowanie łatwiejsze pod względem technicznym i bardziej uzasadnionym ekonomicznie niż w przypadku zabudowy jednorodzinnej jest zapewnienie usługi dostępu do Internetu o prędkości przekraczającej 100 Mb/s. Ustalenie progu przepustowości łącza na tym poziomie istotnie przyczyniłoby się więc do realizacji celów Europejskiej Agendy Cyfrowej.</p>	
8.	Art. 1 pkt 18, w zakresie Art. 30 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>b) Zakres przedmiotowy art. 30 Ustawy - możliwość wydania przez Prezesa UKE decyzji, której przedmiotem będzie istniejąca infrastruktura telekomunikacyjna.</p> <p>W tym miejscu Izba ponownie zwraca uwagę na istotny problem rozszerzenia (sprecyzowania) zakresu przedmiotowego art. 30 Ustawy poprzez objęcie obowiązkiem udostępnienia istniejącej infrastruktury budynku, bez względu na to czyją infrastruktura pozostaje własnością. Powyższe ma niebagatelne znaczenie w zakresie możliwości wydania decyzji administracyjnej zastępującej umowę stron, której przedmiotem będzie legalizacja już wybudowanej przez wnioskującego o dostęp sieci telekomunikacyjnej infrastruktury.</p> <p>W przypadku, gdy dojdzie do zawarcia umowy przewidzianej w art. 30 Ustawy, późniejsze jej rozwiązanie (w szczególności nieuzasadnione wypowiedzenie umowy zainicjowane przez dysponenta nieruchomości) bez jednoczesnego usunięcia zainstalowanej infrastruktury telekomunikacyjnej powoduje, że dalsze korzystanie z budynku jest na gruncie prawa cywilnego traktowane jako wykonywane bez tytułu prawnego, tj. bezumownie, z czym wiążą się konsekwencje określone w KC, w tym rozszczenia posesoryjne dysponentów nieruchomości.</p> <p>Z powyższym problemem Członkowie Izby mają do czynienia również w przypadku nabycia sieci w budynkach, bez jednoczesnego zawarcia umowy dostępowej pomiędzy nabywcą sieci telekomunikacyjnej a dysponentem nieruchomości (to jedna z częściej spotykanych w praktyce sytuacji). W takiej sytuacji, infrastruktura jest przedmiotem odrębnej własności (na mocy art. 49 KC sieć telekomunikacyjna stanowi urządzenie przesyłowe będące własnością przedsiębiorcy przesyłowego, który poniósł koszty jej wybudowania i przyłączył ją do swojej sieci magistralnej). Powyższe sytuacje występują w praktyce, a skala problemu jest znaczna.</p> <p>Zdaniem Prezesa UKE art. 30 Ustawy w obecnym brzmieniu nie pozwala na wydanie decyzji, której przedmiotem będzie zalegalizowanie istniejącej sieci telekomunikacyjnej</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 30 ust. 5 pkt 2 Megaustawy, Prezes UKE będzie mógł wydać decyzję o dostępie, o którym mowa w ust. 1, także wówczas, jeżeli dla istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku lub istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego warunki dostępu nie są określone w umowie. Projektowany przepis w istocie zabezpieczy interesy przedsiębiorców telekomunikacyjnych w sytuacji wypowiedzania umów o dostęp.</p>

			<p>w budynkach. Prezes UKE stoi na stanowisku, iż art. 30 Ustawy służy jedynie dla pozyskiwania tytułu prawnego dla nowo budowanej infrastruktury.</p> <p>Zdaniem Izby art. 30 Ustawy powinien wprost przewidywać możliwość wydania decyzji administracyjnej, której przedmiotem będzie istniejąca infrastruktura w budynkach, pozostająca w dyspozycji przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jako odrębna od nieruchomości własność. Powyższe jest zgodne z założeniem Dyrektywy o zmniejszaniu kosztów poprzez umożliwienie intensywniejszego wykorzystania istniejącej infrastruktury, a ponadto pozwoliłoby na uporządkowanie wielu spraw spornych w zasobach budynkowych, w których toczono są spory o legalność korzystania z infrastruktury budynkowej. Rozwiązanie takie byłoby zbliżone w swojej istocie do procedury legalizacyjnej uregulowanej w ustawie Prawo budowlane.</p> <p>Za rozszerzeniem Projektu o założenie pozwalające na wydanie decyzji na podstawie art. 30 ust. 1 Ustawy dla sieci istniejącej przemawia przede wszystkim fakt występowania przesłanki ekonomicznej nieopłacalności powielania istniejącej infrastruktury. Istniejąca infrastruktura zazwyczaj zapewnia możliwość świadczenia usług mieszkańcom budynków i pozostaje własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wnioskującego o dostęp. W takiej sytuacji nie występują również przesłanki przemawiające za zasadnością powielania (dublowania) infrastruktury w budynku.</p> <p>W związku z powyższym, Izba postuluje, aby dodać do art. 30 ust. 1aa o treści: <i>1aa. Do żądanie dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt. 1 uprawniony jest również właściciel istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku.</i></p> <p>Należy bowiem podkreślić, iż art. 30 Ustawy w całym swoim brzmieniu, nie dotyczy uzyskania dostępu faktycznego do budynku lecz służy pozyskaniu tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji, na co wskazuje ust. 4 omawianego przepisu (obowiązek zawarcia umowy), oraz kompetencja Prezesa UKE do wydania decyzji administracyjnej zastępującej umowę stron.</p> <p>Prawo własności do istniejących przyłącza i sieci budynkowej, przedsiębiorca telekomunikacyjny udowodniałby w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego (art. 47, 48 i 49 KC).</p>	
9.	Art. 1 pkt 18, w zakresie Art. 30 u.w.r.u.	KIKE	<p>c) Przesłanki uznania istniejącej sieci budynkowej za nieodpowiadającą zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</p> <p>Izba pozytywnie ocenia wprowadzenie do art. 30 Ustawy ust. 1a, który precyzuje kiedy istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku <i>nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego</i>. Zgodnie z proponowanym brzmieniem przepisu,</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Zgodnie z projektowanym przepisem art. 30 ust. 5 Megaustawy, do dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio przepisy art. 20-24. Idąc dalej, zgodnie z art. 30 ust. 5 pkt 1 w związku z art. 21 ust. 2, w</p>

s.t.		<p>sytuacja taka ma miejsce, gdy właściciel instalacji odmawia dostępu lub oferowane przez niego warunki dostępu są w szerokim rozumieniu nieakceptowalne (w przepisie mowa między innymi o warunkach dyskryminujących, niekonkurencyjnych). Konstrukcja omawianego przepisu zakłada więc aktywność właściciela instalacji telekomunikacyjnej budynku w procesie negocjacji warunków współkorzystania z sieci istniejącej, będącej jego własnością.</p> <p>Niemniej jednak, mając na uwadze doświadczenia swoich członków oraz autorów niniejszego stanowiska, Izba dostrzega konieczność uregulowania konsekwencji nie tylko odmowy udostępnienia sieci budynkowej, ale też braku podjęcia negocjacji przez właściciela sieci dla możliwości wyposażenia budynku we własną sieć przedsiębiorcy.</p> <p>Częstą praktyką właścicieli sieci budynkowych jest niepodejmowanie negocjacji z wnioskującym o dostęp i współkorzystanie przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Równie częstą praktyką jest prowadzenie negocjacji pozornych- niemających na celu uzgodnienia warunków dostępu, a zmierzających jedynie do uniemożliwienia budowy nowoczesnej sieci budynkowej potencjalnemu konkurentowi. Jako przyczynę takiego postępowania, Izba wskazuje chęć utrzymania lokalnego monopolu przez „zasiedziałego” przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. W wielu przypadkach za obstrukcję w negocjacjach odpowiadają właściciel sieci budynkowej wspólnie z zarządcą lub właścicielem nieruchomości.</p> <p>Wobec powyższego, KIKE dostrzega konieczność uznania, iż na równi z odmową dostępu do sieci budynkowej należy traktować brak odpowiedzi na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (niepodjęcie negocjacji) lub brak zawarcia umowy o współkorzystanie z sieci budynkowej w terminie 30 dni od dnia wystąpienia z wnioskiem przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego.</p> <p>Wobec powyższego, KIKE postulują następującą redakcję komentowanego przepisu:</p> <p><i>1a. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, uważa się za spełniony, w szczególności, gdy właściciel instalacji odmawia dostępu lub oferowane warunki dostępu są dyskryminujące, rażąco wygórowane lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych, bądź też przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku. Za odmowę dostępu uznaje się także niepodjęcie przez właściciela instalacji negocjacji lub niezawarcie umowy w sprawie współkorzystania lub o dostępie do infrastruktury telekomunikacyjnej z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w terminie 30 dni od dnia wystąpienia z wnioskiem o dostęp lub współkorzystanie. Do żądania dostępu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3-4, nie jest konieczne złożenie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosku do Prezesa UKE o wydanie decyzji w</i></p>	<p>przypadku niezawarcia umowy o dostępie w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego (co może oznaczać w szczególności niepodjęcie negocjacji przez podmiot zobowiązany do udzielenia dostępu), każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu.</p>
------	--	--	--

			<p><i>sprawie dostępu w odniesieniu do właściciela instalacji nie będącego właścicielem budynku</i></p> <p>Uzupełnienie przepisu w sposób postulowany przez Izbę uczyni go kompletnym. Za pożądane bowiem Izba uznaje wyłączenie w ust. 1a <i>in fine</i> konieczności złożenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosku do Prezesa UKE o wydanie decyzji w sprawie dostępu w odniesieniu do właściciela instalacji nie będącego właścicielem budynku. Ponadto, modyfikacja przepisu postulowana przez Izbę nie stoi w sprzeczności z obowiązkiem udostępnienia sieci budynkowej na podstawie art. 139 ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p>	
10.	Art. 1 pkt 18 lit. b, w zakresie art. 30 ust. 1b u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>Za pożądane Izba uznaje również sprecyzowanie, iż obowiązek zapewnienia dostępu dotyczy również budynków, dla których inwestor (najczęściej deweloper) nie uzyskał jeszcze pozwoleń na użytkowanie. Pożądanym jest bowiem, aby sieć budynkowa była wykonywana jeszcze na etapie budowy i prac wykończeniowych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 30 ust. 1b Megaustawy, obowiązek zapewnienia dostępu dotyczy budynków jeszcze nieukończonych lub jeszcze nieużytkowanych, przy czym bez znaczenia jest istnienie lub wykonywanie innej instalacji telekomunikacyjnej w budynku. Proponowany przepis powinien rozwiązać wskazywany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych problem monopolizacji zapewnienia telekomunikacji w budynkach.</p>
11.	Art. 30 ust. 3a i 3b u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>d) Wykreślenie kosztów najmu z art. 30 ust. 3b Ustawy.</p> <p>Przy okazji prac nad nowelizacją Ustawy Izba w dalszym ciągu postuluje o sprecyzowanie i skorelowanie treści przepisów art. 30 ust.3a i ust.3b, które w dosłownym brzmieniu wzajemnie się wykluczają. Pierwszy z nich przewiduje nieodpłatność dostępu do budynków, podczas gdy drugi pozwala domagać się od przedsiębiorcy kosztów najmu. W praktyce niefortunność tego sformułowania rodzi konflikty i zakłóca proces negocjacyjny umów o dostęp do nieruchomości. Izba ma świadomość stanowiska Prezesa UKE, które koszty najmu rozumie jako koszty poniesione przez dysponenta nieruchomości, „przeniesione” następnie na uzyskującego dostęp przedsiębiorcę, niemniej jednak jest to tylko wykładnia przepisu, a nie jego wyraźna dyspozycja.</p> <p>Usunięcie kwestionowanego przepisu ukrócićłoby wiele sporów i skróciłoby w wielu przypadkach negocjacje umów. Izba proponuje więc usunięcie ostatniej części punktu 2), tj. fragmentu: <i>w szczególności koszty energii elektrycznej oraz najmu powierzchni</i>. Izba proponuje więc zmienić treść art. 30 ust. 3b na następującą: <i>W przypadku uzyskania dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, przedsiębiorca</i></p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Do projektu ustawy dodano projekt zmiany brzmienia art. 30 ust. 3b Megaustawy, z którego wykreślono wskazany wprost obowiązek ponoszenia kosztów najmu powierzchni.</p> <p>Poniżej projekt brzmienia przepisu art. 30 ust. 3b: „3b. W przypadku uzyskania dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, przedsiębiorca telekomunikacyjny ponosi koszty: 1) związane z udostępnieniem nieruchomości w celu wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku albo doprowadzenia do budynku przyłącza telekomunikacyjnego lub wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, w tym przywrócenia stanu pierwotnego;</p>

			<p>telekomunikacyjny ponosi koszty:</p> <p>1) związane z udostępnieniem nieruchomości w celu wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku albo doprowadzenia do budynku przyłącza telekomunikacyjnego lub wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, w tym przywrócenia stanu pierwotnego,</p> <p>2) utrzymania udostępnionego przyłącza, instalacji, całości lub części kabla.</p> <p>w szczególności koszty energii elektrycznej oraz najmu powierzchni.</p> <p>Nie ma konieczności wyliczania przykładowych kosztów jakie jest obowiązany ponieść przedsiębiorca telekomunikacyjny w związku z uzyskaniem dostępu, jeżeli rodzi to jedynie wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>Wykreślenie postanowienia zgodnie z postulatem Izby nie znosi obowiązku ponoszenia kosztów dostępu i koreluje z obowiązkami wprowadzonymi proponowanym ust. 1c art. 30 (zasady realizacji prawa dostępu).</p>	2) utrzymania udostępnionego przyłącza, instalacji, całości lub części kabla.”
12.	Art. 1 pkt 18 lit. b, w zakresie art. 30 ust. 1d u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>e) Konsekwencje braku udzielania informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1d projektu Ustawy.</p> <p>Izba popiera wprowadzenie dla właścicieli, użytkowników wieczystych i zarządców nieruchomości obowiązku informowania wnioskujących o to przedsiębiorców telekomunikacyjnych o właścicielach infrastruktury telekomunikacyjnej, w jaką wyposażono dany budynek.</p> <p>KIKE obawia się jednak, iż obowiązek ten nie będzie respektowany w praktyce, jeżeli Ustawa nie będzie przewidywała żadnych konsekwencji za jego nieprzestrzeganie.</p> <p>Brak udzielenia odpowiedzi powinien skutkować karą pieniężną, nakładaną na adresata wniosku o udzielenie informacji lub przyjęciem, iż wnioskujący o dostęp przedsiębiorca telekomunikacyjny nie ma możliwości wykorzystania istniejącej sieci budynkowej, jeżeli nie ma wiedzy o jej właścicielu.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z art. 209 pkt 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, niewykonywanie obowiązków przekazywania informacji lub dostarczania dokumentów, wynikających z Megaustawy, zagrożone jest administracyjną karą pieniężną (w wysokości do 3% przychodu podmiotu ukaranego – art. 210 ust. 1 PT).</p>
13.	Art. 30 ust. 6 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>f) Wyposażenie budynku w neutralną technologicznie instalację telekomunikacyjną stanowiącą część składową nieruchomości.</p> <p>KIKE ponawia swój postulat, zgłoszony na etapie konsultacji założeń do projektu Ustawy, aby instalacja telekomunikacyjna, o której mowa w art. 30 ust. 6 Ustawy stanowiła część składową nieruchomości.</p> <p>Izba bardzo często spotyka się z sytuacjami, w których przedsiębiorca telekomunikacyjny, budujący sieć w zasobach deweloperskich, uzyskuje status monopolisty, określając w umowie z właścicielem nieruchomości/deweloperem, iż sieć budowana w oparciu o zapisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że definicja „wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej” z art. 2 pkt 7 Dyrektywy, w odniesieniu do elementów będących współwłasnością posługuje się sformułowaniem w <i>szczególności</i>. Ponadto, zgodnie z art. 49 Kodeksu Cywilnego, urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie</p>

		<p>kwietnia 2002 r. w <i>sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie</i> (Dz. U. z 2002 r., nr 75, poz. 690 ze zm.), stanowi jego wyłączną własność. Tym samym, każdy kolejny przedsiębiorca telekomunikacyjny jest zmuszony kalkulować wysokość opłat abonamentowych biorąc pod uwagę (nie zawsze rynkowe) koszty udostępnienia infrastruktury w trybie art. 139 PT. Tym samym, Izba dostrzega konieczność określenia wprost w art. 30 ust. 6 Ustawy, iż budynki powinny zostać wyposażone w instalację telekomunikacyjną stanowiącą część składową budynku (będącą własnością np. wspólnot mieszkaniowych), co z kolej wyeliminuje lokalne monopole oraz pozwoli na udostępnienie infrastruktury nieodpłatnie (w oparciu o art. 30 Ustawy) oraz przyczyni się do wzrostu skutecznej konkurencji w budynkach wielolokalowych.</p> <p>Izba zwraca uwagę, iż w Dyrektywie mowa o <i>kosztach wspólnot oraz właścicieli nieruchomości</i>, ponoszonych w celu wyposażenia budynków w nowoczesną i neutralnie technologiczną sieć telekomunikacyjną, a <i>wewnątrzbudynkowa infrastruktura techniczna to elementy stanowiące współwłasność</i>. Nowobudowane budynki mają być zatem wyposażone w sieci będące własnością właściciela nieruchomości, a nie operatora wykonującego sieć w danym budynku. W obecnym kształcie przepisy budzą wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>Izba proponuje by nadać następujące brzmienie art. 30 ust. 6 Ustawy:</p> <p><i>6. W celu zapewnienia świadczenia użytkownikom usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usług rozprowadzania cyfrowych programów radiowych i telewizyjnych w wysokiej rozdzielczości przez różnych dostawców usług, budynek powinien być wyposażony, zgodnie z przepisami w sprawie warunków techniczno-budowlanych wydanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.9), w instalację telekomunikacyjną stanowiącą część składową nieruchomości, umożliwiającą przyłączenie do publicznych sieci telekomunikacyjnych wykorzystywanych do świadczenia tych usług, przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej.</i></p> <p>Powyższa zmiana jest spójna i komplementarna z przepisem art. 30 ust. 1a Ustawy, stanowiącym o obowiązku udostępnienia budynku przed jego użytkowaniem (budowa sieci na etapie deweloperskim), a także z nowymi regulacjami art. 30 ust. 7, dotyczącymi wyposażenia remontowanych budynków w szybkie sieci telekomunikacyjne.</p> <p>Proponowana przez Izbę zmiana jest kompatybilna i spójna także z regulacją art. 3 ust. 2 Ustawy o własności lokali, zgodnie z którym <i>nieruchomość wspólną stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali</i>. Za urządzenia, o których mowa w cytowanym przepisie należy uznać instalację</p>	<p>należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa. Przepis ten nie wyłącza możliwości przeniesienia na właściciela nieruchomości prawa własności instalacji telekomunikacyjnej (lub określenia w samej umowie o wykonanie takiej instalacji, że po jej wykonaniu stanie się ona własnością właściciela budynku).</p> <p>Ponadto, w celu usunięcia sygnalizowanego problemu polegającego na „monopolizacji” zapewnienia telekomunikacji w budynku przez przedsiębiorcę będącego właścicielem tej instalacji, wprowadzono szczegółowe przesłanki obowiązku zapewnienia dostępu do nieruchomości, a także wprowadzono obowiązek umożliwienia wykonania instalacji nieukończonego lub nieużytkowanego budynku każdemu zainteresowanemu przedsiębiorcy.</p>
--	--	---	--

			<p>telekomunikacyjną budowaną w oparciu o przepisy w sprawie warunków techniczno-budowlanych wydanych na podstawie ustawy Prawo budowlane.</p> <p>Izba pozytywnie ocenia zobowiązanie dysponenta nieruchomości do budowy instalacji telekomunikacyjnej podczas generalnego remontu.</p>	
14.	Art. 30 i 33 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>5. Zbieg przepisów art. 30 i 33 Ustawy.</p> <p>Izba wskazuje, iż w dalszym ciągu nie został rozwiązany problem kolizji art. 30 i 33 Ustawy.</p> <p>Dla przypomnienia, przepisy w obecnym brzmieniu nie wskazują w sposób jednoznaczny, który z nich powinien mieć zastosowanie w sytuacji, w której sieć służy zapewnieniu telekomunikacji w budynku oraz jest medium tranzytowym (służy zapewnieniu telekomunikacji nieruchomości sąsiedniej). Rozstrzygnięcie, który z przepisów powinien mieć zastosowanie w opisanym stanie faktycznym, ma istotne znaczenie chociażby w zakresie odpłatności (art. 30 Ustawy przewiduje nieodpłatność dostępu, art. 33 Ustawy powyższa okoliczność pozostawia decyzji stron, niemniej jednak, w praktyce dostęp ma charakter odpłatny).</p> <p>Kolizja przepisów wynika z faktu, iż sieć telekomunikacyjna najczęściej nie stanowi autonomicznego bytu zlokalizowanego na terenie jednego budynku, czy nawet zasobów spółdzielni mieszkaniowej. Z założenia i w zdecydowanej większości przypadków stanowi ona element większej infrastruktury operatora, skomunikowanej z Internetem i innymi segmentami sieci operatora (a więc również z innymi nieruchomościami). W praktyce więc infrastruktura telekomunikacyjna przechodząc przez ciąg nieruchomości pełni zazwyczaj dwie równoległe funkcje:</p> <p>☐ zapewnienia dostępu do Internetu na terenie danej nieruchomości,</p> <p>☐ tranzytu (sieci magistralnej/dystrybucyjnej/dostawowej) dla budynków/nieruchomości sąsiednich.</p> <p>Opisywana sytuacja jest identyczna w przypadku innych mediów, tj. instalacji wod-kan, C.O., gazowych i energetycznych. Przykładowo, stacja trafo zlokalizowana na terenie jednej nieruchomości obsługuje najczęściej i lokalnych i sąsiednich odbiorców energii elektrycznej. Podobnie jest w przypadku pozostałych instalacji.</p> <p>Niestety coraz większa liczba zarządów nieruchomości oczekuje od operatorów informacji o zasobach (abonentach i przychodach) podłączonych dalej, „poprzez dany budynek” i oczekuje opłat za tranzyt z art. 33 Ustawy. Część zaś odmawia możliwości „przejścia infrastrukturą dalej”, wyrażając wyłącznie zgodę na podłączenie własnych mieszkańców, ignorując przy tym techniczne uzasadnienie związane z technologią budowy sieci telekomunikacyjnej.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa, przepisy art. 30 ust. 1 i 3 oraz art. 33 ust. 1 jednoznacznie rozstrzygają, który z tych przepisów należy zastosować w przypadku dostępu do budynku w celu zapewnienia telekomunikacji w tymże budynku i w przypadku dostępu do nieruchomości w celu przeprowadzenia przezeń infrastruktury telekomunikacyjnej niezapewniającej bezpośrednio telekomunikacji dla tej nieruchomości.</p>

		<p>Sprawę komplikuje przy tym fakt, iż zmienność umów abonenckich w czasie powoduje również formalną zmianę kwalifikacji dostępu do nieruchomości – w szczególności gdy w danym momencie (okresie rozliczeniowym) nie ma na terenie jakiejś nieruchomości abonenta (bo np. rozwiązał umowę), albo jest – ale posiada umowę zawieszoną.</p> <p>Opisywana wyżej sytuacja występuje często, szczególnie w mniejszych nieruchomościach (np. kamienice, w których liczba lokali kwalifikuje budynek do tzw. małych wspólnot mieszkaniowych), które z założenia funkcjonują jako jeden zwarty i jednolity segment sieci telekomunikacyjnej łączącej budynki (np. położone wzdłuż jednej ulicy lub będące skupiskiem wspólnot mieszkaniowych posadowionych na nieruchomości gruntowej objętej jedną księgą wieczystą). W zasadzie cała sieć ma w takim segmencie charakter sieci dostępowej działającej na zasadzie naczyń połączonych, których nie można eksploatować (a więc i rozpatrywać) osobno, gdyż wyłączenie jakiegoś jej fragmentu paraliżuje dostęp w innych budynkach, zaś wprowadzenie opłat w jednym budynku, przełoży się na koszty funkcjonowania całego segmentu.</p> <p>Zasadnym jest zatem rozszerzenie Projektu o założenia przewidujące eliminację zbiegu przepisów, poprzez zakwalifikowanie opisanej sytuacji jako dostęp z art. 30, przewidujący nieodpłatność. Izba dostrzega konieczność uwzględnienia specyfiki nie tylko dużych zasobów (np. spółdzielczych, osiedli deweloperskich pozostających pod wspólnym zarządem), ale też specyfikę połączeń między małymi budynkami wielorodzinnymi, pozostającymi pod różnym zarządem, a powiązanych ze sobą ściśle infrastrukturą telekomunikacyjną na równi z innymi mediami.</p>	
--	--	---	--

15.	Art. 1 pkt 20, w zakresie art. 36c u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>6. Koordynacja robót budowlanych.</p> <p>Izba wyraża swoje obawy co do zaproponowanej procedury wydawania decyzji w przypadku odmowy uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych finansowanych (art. 36c i 36d Ustawy). Proponowane regulacje mogą negatywnie wpłynąć na termin realizacji inwestycji liniowych i mogą spowodować znaczące opóźnienia w harmonogramie wynikającym z umów o dofinansowanie, zawartych w nowej perspektywie. Przesłanka odmowy zapewnienia koordynacji robót ze względu na spowodowanie opóźnienia uniemożliwiającego zakończenie realizowanej inwestycji w terminie wynikającym z umowy o dofinansowanie (art. 36a ust. 4 Ustawy) okaże się niewystarczająca do sprawnej realizacji inwestycji w razie wystąpienia przez podmiot wnioskujący o zapewnienie koordynacji do starosty w celu wydania decyzji w sprawie koordynacji robót, która to może być wydana nawet w terminie 60 dni. Powyższe może umożliwić wstrzymywanie robót przez konkurentów w złej wierze, tj. składania wniosku o koordynację robót budowlanych, a następnie o wydanie decyzji przez starostę. Zdaniem Izby, należy więc wprowadzić w art. 36c dodatkowy ustęp, w którym wprost zostaloby wskazane, że złożenie wniosku o wydanie decyzji w sprawie koordynacji robót budowlanych nie stanowi przesłanki do wstrzymania prac.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Brak opóźnienia uniemożliwiającego zakończenie inwestycji realizowanej przez operatora sieci w terminie określonym w umowie o dofinansowaniu lub umowie w sprawie zamówienia publicznego jest jedną z przesłanek uwzględnienia wniosku o koordynację robót. Ergo – jeżeli uwzględnienie wniosku spowoduje takie opóźnienie, operator sieci odmówi koordynacji. Należy również pamiętać, że konstrukcja przesłanek odmowy koordynacji robót budowlanych w sposób szczególny chroni operatora sieci i jego inwestycję, a odmowa uwzględnienia wniosku o koordynację nie będzie skutkowałą wstrzymaniem czynności wykonywanych przez operatora sieci w związku z realizacją inwestycji.</p>
16.	Art. 1 pkt 2 lit. b, w zakresie art. 2 ust. 1 pkt u.w.r.u. s.t.	Mediakom	<p>I. Zmiana zaproponowana w art. 1 ust. 2 b) ustawy nowelizacyjnej –dotycząca wprowadzenia do art. 2 ust. 1 megaustawy pkt 5 zawierającego definicję infrastruktury technicznej</p> <p>Wprowadzenie definicji jest jak najbardziej potrzebne. W naszej praktyce spotykaliśmy się często z odmową udostępnienia infrastruktury przez podmioty zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej właśnie w wyniku braku jasnego określenia jakie elementy posiadanej infrastruktury podmioty te mają obowiązek udostępnić. W naszej ocenie jednak zaproponowana treść definicji powinna być dodatkowo uzupełniona i winna brzmieć:</p> <p><i>„infrastruktura techniczna – każdy element infrastruktury lub sieci, w tym także infrastruktury zapewnianej przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej na potrzeby wymienione w pkt 3 powyżej, który może służyć do umieszczania w nim lub na nim elementów infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafy, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, wieże i słupy, z wyłączeniem:</i></p> <p><i>a) kabli, w tym włókien światłowodowych oraz</i></p> <p><i>b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Definicja „infrastruktury technicznej” ma charakter otwarty i negatywny, tj. oprócz wymienienia przykładowych elementów, które należy rozumieć jako infrastruktura techniczna (użycie sformułowania <i>taki jak</i>), wyłącza spod definicji między innymi kable lub elementy sieci przeznaczonej do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia. Ponadto, z punktu widzenia obowiązków nałożonych w ustawie, większe znaczenie dla określenia zakresu ich stosowania ma definicja „przedsiębiorcy wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej” oraz „operatora sieci”.</p>

			<p><i>spożycia przez ludzi”</i></p> <p>Wprowadzenie tej niewielkiej zmiany pozwoli uniknąć sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne czy wodociągowe będzie podnosić, że obowiązki z zakresu udostępniania infrastruktury technicznej ich nie dotyczą, a to z uwagi na fakt, że definicja infrastruktury technicznej nie obejmuje sieci wodociągowych czy energetycznych. Postulujemy zatem, by zapis definicji uzupełnić w proponowany sposób.</p>	
17.	Art. 1 pkt 4, w zakresie art. 17 u.w.r.u. s.t.	Mediakom	<p>II. Zmiana zaproponowana w art. 1 ust. 4 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca zmiany art. 17 megaustawy</p> <p>Bez wątplenia doprecyzowanie obowiązku udostępniania infrastruktury technicznej na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych, wprowadzenie mechanizmu kontroli wysokości opłat z tego tytułu pobieranych, precyzyjne i wyczerpujące określenie przypadków, kiedy dopuszczalna jest odmowa –jest niezbędne i należy ocenić je pozytywnie.</p> <p>Jednak w ocenie Mediakom sam mechanizm kontroli Prezesa UKE w zakresie wysokości opłat za dostęp, jaki planuje się zagwarantować w art. 18 megaustawy, może nie być wystarczający –inwestor może zostać postawiony w sytuacji, gdy podmiot, do którego infrastruktury inwestor chciałby uzyskać dostęp, zaoferuje tak wysoką stawkę opłaty, która nie będzie mogła być zaakceptowana i będzie czyniła inwestycję nieopłacalną. W sytuacji planowania inwestycji i krótkiego czasu na jej realizację interwencja Prezesa UKE może nie być wystarczająca i dość szybka.</p> <p>Wobec tego postulujemy wprowadzenie delegacji ustawowej dla Ministra Cyfryzacji do wydania rozporządzenia ustalającego stawki maksymalne za dostęp do poszczególnych elementów infrastruktury technicznej. Jednocześnie jesteśmy za pozostawieniem zaproponowanego mechanizmu kontroli Prezesa UKE warunków dostępu i uprawnienia do określania ich w drodze decyzji –mechanizm ten mógłby być stosowany w przypadku, gdyby wprowadzić opłaty za dostęp mieściły się w granicach wskazanych w rozporządzeniu, ale mimo to, ze względu na różne uwarunkowania, były nadal wygórowane.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Określenie, w drodze rozporządzenia, stawek opłat za dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej, byłoby niewłaściwe z prawnego punktu widzenia, gdyż nie jest możliwe ustalenie katalogu elementów, które mieszczą się w definicji „infrastruktury technicznej” (stąd otwarty charakter tej definicji). Ponadto, art. 17 Megaustawy stanowi, że strony mogą ustalić nieodpłatność dostępu do infrastruktury, co nie jest tak rzadkim przypadkiem. Natomiast postępowanie przed Prezesem UKE w przedmiocie dostępu do infrastruktury technicznej jest w pełni wystarczającym narzędziem służącym ochronie przedsiębiorców telekomunikacyjnych przed ustalaniem nadmiernie wysokich opłat za dostęp.</p>
18.	Art. 1 pkt 5,6,8,13 ,15,18, w zakresie art. 18,	Mediakom	<p>III. Zmiana zaproponowana w art. 1 ust. 5, 6, 8, 13, 15, 18 ustawy nowelizacyjnej – do-tycząca zmiany art. 18, 19, 21, 25a, 25b, 25d, 27, 30 megaustawy</p> <p>Celem usprawnienia procesów inwestycyjnych i maksymalnego skrócenia czasu oczekiwania na rozstrzygnięcia i odpowiedzi postulujemy:</p> <p>1) w proponowanym brzmieniu art. 18 ust. 3 megaustawy –wprowadzić 30 dniowy termin na wydanie decyzji przez Prezesa UKE;</p> <p>2) w proponowanym brzmieniu art.19 ust. 5 megaustawy –w miejsce 60 dniowego</p>	<p>Uwagi niezasadne:</p> <p>1) Ponieważ nie określono terminu na wydanie decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 3, zastosowanie będą miały przepisy ogólne KPA, tj. podstawowy termin 30 dni na załatwienie sprawy administracyjnej.</p>

	19, 21, 25a, 25b, 25d, 27, 30 u.w.r.u. s.t.		<p>terminu na przekazanie przyczyn odmowy dostępu wprowadzić termin 14 dniowy –nie ma żadnego uzasadnienia dla zapewnienia właścicielowi infrastruktury technicznej tak długiego czasu na udzielenie odpowiedzi na wniosek;</p> <p>3) w proponowanym brzmieniu art. 21 ust. 2 megaustawy –w miejsce 60 dniowego terminu na prowadzenie negocjacji, po którym możliwe będzie wystąpienie do Prezesa UKE o wydanie decyzji wprowadzić termin 30 dniowy;</p> <p>4) w proponowanym brzmieniu art. 22 ust. 1 megaustawy –w miejsce 60 dniowego terminu na wydanie decyzji przez Prezesa UKE wprowadzić termin 30 dniowy;</p> <p>5) w proponowanym brzmieniu art. 25a ust. 4 i 6 megaustawy –w miejsce 30 dni na udzielenie informacji wprowadzić w obu ustępach terminy 14 dniowe;</p> <p>6) w proponowanym brzmieniu art. 25b ust. 3 megaustawy –w miejsce 30 dni na uwzględnienie wniosku o inspekcję wprowadzić termin 14 dniowy;</p> <p>7) w proponowanym brzmieniu art. 25d ust. 2 megaustawy –w miejsce 60 dni na wydanie decyzji przez Prezesa UKE wprowadzić termin 30 dniowy;</p> <p>8) w proponowanym brzmieniu art. 27 ust. 3 megaustawy –w miejsce terminu 60 dni na prowadzenie negocjacji, po którym możliwe będzie wystąpienie do Prezesa UKE o wydanie decyzji wprowadzić termin 30 dniowy;</p> <p>9) w proponowanym brzmieniu art. 27 ust. 4 megaustawy –w miejsce terminu 60 dni na wydanie decyzji przez Prezesa UKE wprowadzić termin 30 dniowy;</p> <p>10) w proponowanym brzmieniu art. 30 ust. 1d megaustawy –w miejsce terminu 5 dni na udzielenie informacji wprowadzić termin 14 dniowy</p>	<p>2) Operator sieci rozpatrując wniosek o dostęp do infrastruktury technicznej musi dokonać szeregu czynności w celu ustalenia, czy zachodzą przesłanki do uwzględnienia tego wniosku lub przesłanki odmowy. Należy pamiętać, że w przypadku odmowy ciąży na nim obowiązek szczegółowego uzasadnienia przyczyn tej odmowy. W związku z tym operatorowi sieci należy umożliwić ocenę możliwości udostępnienia infrastruktury technicznej w odpowiednio długim terminie.</p> <p>3) Patrz stanowisko do pkt 2.</p> <p>4) Z uwagi na szczególny charakter sporów o dostęp do infrastruktury technicznej i możliwej złożoności stanów faktycznych, Prezes UKE powinien mieć możliwość rozstrzygnięcia sporu w maksymalnym, dopuszczalnym przez KPA terminie, tj. 2 miesiące. Skrócenie terminu ustawowego skutkowałoby przedłużaniem terminu przez Prezesa UKE, w związku z czym przepis ten byłby martwy. Termin 2 miesiące nie wyklucza jednocześnie załatwienia sprawy w krótszym terminie.</p> <p>5) Patrz stanowisko do pkt 2</p> <p>6) Patrz stanowisko do pkt 2</p> <p>7) Patrz stanowisko do pkt 4.</p> <p>8) Patrz stanowisko do pkt 2.</p> <p>9) Patrz stanowisko do pkt 4.</p> <p>Uwaga zasadna w zakresie pkt 10.</p> <p>W art. 30 ust. 1f prowadzono termin 14-dniowy na udzielenie informacji.</p>
19.	Art. 1	Mediako	IV. Zmiana zaproponowana w art. 1 ust. 13 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca	Uwaga niezasadna

	pkt 13, w zakresie art. 25b u.w.r.u. s.t.	m	<p>dodania art. 25b do megaustawy</p> <p>Sama propozycja zapewnienia możliwości dokonania inspekcji elementów infrastruktury technicznej jest jak najbardziej zasadna. Istnieje jednak obawa nadużywania tego uprawnienia przez np. przedsiębiorców konkurencyjnych, którzy będą domagać się umożliwienia takiej inspekcji dla celów niezwiązanych z planowaną inwestycją lub wyłącznie celem utrudnienia prowadzenia działalności gospodarczej przez właściciela infrastruktury. Sposobem na uniknięcie tego rodzaju problemów mogłoby być wprowadzenie opłaty za umożliwienie inspekcji. Ponadto postulujemy, by zastrzec, że inspekcje mają być zasadne, a wszelkie informacje uzyskane w ich trakcie były objęte tajemnicą.</p>	Zgodnie z art. 25b ust. 3, do inspekcji infrastruktury stosuje się odpowiednio art. 25a ust. 5 pkt 2 oraz ust. 6-8. Zgodnie zaś z art. 25a ust. 8, przedsiębiorca któremu umożliwiono inspekcję jest obowiązany do wykorzystania informacji uzyskanych w ramach inspekcji wyłącznie do celów ubiegania się o dostęp do infrastruktury, oraz do zachowania tych informacji w poufności.
20.	Art. 1 pkt 16, w zakresie art. 29 u.w.r.u. s.t.	Mediakom	<p>V. Zmiana zaproponowana w art. 1 ust. 16 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca zmian w art. 29 megaustawy</p> <p>Inwentaryzacja jest niezwykle istotnym elementem mającym ogromne znaczenie dla planowania budowy sieci –pozwala bowiem ocenić czy na danym terenie istnieje sieć telekomunikacyjna, a także czy znajdują się tam elementy infrastruktury, które można będzie wykorzystać przy budowie sieci.</p> <p>Należy jednak zwrócić uwagę, że jakkolwiek art. 29 ust. 2 nakłada obowiązki przekazywania informacji także przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, to jednak zakres przekazywanych informacji wskazany w ust. 2 nie wskazuje wprost informacji o infrastrukturze technicznej. Wymienia się w nim jedynie infrastrukturę telekomunikacyjną i usługi telekomunikacyjne. Postulujemy, by zakres informacji, które udzielane są w ramach inwentaryzacji uzupełnić o infrastrukturę techniczną podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej.</p> <p>W przypadku, gdy w ocenie Pani Minister taki sposób określenia zakresu inwentaryzacji był zbyt szeroki, postulujemy, by obowiązek przekazania informacji o posiadanej infrastrukturze technicznej przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej został wprowadzony w ramach obowiązkowych informacji przekazywanych do punktu informacji telekomunikacyjnej (PIT).</p> <p>Wskazujemy, że posiadanie informacji o przebiegu kanalizacji i elementach infrastruktury przedsiębiorców zapewniających wodociągi, kanalizacje, linie energetyczne jest kluczowe dla planowania budowy sieci telekomunikacyjnej. Wobec tego, aby PIT spełniał swoje zadanie konieczne jest, by w ramach PIT możliwe było uzyskanie informacji w tym zakresie (gdzie przebiega infrastruktura techniczna, jakie ma elementy i gdzie są one położone). Stąd konieczność nałożenia obowiązków na podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej przekazywania</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z przepisami dotyczącymi Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji, punkt ten zapewnia dostęp do informacji między innymi o infrastrukturze technicznej. Część podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej jest zobowiązana do przekazywania informacji do PIT na wniosek Prezesa UKE. Natomiast w pozostałym zakresie, zgodnie z art. 29c ust. 1, operatorzy sieci będą mogli przekazać do punktu informacje w zakresie posiadanej infrastruktury technicznej oraz planach inwestycyjnych. Jednocześnie, takie przekazanie będzie przesłanką odmowy uwzględnienia wniosku o informację w zakresie posiadanej infrastruktury.</p>

			<p>takich informacji o infrastrukturze technicznej albo w ramach inwentaryzacji (a następnie wprowadzenie ich do PIT na podstawie proponowanego art. 29b ust. 1 pkt 2) albo bezpośrednio do PIT.</p>	
21.	Art. 1 pkt 16, w zakresie art. 29 ust. 6b u.w.r.u. s.t.	Mediakom	<p>VI. Zmiana zaproponowana w art. 1 ust. 16 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca art. 29 megaustawy</p> <p>Wskazujemy, że co do zasady rozumiemy potrzebę ujawniania danych i ograniczania zakresu tajemnicy przedsiębiorstwa, by możliwe było osiągnięcie celu inwentaryzacji. Jednak mamy pełną świadomość, że ujawnianie danych przekazywanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest kwestią kontrowersyjną. Z tej przyczyny uważamy, że zajęcie stanowiska w sprawie brzmienia art. 29 ust. 6b wymaga szerszego skonsultowania go z naszym środowiskiem, na co krótki okres wyznaczony na konsultacje społeczne nie pozwala. Prosimy wobec tego na umożliwienie zajęcia stanowiska w tym zakresie w terminie późniejszym. Proponowana zmiana, wymaga w naszej opinii szerszych konsultacji, ponieważ z jednej strony może ułatwić procesy inwestycyjne, ale jednocześnie głęboko wkracza w prawo do zachowania tajemnicy o majątku i strukturze firm operatorskich. Nie budzi wątpliwości konieczność ujawniania parametrów infrastruktury budowanej z udziałem środków publicznych. Jednak konieczność ujawniania wszystkich danych o infrastrukturze budowanej wyłącznie ze środków prywatnych, a w szczególności o zasięgu sieci, lokalizacji wrażliwych i strategicznych punktów sieci, czy informacje o przepustowości sieci może budzić wątpliwości, ponieważ informacje te składają się na podstawowe parametry budowania pozycji rynkowej, polityki bezpieczeństwa, strategii rozwoju i planów inwestycyjnych firm prywatnych. Sugerujemy wprowadzanie takiego prawa, które będzie wyłącznie zachęcało, ale nie zmuszało, do ujawniania tego typu szczegółów. To czy prywatny przedsiębiorca będzie chciał osiągnąć dodatkowe przychody z dzierżawy swojej infrastruktury innym podmiotom, powinno być pozostawione do swobodnego wyboru tego przedsiębiorcy, a nie być przymusowe.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wyłączenie spod możliwości zastrzeżenia tajemnicą przedsiębiorstwa wymienionego zakresu danych ma na celu umożliwienie użytkownikom końcowym sprawdzenia, czy w interesującej ich lokalizacji są dostępne usługi transmisji danych, w jakiej jakości oraz przez kogo świadczone. Taka informacja, dostępna ogólnie, wręcz powinna wpłynąć korzystnie na przychody operatorów telekomunikacyjnych.</p>
22.	Art. 1 pkt 19, w zakresie art. 35a u.w.r.u. s.t.	Mediakom	<p>VII. Zmiana proponowana w art. 1 ust. 19 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca art. 35a megaustawy</p> <p>Postulujemy, by wśród podmiotów zobowiązanych do udzielania informacji Prezesowi UKE w sprawie warunków dostępu wymienić wprost prezesa spółki infrastrukturalnej zarządzającej liniami kolejowymi.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Ustalenie w drodze decyzji tzw. ramowych warunków dostępu dla narodowego zarządcy infrastruktury kolejowej byłoby niewłaściwe z prawnego punktu widzenia, gdyż taka decyzja musiałaby obejmować wszystkie stany faktyczne nieruchomości znajdujących się pod zarządem PKP PLK, co jest niemożliwe do ustalenia.</p>

23.	Art. 1 pkt 20, w zakresie art. 36a u.w.r.u. s.t.	Mediakom	<p>VIII. Zmiana proponowana w art. 1 ust. 20 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca art. 36a ust. 3 pkt 4 b) megaustawy</p> <p>Wskazujemy, że koordynacja robót budowlanych jest bardzo wskazana. Z naszego doświadczenia wynika, że kwestie wspólnego prowadzenia robót budowlanych są w praktyce raczej niemożliwe, jednak etap projektowania i wykonania przez operatora sieci infrastruktury technicznej uwzględniającej potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego są niezwykle istotne.</p> <p>Obawiamy się jednak, że w praktyce do przedsiębiorców telekomunikacyjnych nie będą docierały informacje o planowanych pracach, w ramach których możliwy byłby wniosek o koordynację robót. Wobec faktu, że z naszego doświadczenia wynika, że o szeregu planowanych prac dowiadujemy się dopiero w trakcie przebiegu narad koordynacyjnych, postulujemy, by w art. 36a ust. 3 pkt 4 b) umożliwić wystąpienie z wnioskiem o koordynację robót budowlanych w terminie 3 dni od dnia narady koordynacyjnej.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wprowadzenie możliwości złożenia wniosku o koordynację robót budowlanych w terminie 3 dni po dniu narady koordynacyjnej byłoby sprzeczne z ochroną interesu inwestora, który już w dniu zakończenia narady może dokonywać dalszych czynności inwestorskich, które nie będą do pogodzenia z możliwością koordynacji robót. Ponadto, o naradzie koordynacyjnej powiadamiane są podmioty władające sieciami uzbrojenia terenu lub inne podmioty, które mogą być zainteresowane ustaleniami z narady, w związku z czym podmioty te mają czas na ewentualny kontakt z inwestorem oraz ocenę prawdopodobieństwa wystąpienia z wnioskiem o koordynację robót budowlanych.</p>
24.	Art. 2 pkt 1, w zakresie art. 39 ustawy o drogach publicznych	Mediakom	<p>IX. Zmiana proponowana w art. 2 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca art. 39 ustawy o drogach publicznych</p> <p>Wskazujemy, że mimo istniejącego obowiązku publikowania informacji o zamiarze realizacji inwestycji drogowej zarządcy dróg –w szczególności dróg krajowych i wojewódzkich –nie wywiązują się z tego obowiązku. Powoduje to, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni nie zgłaszają wniosków w terminie i drogi nie są wyposażane w kanały.</p> <p>Aby uniknąć tej sytuacji postulujemy, by nałożyć na zarządców dróg wojewódzkich i krajowych bezwarunkowy obowiązek budowy kanału technologicznego, niezależny od wniosku przedsiębiorcy. Wówczas wszystkie nowobudowane lub objęte przebudową drogi krajowe i wojewódzkie wyposażone byłyby w kanał technologiczny. Takie rozwiązanie byłoby najkorzystniejsze i pozwoliłoby uniknąć skutków zaniedbań zarządców dróg w zakresie powiadamiania o planowanych inwestycjach.</p> <p>W przypadku gdyby w ocenie Pani Minister tak daleko idąca zmiana nie była możliwa do przyjęcia proponujemy by wprowadzić sankcję za brak powiadamiania o planowanej inwestycji –w sytuacji gdyby zarządca drogi nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 39 ust. 6a ustawy byłby zobowiązany do wybudowania kanału na własny koszt.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wprowadzenie bezwarunkowego obowiązku budowy kanału technologicznego byłoby niezasadne, gdyż np. budowa kanału przy okazji budowy/przebudowy/remontu drogi na terenach o szczególnym charakterze (np. tereny o bardzo niskiej gęstości zaludnienia) mogłaby rodzić niepotrzebne obciążenie finansowe inwestycji w przypadku, gdyby nie było podmiotu zainteresowanego udostępnieniem tego kanału. W ocenie Ministerstwa, obowiązek budowy kanału, skorelowany z wcześniejszym wyrażeniem zainteresowania jego udostępnieniem, jest właściwym trybem budowy kanałów technologicznych.</p>
25.	Art. 2 pkt 2, w zakresie	Mediakom	<p>X. Zmiana proponowana w art. 2 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej –dotycząca art. 40 ustawy o drogach publicznych</p> <p>Z całą mocą postulujemy, by w ramach nowelizacji doprowadzić do zmiany art. 40 ust.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Uwaga wykracza poza kwestie regulowane w projekcie</p>

	art. 40 ustawy o drogach publicznych		8 ustawy o drogach publicznych poprzez obniżenie górnej granicy stawki opłaty za zajęcie pasa drogowego przez obiekty i urządzenia infrastruktury telekomunikacyjnej , która nadal ustalona jest na absurdalnie wysokim poziomie 200 zł.	ustawy.
26.	Uwaga ogólna	Mediakom	Jednocześnie zwracamy się z wnioskiem o przeprowadzenie szerszych i dłuższych konsultacji tych proponowanych zapisów, które dotyczą współkorzystania z sieci innych operatorów, a szczególnie nowego przepisu o wyłączeniu spod możliwości objęcia tajemnicą przedsiębiorstwa szeregu danych dotyczących infrastruktury posiadanej przez operatorów. Jest to zmiana, która wymaga szerszych konsultacji, ponieważ z jednej strony może ułatwić procesy inwestycyjne, ale jednocześnie głęboko wkracza w prawo do zachowania tajemnicy o majątku i strukturze firm operatorskich.	Uwaga niezasadna Termin przeprowadzenia konsultacji publicznych projektu wynikał z pilności projektu ustawy, a ponadto był w pełni zgodny z Regulaminem pracy Rady Ministrów.
27.	Uwaga ogólna	PIIT	Zastrzegając, iż przedkładane stanowisko, będące wynikiem prowadzonej w trybie pilnym analizy, nie stanowi pełnej opinii do projektu ustawy, tak jednak identyfikuje pewne kluczowe zagadnienia, które muszą zostać zaadresowane przez projektodawcę przed skierowaniem projektu na kolejny etap procedury legislacyjnej. Wśród zagadnień, które bezwzględnie wymagają zmian, jako kluczowe identyfikujemy: <ol style="list-style-type: none"> 1. Rezygnacja z planowanego rozszerzenia zakresu inwentaryzacji o informacje o instalacjach radiokomunikacyjnych, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, do czego przedstawiamy obszerne uzasadnienie prawne i techniczne. 2. Doprecyzowanie przepisów regulujących dostęp do nieruchomości, infrastruktury telekomunikacyjnej, infrastruktury technicznej, do którego zobowiązane są różne podmioty. Wyraźna demarkacja zakresów tych przepisów ma istotne znaczenie praktyczne, natomiast obecnie zaproponowane przepisy pozostawiają liczne wątpliwości interpretacyjne. 3. Doprecyzowanie zapisów dotyczących procedur lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, a także doprecyzowanie nowych definicji pod kątem potencjalnych negatywnych skutków. Jednocześnie biorąc pod uwagę, iż definicja ta zakładała objęcie również kontenera telekomunikacyjnego, co wywoływałoby pozytywny skutek w postaci wyraźnego zwolnienia go z obowiązku zgłoszenia, sugerujemy wprowadzenie takiego wyłączenia w art. 29/30 PB). 4. W zakresie przywracanego w ustawie o drogach publicznych 4-letniego okresu 	Uwagi zasadne: <ol style="list-style-type: none"> 1) Zrezygnowano z rozszerzenia przedmiotowego inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej. 2) Projekt ustawy w szczególności ma na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących dostępu do infrastruktury technicznej oraz do nieruchomości. 3) Projekty zmian w ustawie – Prawo budowlane mają na celu zniesienie dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych w zakresie stosowania wyłączeń z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę oraz zgłoszenia wykonywania robót budowlanych w odniesieniu do infrastruktury telekomunikacyjnej. 4) Odpowiedni przepis intertemporalny znalazł się w projekcie ustawy (art. 10) 5) Projekt przewiduje zmiany w ustawie – Prawo geodezyjne i kartograficzne, które doprecyzowują przepisy dotyczące narad koordynacyjnych.

			<p>ochronnego dla inwestorów umieszczających swoją infrastrukturę w pasie drogi, konieczne jest doprecyzowanie przepisów intertemporalnych.</p> <p>5. Doprecyzowania wymagają proponowane zmiany procedury prowadzenia narad koordynacyjnych oraz terminu opiniowania danych inicjalnych bazy GESUT.</p>	
28.	Uwaga ogólna	PIIT	<p>Najważniejsze kwestie, które nie zostały podjęte przez konsultowany projekt ustawy, a wymagają pilnego zaadresowania, to:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Dostosowanie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg JST, do stawek pobieranych przez GDDKiA, co zostało już zapowiedziane w projekcie założeń ustawy. • Nie zostały zaadresowane, zgłaszane już i uzasadniane problemy „zmiany istotnej” w zakresie sieci przewodowych i bezprzewodowych. Postulujemy wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie prawo budowlane. • Wprowadzenie możliwości wykorzystywania dla opracowań sieci szerokopasmowych wtórników map geodezyjnych sporządzanych dla potrzeb budowy i przebudowy dróg • Wprowadzenie obowiązku lokalizacji kanału technologicznego w przypadku budowy lub przebudowy obiektu mostowego lub tunelu przeznaczonego do przeprowadzenia drogi. • Likwidacja ograniczeń możliwości budowy nowej podbudowy słupowej i linii napowietrznych. Zmiana powinna nastąpić przez nowelizację rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane oraz faktyczne uniemożliwienie wprowadzania zakazów w tym zakresie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. • Ograniczenia możliwości lokalizacji infrastruktury w pasie drogowym z uwagi na obowiązujące gwarancje na drogi. • Problemy z uzyskiwaniem wypisów z rejestru gruntów, w których znajdują się numery ksiąg wieczystych oraz związane z tym opłaty. • Sposób obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego na czas prowadzenia robót - niejednolita praktyka organów w zakresie ustalania szerokości zajętego pasa. • Zmiany przepisów regulujących zasady działalności przedsiębiorców elektroenergetycznych, pod kątem zachęcenia do realizacji wspólnych inwestycji 	<p>Uwagi niezasadne</p> <p>Uwagi ogólne – część propozycji jest zawarta w projekcie ustawy (np. w zakresie zachęt dla przedsiębiorców energetycznych do wspólnego prowadzenia inwestycji z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi); część propozycji została już implementowana do polskiego prawa (np. etykieta „gotowy na szybki internet”). W pozostałym zakresie propozycje wykraczają poza podstawowy cel ustawy, jakim jest implementacja Dyrektywy, a ponadto nie dotyczą wyłącznie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, przez co wymagają odrębnego procesu legislacyjnego.</p>

			<p>energetycznych i telekomunikacyjnej.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Brak implementacji zapisów dyrektywy dotyczących możliwości wydawania certyfikatów „gotowy na szybki internet” dla budynków wielorodzinnych. • Nie zostały zaadresowane, wielokrotnie zgłaszane oraz uzasadniane problemy związane z lokalizacją infrastruktury i urządzeń sieci bezprzewodowych w parkach narodowych i uzdrowiskach. Postulujemy wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym (...) oraz ustawy o ochronie przyrody. 	
29.	Art. 1 pkt 2 lit. b, w zakresie art. 2 ust. 1 pkt 6 u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.1. Pkt 2 lit. b)</p> <p><i>6) szybka sieć telekomunikacyjna – sieć telekomunikacyjną <u>służącą do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości, co najmniej 30 Mb/s;</u></i></p> <p>W definicji szybkiej sieci telekomunikacyjnej postulujemy zastąpienie sformułowania „służąca do zapewnienia”, zwrotem „zdolna do świadczenia usługi Zwracamy jednocześnie uwagę, że aktualnie użyte sformułowanie „służąca do zapewnienia” jest dalej idące niż przewiduje to dyrektywa.</p> <p>Ponadto, w projekcie nowelizacji jest mowa o sieci telekomunikacyjnej służącej do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości, co najmniej 30 Mb/s”. Natomiast w dyrektywie pod pojęciem „szybkiej sieci łączności elektronicznej” rozumie się dowolną sieć telekomunikacyjną zdolną do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego o prędkości, co najmniej 30 Mb/s. Pojęcia prędkości oraz przepustowości nie są tożsame.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy wprowadzenie brzmienia w pełni zgodnego z brzmieniem określonym w dyrektywie.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Brzmienie definicji „szybkiej sieci telekomunikacyjnej” zostało poprawione.</p> <p>Obecne brzmienie definicji: „szybka sieć telekomunikacyjna” – sieć telekomunikacyjna zdolna do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego o przepustowości co najmniej 30 Mb/s</p>
30.	Art. 1 pkt 2 lit.	PIIT	<p>1.2. Pkt 2 lit. b) w związku z Pkt 18 lit. e)</p>	<p>Uwaga zasadna</p>

	b i pkt 18 lit. e, w zakresie art. 2 ust. 1 pkt 9 i art. 30 ust. 7-8 u.w.r.u. s.t.		<p>9) <i>generalny remont budynku – roboty budowlane w budynku obejmujące istotne zmiany całej lub znacznej części infrastruktury technicznej i wymagające pozwolenia na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.</i>”;</p> <p>art. 30 ust. 7-8. <i>„Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację telekomunikacyjną, o której mowa w ust. 6, właściciel obowiązany jest wyposażyc budynek w taką instalację w przypadku wykonywania generalnego remontu budynku, pod rygorem wniesienia do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane albo odmowy wydania pozwolenia na budowę dotyczących generalnego remontu budynku.</i></p> <p>8. <i>Jeżeli koszt wykonania instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w ust. 6, jest wyższy niż 20% kosztów generalnego remontu budynku, przepisu ust. 7 nie stosuje się.</i>”;</p>	<p>Zrezygnowano z definicji „generalnego remontu budynku” oraz z art. 30 ust. 8 w projektowanym brzmieniu. Jednocześnie zmieniono brzmienie projektu ust. 7 oraz dodano nowy ust. 8:</p> <p>„7. Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, właściciel obowiązany jest wyposażyc budynek w taką instalację w przypadku rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku.</p> <p>8. W przypadku, gdy inwestor występuje z wnioskiem o pozwolenie na budowę dotyczącym rozbudowy, nadbudowy lub przebudowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej związanej z rozbudową, nadbudową lub przebudową instalacji technicznej wewnątrz budynku, a:</p> <p>1) budynek jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, do wniosku o pozwolenie na budowę dołącza się oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o istnieniu w budynku takiej instalacji;</p> <p>2) budynek nie jest wyposażony w instalację, o której mowa w ust. 6, wnioskiem należy objąć również budowę takiej instalacji.”</p>
31.		PIIT	<p>1.2.1. W pkt 9) wprowadzono definicję „generalnego remontu”, które celem jest wskazanie sytuacji, w których wymagane będzie wykonanie instalacji telekomunikacyjnej w budynku. Zwracamy uwagę, że nie jest jasny użyty w tym przepisie zakres pojęcia „infrastruktura techniczna”. Wydaje się, że w tym kontekście powinno ono odwoływać się raczej do wyposażenia budynku, które określono w rozporządzeniu o warunkach technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki, a nie do infrastruktury technicznej, o której mowa w projektowanym, wyżej przywołanym pkt 5). Wskazuje na to sama dyrektywa, która w tym kontekście odnosi się do „wewnątrzbudynkowej infrastruktury</p>	<p>Uwaga zasadna W obecnym brzmieniu art. 30 ust. 7 odnosi się do rozbudowy/nadbudowy/przebudowy instalacji technicznej budynku.</p>

			<p>technicznej”, a nie do „infrastruktury technicznej”. Należy także zauważyć na potencjalny błąd w definiowaniu idem per idem, ponieważ zaproponowana definicja „infrastruktury technicznej, zawiera w sobie również zwrot „budynek”. Także potencjalnie, można interpretować, że sam fakt remontu budynku jest jednocześnie remontem infrastruktury technicznej.</p>	
32.		PIIT	<p>1.2.2. Jednocześnie nie jest jasny faktyczny, praktyczny wymiar wprowadzanej regulacji. Należy, bowiem zwrócić uwagę, że jedynie prace dotyczące instalacji gazowej wymagają zgłoszenia. Na podstawie brzmienia przepisu, trudno również ustalić czy - co do zasady - wymagający zgłoszenia remont budynku wielorodzinnego, również będzie kwalifikowany, jako remont generalny? Z uwagi na przyjęcie stosowania definicji infrastruktury technicznej.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis odnosi się do rozbudowy/nadbudowy/przebudowy budynków, która zawsze będzie wymagała pozwolenia na budowę.</p>
33.		PIIT	<p>1.2.3. Dodatkowo należy uszczegółowić zapisy, w zakresie uprawnień starostów w zakresie rozpatrywania takich zgłoszeń lub pozwoleń na budowę. W szczególności należałoby dodać odpowiednią przesłankę do zgłoszenia sprzeciwu w art. 30 ust. 6 PB oraz odmowy wydania pozwolenia w art. 35 PB. Pozostawienie przepisów wyłącznie na poziomie megaustawy jest w naszej ocenie niewystarczające dla realizacji zakładanego celu.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Do Megaustawy dodano nowy art. 30 ust. 8, w istocie zapewniający rzeczywistą egzekucję obowiązku określonego w ust. 7.</p>
34.		PIIT	<p>1.2.4. Należy wprowadzić rozwiązania uniemożliwiające dzielenie prac na etapy, w celu uniknięcia obowiązku realizacji instalacji telekomunikacyjnej.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W ocenie Ministerstwa, rozwiązanie przyjęte w art. 30 ust. 8, jest wystarczającym narzędziem które zapewni realizację obowiązku określonego w ust. 7.</p>
35.		PIIT	<p>1.2.5. Zwracamy uwagę, że aktualne wymogi art. 30 ust. 6 oraz rozporządzenia o warunkach technicznych, do którego on się odwołuje, mogą okazać się w praktyce trudne do zastosowania w istniejących już budynkach, a w wielu wypadkach będą powodowały istotny wzrost kosztów, potencjalnie powyżej 20% prac podstawowych. Sytuacja, w której istniejąca instalacja odpowiadałaby aktualnym wymaganiom technicznym (okablowanie FO, UTP, COAX, punkt styku, skrzynki mieszkaniowe, itp.) w praktyce właściwie nie będzie występować, także nawet budynek posiadający już instalację światłowodową wymagałby realizacji nowej instalacji telekomunikacyjnej. Aktualnie zaprojektowane przepisy mogą znacząco ograniczyć praktyczny</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwag 33 i 34.</p>

			zakres stosowania przepisu. W przypadku istniejących budynków, należy rozważyć odesłanie do definicji instalacji telekomunikacyjnej zawartej w ustawie Prawo telekomunikacyjne.	
36.		PIIT	<p>1.2.6. Precyzyjne sformułowanie zapisów jest szczególnie istotne z uwagi na skutki (obowiązek wyposażenia budynku w instalację telekomunikacyjną), jakie niesie za sobą ustalenie czy konkretne prace stanowią remont generalny czy nie. Szczególnie, iż podmioty obowiązane będą dążyły do zawężania stosowania tego przepisu.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa przepisy dotyczące obowiązku wyposażania budynków w instalacje telekomunikacyjne zostały sformułowane wystarczająco precyzyjnie.</p>
37.	Art. 1 pkt 4, w zakresie art. 17 u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.3. Pkt 4</p> <p><i>„Art. 17. 1. Operator sieci, z zastrzeżeniem art. 19 ust. 3, zapewnia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym dostęp do infrastruktury technicznej, w tym współkorzystanie, w celu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej.</i></p> <p>Odwołanie do art. 19 ust. 3 należy zastąpić prawidłowym odwołaniem do art. 19 ust. 4.</p> <p>Projektowany art. 17 ma częściowo wspólny zakres z art. 139 PT, ponieważ obowiązany do udzielenia dostępu „operator sieci” to zgodnie z proponowaną definicją również „przedsiębiorca telekomunikacyjny”, a sama infrastruktura techniczna, może być de facto infrastrukturą telekomunikacyjną, w tym kanalizacją kablową (z wyłączeniem jedynie kabli i włókien), a także budynkiem. Należy wyraźnie rozgraniczyć zakresy stosowania poszczególnych zapisów (także w kontekście wydanych i obowiązujących decyzji regulacyjnych) w szczególności poprzez ograniczenie stosowania art. 17 do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej.</p> <p>W przypadku nieuwzględnienia ww. wniosku o ograniczenie stosowania art. 17 tylko do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, zwracamy w szczególności uwagę na konieczność wprowadzenia zastrzeżenia, że przepis ten nie dotyczy przedsiębiorców telekomunikacyjnych, na których został nałożony obowiązek przygotowania i stosowania oferty ramowej o dostępie telekomunikacyjnym zgodnie z przepisami ustawy PT.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 139 Prawa Telekomunikacyjnego jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 17 Megaustawy. W związku z tym, do dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego - co jest <i>explicite</i> wskazane w art. 139 PT - będzie miał zastosowanie ten przepis.</p> <p>W zakresie warunków zapewnienia dostępu jest oczywistym, że Prezes UKE z urzędu zna treść decyzji regulacyjnej, w związku z czym w przypadku ewentualnego sporu w zakresie dostępu do infrastruktury będzie brał pod uwagę obowiązki z tej decyzji.</p>
38.	Art. 1 pkt 5, w zakresie art. 18	PIIT	<p>1.4. Pkt 5</p> <p>1.4.1. W art. 18 ust. 2-3 powinien być wprowadzony ograniczony katalog przesłanek przy spełnieniu, których mógłby interweniować Prezes UKE. Aktualne zapisy art. 18</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z art. 18 ust. 3, Prezes UKE może zdecydować o nałożeniu na operatora sieci tzw. ramowych warunków</p>

	u.w.r.u. s.t.		ust. 2- 3 dają nieograniczone możliwości ingerencji Prezesa UKE. Wydanie decyzji Prezesa UKE na podstawie art. 18 ust. 3 powinno być poprzedzone konsultacjami, które pozwolą wszystkim zainteresowanym podmiotowym na wypowiedzenie się w sprawie. (odpowiednie zastosowanie przepisów Działu I Rozdział 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne).	dostępu, o ile z informacji uzyskanej od tego operatora wynika, że dotychczas oferowane przez niego warunki są dyskryminacyjne i nieproporcjonalne.
39.	Art. 1 pkt 5, w zakresie art. 18 u.w.r.u. s.t.	PIIT	1.4.2. Art. 18 ust. 7: <i>7. Operator sieci zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualne warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 17 ust. 1, uwzględniające warunki określone decyzją Prezesa UKE, jeżeli została wydana.</i> Wątpliwości budzi obowiązek umieszczania na swojej stronie internetowej aktualnych warunków zapewnienia współkorzystania i dostępu do infrastruktury technicznej. Wydaje się on zbyt daleko idący i generujący dodatkowe koszty, a jednocześnie niekoniecznie będzie istotnie wpływał na efektywność dostępu.	Uwaga niezasadna Obowiązek zamieszczenia na swojej stronie internetowej aktualnie oferowanych warunków dostępu zwiększy przejrzystość oraz polepszy sytuację przedsiębiorcy telekomunikacyjnego planującego inwestycję w szybką sieć telekomunikacyjną, co jest jednym z nadrzędnych celów projektu ustawy.
40.	Art. 1 pkt 6, w zakresie art. 19 u.w.r.u. s.t.	PIIT	1.5. Pkt 6 1.5.1. Zakres wniosku. <i>3. Wniosek o dostęp do infrastruktury technicznej powinien określać infrastrukturę szybkiej sieci telekomunikacyjnej planowaną do realizacji wraz z harmonogramem jej realizacji.</i> Nie jest uzasadnione żądanie od operatora wnioskującego wykazania, jaką infrastrukturę chce dokładnie realizować. Wystarczające powinno być oświadczenie o zamiarze budowy szybkiej sieci, a także przedstawienie informacji niezbędnych dla udzielającego dostępu tj. określenie infrastruktury, jaka ma zostać udostępniona oraz określeniem rodzaju i zakresu wnioskowanego dostępu. W sytuacjach spornych istniała będzie ścieżka postępowania przed UKE.	Uwaga niezasadna Podanie we wniosku informacji o planowanej infrastrukturze szybkiej sieci telekomunikacyjnej jest konieczne dla prawidłowej oceny dokonywanej przez operatora sieci, czy nie zachodzą przesłanki odmowy udzielenia dostępu.
41.		PIIT	1.5.2. Przewidziana została następująca przesłanka odmowy udzielenia dostępu: <i>Operator sieci może odmówić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do infrastruktury technicznej, jeżeli: zapewnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu inny niż określony we wniosku, skuteczny dostęp do infrastruktury technicznej, który:</i> <i>a) spełnia potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w zakresie zapewnienia</i>	Uwaga niezasadna Oferta ramowa nałożona na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego będzie mogła być podstawą odmowy spełniającej przesłanki określone w art. 19 ust. 4 pkt 5.

			<p><i>szybkich sieci telekomunikacyjnych,</i></p> <p><i>b) jest oferowany na uczciwych i rozsądnych warunkach.</i></p> <p>W przypadku gdyby uznano, że obowiązki wynikające z art. 17 i nast. mają dotyczyć również relacji między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, należy doprecyzować, że w szczególnej przesłance odmowy jest obowiązująca regulowana oferta hurtowa dotycząca infrastruktury objętej wnioskiem. Ponadto należy wskazać, że są to przesłanki wysoce ocenne, o których spełnieniu nie powinna decydować opinia odmawiającego dostępu, ale również i wnioskującego o dostęp, a w każdym przypadku powinna istnieć możliwość rozstrzygnięcia przez Prezesa UKE, czy odmowa była uzasadniona.</p>	
42.		PIIT	<p>1.5.3. Przesłanka odmowy.</p> <p><i>5. Operator sieci jest obowiązany przekazać wnioskodawcy na piśmie przyczyny odmowy dostępu wraz ze szczegółowym uzasadnieniem, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o dostęp do infrastruktury technicznej. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, odpowiednie wykazanie zapotrzebowania wymaga przedłożenia wiarygodnego planu biznesowego wraz ze szczegółowym harmonogramem inwestycji.”;</i></p> <p>W projektowanym ust. 5 przewidziano, że przesłanka przyszłego, odpowiednio wykazanego zapotrzebowania, może być wykazane wyłącznie w drodze przedłożenia szczegółowego i wiarygodnego planu biznesowego wraz z harmonogramem. Zwracamy uwagę, że tak określone kryterium jest bardzo nieprecyzyjne, a także zawiera elementy ocenne (wiarygodny), a w także może rodzić wątpliwości w zakresie zbyt daleko idącej ingerencji w prawo własności oraz swobodę działalności gospodarczej. W tym sensie jest to wymaganie nadmierowe i grożące naruszeniem zasad konkurencji. W takiej sytuacji mogłoby dochodzić do przekazywania planów biznesowych jednego operatora – drugiemu, który może być jego konkurentem. Weryfikacja powinna być pozostawiona w kompetencjach UKE i ewentualnie zagrożona sankcją karną za przekazanie nieprawdziwych informacji.</p> <p>Ponadto wnioskujemy o skrócenie terminu do 30 dni.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>W projekcie brzmienia art. 19 ust. 4 pkt 2 zrezygnowano z obowiązku wykazywania wiarygodnego planu biznesowego, pozostawiając wyłącznie harmonogram planowanej inwestycji obejmującej pozostałe miejsce w infrastrukturze technicznej.</p> <p>W zakresie skrócenia terminu do 30 dni – patrz stanowisko do uwagi nr 18 pkt 2.</p>
43.	Art. 1 pkt 7, w zakresie art. 20 u.w.r.u.	PIIT	<p>1.6. Pkt 7) dot. art. 20.</p> <p>W związku ze zmianą kryteriów, jakie Prezes UKE bierze pod uwagę wydając decyzję o dostępie do infrastruktury technicznej, przepis należy usunąć.</p> <p>Zmiana kryteriów polega na usunięciu m.in. kryterium, które brzmiało: <i>interes</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 22 ust. 1, dotyczący wydawania decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej, ustanawia otwarty katalog kryteriów, którymi Prezes UKE będzie</p>

	s.t.		<i>odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania użyteczności publicznej. Skoro Prezes UKE nie będzie brał już tych kryteriów pod uwagę, bezpodstawną byłaby jego interwencja na podstawie art. 20, w której mógłby wpływać na treść umów zawartych przez podmioty autonomiczne i świadome swoich obowiązków wobec odbiorców ich podstawowych usług.</i>	się kierował przy wydawaniu tej decyzji. W związku z tym wykreślenie z Megaustawy art. 20, tylko w związku z tym, że wskazane w nim kryteria nie są tożsame z katalogiem kryteriów wskazanym w art. 22 ust. 1 (lecz w istocie mogą zostać wzięte pod uwagę przy wydawaniu decyzji na podstawie art. 22 ust. 1) nie może zostać uznane za zasadne.
44.	Art. 1 pkt 9, w zakresie art. 22 u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.7. Pkt 9)</p> <p>1.7.1. Doprecyzowanie kwestii terminu wydania decyzji na dostęp do infrastruktury technicznej</p> <p>W art. 22, ust. 1 proponujemy dodanie: „Prezes UKE może jednokrotnie wskazać nowy termin załatwienia sprawy, o którym mowa w art. 36 §1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, nie dłuższy niż 30 dni”.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Termin 60 dni na wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej jest wystarczającym terminem na rozstrzygnięcie nawet szczególnie skomplikowanego sporu o dostęp (w związku z czym nie zdecydowano o wprowadzaniu terminu 30-dniowego), w związku z czym Ministerstwo nie widzi potrzeby, aby dodatkowo wskazywać, że Prezes UKE może skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 36 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p>
45.		PIIT	<p>1.7.2. Doprecyzowanie kwestii „poniesionych kosztów”.</p> <p>W art.22 ust.2 zamiast: <i>2. W przypadku dostępu do infrastruktury technicznej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, opłaty z tytułu dostępu powinny umożliwić zwrot poniesionych kosztów, a Prezes UKE...</i> proponujemy:</p> <p><i>2. W przypadku dostępu do infrastruktury technicznej należącej do przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, opłaty z tytułu dostępu powinny umożliwić zwrot poniesionych kosztów budowy i utrzymania infrastruktury technicznej, a Prezes UKE....</i></p> <p>Aktualne sformułowanie jest nieprecyzyjne i w obecnym brzmieniu rodziłoby spory interpretacyjne. Jednocześnie jest to doprecyzowanie, które zamieszczono już w projektowanym ust. 3.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Z przepisu art. 22 ust. 1 Megaustawy wynika, że opłaty powinny umożliwić zwrot poniesionych kosztów udostępnienia infrastruktury technicznej.</p>
46.		PIIT	<p>1.7.3. Doprecyzowanie</p> <p>Art. 22 pkt 3. Opłaty za dostęp do infrastruktury technicznej podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej uwzględniają zwrot odpowiedniej części kosztów, które podmiot ten ponosi w związku z budową i utrzymaniem infrastruktury technicznej objętej dostępem.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>W projekcie art. 22 ust. 3 usunięto zapis „odpowiedniej” części kosztów.</p>

			Niezbędne jest precyzyjne określenie, co może być rozumiane, jako „odpowiednia część kosztów”.	
47.		PIIT	<p>1.7.4. Możliwość przedstawienia uzasadnienia</p> <p><i>„4. Operator sieci, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej, o której mowa w ust. 1, przedstawia Prezesowi UKE uzasadnienie wysokości opłat uwzględniających koszty, o których mowa w ust. 3.”</i></p> <p>W projektowanym art. 22 ust. 4 należy doprecyzować, że również operator sieci, o którym mowa w ust. 2 (przedsiębiorca telekomunikacyjny) może przedstawić Prezesowi UKE uzasadnienie wysokości opłat uwzględniające przesłanki wymienione w ust. 2. Aktualne brzmienie w nieuzasadniony sposób wskazuje, że w uzasadnieniu uwzględnia się tylko przesłanki, o których mowa w ust. 3, a które to odnoszą się do podmiotu użyteczności publicznej.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Brzmienie art. 22 ust. 4 uzupełniono o koszty, o których mowa w ust. 2 lub 3.</p>
48.	Art. 1 pkt 13, w zakresie art. 25a u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.8. Pkt 13) w zakresie dostępu do informacji</p> <p>1.8.1. Art. 25 a ust. 1 wprowadza obowiązek operatora sieci udostępnienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji dotyczącej istniejącej infrastruktury technicznej. W naszej ocenie należałoby rozważyć wprowadzenie rozsądnej opłaty związanej z zaangażowaniem pracowników operatora sieci w spełnieniu tego obowiązku i ograniczające możliwość nadużywania tego prawa.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa, wprowadzenie opłat byłoby sprzeczne z celami Dyrektywy, która stanowi o zmniejszeniu kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej.</p>
49.		PIIT	<p>1.8.2. Art. 25a ust 2 pkt 2 – niejasne sformułowanie, co oznacza, iż operator jest zobowiązany do przekazania informacji obejmujących charakterystykę i aktualny sposób użytkowania infrastruktury; takie informacje nie mogą dotyczyć informacji o świadczonych usługach detalicznych na danej infrastrukturze, gdyż może to naruszać zasady konkurencji i może być wykorzystane do nadużyć wobec konsumentów, w tym również do naruszenia ochrony danych osobowych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W przepisie nie ma mowy o udostępnianiu informacji o konkretnych usługach świadczonych przez operatora sieci. Ponadto, zgodnie z definicją infrastruktury technicznej, kable, w tym włókna światłowodowe, nie stanowią elementów infrastruktury technicznej.</p>
50.		PIIT	<p>1.8.3. Art. 25a ust. 5 pkt 2 - przesłanka odmowy dostępu do informacji ze względu na integralność infrastruktury jest nieadekwatna, ponieważ samo udostępnienie informacji nie prowadzi do naruszenia integralności infrastruktury.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Udostępnienie informacji ma na celu umożliwienie przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu zaplanowanie</p>

				własnej inwestycji w oparciu o dostęp do infrastruktury technicznej operatora sieci. Operator sieci powinien mieć możliwość odmowy udzielenia informacji, jeżeli w jego ocenie późniejszy wniosek o dostęp do infrastruktury technicznej nie będzie mógł zostać uznany za zasadny właśnie z uwagi na przesłankę integralności sieci, o której mowa w art. 19 ust. 4 pkt 3 Megaustawy.
51.		PIIT	1.8.4. Art. 25a ust. 5 pkt 3 - Wśród przyczyn, które uprawniałyby operatora do odmowy udzielenia informacji nie ma wskazanej ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa. Ta przesłanka powinna być dodana, (jako punkt 3), ponieważ prawo do odmowy udzielenia informacji z tego powodu można interpretować z brzmienia ust. 7, w którym to Prezes UKE ocenia czy zastrzeżenie, że informacje stanowiące tajemnice przedsiębiorstwa jest zasadne.	Uwaga zasadna Przepis art. 25a ust. 5 pkt 2 uzupełniono o możliwość odmowy udzielenia informacji z powołaniem się na tajemnicę przedsiębiorstwa.
52.	Art. 1 pkt 19, w zakresie art. 25b u.w.r.u. s.t.	PIIT	1.9. Pkt 13) dotyczący inspekcji <i>Art. 25b. 1. Operator sieci jest obowiązany uwzględnić wniosek innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o umożliwienie mu inspekcji określonych elementów infrastruktury technicznej w miejscu, w którym się ona znajduje.</i>	
53.		PIIT	1.9.1. W ustawie należy dookreślić zasady zwrotu kosztów powstałych w wyniku prowadzenia inspekcji, wg stawek określonych przez operatora sieci będącego właścicielem inspekcjonowanej infrastruktury, które w szczególności powinny odpowiadać kosztom realizowanej usługi.	Uwaga niezasadna Patrz stanowisko do uwagi nr 48.
54.		PIIT	1.9.2. Z uwagi na fakt, że stan infrastruktury może zmieniać się w czasie należy dookreślić, że wyniki inspekcji i dane w jej trakcie pozyskane są ważne przez okres nie dłuższy niż np. 30 dni.	Uwaga niezasadna W opinii Ministerstwa nie ma potrzeby regulowania kwestii „ważności” informacji pozyskanych w ramach inspekcji, tym bardziej, że w przypadku wniosku o dostęp do infrastruktury, operator sieci ocenia go w kontekście stanu infrastruktury aktualnego na dzień uwzględnienia/odmowy wniosku lub stanu przyszłego.

55.		PIIT	<p>1.9.3. Ponadto należy doprecyzować zakres infrastruktury, jaki może być inspekcjonowany. Zwracamy uwagę, że w zakres definicji infrastruktury technicznej wchodzi również budynki, a więc również pomieszczenia się w nich znajdujące. Zakres możliwości inspekcji powinien być, więc rozumiany wąsko. Należy rozważyć dodanie przesłanki odmowy, wskazującej, że odmowa może nastąpić, jeśli wniosek dotyczy infrastruktury technicznej, której wykorzystanie nie jest możliwe w celu zapewnienia szybkich sieci łączności. Rozstrzygnięcie sporów należałoby do Prezesa UKE.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa inspekcji powinien podlegać każdy element infrastruktury technicznej, stąd nie zastosowano w tym zakresie wyłączeń.</p>
56.		PIIT	<p>1.9.4. Wątpliwości budzić może również zakres samej czynności inspekcji. Istotne jest, aby doprecyzować, że wykonanie inspekcji nie może wiązać się np. z koniecznością odkrycia infrastruktury umieszczone w ziemi, ani wykonaniem innych prac dodatkowych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa, doprecyzowanie zakresu inspekcji nie jest konieczne.</p>
57.		PIIT	<p>1.9.5. Należy rozważyć czy do inspekcji możliwe jest odpowiednie stosowanie przesłanki odmowy, wskazującej na możliwość odmowy w przypadku, jeśli dane znajdują się w Punkcie informacyjnym. Istotą inspekcji jest, bowiem sprawdzenie stanu danej rzeczy poprzez kontakt fizyczny, a nie zapoznanie z danymi.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>W art. 25b ust. 3 usunięto odesłanie do art. 25a ust. 5 pkt 1, pozostawiając wyłącznie pkt 2.</p>
58.		PIIT	<p>1.9.6. Należy rozważyć wprowadzenie możliwości stosowania instytucji inspekcji, również, jako działania kontrolnego, możliwego do zastosowania np. pod wydaniu negatywnych warunków technicznych. Możliwość dokonania inspekcji powinien mieć również Prezes UKE prowadzący postępowania administracyjne w sprawie udzielenia dostępu.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepisy dotyczące inspekcji, o której mowa w uwadze, są już uregulowane w przepisach dotyczących inspekcji nadzoru budowlanego (jest to inspekcja inna niż ta o której mowa w Dyrektywie). Ponadto, Prezes UKE ma prawo dokonać inspekcji w terenie, wynikające z art. 85 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (ogłędziny).</p>
59.	Uwaga ogólna	PIIT	<p>1.10. Koszty rozszerzenia obowiązków w zakresie inwentaryzacji oraz przekazywania danych do pojedynczego punktu kontaktowego.</p> <p>Zwracamy uwagę, że nowe obowiązki przedsiębiorców będą generowały istotne dodatkowe koszty. W szczególności będą to koszty digitalizacji, przekazywania danych, obsługi informatycznej, koszty szkoleń i koszty osobowe. Ponadto konieczne będzie dostosowanie do nowych wymagań procesu inwestycyjnego w</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Część danych o posiadanej infrastrukturze przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują w ramach obowiązku inwentaryzacji, o którym mowa w art. 29 Megaustawy. W pozostałym zakresie przekazywanie danych o posiadanej infrastrukturze technicznej i planach</p>

			zakresie dokumentacji i obsługi czynności polegających na koordynacji.	inwestycyjnych do Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji będzie fakultatywne, przy czym w przypadku takiego udostępnienia nie będzie obowiązku udostępnienia tych informacji na indywidualny wniosek innego operatora sieci.
60.	Art. 1 pkt 16, w zakresie art. 29 u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.11. Pkt 16 dot. inwentaryzacji</p> <p>1.11.1. Ad art. 1 pkt 16 lit. a Ustawy (nowy pkt 3 w art. 29 ust. 1.)</p> <p>Projekt przewiduje dodanie przepisu w brzmieniu:</p> <p>„3) informacje o lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, z wyłączeniem radiolinii, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, wraz z graficznym rozkładem pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.)”;</p> <p>Przepis art. 29 megaustawy dotyczy sporządzanej przez Prezesa UKE inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, a proponowany przepis rozszerza o instalacje radiowe nadawcze katalog informacji przekazywanych przez przedsiębiorców na potrzeby tej inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej. Zgodnie z projektem obowiązek będzie obejmował stacje bazowe sieci radiokomunikacyjnych.</p> <p>Warto jednak w tym miejscu zauważyć, że Prezes UKE dysponuje z urzędu wiedzą w zakresie dokładnego położenia stacji, ponieważ każda stacja bazowa wymaga pozwolenia radiowego lub wpisu do rejestru urządzeń, o którym mowa w art. 144c ust. 1 Pt. Wykorzystanie tego zasobu do inwentaryzacji infrastruktury ma tę zasadniczą zaletę, że może być dokonywana na bieżąco, a nie z opóźnieniem wynikającym z przepisu art. 29 ust. 2 megaustawy (informację przedstawia się do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku).</p> <p>W naszej ocenie rozszerzenie zakresu przedmiotowego inwentaryzacji, a tym samym nałożenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych dodatkowego obowiązku, nie spowoduje osiągnięcia zamierzonego celu wskazanego w uzasadnieniu do projektu ustawy, a dodatkowo będzie się wiązało z ogromnymi kosztami. Z przedstawionej treści projektu ustawy wynika, iż obowiązek ten miałby zastosowanie do wszystkich istniejących, a nie jedynie nowych stacji bazowych i miał charakter cykliczny. W takimi wypadku wstępnie szacowane koszty wykonania tego typu analiz to, co najmniej</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Zrezygnowano z rozszerzania zakresu przedmiotowego inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej.</p>

		<p>kilka milionów złotych dla każdego z operatorów. Ponadto, wykonanie takiego zadania wiązałoby z koniecznością zapewnienia odpowiedniego czasu, np., co najmniej 1,5-2 lata. Biorąc pod uwagę wynikający z obecnie obowiązujących przepisów prawa zakres obowiązków przedsiębiorców telekomunikacyjnych w szczególności w zakresie sprawozdawczości czy udostępniania i gromadzenia danych dla uprawnionych podmiotów oraz ponoszone w związku z realizacją tych obowiązków koszty, nie można wykluczyć, że w przypadku nałożenia kolejnych obowiązków, a tym samym konieczności ponoszenia przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych dodatkowych wysokich kosztów ich realizacji, przedsiębiorcy telekomunikacyjni zostaną zmuszeni do uwzględniania ponoszonych kosztów przy kalkulowaniu cen świadczonych usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Z uzasadnienia wprowadzenia przedmiotowej zmiany wynika, że „centralny dostęp do tych informacji umożliwi organom administracji skuteczniejsze realizowanie przewidzianych w przepisach prawa kompetencji względem instalacji radiokomunikacyjnych, a właścicielom nieruchomości podejmowanie odpowiednich działań dotyczących zagospodarowania nieruchomości i ewentualnie środków ochrony praw do nieruchomości”. Aktualnie obowiązujące przepisy prawa zapewniają dostęp organom administracji do informacji mających być objęte zakresem inwentaryzacji, a operatorzy zobowiązani są do ich przekazywania. W związku z powyższym, w ocenie Izby, za niezasadne należy uznać nakładanie na operatorów dodatkowych obowiązków sprawozdawczych w sytuacji, gdy informacje te znajdują się już w posiadaniu właściwych organów administracji publicznej. Z uzasadnienia do projektu ustawy nie wynika, aby przed podjęciem decyzji o nałożeniu dodatkowego obowiązku na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego została przeprowadzona analiza aktualnego stanu prawnego pod kątem danych gromadzonych przez organy administracji publicznej, a przekazywanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W ocenie Izby, taką praktykę należy ocenić negatywnie.</p> <p>Nałożenie opisywanego obowiązku nie zostało przewidziane w dyrektywie i wykracza poza to, co jest konieczne do wdrożenia dyrektywy kosztowej. Nowelizacja przepisów nie powinna wprowadzać żadnych nowych obciążeń w zakresie przekazywania danych w ramach procesu inwentaryzacji, do SIIS. Kierunek działania powinien być wręcz odwrotny tj. racjonalizowanie (ocenia kosztów/korzyści) obciążeń sprawozdawczych po stronie sektora telekomunikacyjnego. W naszej ocenie, nie można wykluczyć negatywnego wpływu proponowanych zmian na proces inwestycyjny, a tym samym, na jakość i zasięg usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Za niedopuszczalne należy uznać stwierdzenie w Ocenie Skutków Regulacji, iż nie można ustalić kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców w związku z przekazywaniem</p>	
--	--	--	--

		<p>danych do systemu SIIS. Urząd Komunikacji Elektronicznej, odpowiedzialny za cały proces inwentaryzacji posiada odpowiednie środki, aby takie koszty ustalić – wystarczy rozesłać ankietę po przedsiębiorcach. Należy wskazać, iż zakres prac w zakresie sprawozdawczości danych nie oznacza tylko dokonanie przekazania posiadanych danych, ale również przeprowadzenie szeroko zakrojonych prac analitycznych w oparciu o dane z różnych systemów informatycznych, aby dostarczyć dane w wymaganej przez SIIS formie. W ten sposób system SIIS w sposób nieuzasadniony przerzuca na przedsiębiorców telekomunikacyjnych koszty związane z pracami analitycznymi.</p> <p>Należy również podkreślić, w kontekście ewentualnego publicznego udostępniania przedmiotowych informacji, w tym właścicielom nieruchomości, że tak szeroki zakres informacji przekazywanych corocznie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego odnośnie jego sieci stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa i nie może być z niej wyłączony. W związku z tym, że dysponentem informacji o swojej sieci telekomunikacyjnej, wykorzystywanej do prowadzenia działalności gospodarczej jest posiadający ją przedsiębiorca telekomunikacyjny, w jego gestii pozostaje ewentualna decyzja o ujawnieniu do publicznej wiadomości zakresu danych. Zapoznanie się z niektórymi danymi przez osoby nieuprawnione może mieć negatywny wpływ na pozycję konkurencyjną danego operatora i może być wykorzystane przez te osoby do podjęcia działań, mających na celu poprawienie ich pozycji rynkowej kosztem przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Opublikowanie przedmiotowych danych może pogorszyć konkurencyjną pozycję operatora i narazić na znaczne szkody.</p> <p>Proponowany przepis wykracza jednak poza materię samej inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, poprzez wymaganie, aby w odniesieniu do instalacji radiokomunikacyjnych były załączane rozkłady pól emitowanych przez te stacje. Naszym zdaniem należy odejść od tej propozycji z kilku powodów.</p> <p>Po pierwsze, <u>proponowana regulacja nie służy inwentaryzacji ułatwiającej budowę sieci telekomunikacyjnych</u>, a przez to jest sprzeczna z samą intencją Dyrektywy 61, będącej przedmiotem implementacji drogą opisywanej Ustawy. Celem Dyrektywy 61 jest obniżenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności, a nie nakładanie nowych zbędnych obowiązków informacyjnych, co w tym przypadku wiąże się również z dodatkowymi kosztami.</p> <p>Po drugie, <u>proponowana regulacja prowadzi do kreowania fałszywego obrazu obszarów, w których poziom pola elektromagnetycznego przekracza poziomy dopuszczalny dla miejsc dostępnych dla ludności, tematyki, na którą opinia społeczna jest szczególnie wyczulona.</u></p>	
--	--	--	--

		<p>W uzasadnieniu projektowanego przepisu powołano się na raport NIK, która kontrolowała jednostki architektoniczno-budowlane w kontekście procedur budowlanych związanych ze stacjami bazowymi. Kontrola nie badała natomiast dogłębnie procedur związanych z prawem ochrony środowiska i spełniania wymogów z tym związanych, w tym nieprzekraczania poziomów dopuszczalnych w miejscach dostępnych dla ludności (a w zbadanych przypadkach „ustalono, że nie zostały przekroczone w otoczeniu instalacji dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych (składowa elektryczna 7 V/m lub gęstość mocy 0,1 W/m²), określone w rozporządzeniu MŚ z 30.10.2003 r.”). Tak, więc raport NIK nie naświetla całokształtu otoczenia prawnego zapewniającego w szczególności ochronę ludności, koncentrując się wyłącznie na aspektach konstrukcyjno-budowlanych sprawia wrażenie, że powstają stacje bazowe pozostające poza wszelką kontrolą i w ten sposób zagrażają otoczeniu.</p> <p>Również proponowana regulacja opiera się na niedostatecznym rozumieniu specyfiki tego rodzaju instalacji radiokomunikacyjnych. Anteny stacji bazowych nie mają charakterystyki dookólnej, charakterystyka kierunkowa tych instalacji jest ściśle kształtowana przestrzennie: tworzy odpowiedni sektor (często 120 stopni) widziany w płaszczyźnie poziomej, który w płaszczyźnie pionowej jest bardzo wąski (por. Rys. 1).</p>	
--	--	---	--

		<p><u>powierzchni gruntu w jego najbliższym otoczeniu</u>, choć bliska odległość tych miejsc od stacji bazowej może budzić takie obawy.</p> <p>Pragniemy również zwrócić uwagę na brak zdefiniowania modelu obliczeniowego, który miałby posłużyć do wykonania rozkładu pól elektromagnetycznych (w naszej ocenie właściwym byłoby oparcie się o normę PN-EN 50 383 pkt.8.3.2. „model fali kulistej”), a także brak zdefiniowania dokumentu, jaki należałoby stworzyć.</p> <p>Jakakolwiek próba pokazania na (płaskiej) mapie „zasięgu”, w którym stacja wytwarza pole o poziomie większym od przyjętego za dopuszczalne (7 V/m) powoduje, że zarówno budynek, na którym znajduje się stacja, jak i jego otoczenie zostanie przedstawione, jako miejsca, gdzie poziom dopuszczalny jest stale przekroczony (co jak wykazano wyżej – jest nieprawdą). <u>Przedstawienie takiego nieprawdziwego obrazu (w szczególności do powszechnej wiadomości, a więc osobom bez specjalistycznego przygotowania) prowadzi do wprowadzenia w błąd i ze zrozumiałych powodów musi wywołać – nieuzasadnione obiektywnie – protesty społeczne.</u></p> <p>Dane, o jakich mowa w projekcie ustawy są danymi wysoce specjalistycznymi, wymagającymi do ich właściwej interpretacji wiedzy specjalistycznej. Próba interpretacji ograniczonych danych, przedstawionych wyłącznie, jako graficzny rozkład pól elektromagnetycznych, przez osoby nieposiadające takiej wiedzy może prowadzić do błędnych, niezgodnych ze stanem faktycznym wniosków dotyczących zarówno kwestii oddziaływania infrastruktury na środowisko, jak i wyboru dostawcy usług, z jakich można korzystać w danej lokalizacji.</p> <p>W związku z powyższym PIIT postuluje, aby w ogóle nie wprowadzać opisywanego przepisu, czyli usunąć w całości pkt 3 (do inwentaryzacji stacji bazowych wykorzystać na bieżąco informacje posiadane przez Prezesa UKE).</p> <p>Jednakże, w przypadku nieuznania naszego postulatu i pozostawania tego przepisu – PIIT zwraca się o:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zrezygnowanie z końcowej części projektowanego przepisu, nadając mu następujące brzmienie: „3) informacje o lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, z wyłączeniem radiolinii, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W”. • zapewnienie odpowiedniego <i>vacatio legis</i> (18-24 miesiące) dla stacji, które zostały wybudowane przed wejściem w życie nowelizacji. Zapewnienie odpowiednio długiego czasu pozwoliłoby nie tylko na wykonanie przez operatorów obowiązku, ale również na rozłożenie obciążeń oraz kosztów w 	
--	--	--	--

			czasie.	
61.		PIIT	<p>1.11.2. Art. 4 pkt 3 lit. b Ustawy (nowy ust. 3a pkt 2 w art. 29a.)</p> <p>Projekt przewiduje dodanie przepisu w brzmieniu:</p> <p>„2) plan sytuacyjny przedstawiający:</p> <p>a) graficzny rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,</p> <p>b) lokalizację w sąsiedztwie instalacji miejsc dostępnych dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2.”.</p> <p>W odniesieniu do powyższego projektowanego przepisu mają zastosowanie uwagi podniesione w związku z projektowanym przepisem art. 29 ust. 1 pkt 3 megaustawy) wymagającym przekazywania do zasobów inwentaryzacyjnych lokalizacji stacji bazowych z naniesionymi na mapę obszarów o poziomie pól E-M przekraczających dopuszczalne normy.</p> <p>Ponownie należy wskazać na nieadekwatność projektowanych regulacji do specyfiki stacji bazowych wykorzystujących wysokie częstotliwości i wyposażonych w anteny o ściśle określonych charakterystykach kierunkowych – gdyby sporządzić plan sytuacyjny określony w punkcie b proponowanego przepisu to okaże się, że praktycznie zawsze budynek (często mieszkalny), na którym zainstalowano stację znajdzie się wewnątrz obszaru, gdzie przekroczone są dopuszczalne poziomy. I tak musi to być odczytane przez zainteresowanych, podczas gdy jak wiadomo, w rzeczywistości w żadnym z miejsc dostępnych dla ludności, w tym w budynku ze stacją bazową (również na najwyższej kondygnacji) dopuszczalne poziomy nie są przekraczane.</p> <p>W związku z powyższym postuluje się, aby z projektowanego nowego ust. 3a wykreślić pkt 2.</p> <p>9)</p> <p>1.11.3 Dodany w art. 29 ust. 6 b zawiera wyłączenie spod ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa następujące informacje dotyczące usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu</p> <p>1) dane przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który świadczy lub oferuje usługi w danej</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Obowiązek dołączenia do zgłoszenia wykonywania robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiektach budowlanych infrastruktury telekomunikacyjnej jest realizacją zaleceń z raportu Najwyższej Izby Kontroli dotyczącym wyników kontroli postępowań w zakresie lokalizowania stacji bazowych telefonii komórkowych.</p> <p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 21.</p>

			<p>lokalizacji;</p> <p>2) dane adresowe budynku lub lokalu oraz inne dane identyfikujące lokalizację, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy lub oferuje usługi;</p> <p>3) technologia świadczenia usługi;</p> <p>4) maksymalna przepustowość możliwa do zaoferowania użytkownikowi końcowemu,</p> <p>5) infrastrukturę telekomunikacyjną i infrastrukturę techniczną, która może być wykorzystana w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.</p> <p>W naszej ocenie przedmiotowy przepis powinien zostać usunięty. Przekazywane informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa i powinny być chronione. Brak jest uzasadnienia do wyłączenia ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa w tym przypadku.</p> <p>W przypadku pozostawienia przepisu w projekcie, konieczne jest przynajmniej usunięcie zwrotu „świadczy lub” z punkt 1) i 2), ponieważ jego pozostawienie może prowadzić do naruszenia danych osobowych użytkowników końcowych, a jednocześnie nie jest to informacja niezbędna do uzyskania informacji o dostępności usług w danej lokalizacji.</p>	
62.	Art. 1 pkt 18, w zakresie art. 30 u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.12. Pkt 18 dotyczący nowelizacji art. 30.</p> <p>1.12.1. Z uwagi na pojawiające się w praktyce, nieformalne żądania podjęcia przez PT pewnych zobowiązań na rzecz właściciela budynku, zarządcy, spółdzielni, proponujemy dodanie zapisu wskazującego, że podmioty te nie mogą uzależniać wydania zgody na dostęp, od spełnienia innych warunków niż określone wprost w art. 30.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Art. 30 reguluje kompleksowo kwestie dostępu do nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji. Ponadto, przepis ten został doprecyzowany w szczególności w kontekście zapewnienia pewności sytuacji prawnej i ochrony interesów przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, jak i właściciela (...) nieruchomości.</p>
63.		PIIT	<p>1.12.2. Nie zakłada się zmiany art. 30 ust. 3., natomiast uzasadnione wydaje się jego uspoźnienie z nowym brzmieniem ust. 1.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa art. 30 ust. 3 Megaustawy i określony w nim katalog przesłanek, zgodnie z którymi występuje obowiązek udostępnienia kabla telekomunikacyjnego (...), nie wymagają zmiany.</p>
64.		PIIT	<p>1.12.3. W 30 ust. 1 usunięto zapis, który ograniczał stosowanie tego artykułu wyłącznie w stosunku do podmiotów niebędących przedsiębiorcami</p>	<p>Uwaga niezasadna</p>

		<p>telekomunikacyjnymi. Takie działanie powoduje, iż nowa regulacja w zakresie dostępu do przyłącza telekomunikacyjnego instalacji telekomunikacyjnej budynku będzie powielona w dwóch ustawach PT i Megaustawie. W takim przypadku zarówno przedsiębiorcy telekomunikacyjni jak i inne podmioty będące właścicielem/użytkownikiem wieczystym/zarządcą nieruchomości będą traktowane jednakowo. Zaproponowana przez Ministerstwo zmiana, w przypadku przedsiębiorców telekomunikacyjnych doprowadzi do sprzeczności z obowiązkami regulacyjnymi nałożonymi na operatorów o pozycji znaczącej. Przykładowo, na bazie zapisu proponowanego przez Ministerstwo, operatorzy będą mogli występować o bezpłatny dostęp do kolokacji, podczas gdy kolokacja jest usługą regulowaną, której warunki są określone w ofertach ramowych i za które jest pobierana opłata.</p> <p>Chcielibyśmy również podkreślić konieczność jasnego uregulowania sytuacji, w których podmioty zobowiązane do stosowania art. 30 zgłaszają działalność telekomunikacyjną (wpis do RPT) tylko po to, aby wyłączyć się z reżimu określonego w tym przepisie, a w szczególności, aby mieć możliwość pobierania opłat za dostęp do instalacji telekomunikacyjnej w nieruchomości (budynku mieszkalnym), której są właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą. W naszej opinii przepisy powinny jasno uniemożliwiać tego typu zachowania, a ww. podmioty nie powinny być uprawnione do pobierania opłat od przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Chodzi tutaj o sytuację spółdzielni mieszkaniowych, które zgłaszają działalność telekomunikacyjną do rejestru PT, aby omijać przepisy art. 30</p> <p>W związku z powyższym wnioskujemy, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przywrócić zapis, iż treść art. 30 dotyczy podmiotów niebędących przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, również w celu wyraźnego rozgraniczenia zakresu stosowania art. 30 megaustawy oraz art. 139 PT, • wprowadzić skuteczne mechanizmy prawne uniemożliwiające obchodzenie przepisów art. 30 poprzez rejestrację działalności w RPT, w szczególności przez podmioty, których działalność w zakresie telekomunikacji ogranicza się jedynie do oferowania dostępu do budynków mieszkalnych, istniejących w nich instalacji telekomunikacyjnych oraz przyłączy telekomunikacyjnych tych budynków, stanowią również zakres podmiotowy tego artykułu – np. wprowadzenie wyraźnego stosowania art. 30 do takich podmiotów, wzmocnienie kontroli UKE w zakresie prowadzonej 	<p>W zakresie rozgraniczenia stosowania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków z art. 30 Megaustawy i art. 139 Prawa telekomunikacyjnego - patrz stanowisko do analogicznej uwagi nr 37 dotyczącej art. 17 Megaustawy.</p> <p>W zakresie sygnalizowanego niejednokrotnie problemu z działalnością spółdzielni mieszkaniowych, wprowadzono art. 35a, zgodnie z którym Prezes UKE będzie mógł nałożyć na zarządców co najmniej 10 budynków wielorodzinnych (...) tzw. ramowe warunki dostępu.</p>
--	--	---	---

			<p>działalności telekomunikacyjnej i wykonywania obowiązków wynikających z PT (w szczególności spółdzielni mieszkaniowych).</p> <p>Dodatkowo, pod warunkiem wprowadzenia powyżej wymienionych doprecyzowań, nie widzimy potrzeby utrzymywania warunkowego dostępu (konieczność wykazania, iż powielenie istniejącej infrastruktury jest ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe) do istniejącego przyłącza i instalacji telekomunikacyjnej budynku dla operatorów ubiegających się o dostęp od podmiotów niebędących przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi.</p>	
65.		PIIT	<p>1.12.4. Konieczne jest doprecyzowanie kwestii ponoszenia kosztów najmu przez operatora ubiegającego się o dostęp do nieruchomości poprzez dodanie do ust. 3b, pkt 2):</p> <p>„3b. W przypadku uzyskania dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, przedsiębiorca telekomunikacyjny ponosi koszty:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) (...) 2) utrzymania udostępnionego przyłącza, instalacji, całości lub części kabla <p>– w szczególności koszty energii elektrycznej, jaką zużywają urządzenia przedsiębiorcy w trakcie realizacji inwestycji oraz w trakcie świadczenia usług, a także koszty najmu powierzchni – w sytuacji, gdy udostępniana powierzchnia nie należy do właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości tylko do osoby trzeciej.”</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Z projektu brzmienia art. 30 ust. 3b usunięto obowiązek ponoszenia kosztów związanych z najmem.</p>
66.		PIIT	<p>1.12.5. Z uwagi na mogącą wystąpić potrzebę przebudowy lub odtworzenia instalacji telekomunikacyjnej, która uległa zniszczeniu, a która jest wykorzystywana do świadczenia usług telekomunikacyjnych, przedsiębiorca telekomunikacyjny nie powinien ponosić odpowiedzialności za brak możliwości jej odtworzenia w wyniku odmowy dostępu do nieruchomości w celu wykonania takiej przebudowy. W związku z powyższym rekomendujemy wprowadzenie poniższego ustępu:</p> <p>„Przedsiębiorca telekomunikacyjny, któremu wbrew postanowieniom niniejszego artykułu, nie zapewniono dostępu do nieruchomości, o którym mowa w ust.1 i 3, nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie swoich</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Nie są znane Ministerstwu sytuacje opisane w uwadze a wprowadzanie nadmiernych regulacji należy uznać za niezasadne.</p>

			obowiązków w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, wynikającej z przepisów szczególnych, za cały okres braku tego dostępu”	
67.	Art. 1 pkt 19, w zakresie art. 35a u.w.r.u. s.t.	PIIT	<p>1.13. Pkt 19)</p> <p>„Art. 35a. 1. Prezes UKE może wezwać:</p> <p>1) <i>Generalnego Dyrektora Lasów Państwowych;</i></p> <p>2) <i>Prezesa Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa,</i></p> <p>3) <i>podmiot, który zarządza terenem zamkniętym,</i></p> <p>4) <i>właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę, co najmniej dziesięciu budynków wielorodzinnych</i></p> <p>- <i>do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3 oraz art. 33 ust. 1.</i></p> <p>W projektowanym art. 35a proponujemy:</p> <p>1.13.1 W pkt 4) zastąpić zwrot „dziesięciu” określeniem „pięciu”, co ma na celu rozszerzenie uprawnień Prezesa UKE, również do sytuacji występujących w praktyce niewielkich podmiotów, z którymi jednocześnie szczególnie utrudnione jest prowadzenie negocjacji o dostęp</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa, uprawnienie Prezesa UKE do nałożenia decyzją tzw. ramowych warunków dostępu powinno dotyczyć odpowiednio dużych podmiotów. Do podmiotów mniejszych zastosowanie powinny mieć przepisy ogólne dotyczące dostępu do nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji.</p>
68.		PIIT	<p>1.13.2 Dodać pkt 5 w brzmieniu: 5) <i>podmiot, który pełni funkcję zarządcy infrastruktury kolejowej.</i></p> <p>Mamy świadomość, że częściowo pojęcie to będzie zawierało się w użytym w pkt 3) pojęciu podmiotu, który zarządza terenem zamkniętym, niemniej jednak z praktycznego punktu widzenia istotniejsza jest możliwość, uzyskiwania dostępu od PKP PLK S.A. niezależnie od ustalenia czy dana infrastruktura lub nieruchomość, znajdują się na lub posiadają status obszaru zamkniętego (nadawanego decyzją aktualnego ministra infrastruktury i budownictwa). Wyjaśniamy jednocześnie, że zgodnie z ustawą o transporcie kolejowym, zarządca infrastruktury kolejowej to: <i>podmiot wykonujący działalność polegającą na zarządzaniu infrastrukturą kolejową, na zasadach określonych w ustawie; funkcje zarządcy infrastruktury kolejowej lub jej części mogą wykonywać różne podmioty.</i> Infrastruktura kolejowa, oznacza natomiast: <i>linie kolejowe oraz inne budowle, budynki i urządzenia wraz z zajętymi pod nie gruntami, usytuowane na obszarze kolejowym, przeznaczone do zarządzania, obsługi przewozu osób i rzeczy, a także utrzymania niezbędnego w tym</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 22.</p>

			<i>celu majątku zarządcy infrastruktury. Ponadto jednym z zadań zarządcy infrastruktury jest: zarządzanie nieruchomościami wchodzącymi w skład infrastruktury kolejowej.</i>	
69.		PIIT	1.13.3 W pkt 2) należy wpisać „Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych”, która jest następcą prawnym „Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa”.	Uwaga nieaktualna Z projektu brzmienia art. 35a Megaustawy wykreślono Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych.
70.		PIIT	1.13.4 W ust. 5 należy doprecyzować, że podmioty, o których mowa w ust. 1, mają obowiązek publikacji takich warunków, w określonym terminie od wejścia w życie ustawy niezależnie czy decyzja UKE została wydana czy nie. Dopiero, jeśli zostanie wydana, aktualizowałby się obowiązek dostosowania opublikowanych warunków do decyzji UKE.	Uwaga zasadna Projekt ustawy został uzupełniony o odpowiedni przepis przejściowy.
71.		PIIT	1.13.5 Proponujemy dookreślić, że podmioty, o których mowa w ust. 1, mają konkretny termin na udzielenie Prezesowi UKE informacji, np. 30 dni.	Uwaga zasadna W projektowanym brzmieniu art. 35a ust. 2 doprecyzowano obowiązek przedstawienia informacji w zakresie oferowanych warunków dostępu do nieruchomości w terminie 30 dni.
72.	Art. 1 pkt 20, w zakresie art. 36a – 36g u.w.r.u. s.t.	PIIT	1.14. Pkt 20) dotyczący koordynacji prac. 1.14.1. Brak określenia warunków wspólnego użytkowania infrastruktury wybudowanej w wyniku koordynacji prac. Art.36a do 36g – przepisy te wprowadzają tzw. koordynację prac, co oznacza również, że jeżeli operator telekomunikacyjny przystąpi do projektowania i budowy sieci, inny operator może przystąpić do wspólnej budowy. W przypadku braku porozumienia, spory ma rozstrzygać odpowiedni Starosta w drodze decyzji. Jako kluczowe ryzyko identyfikujemy potencjalne znaczne wydłużenie realizacji inwestycji. Po drugie, z praktycznego punktu widzenia, przepisy dot. koordynacji robót są niewystarczające i należy je uzupełnić o pozostające w duchu dyrektywy kosztowej, ramowe uregulowania dot. późniejszego wspólnego użytkowania infrastruktury, w tym podziału kosztów utrzymania, bezpieczeństwa, reakcji na awarie itp.	Uwaga niezasadna W opinii Ministerstwa regulowanie współpracy podmiotów realizujących wspólnie roboty budowlane po ich zakończeniu wykracza poza przedmiot implementacji dyrektywy. Ponadto, katalog spraw, które podlegają uzgodnieniu w umowie o koordynację robót budowlanych jest otwarty, w związku z czym nie ma przeszkód do uzgodnienia w tej umowie np. przyszłej współpracy przy utrzymaniu infrastruktury (o ile takie wspólne utrzymanie będzie wynikać ze sposobu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej w ramach wspólnych robót budowlanych, w szczególności ze sposobu umieszczenia infrastruktury telekomunikacyjnej).

73.		PIIT	<p>1.14.2.</p> <p><i>3. Warunek, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uważa się za spełniony również wówczas, gdy w umowie o koordynacji robót budowlanych wnioskodawca zobowiązał się pokryć dodatkowe koszty ponoszone przez operatora sieci, oferując zabezpieczenie wykonania tego zobowiązania w jednej lub kilku formach, o których mowa w art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164).</i></p> <p>Ust. 3 dotyczący uszczegółowienia sposobu spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 2 (powinno być ust. 3) pkt 2, należy określić, jako ust. 4 i przenieść do ust. 3. Zwracamy również uwagę, że na etapie składania wniosku przez PT oraz jego oceny przez operatora sieci, nie jest możliwe dokonanie zobowiązania w umowie, ponieważ taka dwustronna umowa, będzie dopiero wynikiem pozytywnego rozpatrzenia wniosku i uzgodnienia warunków. Jednocześnie każde zobowiązanie PT do poniesienia dodatkowych kosztów musi być odpowiednio określone, np. poprzez wskazanie we wniosku lub uzgodnienie w toku negocjacji maksymalnej kwoty, do jakiej dodatkowe koszty będą ponoszone. Z uwagi na potencjalne ryzyka, niezbędne jest zabezpieczenie podmiotów wnioskujących o koordynację, przed ponoszeniem dodatkowych kosztów.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Treść ust. 3 przeniesiono do ust. 4.</p> <p>W pozostałym zakresie jest oczywiste, że zobowiązanie się przedsiębiorcy do poniesienia dodatkowych kosztów następuje przed zawarciem umowy – inaczej kwestia dotycząca zabezpieczenia kosztów, nieuzgodniona na etapie negocjacji, nie znajdzie się w umowie, a zatem warunek z art. 36a ust. 3 pkt 2 nie zostanie spełniony i o ile koordynacja robót nie spowoduje dodatkowych kosztów po stronie operatora sieci, to odmówi on tej koordynacji z powołaniem się właśnie (między innymi) na przesłankę z art. 36a ust. 3 pkt 2.</p>
74.		PIIT	<p>1.14.3.</p> <p><i>4. Jeżeli zapewnienie koordynacji robót budowlanych spowoduje opóźnienie, uniemożliwiające zakończenie inwestycji realizowanej przez operatora sieci w terminie określonej w umowie o dofinansowaniu lub umowie o zamówienie publiczne, przepisu ust. 3 nie stosuje się.</i></p> <p>W jednostce redakcyjnej określonej obecnie, jako ust. 4, znajduje się odwołanie do ust. 3. Z uwagi na błędy w numeracji nie jest jasne, którą jednostkę projektodawca chciał wskazać. W przypadku, jeśli koordynacja faktycznie powodowałaby opóźnienie uniemożliwiające realizację projektu unijnego lub zamówienie publiczne w terminie, czyli narażałaby podmiot zobowiązany do koordynacji na istotne straty finansowe (także wynikające z wniosków składanych w złej wierze) należy rozważyć całkowite wyłączenie obowiązku koordynacji, w tym postępowania przed starostą. Narzędziem dyscyplinującym mogłyby być ewentualne kary pieniężne za nieuzasadnione odmowy koordynacji powołujące się na przesłankę opóźnienia projektu unijnego lub zamówienia publicznego.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Brak opóźnień, które mogłyby spowodować koordynacja robót budowlanych, jest przesłanką uwzględnienia wniosku o koordynację robót. Ergo – ewentualne opóźnienia mogą być wskazane w uzasadnieniu odmowy uwzględnienia wniosku. Należy pamiętać, że nieuwzględnienie wniosku nie wstrzymuje realizacji inwestycji przez operatora sieci.</p>

75.		PIIT	<p>1.14.4. Skutki wszczęcia postępowania przed starostą.</p> <p><i>2. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o koordynacji robót budowlanych przez operatora sieci, odmowy uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych lub niezawarcia umowy o koordynację robót budowlanych w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, każda ze stron może zwrócić się do starosty, właściwego ze względu na miejsce wykonania robót budowlanych, z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie koordynacji robót budowlanych. Przepis art. 21 ust. 2a stosuje się odpowiednio.</i></p> <p>W art. 36c ust. 2 i nast. należy rozważyć wpływ wszczęcia postępowania przed starostą na możliwość realizacji inwestycji, której koordynacja miała dotyczyć. W przypadku braku wstrzymania możliwości realizacji takiej inwestycji, tryb postępowania przed starostą może okazać się bezprzedmiotowy. Jednocześnie musi zostać zapewniona proporcjonalność wprowadzanej regulacji, ponieważ dla wielu inwestycji, nie tylko unijnych inwestycji, skutek w postaci zawieszenia możliwości realizacji inwestycji, może powodować znaczne opóźnienia, w tym takie, które mogą prowadzić do odstąpienia od realizacji inwestycji.</p> <p>Określony w art. 36d ust. 1, 60 dniowy termin na wydanie decyzji przez starostę, proponujemy skrócić do 30 dni, w szczególności z uwagi na powyższe argumenty. Podobnie skrócony, powinien zostać termin w Art. 36f. 2 dotyczący rozstrzygnięcia sporu o udostępnienie informacji o planowanych pracach.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W ocenie Ministerstwa wniesienie sporu o koordynację robót budowlanych nie powinno skutkować wstrzymaniem inwestycji operatora sieci, w szczególności w drodze rozstrzygnięcia administracyjnego (np. instytucji zabezpieczenia, która nie występuje w przepisach ogólnych postępowania administracyjnego).</p> <p>W tym zakresie należy wskazać, że zgodnie z terminami wynikającymi z projektu ustawy i innych ustaw:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wniesienie wniosku może nastąpić najpóźniej na 30 dni przed planowanym dniem złożenia przez operatora sieci wniosku o pozwolenie na budowę lub zgłoszenia; - strony mają 30 dni na zawarcie umowy; - starosta lub wojewoda wydaje decyzję w terminie 60 dni (w tym czasie może toczyć równoległe postępowanie w sprawie wniosku o pozwolenie na budowę lub zgłoszenia; w tym zakresie termin na wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę pokrywa się z terminem na wydanie decyzji rozstrzygającej spór o koordynację robót budowlanych). W związku z powyższym terminy na dokonanie określonych czynności i wydania decyzji, dotyczące koordynacji robót budowlanych, zapewniają: - ochronę inwestycji operatora sieci; - ochronę przedsiębiorcy wnioskującego o koordynację przed ewentualnymi konsekwencjami nieuzasadnionej odmowy uwzględnienia wniosku, oraz ewentualną bezprzedmiotowością postępowania przed starostą lub wojewodą (termin na rozstrzygnięcie sporu pokrywa się z terminami, po których operator sieci może rozpocząć prace budowlane). <p>Ponadto, termin 60 dni na wydanie decyzji rozstrzygającej spór w zakresie koordynacji robót budowlanych jest konieczny z uwagi na możliwą złożoność stanów faktycznych, jakie będą podlegały badaniu przez starostę lub wojewodę.</p>
-----	--	------	--	--

76.		PIIT	<p>1.14.5. Określenia właściwości starosty w przypadku inwestycji w wielu powiatach.</p> <p><i>Art. 36f. 1. Spory w sprawach, o których mowa w art. 36e, rozstrzyga starosta, ze względu na miejsce wykonania robót budowlanych, w drodze decyzji, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego lub operatora sieci.</i></p> <p>W art. 36f ust. 1 należy rozważyć sytuację określenia właściwości w przypadku koordynacji inwestycji wykraczających poza granice powiatu lub realizowanych w kilku powiatach.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W przypadku wątpliwości w zakresie właściwości miejscowej starosty lub wojewody, zastosowanie będą miały ogólne zasady ustalania właściwości miejscowej organu wyrażone w art. 21 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p>
77.		PIIT	<p>1.15. Rozdział V</p> <p>Proponujemy dodanie wzorowanego na specustawach przepisu wskazującego, że w przypadku, gdy lokalizacja „szybkiej sieci telekomunikacyjnej” wymaga przejścia (rozumianego, jako przejście wzdłuż, jak i w poprzek, a nie punktowe przecięcie) przez teren dróg publicznych (w pasach dróg, których na teraz nie jest planowany proces budowy kanałów technologicznych), linii kolejowych bądź gruntów pokrytych wadami płynącymi – inwestor jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji inwestycji budowy „szybkiej sieci telekomunikacyjnej”.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W ocenie Ministerstwa, taka regulacja nakładałaby zbyt daleko idące uprawnienie dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych w stosunku do innych podmiotów, które realizują inwestycje infrastrukturalne związane z dostępem do infrastruktury telekomunikacyjnej lub nieruchomości. Ponadto, byłoby to niezgodne z przepisem art. 33 ust. 1 Megaustawy i art. 40 ust. 2 ustawy o drogach publicznych, które mają charakter generalny.</p>
78.	Art. 2 pkt 1, w zakresie art. 39 ustawy o drogach publicznych	PIIT	<p>2. Art. 2 – zmiany w ustawie o drogach publicznych.</p> <p>2.1. Art.39 ust.3e – w punkcie 4 powinno również uwzględnić się podmioty, których zarządzanie obiektem budowlanym lub urządzeniem powierzono na innej podstawie niż wskazane w projekcie np. na podstawie zwykłej umowy cywilnoprawnej, co jest praktyką funkcjonującą w praktyce inwestycyjnej, poprzez przyjęcie następującego brzmienia przepisu:</p> <p>4) podmiotu, który na podstawie przepisów odrębnych zawarł umowę o zamówienie publiczne, umowę partnerstwa publiczno-prywatnego lub umowę koncesji na usługi lub roboty budowlane lub inną wiążącą strony umowę, na podstawie, której powierzono mu zarządzanie obiektem budowlanym lub urządzeniem, którego wniosek dotyczy.</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Projekt art. 39 ust. 3e u.d.g. został usunięty z projektu ustawy.</p>
79.		PIIT	<p>2.2. W art. 39 ust. 5 przewiduje się przywrócenie zasadniczego brzmienia przepisu sprzed wejścia w życie megaustawy. Co do zasady jest to krok w dobrym</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Obowiązki w zakresie ponoszenia kosztów przełożenia</p>

			<p>kierunku, jednak w naszej ocenie, uzasadnione jest, aby w przypadkach innych niż wymienione w pkt 2) lit. b koszty ponosił zarządca drogi, niezależnie od czasu umieszczenia infrastruktury w pasie drogi. Należy, bowiem zwrócić uwagę, że czas jej „życia” w drodze wynosi 20-30 lat, a inwestor konstruując plan biznesowy, nie ma możliwości z góry przewidzieć, ile i jak kosztownych, sytuacji wymagających przez niego pokrycia kosztów przełożenia wystąpi w tym okresie. W takich przypadkach operatorzy mogą decydować się na zaprzestanie świadczenia usług, co będzie niekorzystne w szczególności dla użytkowników końcowych. Pozytywne byłoby również, przedłużenie okresu „ochronnego” do 6 lat. Zwracamy przy tym uwagę, iż operatorzy są już obciążeni opłatami za zajęcie pasa drogi, więc niezasadne jest obciążanie ich dodatkowymi, niemożliwymi do przewidzenia kosztami.</p> <p>Alternatywnie, w przypadku pozostawienia w projekcie art. 39 ust. 5 w pierwotnej wersji, niezbędne jest precyzyjne uregulowanie kwestii intertemporalnych, w szczególności, że zaproponowany art. 7 wskazujący, że nowe obowiązki stosuje się również do infrastruktury umieszczonej w pasie drogi przed wejściem w życie opiniowanej nowelizacji, rodzi bardzo poważne ryzyka finansowe, dla wszystkich podmiotów posiadających swoją infrastrukturę w pasie drogi, a która była realizowana w okresie, kiedy udp nie przewidywała obowiązku ponoszenia kosztów przez inwestora.. Jest to w szczególności istotne, z uwagi na fakt, iż jednym z komunikowanym priorytetów inwestycyjnych Ministra Infrastruktury i Budownictwa są właśnie przebudowy dróg.</p> <p>Stanowczo protestując przeciwko projektowanemu art. 7 wnioskujemy o nadanie mu następującego brzmienia:</p> <p><i>Art. 7. Przepis art. 39 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się także do przełożenia urządzenia lub obiektu, niezwiązanego z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, umieszczonego w pasie drogowym na podstawie zezwolenia wydanego <u>po przed dniem</u> wejścia w życie niniejszej ustawy.</i></p>	<p>infrastruktury telekomunikacyjnej zostały doprecyzowane w art. 39 ust. 5a i 3aa. Jednocześnie, doprecyzowany został przepis przejściowy (art. 10).</p>
80.	PIIT	2.1.	<p>W ust. 6b należy dookreślić, że wystarczające jest złożenie oferty odnoszącej się do części kanału technologicznego, a nie kończenie jego całości, np. do jednej rury światłowodowej lub mikrorury. Jednocześnie w związku ze zmianą trybu udostępnienia kanału technologicznego z dotychczasowego</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Z projektu ustawy usunięto projekt art. 39 ust. 6b u.d.g.</p>

			cywilnoprawnego na administracyjnoprawny, właściwsze byłoby zastąpienie zwrotu „oferta” zwrotem „wniosek”, a także rozważanie określenia przepisów określających przynajmniej jego zakres oraz termin rozpoznania.	
81.	Art. 3	PIIT	<p>3. Art. 3 – zmiany w ustawie prawo geodezyjne i kartograficzne.</p> <p>3.1. Podstawowym postulatem jest wprowadzenie, jako podstawowej, obowiązującej formy prowadzenia narad koordynacyjnych, formy elektronicznej. W przypadku konieczności pozostawienia klasycznej formy narad koordynacyjnych, jako dodatkowa forma uczestnictwa powinna zostać zapewniona możliwość udziału z wykorzystaniem narzędzi komunikacji na odległość. Taka forma prowadzenia narad wpisuje się w pełni w cele Ministerstwa Cyfryzacji w zakresie informatyzacji usług i procedur administracyjnych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z projektem art. 28b P.g. i k.:</p> <p>1) naradę koordynacyjną można przeprowadzić za pomocą środków komunikacji elektronicznej;</p> <p>2) brak jest wskazania, że narada koordynacyjna polegająca na fizycznej obecności podmiotów zainteresowanych jest podstawowym sposobem jej przeprowadzenia;</p> <p>3) nie jest wykluczone przeprowadzenie narady „stacjonarnej” z udziałem podmiotów zainteresowanych, którzy komunikują się z osobami fizycznie obecnymi za pomocą środków komunikacji elektronicznej (np. tele-lub wideokonferencja).</p>
82.	Art. 3 pkt 2 i 3, w zakresie art. 28b i 28ba p.g.i.k.	PIIT	<p>3.2 W art. 28b ust. 11 i 28 ba ust.1-3 należy wprowadzić obowiązek wydania protokołu narady koordynacyjnej, także na wniosek podmiotu, który nie brał w niej udziału. Udostępnienie powinno następować, w szczególności w formie elektronicznej.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Przepis art. 28b ust. 11 uzupełniono o obowiązek wydania protokołu podmiotom zawiadomionym o naradzie, na ich wniosek.</p>
83.	Art. 3 pkt 3, w zakresie art. 28ba p.g.i.k.	PIIT	<p>3.3. W art. 28 ba ust. 3 należy doprecyzować termin, w jakim miałyby odbywać się dodatkowa narada koordynacyjna.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>W art. 28ba dodano ust. 4, zgodnie z którym termin dodatkowej narady koordynacyjnej wyznacza się nie później niż po upływie 14 dni od dnia wpływu zastrzeżeń do ustaleń z narady „pierwotnej”.</p>
84.		PIIT	<p>3.4. W art. 28a proponujemy dodanie zapisu <i>„Nieobecność na naradzie koordynacyjnej podmiotu należycie zawiadomionego o jej miejscu i terminie nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzeni pod warunkiem, że projektowana sieć uzbrojenia terenu została usytuowana w dokumencie załączonym do wniosku zgodnie zobowiązującymi aktami normatywnymi i zachowane zostały normatywne odległości od istniejących sieci</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa nieobecność na naradzie podmiotu należycie zawiadomionego o jej miejscu i terminie powinna skutkować domniemaniem braku zastrzeżeń co do projektu usytuowania sieci zawartego w</p>

			<p><i>uzbrojenia terenu. W przypadku nie zachowania odległości normatywnych wniosek jest wysyłany do nieobecnego gestora sieci drogą elektroniczną celem przekazania opinii w terminie 5 dni roboczych. Po tym terminie przyjmuje się, że podmiot nie składa zastrzeżeń”.</i></p> <p>Konieczność dodania przepisu wynika przede wszystkim z faktu, iż nie w każdym wypadku możliwe będzie uczestnictwo w naradzie koordynacyjnej, a niezbędne jest zachowanie obowiązujących wymogów określonych w rozporządzeniach regulujących wzajemne usytuowanie urządzeń uzbrojenia terenu.</p>	<p>dokumentacji dołączonej do wniosku o przeprowadzenie narady i przekazanej podmiotowi zawiadomionemu. Jednocześnie dla zabezpieczenia interesów takiego podmiotu, został wprowadzony obowiązek przekazywania podmiotom nieobecnym ustaleń z narady, jeżeli w projekcie usytuowania sieci uzbrojenia terenu naniesiono zmiany w stosunku do projektu wniesionego pod naradę. Obowiązek ten jest skorelowany z uprawnieniem do wniesienia zastrzeżeń w terminie 7 dni, które będą skutkowały obowiązkiem przeprowadzenia dodatkowej narady.</p>
85.		PIIT	<p>3.5. W przepisach dotyczących porad koordynacyjnych należy również, dodać zapisy dotyczące:</p> <ul style="list-style-type: none"> • określenia zależności między odpowiedzialnością za zaprojektowanie sieci i jej uzgodnienie, a odpowiedzialnością późniejszego wykonawcy sieci za wykonanie prac zgodnie z obowiązującymi normami i regulacjami w szczególności w zakresie zbliżeń, • zobowiązania inwestorów do przestrzegania opinii i uwag wydanych na naradzie koordynacyjnej, • doprecyzowanie, że każda praca przy zbliżeniach powinna być prowadzona przy nadzorze właściciela infrastruktury, • wprowadzenie narzędzi kontrolnych dla organów, w zakresie weryfikacji inwestorów z realizacji inwestycji zgodnie z ustaleniami z narady koordynacyjnej. 	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Proponowane rozwiązania nie dotyczą wprost narady koordynacyjnej, a prowadzenia robót budowlanych w zakresie, jaki wykracza poza zakres projektu ustawy.</p>
86.	Art. 3 pkt 6, w zakresie art. 28e p.g.i.k.	PIIT	<p>3.6. W art. 28e przewidziano dodanie ust. 2 w brzmieniu:</p> <p><i>2. W przypadku niewydania opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie 60 dni od dnia udostępnienia zbiorów danych inicjalnej bazy GESUT podmiotowi, który włada siecią uzbrojenia terenu, zbiory te uznaje się za uzgodnione z tym podmiotem.</i></p> <p>Oceniając przedmiotowy przepis należy zwrócić szczególną uwagę na potencjalne negatywne skutki, jakie może wywołać, również dla</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Art. 28e uzupełniono o ust. 3, zgodnie z którym starosta będzie mógł wydłużyć termin na przedstawienie opinii do 90 dni.</p>

			<p>przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Dotychczasowe przepisy zobowiązywały gestorów sieci uzbrojenia terenu do wydania opinii, co do zgodności treści utworzonej przez starostę inicjalnej bazy danych ze stanem wynikającym z dokumentacji prowadzonej przez te podmioty, w tym wskazania ewentualnych nieprawidłowości w treści tej bazy, natomiast nie przewidywało terminu na wydanie takiej opinii. Umożliwiało to zapewnienie odpowiedniej elastyczności, w szczególności uwzględniając sytuacje, w których gestorzy nie sieci nie posiadają wystarczających danych i konieczne jest ich przygotowanie. Popierając cel wprowadzanej regulacji, postulujemy zapewnienie większej elastyczności w zakresie terminów, w następujący sposób zmianę brzmienia ust. 2 oraz dodanie ust. 3:</p> <p><i>2. W przypadku niewydania opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie 60 90 dni od dnia udostępnienia zbiorów danych inicjalnej bazy GESUT podmiotowi, który włada siecią uzbrojenia terenu, zbiory te uznaje się za uzgodnione z tym podmiotem, z zastrzeżeniem ust.3.</i></p> <p><i>3. W przypadku, gdy istnieją okoliczności, które uniemożliwiają wydanie opinii przez podmiot władający siecią uzbrojenia terenu w terminie wskazanym w ust.2, podmiot ten może zwrócić się do starosty o wydłużenie terminu na wydanie opinii.</i></p>	
87.	Art. 4	PIIT	<p>4. Art. 4 Prawo budowlane</p> <p>4.1. W celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów odnoszących się do instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, których definicje zostają dodane projektowaną ustawą, proponuje się dodanie następujących przepisów przejściowych dot. <u>Prawa budowlanego</u>:</p> <p><i>„Do spraw dotyczących instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy [ustawy nowelizującej], w tym również niezakończonych w związku z wszczęciem postępowania w sprawie uchylecia, zmiany, stwierdzenia nieważności decyzji lub wznowienia postępowania, stosuje się przepisy niniejszej ustawy [nowelizującej].”</i></p> <p><i>„Do instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, których wykonywanie na obiekcie budowlanym rozpoczęło się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej na podstawie zgłoszenia, o którym mowa</i></p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Odpowiedni przepis przejściowy dotyczący postępowań prowadzonych przed wejściem w życie ustawy został dodany do projektu ustawy.</p>

			<p>w art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane oraz instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, o wysokości nie wyższej niż 3 metry, których wykonywanie na obiekcie budowlanym, rozpoczęło się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy [nowelizującej] bez pozwolenia na budowę, o którym mowa w art. 28 ustawy – Prawo budowlane lub bez zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane, nie stosuje się art. 48 – 52 ustawy – Prawo budowlane, jeśli wykonanie tych instalacji i konstrukcji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U.), nie wymagało przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000.”</p>	
88.	Art. 4 pkt 1 lit. a, w zakresie art. 3 pkt 3b i 3c PB	PIIT	<p>4.2. instalacja radiokomunikacyjna, antenowa konstrukcja wsporcza</p> <p>1) Art. 3 Proponujemy nadanie definicjom określonym proponowanych w ust. 3a-b poniżej wskazane brzmienie. Jest to zgodne z przesłanymi przez Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji uwagami do założeń ustawy o zmianie ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 3 lipca 2015 r).</p> <p>„3b) instalacji radiokomunikacyjnej – należy przez to rozumieć instalację składającą się z anten i innych urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171 poz. 1800), osprzętu, szafy telekomunikacyjnej lub innych urządzeń, w tym zasilających w energię elektryczną (takich jak linia lub kabel energetyczny), w szczególności instalację radiokomunikacyjną, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r – Prawo ochrony środowiska (Dz.U....); instalacja radiokomunikacyjna albo jej część nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.</p> <p>3c) antenowej konstrukcji wsporczej – należy przez to rozumieć konstrukcje wsporcze, w tym wieże i maszty, instalowane na obiektach budowlanych służące do instalowania na nich instalacji radiokomunikacyjnych; antenowa konstrukcja wsporcza nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.”</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Brzmienie definicji „antenowej konstrukcji wsporczej” i „instalacji radiokomunikacyjnej” zawartych w projekcie ustawy jest w istocie tożsame z proponowanym brzmieniem tych definicji, przy czym definicje te zostały przeniesione do art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy – Prawo budowlane.</p>
89.	Art. 4 pkt 1 lit. a, w	PIIT	<p>4.3. Szafa telekomunikacyjna</p> <p>3d) szafie telekomunikacyjnej – należy przez to rozumieć urządzenie wolno stojące</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z projektu ustawy usunięto definicję „szafy</p>

	zakresie art. 3 pkt 3d PB		<p>(wraz z fundamentem, jeżeli jest wykonywany) albo instalowane na obiekcie budowlanym, w tym wewnątrz tego obiektu, będące punktem połączeniowym dla sprzętu i okablowania telekomunikacyjnego, w tym kontener telekomunikacyjny</p> <p><u>Postulujemy usunięcie z projektu definicji szafy telekomunikacyjnej</u>, w szczególności, iż w praktyce inwestycyjnej jest to pojęcie używane odnośnie wielu różnego przeznaczenia i typu elementów, a jego doprecyzowanie nie jest konieczne.</p> <p>Jednocześnie biorąc pod uwagę, iż definicja ta zakładała objęcie również kontenera telekomunikacyjnego, co wywoływałoby pozytywny skutek w postaci wyraźnego zwolnienia go z obowiązku zgłoszenia, sugerujemy <u>wprowadzenie takiego wyłączenia w art. 29/30 PB.</u></p>	telekomunikacyjnej”.
90.	Art. 4 pkt 1 lit. b, w zakresie art. 3 pkt 8 PB	PIIT	<p>4.4. W art. 3 dodano punkt 8 a) wprowadzający pojęcie „instalowania” – w naszej ocenie pojęcie to należałoby usunąć. Jeśli jednak zostanie pozostawione to sugerujemy wykreślić, iż „instalowanie” obejmuje także „<u>nadbudowę, rozbudowę lub przebudowę obiektu budowlanego</u>”, ponieważ ten fragment może prowadzić do mylnej interpretacji, że roboty budowlane wykonywane na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 15 Pb są de facto rozbudową lub przebudową obiektów budowlanych, na których instalacje radiokomunikacyjne i anteny wsporcze są montowane, co zgodnie z częścią aktualnego orzecznictwa sądów administracyjnych wymaga uzyskania pozwolenia na budowę.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Z projektu ustawy usunięto definicję pojęcia „instalowanie”.</p>
91.	Art. 4 pkt 3, w zakresie art. 30 ust. 1 pkt 3a	PIIT	<p>4.5. Art 4 pkt 3) Ustawy – dodanie pkt 3a do art. 30 ust. 1 Prawa budowlanego (zgłoszenie robót budowlanych)</p> <p>Projekt przewiduje dodanie przepisu wymagającego zgłoszenia robót budowlanych w przypadku istotnej zmiany każdej stacji bazowej.</p> <p>Proponowany przepis brzmi następująco:</p> <p><i>Art. 30. 1. Zgłoszenia właściwemu organowi wymaga:</i></p> <p><i>„3a) wykonywanie robót budowlanych stanowiących istotną zmianę, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, instalacji radiokomunikacyjnej, z wyjątkiem radiolinii, będącej urządzeniem, o którym mowa w pkt 3 lit. b;”;</i></p> <p>Proponowany przepis budzi uzasadnione zastrzeżenia.</p> <p>Po pierwsze będzie rodził problemy interpretacyjne, co do tego, jaki rodzaj</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Z projektu ustawy usunięto projekt art. 30 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo budowlane.</p>

			<p>modernizacji stanowi istotną zmianę. Dotychczasowe doświadczenie pozwala zakładać, że nawet po dłuższym czasie organ stwierdzi, że dokonana w przeszłości modernizacja stanowiła istotną zmianę i tym samym operator będzie narażony na sankcje związane z niezgłoszeniem tych robót.</p> <p>Po drugie, trudno znaleźć logiczne uzasadnienie dla stosowania procedury zgłaszania organom architektoniczno-budowlanym zmiany dotyczącej małych obiektów (poniżej 3 metrów), a proponowany przepis nie przewiduje wyjątku. Należy przy tym zauważyć, że instalacja takich urządzeń nie wymaga zgłoszenia (pkt 3 lit b), natomiast modyfikacja podlegałaby zgłoszeniu.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że omawiany przepis dotyczy jedynie spraw budowlano-konstrukcyjnych. Natomiast oddziaływanie każdej instalacji (również o małych rozmiarach fizycznych) jest regulowane oddzielnymi przepisami środowiskowymi i operator jest zobligowany do dochowania wymogu dotyczącego maksymalnego poziomu pola E-M w miejscach dostępnych dla ludności.</p> <p>W związku z powyższym postuluje się, aby <u>nie wprowadzać omawianego przepisu</u>.</p>	
92.	Art. 4 pkt 3 tiret trzecie	PIIT	<p>4.6. W projektowanym art. 30 ust. 3a wskazano, że dodaje się ust. 3a-3b. Brak ustępu 3b w tekście.</p> <p>W ust. 3a proponuje się doprecyzowanie, że oświadczenie uprawnionego projektanta nie może być podważane przez organ administracji, na etapie postępowania dotyczącego zgłoszenia robót budowlanych.</p> <p>Ponadto w pkt 2) lit b) należy doprecyzować, że chodzi o art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Ponadto nie jest jasne, co należy rozumieć pod pojęciem „lokalizacje”. Czy chodzi o istniejącą zabudowę w otoczeniu instalacji? Należałoby to doprecyzować.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z projektu usunięto ust. 3a pkt 2 lit. b.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Oświadczenie projektanta jest oświadczeniem wiedzy któremu przysługuje domniemanie, że informacje w nim zawarte są prawdziwe.</p>
93.	Art. 5 pkt 1, w zakresie art. 122a p.o.ś.	PIIT	<p>5. Art. 5 Prawo ochrony środowiska</p> <p>5.1. Odnosząc się do propozycji określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych wymagań dotyczących zakresu danych, o której mowa w art. 122a ust. 3, należy podkreślić, że zakres wymaganych danych nie powinien wykraczać poza zakres danych dotychczas przygotowywanych i przekazywanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Ustalenie właściwego zakresu wymagań dotyczących wyników pomiarów będzie podlegało konsultacjom w ramach procesu legislacyjnego projektu rozporządzenia, o którym mowa w projekcie art. 122a ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska.</p>

94.	Art. 5 pkt 2, w zakresie art. 124 p.o.ś.	PIIT	<p>5.2. W art. 124 ust.2 Prawa ochrony środowiska proponowałbym uszczegółowienie wg, jakiej daty oceniany będzie stan zagospodarowania i zabudowy nieruchomości, w poniżej wskazany sposób:</p> <p><i>„2. Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, <u>ustalone według stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości, istniejącego na dzień aktualizacji rejestru.</u>”</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Miejsca dostępne dla ludności powinny być ustalone według stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości, istniejącego w dniu pomiaru poziomów pól elektromagnetycznych.</p>
95.		PIIT	<p>6. Art. 6 Prawo telekomunikacyjne</p>	<p>Brak uwagi</p>
96.	Art. 10 ust. 2	PIIT	<p>7. Art. 10 ust. 2 wymaga preredagowania.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Przepis przejściowy art. 10 został doprecyzowany.</p>
97.	Uwaga ogólna	PIIT	<p>8. Dla bezpieczeństwa zgłaszamy również, niezależnie od wyżej przedstawionych krytycznych uwag do projektowanej zmiany art. 29 megaustawy, że konieczne jest dookreślenie przynajmniej ok. 1,5 - 2 letniego okresu vacatio legis na wejście w życie ewentualnych, niepożądanych zmian. W szczególności, niedopuszczalne byłoby ewentualne wejście w życie przepisów, wraz z aktem wykonawczym przed 31 marca 2016 r.</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Z projektu ustawy usunięto art. 29 ust. 1 pkt 3 Megaustawy, rozszerzający podmiotowy zakres inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej. W pozostałym zakresie, zmiany w art. 29 wejdą w życie z dniem 1 lipca 2016 r.</p>
98.		PIIT	<p>9. Poza zakresem przedłożonej nowelizacji składamy również propozycje zmian w ustawie prawo energetyczne, które w istotnym stopniu mogłyby przyczynić się do poprawy współpracy inwestycyjnej sektora telekomunikacyjnego i energetycznego.</p> <p>Kluczowym postulatem jest wprowadzenie regulacji stanowiących dla przedsiębiorstw inwestycyjnych realną zachętę do wspólnych inwestycji. Zakres regulacji dotyczący planów inwestycyjnych znajduje się w art. 16 (rozdział 3 ustawy pt. Polityka energetyczna). Plany są przedstawiane na 3 lub 5 lat, a ich aktualizacji dokonuje się, co 3 lata. Niestety Prezes URE nie dysponuje podobnymi narzędziami regulacyjnymi jak Prezes UKE stąd, rola Prezesa URE sprowadza się w tym przypadku jedynie do uzgadniania planów. Niewystarczające wydają się również mechanizmy kontroli wykonania tych planów. Decydujące w tym zakresie wydaje się właściwe podejście Prezesa URE, do zatwierdzanych corocznie taryf danego operatora sieci dystrybucyjnej.</p> <p>Zaznaczamy przy tym, iż aktualne zapisy PE nie blokują możliwości podejmowania</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa przepisy dotyczące koordynacji robót budowlanych powinny wpłynąć na poprawę współpracy inwestycyjnej sektora telekomunikacyjnego i energetycznego. Niemniej, ewentualne zmiany w ustawie – Prawo energetyczne wykraczałyby poza zakres przedmiotowy projektu ustawy.</p>

			wspólnych inwestycji, natomiast nie sprzyjają pełnemu uwolnieniu potencjału, jaki leży w tej formie realizacji kluczowej dla kraju infrastruktury. Liczymy, że wprowadzenie poniżej zaproponowanych zmian prawnych, a także przyjazna dla współpracy rynku telekomunikacyjnego i energetycznego polityka realizowana przez Prezesa URE będą miały pozytywny wpływ na budowanie nowych modeli współpracy na rynku.	
99.		PIIT	<p>1) Art. 16. ust.7 dodaje się pkt 4a, który otrzymuje brzmienie:</p> <p>7. Plan, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:</p> <p>4a) przedsięwzięcia inwestycyjne przyczyniające się do optymalizacji kosztów i poprawy efektywności budowy lub modernizacji sieci energetycznych, w szczególności poprzez współużytkowanie infrastruktury energetycznej lub współinwestowanie budowy lub modernizacji infrastruktury energetycznej, o których mowa w art. 17 i 36 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 98.</p>
100.		PIIT	<p>2) Art.16 ust. 12 pkt 1 otrzymuje brzmienie</p> <p>12. W celu racjonalizacji przedsięwzięć inwestycyjnych, przy sporządzaniu projektu planu, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorstwa energetyczne są obowiązane współpracować z podmiotami przyłączonymi do sieci oraz z gminami i operatorami sieci, o których mowa w art.2 pkt.7 ustawy o rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, a w przypadku przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem paliw gazowych lub energii elektrycznej współpracować z samorządem województwa, na którego obszarze przedsiębiorstwo to zamierza realizować przedsięwzięcia inwestycyjne; współpraca powinna polegać w szczególności na:</p> <p>1) przekazywaniu podmiotom przyłączonym do sieci oraz operatorom sieci, o których mowa w art. 2 pkt. 7 ustawy o rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, na ich wniosek, informacji o planowanych przedsięwzięciach w takim zakresie, w jakim przedsięwzięcia te będą miały wpływ na pracę urządzeń przyłączonych do sieci albo na zmianę warunków przyłączenia lub dostawy paliw gazowych lub energii;</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 98.</p>
101.		PIIT	<p>3) Art. 16 ust.13 otrzymuje brzmienie:</p>	<p>Uwaga niezasadna</p>

			<p>13. Projekt planu, o którym mowa w ust. 1, podlega zaopiniowaniu przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, a następnie zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, z wyłączeniem planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją:</p> <p>1) paliw gazowych, dla mniej niż 50 odbiorców, którym przedsiębiorstwo to dostarcza rocznie łącznie mniej niż 50 mln m³ tych paliw;</p> <p>2) energii elektrycznej, dla mniej niż 100 odbiorców, którym przedsiębiorstwo to dostarcza rocznie łącznie mniej niż 50 GWh tej energii;</p> <p>3) ciepła.</p>	Patrz stanowisko do uwagi nr 98.
102.		PIIT	<p>4) Dodaje się art. 16 ust.13a, który otrzymuje brzmienie:</p> <p>13a. Przedłożony do uzgodnienia z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki projekt planu rozwoju uwzględnia opinię Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie wspólnych przedsięwzięć infrastrukturalnych operatorów sieci, o których mowa w art.2 pkt.7 ustawy o rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, mogących przyczynić się do optymalizacji kosztów budowy i modernizacji sieci energetycznych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 98.</p>
103.		PIIT	<p>5) Art. 45. ust.2 otrzymuje brzmienie</p> <p>2. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła uwzględniają koszty współfinansowania przez przedsiębiorstwa energetyczne przedsięwzięć i usług zmierzających do zmniejszenia zużycia paliw i energii u odbiorców, stanowiących ekonomiczne uzasadnienie uniknięcia budowy nowych źródeł energii oraz wspólnej budowy i modernizacji sieci, w szczególności przedsięwzięć, o których mowa w art. 16 ust.7 pkt. 4a.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 98.</p>
104.	Uwaga ogólna	KIGEiT	<p>Na wstępie Izba wyraża podziękowania za możliwość przedstawienia stanowiska w sprawie Projektu. Jednocześnie musimy jednak podkreślić i wyraźnie zaznaczyć, że ze względu na niezwykle krótki termin na zajęcie stanowiska w tak istotnej sprawie, nasze stanowisko nie jest pełne i nie przedstawia wszystkich uwag oraz wątpliwości jakie Izba powzięła w związku z przedstawionym Projektem. Zdajemy sobie sprawę, że terminy implementacji Dyrektywy są napięte i de facto zostały już przekroczone, a tym samym wyznaczenie 7 – dniowego terminu konsultacji Projektu znajduje uzasadnienie. Niemniej jednak chcemy podkreślić, że środowisko telekomunikacyjne oczekuje na projekt ustawy od ponad 1,5 roku, a temat Dyrektywy kosztowej stanowił przedmiot</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Projekt ustawy nie tylko implementuje Dyrektywę (co jest jego podstawowym celem), ale również usuwa bariery administracyjno-prawne, zidentyfikowane m.in. w ramach prac Memorandum Szerokopasmowego.</p>

			<p>choćby ubiegłorocznego forum TIME organizowanego przez Izbę. Dlatego wnioskujemy o przedłużenie tego terminu do okresu co najmniej dwóch dodatkowych tygodni, tak aby członkowie Izby mieli możliwości pełnego i wnikliwego zapoznania się z Projektem i przedstawienia swoich uwag i zastrzeżeń do jego kształtu. Wskazujemy, że dokument przedstawiony do konsultacji jest w dużej mierze przeniesieniem postanowień Dyrektywy kosztowej, co może okazać się niewystarczające wobec problemów z jakimi boryka się branża telekomunikacyjna przy stosowaniu Ustawy szerokopasmowej.</p>	
105.	Uwaga ogólna	KIGEiT	<p>Na szereg problemów zwrócimy uwagę w naszym stanowisku, wnosząc o ich jak najszerze uwzględnienie w dalszych pracach. Jednocześnie, ze swojej strony deklarujemy wolę jak najdalej idącej współpracy w celu wypracowania rozwiązań, które będą realizować cele Dyrektywy kosztowej jakimi są przede wszystkim zwiększenie efektywności wykorzystania istniejącej infrastruktury oraz zmniejszenie kosztów nowych robót inżynieryjno-budowlanych i przeszkód utrudniających ich wykonywanie.</p>	Ze względu na charakter uwagi (stanowisko ogólne) brak stanowiska Ministerstwa.
106.	Uwaga ogólna	KIGEiT	<p>Ponieważ stanowisko Izby z natury rzeczy skupia się na kwestiach problematycznych, na wstępie chcemy zauważyć, że szereg rozwiązań przyjętych w Projekcie należy ocenić niezwykle pozytywnie i z pewnością przyczynią się one do usunięcia problemów jakie napotykają przedsiębiorcy. Stąd też całościowo ocena projektu jest niewątpliwie pozytywna, chociaż nadal wymaga on pracy nad jego ostatecznym kształtem.</p> <p>Uwagi przedstawione przez KIGEiT w niniejszym stanowisku uporządkowaliśmy uwzględniając systematykę nowelizowanych ustaw uwzględniającą Projekt. Ewentualne uwagi dotyczące implementacji Dyrektywy, a nie mieszczące się w regulacjach Projektu, umieściliśmy na końcu niniejszego stanowiska.</p>	Ze względu na charakter uwagi (stanowisko ogólne) brak stanowiska Ministerstwa.
107.	Art. 2 ust. 1 pkt 6	KIGEiT	<p>(5.) KIGEiT zwraca uwagę, że definicje pojęcia „szybka sieć telekomunikacyjna” zawarte w Projekcie oraz w Dyrektywie mają odmienne znaczenie.</p> <p>(6.) Zgodnie z Projektem „szybka sieć telekomunikacyjna to sieć telekomunikacyjna służąca do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s”. Natomiast w Dyrektywie pod pojęciem „szybkiej sieci łączności elektronicznej” rozumie się dowolną sieć telekomunikacyjną zdolną do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego o prędkości co najmniej 30 Mb/s.[podkreślenie KIGEiT].</p> <p>(7.) Jednocześnie w uzasadnieniu do Projektu wskazano, iż dyrektywa 2014/61/UE nie precyzuje, czy parametr 30 Mb/s odnosi się do systemu, czy usługi, którą odbiera użytkownik końcowy, ani czy jest to szybkość maksymalna, faktyczna, przeciętna,</p>	Uwaga zasadna Definicja „szybkiej sieci telekomunikacyjnej” została poprawiona. W obecnym brzmieniu definicji szybka sieć telekomunikacyjna oznacza sieć <i>zdolną do dostarczania usług</i> dostępu szerokopasmowego o przepustowości co najmniej 30 Mb/s.

			<p>symetryczna, czy gwarantowana? Dalej projektodawca wskazuje, iż mając na uwadze cele dyrektywy 2014/61/UE - pojęcie to należy rozumieć możliwie szeroko, jako wszelkie sieci telekomunikacyjne zdolne do dostarczenia usług dostępu szerokopasmowego co najmniej o takiej prędkości. Jednakże treść definicji nie odpowiada właśnie takiemu podejściu, ponieważ pojęcia prędkości [a w zasadzie przepływności] oraz przepustowości nie są tożsame. Co innego również oznacza sieć telekomunikacyjna „zdolna do dostarczania usług dostępu szerokopasmowego” niż „służąca do zapewnienia dostępu szerokopasmowego”. W pierwszym przypadku mamy do czynienia z potencjalną możliwością, a w drugim z realnym zapewnieniem.</p> <p>(8.) W związku z powyższym proponujemy wprowadzenie brzmienia w pełni zgodnego z brzmieniem określonym w Dyrektywie.</p>	
108.	Art. 2 ust. 1 pkt 7,	KIGEiT	<p>(9.) Na wstępie Izba zwraca się o modyfikację Projektu w zakresie zobowiązań przedsiębiorców telekomunikacyjnych dotyczących udostępniania infrastruktury oraz informacji o infrastrukturze. W tym zakresie wnosimy o zmianę definicji operatora sieci, przez wyłączenie przedsiębiorców telekomunikacyjnych z zakresu desygnatów tej definicji oraz zobowiązań operatora sieci określonych przede wszystkim w art. 17 – 26 Ustawy szerokopasmowej. Uwagi zgłoszone w niniejszym stanowisku odnoszą się do stanu prawnego uwzględniającego zmianę definicji operatora sieci zgodnie z niniejszym stanowiskiem.</p> <p>(10.) Izba ma świadomość, że Dyrektywa w definicji operatora sieci wymienia także przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Należy jednak mieć na uwadze fakt, że obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych (w dużej mierze powielające obowiązki wynikające z Dyrektywy kosztowej) określa art. 139 Pt.</p> <p>(11.) Dodatkowo, w związku ze zmianą w Projekcie zakresu podmiotowego art. 30 Ustawy szerokopasmowej obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych będą miały źródło nie tylko w art. 17-22 Ustawy szerokopasmowej oraz art. 139 Pt, ale także w art. 30 Ustawy szerokopasmowej. Jednocześnie definicje infrastruktury technicznej w Ustawie szerokopasmowej oraz infrastruktury telekomunikacyjnej w Pt w dużej mierze się pokrywają co powoduje, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni zostaną poddani trzem odrębnym reżimom, w których procedura, zakres obowiązku oraz zasady jego realizacji mogą istotnie się różnić.</p> <p>(12.) W ocenie Izby, zakres tych reżimów powinien być podmiotowo rozłączny, tak aby art. 139 Pt stanowił wyłączną podstawę obowiązków przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a art. 17-22 Ustawy szerokopasmowej stanowił podstawę do realizacji obowiązków pozostałych podmiotów tj. przedsiębiorców użyteczności</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W zakresie rozgraniczenia stosowania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków z Megaustawy i art. 139 Prawa telekomunikacyjnego - patrz stanowisko do analogicznej uwagi nr 37 dotyczącej art. 17 Megaustawy.</p>

			<p>publicznej.</p> <p>(13.) W opracowanej przez MC Tabeli Zgodności zwrócono uwagę, że w Polsce przepisy dotyczące udostępnienia infrastruktury przez operatora sieci implementowane są w: Ustawie szerokopasmowej w przepisach regulujących funkcjonowanie operatora sieci, ale także w art. 139 Pt. Stąd też propozycja Izby zmierza do stworzenia rozłącznych regulacji, które znacząco ułatwią stosowanie przepisów w praktyce. Podkreślamy, że także organy administracyjne stosujące prawo będą mogły łatwiej określić zakres i podstawę prawną dla swoich działań władczych.</p> <p>(14.) Pozostawienie obecnego rozwiązania spowodowałoby, że Prezes UKE miałby dwie podstawy prawne oraz dwie procedury w zakresie identycznych przedmiotów rozstrzygnięć. Spowodowałoby to wątpliwości jurydyczne i prawne.</p>	
109.	Art. 18 ust.2-8	KIGEiT	<p>(15.) Izba zwraca się o wykreślenie postanowień dotyczących obowiązków operatorów sieci w zakresie publikowania informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu [art. 18 ust. 2 – 8 Ustawy szerokopasmowej]. Zwracamy uwagę, że obowiązek publikacji informacji nie tylko w przypadku nałożenia obowiązku przez Prezesa UKE, ale także w sytuacji w której Prezes UKE nie wydał decyzji określającej warunki dostępu może „usztynić” stanowisko operatorów sieci podczas negocjacji w sprawie zapewnienia dostępu do infrastruktury. Dobrym przykładem jest tu praktyka stosowania oferty ramowej przez Orange Polska, który warunki „minimum” wynikające z oferty traktował jako także warunki „maksimum” jakie może stosować w relacjach z innymi operatorami.</p> <p>(16.) Jednocześnie podkreślamy, że opracowana przez MC procedura w ust. 2 – 8 nie wynika z wymogu implementacji Dyrektywy, co zostało zauważone w Tabeli Zgodności opracowanej przez MC.</p> <p>(17.) Odnosząc się do konkretów zwracamy, uwagę że art. 18 ust. 6 Ustawy szerokopasmowej zobowiązuje operatora, dla którego została wydana decyzja zobowiązująca do stosowania ustalonych przez Prezesa UKE warunków wobec kolejnych osób wnioskujących o dostęp do infrastruktury.</p> <p>(18.) W naszej ocenie takie podejście jest nieuzasadnione, ponieważ decyzja Prezesa UKE jest oparta na zindywidualizowanych warunkach i nie można zakładać, że automatycznie ma mieć zastosowanie do innych podmiotów. Oznaczałoby to, iż warunki wydane w stosunku do jednego z wnioskujących, mają zastosowanie do wszystkich pozostałych co naszym zdaniem jest nie do pogodzenia z zasadą legalizmu oraz tym, iż wydane orzeczenie przez organ administracji publicznej dotyczy tylko tego</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>1) obowiązek publikowania na swojej stronie internetowej informacji o aktualnych warunkach zapewnienia dostępu został ograniczony do podmiotów, na które warunki zapewnienia dostępu zostały nałożone decyzją Prezesa UKE</p> <p>W zakresie stosowania warunków wynikających z decyzji uwaga jest niezasadna. Art. 18 ust. 6 wprost stanowi, że operator sieci jest obowiązany do zawierania umów o dostęp do infrastruktury technicznej na warunkach nie gorszych niż określone w decyzji. Przepis ten nie wyklucza określania różnych warunków w różnych umowach z różnymi podmiotami, o ile nie będą one mniej korzystne dla podmiotu uzyskującego dostęp niż te określone w decyzji.</p>

			<p>adresata, którego bezpośrednio dotyczyło dane postępowanie.</p> <p>(19.) Ponadto, określony w art. 18 ust. 7 Ustawy szerokopasmowej obowiązek umieszczania na swojej stronie internetowej aktualnych warunków zapewnienia współkorzystania i dostępu do infrastruktury technicznej wydaje się zbyt daleko idący i generujący dodatkowe koszty.</p>	
110.	Art. 19 ust. 3	KIGEiT	<p>(20.) W art. 19 ust. 3 Ustawy szerokopasmowej wskazano, że do wniosku o dostęp do infrastruktury technicznej powinien zostać dołączony <i>harmonogram jej realizacji</i>. Zwracamy się o wykreślenie tego warunku. Brak jest wartości dodanej opracowania i przedstawienia takiego harmonogramu. Poza tym realizacja takiego harmonogramu jest w dużej mierze zależna od okoliczności na które przedsiębiorca telekomunikacyjny nie ma żadnego wpływu, w tym m.in. od zawarcia umowy z operatorem sieci. Dlatego też o ile być może zasadne jest przedstawianie harmonogramów w przypadku koordynacji robót budowlanych to nie ma to żadnego uzasadnienia dla przypadków dostępu do istniejącej infrastruktury technicznej. Co więcej, nawet w przypadku przedstawienia takiego harmonogramu, nie sposób określić racjonalnych konsekwencji zmian w wykonaniu harmonogramu.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Obowiązek potwierdzenia harmonogramem planowanej inwestycji, że pozostałe miejsce w infrastrukturze technicznej będzie wykorzystane w przyszłej inwestycji operatora sieci, został wprowadzony na użytek doprecyzowania przesłanki odmowy udostępnienia infrastruktury technicznej z art. 3 ust. 3 lit. b Dyrektywy, tj. „przyszłego, odpowiednio wykazanego, zapotrzebowania operatora na miejsce”. Jednocześnie zrezygnowano z odwoływania się do wiarygodnego planu biznesowego operatora sieci.</p>
111.	Art. 19 ust. 4 i 5	KIGEiT	<p>(21.) KIGEiT zwraca się o ponowną analizę przedstawionych w Projekcie przesłanek umożliwiających operatorowi sieci odmowę udostępnienia infrastruktury technicznej.</p> <p>(22.) W pierwszej kolejności, zwracamy się o precyzyjne określenie, co oznacza brak możliwości udostępnienia infrastruktury ze względów technicznych [art. 19 ust. 4 pkt 1) Ustawy szerokopasmowej]. Naszym zdaniem przesłanka określona w Projekcie różni się od przesłanki wskazanej w Dyrektywie [art. 3 ust. 3 lit. a)], gdzie jest mowa o „możliwościach technicznych”.</p> <p>(23.) Wnosimy o wykreślenie w art. 19 ust. 4 pkt 2) Ustawy szerokopasmowej przesłanki uprawniającej do odmowy udostępnienia infrastruktury ze względu na „przyszłe, odpowiednio wykazane zapotrzebowanie”. Naszym zdaniem przesłanka ta będzie nadużywana – operator sieci zawsze będzie w stanie wykazać, że dane zasoby w przyszłości zostaną wykorzystane, a jednocześnie podmiot wnoszący nie będzie miał możliwości zweryfikowania tej informacji. Rozwiązaniem tej kwestii może być np. ograniczenie przypadków do wykorzystania zasobów, który wynika z publicznie dostępnych planów lub planów inwestycyjnych zgłoszonych Prezesowi UKE. Należy bowiem pamiętać, że operatorami sieci są w większości przypadków przedsiębiorcy użyteczności publicznej, których inwestycje np. polegające na budowie sieci kanalizacyjnej, czy sieci energetycznej, których plany nie są objęte tajemnicą, czy wręcz</p>	<p>Uwaga niezasadna w zakresie pkt 21 – 24.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zauważyć, że kryterium braku możliwości (dostępu) ze względów technicznych jest w istocie tym samym co sformułowana w Dyrektywie „techniczna zdolność”. Ponadto, sformułowanie „przyszłe zapotrzebowanie” wynika wprost z przesłanki określonej w art. 3 ust. 3 lit. b Dyrektywy. W zakresie zapewnienia innego niż określony we wniosku, skutecznego dostępu do infrastruktury technicznej, ponownie – wynika to z przesłanki dostępności realnych, alternatywnych środków hurtowego dostępu z art. 3 ust. 3 lit. f Dyrektywy.</p> <p>W zakresie pkt 25 uwaga zasadna.</p>

			<p>są dostępne na stronach internetowych np. inwestycje MPWiK są dostępne na stronie UM Warszawy. W dalszej kolejności zwracamy uwagę na nieprecyzyjność pojęcia „nie ma dostępnej przestrzeni”. Zwracamy się o precyzyjną definicję. Poza tym wnioskujemy o to, aby operator sieci nie mógł jedynie odmówić dostępu, ale w przypadku posiadania możliwości realizacji wniosku wskazywał na alternatywną możliwość jego realizacji np. możliwość zaciągu mikrokanalizacji o mniejszej średnicy, czy możliwość wykorzystania podbudowy słupowej w przypadku braku kanalizacji.</p> <p>(24.) W tym kontekście zwracamy również uwagę na przesłankę z art. 19 ust. 4 pkt 5) Ustawy szerokopasmowej. Przepis ten uprawnia operatora sieci do przedstawienia PT <i>alternatywnego</i> dostępu do infrastruktury technicznej. W praktyce, wobec żądania dostępu do kanalizacji, operator sieci może przedstawić możliwość dostępu do słupów – pomimo istnienia możliwości dostępu do kanalizacji. Wnosimy, aby to do PT należało prawo do skorzystania [lub nie] z przedstawionego alternatywnego, wobec wnioskowanego, dostępu do infrastruktury, a alternatywny dostęp powinien być jedynie na wypadek braku możliwości realizacji dostępu wnioskowanego przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Należy wskazać, że przedsiębiorca telekomunikacyjny z różnych względów może być nie zainteresowany inną formą dostępu, który może być nieadekwatny do jego potrzeb, czy też nie zapewniać odpowiedniej jakości planowanych usług. Rozwiązanie takie będzie zgodne z art. 3 ust. 3 lit. f Dyrektywy: zwracamy uwagę, że zgodnie z motywem (22) preambuły dyrektywy, przedmiotowa przesłanka odmowy zapewnienia dostępu może być stosowana wyłącznie przez operatorów [przedsiębiorców telekomunikacyjnych], na których nałożono obowiązki regulacyjne w zakresie zapewnienia dostępu.</p> <p>(25.) W dodanym w art. 19 ust. 5 nałożono na operatora sieci, który odmawia wnioskodawcy dostępu do infrastruktury, obowiązek wykazania odpowiedniego zapotrzebowania na miejsce w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem, poprzez przedłożenia wiarygodnego planu biznesowego wraz ze szczegółowym harmonogramem inwestycji. Nie jest jasne co oznacza wymagany „wiarygodny plan biznesowy”, jakie elementy powinien on zawierać i jakie kryteria świadczą o tym czy jest on wiarygodny czy też nie. Poza tym, operator sieci może w zasadzie bez żadnych konsekwencji zmienić swoje plany inwestycyjne, czy też w ogóle ich nie zrealizować. Jak wskazaliśmy powyżej, przypadki odmowy w oparciu o tą przesłankę powinny być możliwe jedynie w przypadku publicznie dostępnych planów inwestycyjnych oraz planów inwestycyjnych zgłoszonych Prezesowi UKE w ramach SIIS, zgodnie z Projektem.</p>	
112.	Art. 20	KIGEiT	(26.) Naszym zdaniem uprawnienie Prezesa UKE do zmiany z urzędu umowy o	Uwaga niezasadna

			<p>dostęp do infrastruktury technicznej (lub nałożenie takiego zobowiązania na strony takiej umowy), w przypadkach uzasadnionych ochroną interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz użytkowników końcowych, jest uprawnieniem zbyt daleko idącym. Zakładając, że rolą Prezesa UKE nie jest weryfikowanie opłacalności modelu biznesowego jaki zastosował operator (relacja ponoszonych kosztów do oferty cenowej skierowanej do odbiorców), trudno wskazać zależność jak ustalone warunki dostępu (na które przecież wnioskodawca przystał) mogą wpływać na sytuacje odbiorców usług i użytkowników końcowych. Należy też podkreślić, że przepisy Pt, czy Ustawy szerokopasmowej co do zasady przyznają prymat woli stron umowy nad władczym działaniem organu administracji. W tym zakresie art. 20 jest przykładem odwrotnej relacji w której przyznano nadrzędność ingerencji organu administracyjnego nad wolą stron umowy. Jednocześnie przesłanki, którymi kieruje się Prezes UKE mają charakter generalny, pozostawiając Prezesowi UKE zbyt szeroki margines swobody.</p>	<p>Przepis art. 20 jest obecny w Megaustawie od dnia jej uchwalenia i do tej pory nie rodził wątpliwości prawnych.</p>
113.	Art. 22 ust. 2	KIGEiT	<p>(27.) Mając na uwadze wnioski o wyłączenie przedsiębiorców telekomunikacyjnych z zakresu definicji operatora sieci [z powodu kolizji przepisów Projektu z postanowieniami art. 139 Pt], Izba wnosi o wykreślenie art. 22 ust. 2 Ustawy szerokopasmowej. Przepis ten określa warunki ustalania opłat za dostęp do infrastruktury przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>(28.) Odnosząc się do zagadnienia dostępu zwracamy uwagę, że w Projekcie zostały uregulowane warunki ustalania opłat za dostęp do infrastruktury przedsiębiorców telekomunikacyjnych [art. 22 ust. 2 Ustawy szerokopasmowej – Izba wnosi o wykreślenie tego przepisu] oraz podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej [art. 22 ust. 3 Ustawy szerokopasmowej]. Brak jest regulacji dotyczącej sposobu ustalania opłat za dostęp do operatorów sieci niebędącymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi oraz niebędącymi podmiotami wykonującymi zadania z zakresu użyteczności publicznej. Wnosimy o uzupełnienie tego braku w Projekcie.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Art. 22 dotyczy dostępu do infrastruktury technicznej, innej niż infrastruktura telekomunikacyjna (do niej będzie miał zastosowanie art. 139 Prawa telekomunikacyjnego – vide stanowisko do uwagi nr 37). Ponadto, art. 22 ust. 4 przewiduje obowiązek operatora sieci do przekazania Prezesowi UKE uzasadnienia wysokości opłat z tytułu dostępu, w której uwzględnią kryteria o których mowa w ust. 2 lub 3.</p>
114.		KIGEiT	<p>[KWESTIA MODERNIZACJI INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ ORAZ OBOWIĄZEK ODTWORZENIA INFRASTRUKTURY TELEKOMUNIKACYJNEJ]</p> <p>(29.) W tym miejscu zwracamy się o uregulowanie w Projekcie postanowień dotyczących coraz częściej spotykanych sytuacji, w których operatorzy sieci dystrybucyjnej w ramach modernizacji linii energetycznych wymagają od operatorów telekomunikacyjnych demontażu ich kabli światłowodowych zawieszonych na</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W opinii Ministerstwa, uregulowanie trybu postępowania w przypadku modernizacji infrastruktury technicznej objętej dostępem i ewentualnego odtworzenia infrastruktury telekomunikacyjnej powinno nastąpić w umowie, a nie na poziomie ustawowym.</p>

			<p>modernizowanych liniach. Dotyczy to również kabli będących współwłasnością kilku podmiotów. Naszym zdaniem, operatorzy sieci w takiej sytuacji powinni być ustawowo obowiązani do odtworzenia infrastruktury telekomunikacyjnej. Proponujemy wprowadzenie do Projektu następujących postanowień:</p> <p><i>„Właściciel, użytkownik wieczysty i zarządca nieruchomości na której znajduje się infrastruktura telekomunikacyjna będąca własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w przypadku przebudowy lub remontu nieruchomości jest obowiązany odtworzyć na swój koszt infrastrukturę telekomunikacyjną będącą własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</i></p> <p><i>Właściciel, użytkownik wieczysty i zarządca infrastruktury technicznej na której znajduje się infrastruktura telekomunikacyjna będąca własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w przypadku przebudowy lub remontu tej infrastruktury technicznej jest obowiązany odtworzyć na swój koszt infrastrukturę telekomunikacyjną będącą własnością przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.”</i></p>	
115.	Art. 24	KIGEiT	<p>(30.) Izba wnosi o modyfikację przedmiotowego przepisu. W pierwszej kolejności wnosimy o konkretne ustalenie podmiotu, który jest obowiązany do przekazywania umowy o dostępie do infrastruktury technicznej do Prezesa UKE. Podmiotem tym powinien być operator sieci.</p> <p>(31.) Wnosimy także, aby operator sieci miał obowiązek przekazywać do Prezesa UKE nie tekst zawartej umowy, lecz poświadczoną przez operatora sieci kopię zawartej umowy.</p> <p>Rozwiązanie takie jest wystarczające w związku z obowiązkami informacyjnymi Prezesa UKE, a poświadczenie kopii umowy gwarantuje pewność co do prawdziwości przekazanego do Prezesa UKE dokumentu.</p> <p>(32.) Art. 24 ust. 1 powinien zatem brzmieć: „Strona Operator sieci zawartej umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przekazuje poświadczoną przez operatora sieci kopię zawartej tekst tej umowy o dostępie do infrastruktury technicznej Prezesowi UKE w terminie 14 dni od dnia jej podpisania.”</p> <p>(33.) Zwracamy się również o wprowadzenie do Projektu procedury, w jaki sposób będzie można uchylić „wyłączenie z obowiązku jawności” niektórych postanowień umowy o dostępie do infrastruktury technicznej [art. 24 ust. 3 Ustawy szerokopasmowej].</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 24 jest obecny w Megaustawie od dnia jej uchwalenia i do tej pory sposób jego stosowania nie budził wątpliwości.</p>

116.	Art. 25a	KIGEiT	<p>(34.) Izba zwraca się o uzupełnienie art. 25a Ustawy szerokopasmowej o uprawnienie dla Prezesa UKE do żądania od operatorów sieci informacji o istniejącej infrastrukturze technicznej w zakresie określonym w art. 25a ust. 2 Ustawy szerokopasmowej.</p> <p>(35.) Naszym zdaniem przedmiotowe uprawnienie Prezesa UKE ułatwi regulatorowi aktywne działania mające na celu ułatwienie inwestycji, a w szczególności ułatwi Prezesowi UKE podejmowanie działań interwencyjnych wobec operatorów sieci.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przekazywanie Prezesowi UKE informacji o infrastrukturze technicznej zostało uregulowane w przepisach dotyczących Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji.</p>
117.	Art. 25a ust. 1 i 8	KIGEiT	<p>(36.) Zgodnie z postanowieniami Projektu, operator sieci ma obowiązek udostępniania PT informacji o istniejącej infrastrukturze technicznej [art. 25a ust. 1 Ustawy szerokopasmowej]. W Projekcie nie rozstrzygnięto, w jakiej formie informacje powinny być udostępniane PT przez operatora sieci.</p> <p>(37.) Izba wnosi, aby operator sieci był obowiązany udostępniać informacje w formie spełniającym wymogi określone w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 29 ust. 7 Ustawy szerokopasmowej – tj. w formie takim jak dla informacji przekazywanych Prezesowi UKE do przygotowania inwentaryzacji infrastruktury, czyli SIIS.</p> <p>(38.) W tym kontekście należy zaznaczyć, że udostępniane przez operatorów sieci informacje powinny być jawne – skoro i tak dowolny PT może wystąpić o informacje dotyczące istniejącej infrastruktury. W tym zakresie należy wykreślić ust. 8 w zakresie w jakim nakazuje on zachowanie poufności.</p> <p>(39.) Aby zoptymalizować udostępnianie informacji, proponujemy, aby w przypadku udostępnienia przez operatora sieci informacji o istniejącej infrastrukturze technicznej na wniosek PT, udostępniane informacje były równolegle przesyłane do punktu informacyjnego ds. telekomunikacji, gdzie byłyby ogólnie dostępne.</p>	<p>Uwagi niezasadne</p> <p>Brak rozstrzygnięcia o formie udostępnianych informacji jest celowy – strony powinny dojść do porozumienia w zakresie formy przekazania informacji. Obowiązek zachowania w poufności otrzymanych informacji dotyczy tylko tych informacji, które nie są dostępne w punkcie informacyjnym, i wynika z różnych możliwych stanów faktycznych (w jednym przypadku przedsiębiorca uzyska informacje, w drugim operator sieci odmówi takiego udostępnienia z powołaniem się na przesłankę np. bezpieczeństwa publicznego). Obowiązek ten będzie przeciwdziałał ewentualnemu „handlowi” uzyskanymi informacjami. Natomiast ze względu na to, że nie wszyscy operatorzy sieci mają obowiązek przekazywania danych do punktu informacyjnego ani nie wszystkie informacje o infrastrukturze technicznej podlegają obowiązkowi przekazania do punktu, nie wprowadzono obowiązku przekazywania informacji do punktu, jeżeli udostępniono te informacje na wniosek.</p>
118.	Art. 25a ust. 2 i 4	KIGEiT	<p>(40.) KIGEiT zwraca się o uzupełnienie katalogu informacji udostępnianych przez operatora sieci o pkt 4) „<i>wolne elementy infrastruktury technicznej</i>”. W praktyce będzie to oznaczać obowiązek informowania przez operatorów sieci o wolnych zasobach. Sama informacja o „infrastrukturze technicznej”, z punktu widzenia planowania i przygotowywania inwestycji jest niewiele warta – istotne jest, czy tę infrastrukturę można wykorzystać na potrzeby planowanych inwestycji. W przygotowanym Projekcie brak jest zobowiązania operatora sieci do przedstawienia informacji o wolnych zasobach infrastruktury technicznej.</p>	<p>Uwagi niezasadne</p> <p>Informacja o wolnych zasobach mieści się w pojęciu „aktualnego sposobu użytkowania infrastruktury”, o którym mowa w art. 25a ust. 2 pkt 2. Natomiast ewentualna rezerwacja wolnych zasobów może być niemożliwa do uwzględnienia w przypadku, gdy operator sieci będzie udzielał informacji jednocześnie kilku podmiotom. W takiej sytuacji zastosowanie będą miały</p>

			<p>(41.) KIGEiT zwraca się również o wprowadzenie fakultatywnej [do wyboru PT] rezerwacji zasobów. Wnosimy, aby w przypadku zgłoszenia wniosku o udostępnienie informacji, operator sieci dokonywał [fakultatywnej do wyboru PT] rezerwacji wolnych zasobów na okres 60 dni, aby PT w tym czasie mógł przygotować i złożyć do operatora sieci wnioski o dostęp do infrastruktury technicznej. Fakultatywna rezerwacja powinna być dopuszczalna wyłącznie w przypadku, gdy wraz z wnioskiem o udostępnienie informacji, PT wskaże żądany przebieg udostępnianej infrastruktury.</p> <p>(42.) Ponadto, KIGEiT zwraca się o uzupełnienie art. 25a ust. 4 Projektu o postanowienia wskazujące, że udostępnienie informacji jest nieodpłatne. Żądanie odpłatności za informacje dotyczące infrastruktury technicznej stanie się barierą uniemożliwiającą faktyczne funkcjonowanie nowych postanowień ułatwiających inwestycje w infrastrukturę telekomunikacyjną.</p>	<p>przepisy dotyczące dostępu do infrastruktury technicznej i są w pełni wystarczające.</p>
119.	Art. 25a ust. 3	KIGEiT	<p>(43.) KIGEiT zwraca się o modyfikację ust. 3 w ten sposób, aby wniosek o udostępnienie informacji do operatora infrastruktury mógł być składany wyłącznie w formie pisemnej. Naszym zdaniem forma pisemna będzie miała większą moc dowodową. Jednocześnie stosowanie formy elektronicznej – w zakresie składanego wniosku – nie przyspieszy znacząco odpowiedzi operatora sieci na złożony przez PT wniosek o udostępnienie informacji.</p> <p>(44.) W ust. 3 wskazano, że wnioskodawca ma obowiązek określić obszar, na którym wnioskodawca planuje realizować szybką sieć telekomunikacyjną – a zatem obszar, którego mają dotyczyć udostępniane informacje. Wnosimy o doprecyzowanie, że obszar oznacza gminę. W ten sposób wyeliminowane zostaną wnioski dotyczące całego obszaru Polski.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Wniosek o dostęp do informacji będzie można składać w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego – w tym zakresie zastosowano rygor form dokumentów przewidziany w Kodeksie postępowania administracyjnego.</p> <p>W zakresie obszaru, który może być objęty wnioskiem Ministerstwo nie widzi uzasadnienia dla jego limitacji. Ograniczenie wniosku tylko do gminy mogłoby powodować konieczność złożenia dwóch (i więcej) wniosków w przypadku planowanej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego inwestycji obejmującej granicę dwóch (i więcej) gmin, co wydaje się rozwiązaniem oczywiście wadliwym.</p>
120.	Art. 25a ust. 5, 7 i 8	KIGEiT	<p>(45.) KIGEiT zwraca uwagę na problem potencjalnego nadużywania klauzuli „Bezpieczeństwa i integralności infrastruktury technicznej, zdrowia publicznego, obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego” w przypadku żądania przez PT informacji dotyczącej istniejącej infrastruktury technicznej [por. art. 25a ust. 5 Ustawy szerokopasmowej]. W takiej sytuacji szczególnie istotne jest ustalenie procedury, w której niezależny organ będzie mógł uchylić odmowę</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Przesłankę odmowy udzielenia informacji o infrastrukturze technicznej uzupełniono o ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Przesłanki</p>

		<p>udostępnienia informacji.</p> <p>(46.) W Projekcie wskazano jedynie [art. 25a ust. 6 Ustawy szerokopasmowej], że podmiot odmawiający udostępnienia informacji ma obowiązek uzasadnić odmowę. Natomiast uprawnienie Prezesa UKE do uchylenia zastrzeżenia dotyczy wyłącznie sytuacji, w której odmowa jest oparta na przesłance „tajemnicy przedsiębiorstwa” [art. 25a ust. 7 Ustawy szerokopasmowej]. W tym miejscu jedynie na marginesie zauważamy, że wśród przesłanek określonych w art. 25a ust. 5 nie ma „ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa”.</p> <p>(47.) Wnosimy o wprowadzenie do Projektu postanowień uprawniających Prezesa UKE do wydania decyzji uchylającej zastrzeżenie operatora sieci uzasadnione wystąpieniem omawianej klauzuli i zobowiązującej do udostępnienia żądanych informacji. Aby takie uprawnienie Prezesa UKE było skuteczne, wnosimy, aby w przypadku sporu operator sieci był obowiązany do przekazania Prezesowi UKE wszystkich żądanych przez PT informacji – bez odmowy. Wówczas Prezes UKE będzie mógł ocenić, czy żądana przez PT informacja rzeczywiście nie powinna być udostępniona „ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny”. Wnosimy, aby w przypadku decyzji Prezesa UKE uchylającej zastrzeżenie, żądane przez PT informacje były zawarte w sentencji decyzji Prezesa UKE – z uwzględnieniem aktualizacji danych przez operatora sieci.</p> <p>(48.) Analizując art. 25a ust. 5 i ust. 7 Ustawy szerokopasmowej zwracamy uwagę, że obecnie wyłącznie w ust. 7 jest mowa o „tajemnicy przedsiębiorstwa”. Zwracamy się o wprowadzenie przepisu, który wprost wskaże, że informacje żądane przez PT, o których mowa w art. 25a ust. 2 Ustawy szerokopasmowej nie stanowią tajemnicy przedsiębiorstwa operatora sieci ani żadnego innego podmiotu. W tym kontekście wnosimy również o wykreślenie ust. 8 w zakresie w jakim podmiot, który otrzymał informacje ma obowiązek zachowania poufności. Jak już wyżej wskazaliśmy [pkt (39.)] wnosimy, aby operator sieci, równolegle do udostępnienia informacji na wniosek PT, udostępniał je punktowi informacyjnemu ds. telekomunikacji oraz SIIS, tak aby z raz przygotowanych informacji w przyszłości mogli korzystać wszyscy PT funkcjonujący na rynku.</p> <p>(49.) W dalszej kolejności KIGEiT zwraca się o wprowadzenie do Ustawy szerokopasmowej sankcji za nieudostępnienie żądanych przez PT informacji w terminie bądź udostępnienie nieprawidłowych [por. pkt (51.)] przez operatora sieci. Brak sankcji prowadzi do niemożności egzekwowania przepisów Projektu w tym zakresie. Wnosimy, aby odpowiedni katalog sankcji został zawarty w Ustawie szerokopasmowej, a nie był</p>	<p>odmowy z art. 25a oraz kryteria rozstrzygnięcia sporu z art. 25d wynikają wprost z Dyrektywy. Ponadto, odpowiedni stopień nieostrości kryteriów jest konieczny z uwagi na wielość możliwych stanów faktycznych, w jakich operatorzy sieci będą udzielać informacji, a Prezes UKE rozstrzygać spory. Ponadto, Prezes UKE będzie rozstrzygał każdorazowo o zakresie udostępnianych informacji, z uwzględnieniem każdej z przesłanek odmowy (każda ze wskazanych przesłanek będzie rozpatrywana rozłącznie) oraz kryteriów wydania decyzji.</p> <p>W zakresie uwagi dot. ust. 8 – patrz stanowisko do uwagi nr 117.</p> <p>W zakresie uregulowania przypadków udostępniania informacji nieprawdziwych należy zauważyć, że taką sytuację reguluje już art. 209 Prawa telekomunikacyjnego, w związku z czym nie ma potrzeby przywoływania tego przepisu bezpośrednio w Art. 25a.</p>
--	--	--	--

			<p>odesłaniem do odpowiednich przepisów Pt [art. 209 Pt], co wynika z objęcia regulacjami Ustawy szerokopasmowej znacznie szerszego katalogu podmiotów niż przedsiębiorcy telekomunikacyjni.</p> <p>(50.) Zwracamy się również o precyzyjne ustalenie sposobu zaskarżenia rozstrzygnięć Prezesa UKE w przedmiocie uchylenia odmowy. Naszym zdaniem rozstrzygnięcia w tym zakresie powinny być wzorowane na art. 207 Pt, z ustaloną już linią orzecniczą sądów administracyjnych: od postanowienia Prezesa UKE w zakresie ograniczenia prawa wglądu do materiału dowodowego stronom przysługuje prawo do bezpośredniej skargi do WSA, (i) bez konieczności uprzedniego składania do Prezesa UKE wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz (ii) bez konieczności składania do Prezesa UKE wezwania do usunięcia naruszenia prawa [por. np. postanowienie NSA z dnia 4 marca 2015 r. sygn. II GSK 2788/14].</p>	
121.	Art. 25b ust. 1	KIGEiT	<p>(51.) Uważamy, że w polskich realiach instytucja Inspekcji na warunkach opisanych w Projekcie, będzie nadużywana przez operatorów sieci. Przede wszystkim, jak już wyżej zauważyliśmy, do Ustawy szerokopasmowej powinna zostać wprowadzona sankcja dla operatora sieci, jeżeli udostępnione informacje okażą się nieprawdziwe. Zwracamy uwagę, że według procesów opisanych w Projekcie, operator sieci będzie mógł przekazywać informacje o braku infrastruktury lub inne nieprawdziwe informacje o przebiegu infrastruktury – bez sankcji. PT będzie mógł to udowodnić dopiero przeprowadzając <i>Inspekcję</i>, co niesie za sobą koszty po stronie PT oraz przedłuża proces pozyskiwania informacji.</p> <p>(52.) Przede wszystkim wnosimy, aby przed zażądaniem przez PT Inspekcji, PT mógł się zwrócić do Prezesa UKE z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli prawdziwości informacji przekazanych przez operatora sieci. Ewentualne nieprawidłowości, wykazane przez UKE, powinny prowadzić do nałożenia kary przez Prezesa UKE. Jeżeli natomiast PT będzie chciał przeprowadzić <i>Inspekcję</i>, powinien mieć prawo żądania, aby <i>Inspekcja</i> odbywała się w obecności pracownika UKE, co zapewni jej sprawny przebieg.</p> <p>(53.) Na marginesie zwracamy uwagę, że według kształtu przepisów przedstawionych w Projekcie, uprawnienie PT do żądania przeprowadzenia inspekcji jest niezależne od uprzedniego wniosku PT do operatora sieci o udostępnienie informacji o istniejącej infrastrukturze.</p> <p>(54.) Zwracamy również uwagę na wyraz <i>innego</i> w art. 25 ust 1 Ustawy szerokopasmowej. Sugeruje on, że inspekcji można żądać wyłącznie w zakresie</p>	<p>Uwagi niezasadne</p> <p>W zakresie sankcji za udostępnienie informacji nieprawdziwych – patrz stanowisko do uwagi nr 120. Ponadto, obowiązek umożliwienia inspekcji infrastruktury technicznej nie będzie uzależniony od wcześniejszego wniosku o dostęp do informacji o tej infrastrukturze, ani od udostępnienia tej informacji. W zakresie kontroli prawdziwości informacji będących podstawą odmowy umożliwienia inspekcji, taka kontrola będzie następować w toku postępowania przed Prezesem UKE.</p>

			<p>infrastruktury przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>(55.) Na koniec wnosimy o uzupełnienie ust. 1 o wskazanie, że za umożliwienie przeprowadzenia inspekcji operator sieci nie może pobierać opłat.</p>	
122.	Art. 29 ust. 1 pkt 3	KIGEiT	<p>(56.) W art. 29 Ustawy szerokopasmowej, w ust. 1 dodano punkt 3, który nakłada na operatora obowiązek przedstawienia informacji o lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, z wyłączeniem radiolinii emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 Ghz, których równoważna moc promieniowania izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, wraz z graficznym rozkładem pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.</p> <p>(57.) W naszej ocenie rozszerzenie zakresu przedmiotowego inwentaryzacji, a tym samym nałożenia na przedsiębiorców telekomunikacyjnych dodatkowego obowiązku, którego obecnie nie muszą wykonywać będzie się wiązało z ogromnymi kosztami. Wstępnie szacowane koszty wykonania takich analiz to nawet kilka milionów złotych.</p> <p>(58.) Ponadto, wykonanie takiego zadania wiązałoby z koniecznością zapewnienia odpowiedniego czasu, np. co najmniej 1,5-2 lata. To będzie bardzo uciążliwy dla operatorów</p> <p>obowiązek, dlatego sugerujemy jego usunięcie. Nie spowoduje to również osiągnięcia zamierzonego celu wskazanego w uzasadnieniu do projektu ustawy. Nałożenie takiego obowiązku nie zostało przewidziane w dyrektywie i wykracza poza to co jest konieczne do wdrożenia dyrektywy kosztowej. Jednakże, w przypadku nieuznania naszego postulatu oraz utrzymania proponowanego obowiązku wnosimy o zapewnienie odpowiedniego <i>vacatio legis</i> (18-24 miesiące) dla stacji, które zostały wybudowane przed wejściem w życie nowelizacji. Zapewnienie odpowiednio długiego czasu pozwoliłoby nie tylko na wykonanie przez operatorów obowiązku, ale również na rozłożenie obciążeń oraz kosztów w czasie. Pragniemy również zwrócić uwagę na brak zdefiniowania modelu obliczeniowego, który miałby posłużyć do wykonania rozkładu pól elektromagnetycznych (w naszej ocenie właściwym byłoby oparcie się o normę PN-EN 50 383 pkt.8.3.2. „model fali kulistej”), a także brak zdefiniowania dokumentu, jaki należałoby stworzyć.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Zrezygnowano z rozszerzenia przedmiotowego zakresu inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej.</p>
123.	Art. 29 ust. 2	KIGEiT	<p>(59.) Izba zwraca się o rozważenie modyfikacji art. 29 ust. 2 Ustawy szerokopasmowej w zakresie w jakim wskazane są podmioty zobowiązane do udziału w inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej. W obecnym brzmieniu ustawy podmiotami</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W przepisie art. 29 ust. 2 Megaustawy zasadne jest</p>

			zobowiązanymi są: „1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, 2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, 3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni”. Mając na uwadze nową siatkę pojęciową wprowadzoną w Projekcie proponujemy aby przedmiotowe wyliczenie zastąpić wskazaniem, że do udziału w inwentaryzacji zobowiązani są operatorzy sieci.	pozostawienie rozłącznego wyliczenia podmiotów zobowiązanych do przeprowadzenia inwentaryzacji własnej infrastruktury telekomunikacyjnej.
124.	Art. 29 ust. 6	KIGEiT	<p>(60.) Zgodnie z postanowieniami art. 29 ust. 6 Ustawy szerokopasmowej, inwentaryzacja nie jest jawna w zakresie w jakim jawność <i>nie narusza tajemnic prawnie chronionych lub nie zagraża obronności lub bezpieczeństwu państwa.</i></p> <p>(61.) Zwracamy uwagę, że w przedmiotowym przepisie brak jest odwołania o procedury, o której mowa w art. 9 Pt [czyli umożliwiającej uchylenie zastrzeżenia]. Ponadto, brak jest wskazania, który podmiot [Prezes UKE czy podmiot zgłaszający zastrzeżenie] ostatecznie decydują o zastrzeżeniu [tj. czy do zastosowania art. 29 ust. 6 Ustawy szerokopasmowej Prezes UKE jest obowiązany do wydania dodatkowego postanowienia, czy też z drugiej strony, do uchylenia zastrzeżenia jest obowiązany do wydania postanowienia i na jakiej podstawie].</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wprowadzenie art. 29 ust. 6b rozwiąże dotychczasowe problemy interpretacyjne w zakresie tego, jakie elementy podlegające inwentaryzacji nie podlegają jednocześnie zastrzeżeniu tajemnicą przedsiębiorstwa.</p>
125.	Art. 29b ust. 3 i 4	KIGEiT	<p>(62.) KIGEiT wnosi o analizę postanowień art. 29b ust. 3 Ustawy szerokopasmowej w związku z analogicznymi obowiązkami określonymi w art. 29 ust. 1 Ustawy szerokopasmowej. Zwracamy uwagę, że informacje przekazywane w ramach obydwóch procedur są analogiczne, a postanowienia Projektu duplikują miejsca gromadzenia informacji przez Prezesa UKE.</p> <p>(63.) Ponadto, w Projekcie przewidziano dodatkowe rozporządzenie, w którym zostanie określony m.in. format danych przekazywanych do Punktu Informacyjnego. Obawiamy się, że nowe regulacje w tym zakresie jedynie powiększą koszty współpracy pomiędzy operatorami sieci a Prezesem UKE. Wnosimy o zmianę Projektu w ten sposób, że do danych przekazywanych do Punktu Informacyjnego w zakresie formatu tych danych, będą odpowiednio stosowane przepisy o formacie danych przekazywanych do SIIS.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Art. 29b ust. 1 pkt 3 jasno wskazuje, że Punkt informacyjny zapewnia dostęp do posiadanych przez Prezesa UKE informacji o infrastrukturze technicznej, innej niż infrastruktura objęta obowiązkiem inwentaryzacji z art. 29 ust. 1.</p> <p>Jeżeli zaś chodzi o rozporządzenie ws. formatu przekazywanych danych do punktu informacyjnego, format ten będzie przedmiotem konsultacji w ramach procesu legislacyjnego tego rozporządzenia.</p>
126.	Art. 29c ust. 13	KIGEiT	<p>(64.) Zgodnie z postanowieniami Projektu [art. 29c ust. 12 Ustawy szerokopasmowej], informacje zbierane przez Punkt Informacyjny powinny być udostępniane przez podmioty dysponujące tymi informacjami. Co do zasady, udostępnienie przedmiotowych danych powinno być bezpłatne.</p> <p>(65.) W ust. 13 został przewidziany wyjątek od zasady nieodpłatności, wskazujący, że</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>W art. 29d ust. 10 Megaustawy zostało potwierdzone, że udostępnianie informacji na wniosek jest co do zasady nieodpłatne, przy czym odwołanie do przepisów</p>

			<p>przepisy odrębne mogą stanowić inaczej. KIGEiT wnosi o wykreślenie tego wyjątku. Ewentualne odpłatności, wskazane w obecnie bliżej niesprecyzowanych przepisach odrębnych, podniosą koszty planowania inwestycji telekomunikacyjnych.</p>	<p>odrębnych jest konieczne, aby przepis ten, zgodnie z zasadami wykładni, że przepis nowszy ma pierwszeństwo obowiązywania przed przepisem starszym, nie derogował innych przepisów w odrębnych aktach prawnych, które stanowią o udostępnianiu informacji/materiałów za opłatą.</p>
127.	Art. 30 ust. 1 i 5a	KIGEiT	<p>(66.) Problemy ze stosowaniem art. 30 Ustawy szerokopasmowej były przedmiotem licznych stanowisk przedsiębiorców, a także przedmiotem wypowiedzi praktyków dostrzegających liczne ułomności obowiązujących przepisów² KIGEiT zwraca się o modyfikację katalogu podmiotów zobowiązanych do zapewnienia dostępu do nieruchomości. Naszym zdaniem, podmiotem zobowiązanym do zapewnienia dostępu jest zawsze właściciel, ewentualnie użytkownik wieczysty. W obecnym stanie prawnym trudno zdefiniować pojęcie <i>zarządcy nieruchomości</i> oraz ustalić jego relacje z właścicielem [lub użytkownikiem wieczystym].</p> <p>(67.) Mając na uwadze fakt, że podmiotem zawierającym umowę o dostępie [ewentualnie będącym stroną postępowania administracyjnego przed Prezesem UKE w sprawie zapewnienia dostępu] może być zarządca, niezasadna jest możliwość dokonania odpowiedniego wpisu w księdze wieczystej – skutecznemu względem właściciela.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zarządca nieruchomości, zgodnie ze swoją funkcją, posiada co do zasady prawo władania nieruchomością jak właściciel. W związku z tym usunięcie tego rodzaju podmiotu z katalogu podmiotów obowiązanych do zapewnienia dostępu do nieruchomości poważnie ograniczyłoby zakres nieruchomości, do których można żądać dostępu, co jest oczywiście sprzeczne z istotą regulacji.</p>
128.	Art. 30 ust. 1	KIGEiT	<p>(68.) KIGEiT zwraca uwagę, że zakres obowiązku dostępu do nieruchomości w tym do budynku, określony w art. 30 ust. 1 pkt 1 – 3 Ustawy szerokopasmowej, nie reguluje sytuacji, w której w budynku jest instalacja dostosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s i odpowiada ona zapotrzebowaniu PT szukającego dostępu [która to sytuacja wyklucza <i>wykonanie instalacji telekomunikacyjnej</i>, art. 30 ust. 1 pkt 3 Ustawy szerokopasmowej], a jednocześnie powielenie istniejącej instalacji telekomunikacyjnej jest ekonomicznie opłacalne i technicznie możliwe [która to sytuacja wyklucza <i>wykorzystanie istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej</i>, art. 30 ust. 1 pkt 1 Ustawy szerokopasmowej]. Zwracamy się o poprawienie postanowień Projektu w tym zakresie.</p> <p>(69.) Zwracamy także uwagę na trudności interpretacyjne przesłanki określonej w art. 30 ust. 1 pkt 5 Ustawy szerokopasmowej. Przepis ten umożliwia dostęp do budynku na potrzeby odtworzenia infrastruktury, jeżeli uległa uszkodzeniu lub wymaga przebudowy <i>na skutek prowadzonych w pobliżu prac budowlanych</i>. Niezrozumiałe jest zawężenie stosowania pkt 5 wyłącznie do skutków prac budowlanych. Konieczność odtworzenia infrastruktury telekomunikacyjnej może być związana z szeregiem różnych zdarzeń, np.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z art. 30 ust. 1 pkt 5 usunięto zawężenie do skutków prowadzonych w pobliżu prac budowlanych.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Przedsiębiorca telekomunikacyjny w pierwszej kolejności powinien wykorzystać istniejącą instalację telekomunikacyjną, jeżeli odpowiada jego zapotrzebowaniu (nawet jeżeli wykonanie innej instalacji jest technicznie możliwe i ekonomicznie opłacalne), przez co zmniejszy uciążliwości dla właściciela (...) nieruchomości spowodowane instalowaniem dodatkowej infrastruktury. W tym zakresie art. 30 ust. 1 nie wymaga doprecyzowania.</p>

			<p>siłą wyższą [powódź]. Izba wnosi o wykreślenie warunku <i>na skutek prowadzonych w pobliżu prac budowlanych</i>, co zapewni możliwość modernizacji i naprawy infrastruktury telekomunikacyjnej, w każdym przypadku, gdy będzie to konieczne.</p> <p>(70.) Ponadto zwracamy się o wprowadzenie do uzasadnienia Projektu postanowień wskazujących, że niedopuszczalne są odmowy przejścia przez teren nieruchomości inwestycją polegającą na budowie nowej kanalizacji kablowej lub utrudnianie dostępu do i kanalizacji istniejącej w przypadku gdy studnia kablowa znajduje się na terenie nieruchomości.</p>	
129.	Art. 30 ust. 1a	KIGEiT	<p>(71.) KIGEiT wnosi o bardziej precyzyjne określenie warunku, o którym mowa w art. 30 ust. 1a Ustawy szerokopasmowej, odnoszącego się do art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b Ustawy szerokopasmowej. W Projekcie wskazano, że warunek określony w lit. b został spełniony, jeżeli zaproponowane warunki dostępu <i>są dyskryminujące, rażąco wygórowane</i> [?], <i>lub uniemożliwiają oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług</i>. Zwracamy uwagę, że w Projekcie nie zostało ustalone, który podmiot może ocenić warunki przedstawione przez właściciela infrastruktury.</p> <p>(72.) Zwracamy również uwagę na art. 1a zdanie 2. Wnosimy o doprecyzowanie tego przepisu, obecnie nie wiadomo w jakich sytuacjach mógłby znaleźć zastosowanie.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Kryteria oceny warunków w art. 30 ust. 1a Megaustawy zostały doprecyzowane. Ponadto, podmiotem oceniającym te warunki, na podstawie wskazanych kryteriów, będzie w pierwszej kolejności przedsiębiorca telekomunikacyjny wnioskujący o dostęp, a następnie Prezes UKE w przypadku odmowy dostępu i wniesienia sporu do rozstrzygnięcia przez Prezesa UKE.</p>
130.	Art. 30 ust. 7 i 8	KIGEiT	<p>(73.) Zwracamy się do o wyjaśnienie, co jest rozumiane pod pojęciem „wykonywanie remontu generalnego budynku”.</p> <p>(74.) KIGEiT zwraca się również o wykreślenie przesłanki uprawniającej do zaniechania wykonania instalacji telekomunikacyjnej, jeżeli jej koszt jest wyższy niż 20% kosztów remontu generalnego [art. 30 ust. 8 Ustawy szerokopasmowej]. Przepis ten jest niezrozumiały. Nie zostało określone, na jakim etapie i kto może zdecydować o tym, że wykonanie instalacji telekomunikacyjnej kosztuje więcej niż 20% kosztów remontu generalnego. Obawiamy się, że przepis ten będzie nadużywany.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Przepis art. 30 ust. 7 został doprecyzowany pod kątem tego, jakie prace budowlane będą musiały obejmować również wyposażenie budynku w instalację telekomunikacyjną. Natomiast ust. 8 w kwestionowanym brzmieniu został usunięty z projektu ustawy.</p>
131.	Art. 35a ust. 1 pkt 4	KIGEiT	<p>(75.) KIGEiT wnosi o modyfikację Projektu w zakresie art. 35a ust. 1 pkt 4 Ustawy szerokopasmowej. Wnosimy o ustalenie, że Prezes UKE wezwać do przedstawienia każdego właściciela budynku wielorodzinnego, a nie tylko właściciela co najmniej dziesięciu budynków wielorodzinnych. Wnosimy również o poszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do przedstawienia informacji o podmioty będące właścicielami lokali i budynków w ramach wspólnot mieszkaniowych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 67.</p>

132.	Art. 36a ust. 1 i ust. 3	KIGEiT	<p>(76.) Rozpoczynając wątek koordynacji robót budowlanych, KIGEiT podkreśla, że operatorzy sieci powinni przedstawiać informacje o planowanych robotach budowlanych automatycznie, a nie dopiero na wniosek. Informacje takie powinny być publikowane przez punkt informacyjny ds. telekomunikacji. Obawiamy się, że wnioskowy dostęp do informacji w znacznym stopniu ograniczy potencjalne korzyści wynikające z możliwości koordynacji robót budowlanych oraz powiększy koszty PT związane z dostępem do informacji o robotach budowlanych.</p> <p>(77.) Zwracamy się o wykreślenie kategorii uzasadnionych wniosków o koordynację robót budowlanych. Wydaje się, że dosłowne przeniesienie przepisów Dyrektywy na grunt polskich przepisów prawa nie oddaje celów Dyrektywy.</p> <p>(78.) Wnosimy, aby przesłanki uznania Wniosku za uzasadniony, były ustalone jako potencjalne przesłanki umożliwiające odmowę uwzględnienia wniosku. W tym kontekście zwracamy uwagę, że wobec przesłanek określonych w ust. 3, co do zasady żaden wniosek nie będzie uzasadniony. Na marginesie zwracamy uwagę, że w Projekcie art. 36a ma dwa ust. 3.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z projektu art. 36a ust. 1 usunięto zwrot „uzasadnionych”, ponadto przepis ten przeformułowano.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Koordynacja robót budowlanych jest obowiązkiem rozłącznym i niezależnym od obowiązku udostępniania informacji o planowanych robotach budowlanych (nie jest konieczne zasięgnięcie informacji o planowanych robotach przed ubieganiem się o koordynację robót).</p> <p>W zakresie przesłanek uwzględnienia wniosku, będą one siłą rzeczy rozpatrywane łącznie z przesłankami odmowy, o których mowa w ust. 5.</p>
133.	Art. 36a ust. 3 pkt 2 i 3	KIGEiT	<p>(79.) KIGEiT wnosi o wykreślenie z Projektu przesłanek zgodnie z którymi <i>poniesienie przez operatora sieci dodatkowych kosztów oraz utrudnienie kontroli nad robotami</i> mogą być przesłankami umożliwiającymi nieuwzględnienie wniosku o koordynację robót budowlanych.</p> <p>(80.) Naszym zdaniem każda koordynacja robót będzie się wiązała z kosztami oraz zmianą kontroli nad robotami. Chodzi o to, aby te dodatkowe koszty po stronie „operatora sieci” wykonującego roboty budowlane były niższe niż koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo dostarczające publiczne sieci łączności w przypadku wykonywania samodzielnie robót prowadzących do takiego samego efektu [w zakresie przygotowywania infrastruktury].</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przesłanki, o których mowa w uwadze, wynikają wprost z art. 5 ust. 2 lit. a i b Dyrektywy.</p>
134.	Art. 36a ust. 3 pkt 4 lit. a)	KIGEiT	<p>(81.) KIGEiT wnosi, aby wyłączyć stosowanie przesłanki, o której mowa w art. 36a ust. 3 pkt 4 lit. a Ustawy szerokopasmowej, tj. konieczności złożenia wniosku o koordynację robót budowlanych, w przypadku, gdy operator sieci przedstawił nieprawdziwe informacje dotyczące planowanych robót budowlanych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 120.</p>
135.	Art. 36b	KIGEiT	<p>(82.) W art. 36a ust. 2 Ustawy szerokopasmowej wprowadzone zostało odwołanie do</p>	<p>Uwaga niezasadna</p>

	ust. 2		art. 26 ust. 2 Ustawy szerokopasmowej. Zgodnie z tym przepisem, będzie można odmówić koordynacji robót, jeżeli koordynacja robót będzie miała wpływ na szeroko pojęte bezpieczeństwo [art. 26 ust. 1 Ustawy szerokopasmowej]. (83.) KIGEiT wnioskuje o wykreślenie z Projektu przedmiotowego odwołania. Proponujemy, aby przesłanki określone w art. 26 ust. 1 Ustawy szerokopasmowej wprowadzić jako przesłanki uzasadniające koordynację robót budowlanych. Naszym zdaniem tak skonstruowane przepisy będą jaśniejsze i prostsze w stosowaniu.	Art. 36a ust. 2 Megaustawy reguluje zakres koordynacji robót budowlanych. Ponadto, odesłanie do art. 26 ust. 1 było błędne, gdyż art. 26 reguluje kwestię prowadzenia działalności, a nie wykonywania robót budowlanych i ich koordynacji.
136.	Art. 36d ust. 1 pkt 2	KIGEiT	(84.) Izba zwraca się o modyfikację przesłanki wydania decyzji ws. koordynacji robót. W pkt 2 jest mowa o <i>potrzebie minimalizowania negatywnych skutków koordynacji robót budowlanych dla inwestycji wykonywanej przez operatora sieci</i> . Zwracamy się o wykreślenie końcowego fragmentu przesłanki: „w tym plan biznesowy operatora sieci”. Naszym zdaniem przesłanka konieczności uwzględnienia <i>planu biznesowego</i> jest bardzo subiektywna i może być nadużywana przez operatorów sieci.	Uwaga zasadna Konieczność uwzględnienia planu biznesowego została usunięta z katalogu kryteriów, którymi Prezes UKE będzie się kierował przy wydawaniu decyzji rozstrzygającej spór w zakresie koordynacji robót budowlanych.
137.	Art. 36d ust. 3	KIGEiT	(85.) KIGEiT zwraca się o wykreślenie z Projektu art. 36d ust. 3 Ustawy szerokopasmowej. Przepis ten zobowiązuje starostę do konsultowania decyzji o koordynowaniu robót z Prezesem URE oraz z Prezesem UTK. (86.) Naszym zdaniem prowadzenie konsultacji znacząco przedłuży postępowanie w sprawie, co może doprowadzić do faktycznego niestosowania przepisów o koordynacji robót budowlanych.	Uwaga niezasadna Prezes UKE nie jest organem specjalistycznym w zakresie robót budowlanych dotyczących infrastruktury innej niż infrastruktura telekomunikacyjna, stąd decyzja rozstrzygająca spór o koordynację robót budowlanych obejmujących infrastrukturę kolejową i infrastrukturę energetyczną (z punktu widzenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych są to najbardziej interesujące inwestycje, w ramach których można zrealizować własną sieć telekomunikacyjną) powinna być konsultowana z Prezesem UTK i Prezesem URE.
138.	Art. 36e	KIGEiT	(87.) KIGEiT zwraca się o wprowadzenie do Ustawy szerokopasmowej sankcji dla operatora sieci za nieudostępnienie informacji o robotach budowlanych w przypadku, gdy roboty budowlane zostaną przeprowadzone.	Uwaga niezasadna Patrz stanowisko do uwagi nr 120.
139.	Art. 36g	KIGEiT	(88.) Wnosimy o modyfikację delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia w art. 36g Projektu, w szczególności w zakresie ustalenia <i>rodzaju infrastruktury technicznej niepodlegającej obowiązkowi</i> koordynacji robót. Zwracamy uwagę, na znacznie węższy zakres możliwych wyłączeń w Dyrektywie, gdzie w art. 5 ust. 5 jest mowa o	Uwaga zasadna Upoważnienie z art. 36g ust. 2 zostało poprawione.

			możliwości wyłączenia tylko <i>krajowej infrastruktury krytycznej</i> .	
140.	Ustawa – Prawo budowlane Uwaga ogólna	KIGEiT	<p>(89.) W Projekcie brak niezwykle istotnych przepisów przejściowych, które nakładałyby obowiązek stosowania nowych przepisów do wybudowanej infrastruktury i wstrzymywałyby postępowania zmierzające do rozbiórek istniejących stacji bazowych wszczętych w oparciu o niekorzystną dla operatorów zmianę linii orzeczniczej.</p> <p>(90.) Proponujemy wprowadzić przepisy przejściowe mówiące o tym, że:</p> <p><i>„Do spraw dotyczących instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, w tym również niezakończonych w związku z wszczęciem postępowania w sprawie uchylecia, zmiany, stwierdzenia nieważności decyzji lub wznowienia postępowania, stosuje się przepisy ustawy nowelizującej.”</i></p> <p><i>„Do instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, których wykonywanie na obiekcie budowlanym rozpoczęło się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej na podstawie zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane oraz instalacji radiokomunikacyjnych i antenowych konstrukcji wsporczych, o wysokości nie wyższej niż 3 metry, których wykonywanie na obiekcie budowlanym, rozpoczęło się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej bez pozwolenia na budowę, o którym mowa w art. 28 ustawy – Prawo budowlane lub bez zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane, , nie stosuje się art. 48 – 52 ustawy – Prawo budowlane, jeśli wykonanie tych instalacji i konstrukcji zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U.), nie wymagało przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000.”</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z dotychczasowymi przepisami, co jest wielokrotnie podkreślane, stacje bazowe są wyłączone spod obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę. W tym zakresie dodanie definicji „antenowej konstrukcji wsporczej” i „instalacji radiokomunikacyjnej” ma na celu jedynie usunięcie, niezrozumiałych z punktu widzenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych i Ministerstwa, wątpliwości interpretacyjnych. W związku z tym przepis przejściowy, o którym mowa w uwadze, byłby błędny z prawnego punktu widzenia.</p>
141.	Art. 3 pkt 3b o 3c ustawy – Prawo budowlane	KIGEiT	<p>(91.) W art. 3 Proponujemy nadanie definicjom określonym proponowanych w ust. 3a-b poniżej wskazane brzmienie.</p> <p><i>„3b) instalacji radiokomunikacyjnej – należy przez to rozumieć instalację składającą się z anten i innych urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171 poz. 1800), osprzętu, szafy telekomunikacyjnej lub innych urządzeń, w tym zasilających w energię elektryczną (takich jak linia lub kabel energetyczny), w szczególności instalację radiokomunikacyjną, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r – Prawo ochrony środowiska (Dz.U....); instalacja radiokomunikacyjna albo jej część</i></p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 88.</p>

			<p><i>nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.</i></p> <p><i>3c) antenowej konstrukcji wsporczej – należy przez to rozumieć konstrukcje wsporcze, w tym wieże i maszty, instalowane na obiektach budowlanych służące do instalowania na nich instalacji radiokomunikacyjnych; antenowa konstrukcja wsporcza nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.”</i></p>	
142.	Art. 3 pkt 3d ustawy – Prawo budowlane	KIGEiT	<p>(92.) Wnoskujemy o usunięcie definicji pojęcia „szafy telekomunikacyjnej” – które jest zawarte w pojęciu instalacji radiokomunikacyjnej.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Definicja „szafy telekomunikacyjnej” została usunięta z projektu ustawy.</p>
143.	Art. 3 pkt 8a ustawy – Prawo budowlane	KIGEiT	<p>(93.) W art. 3 dodano punkt 8 a) wprowadzający pojęcie „instalowania”, które naszym zdaniem można usunąć. Jeśli jednak zostanie pozostawione to sugerujemy wykreślić, iż „instalowanie” obejmuje także „<i>nadbudowę, rozbudowę lub przebudowę obiektu budowlanego</i>” ponieważ ten fragment może prowadzić do mylnej interpretacji, że roboty budowlane wykonywane na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 15 Pb są de facto rozbudową lub przebudową obiektów budowlanych, na których instalacje radiokomunikacyjne i anteny wsporcze są montowane, co zgodnie z częścią aktualnego orzecznictwa sądów administracyjnych wymaga uzyskania pozwolenia na budowę.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Definicja pojęcia „instalowanie” została usunięta z projektu ustawy.</p>
144.	Art. 30 pkt 3a ustawy – Prawo budowlane	KIGEiT	<p>(94.) Proponujemy do art. 30 Prawa budowlanego (Pb) dodanie pkt 3a o następującej treści: <i>„3a) wykonywanie robót budowlanych stanowiących istotną zmianę, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, instalacji radiokomunikacyjnej, z wyjątkiem radiolinii, będącej urządzeniem, o którym mowa w pkt 3 lit. b”</i></p> <p>(95.) Zgodnie z art. 3 pkt 7 ustawy Prawo ochrony środowiska przez istotną zmianę to rozumie się taką zmianę sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowę, która może powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko. Pojęcie „istotna zmiana” jest pojęciem nieostrym i nie wiemy jak interpretować pojęcie „znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko”, co może być kłopotliwe w sytuacji, gdy zmiany w instalacjach często znacząco przekraczają pierwotne wartości natężenia PEM, chociaż nadal mieszczą się w dopuszczalnych normach. W związku z tym może dojść do rozbieżności w jego interpretacjach, co w konsekwencji może prowadzić do powstania niejednolitego orzecznictwa i problemów</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Art. 30 pkt 3a Prawa budowlanego został usunięty z projektu ustawy.</p>

			w stosowaniu tego przepisu. Sugerujemy wykreślenie tego punktu (3a) w całości – operatorzy w takim przypadku nadal są przecież związani maksymalną normą PEM jaką wyznacza rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów utrzymania tych poziomów.	
145.	Art. 30 ust. 3a pkt 2 lit. b) ustawy – Prawo budowlane	KIGEiT	(96.) W dodanym do art. 30 Pb punkcie 3a ppkt 2 lit b) o następującym brzmieniu: „ <i>b) lokalizację w sąsiedztwie instalacji miejsc dostępnych dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2.</i> ” Nie jest jasne co należy rozumieć pod pojęciem „lokalizację”. Czy chodzi o istniejącą zabudowę w otoczeniu instalacji? Należałoby to doprecyzować. Należy także dodać, że chodzi art. 124 ust. 2 w rozumieniu ustawy Prawo ochrony środowiska.	Uwaga nieaktualna Art. 30 ust. 3a pkt 2 lit. b Prawa budowlanego został usunięty z projektu ustawy.
146.	Art. 206 ust. 1 pkt 6 Pt	KIGEiT	(97.) Zwracamy uwagę, że w Projekcie nie ma nowego art. 22d Ustawy szerokopasmowej. W przedmiotowym przepisie zapewne chodzi o art. 25d Ustawy szerokopasmowej. (98.) Niemniej jednak wnosimy o analizę kierunków zaskarżenia wszystkich decyzji wydawanych przez Prezesa UKE. W niektórych przypadkach nie powinien to być Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ale sąd administracyjny.	Uwaga zasadna Odesłania w art. 206 Prawa telekomunikacyjnego zostały poprawione.
147.	Art. 209 Pt	KIGEiT	(99.) Rozpoczynając ten wątek, Izba zwraca się o dokładną analizę przepisów Projektu i wprowadzenie przepisów nakładających odpowiednie sankcje za niewywiązywanie się z postanowień przepisów prawa, w tym wprowadzonych w Projekcie. (100.) W tym miejscu wnosimy o przeniesienie postanowień dotyczących karania za nieprzestrzeganie Ustawy szerokopasmowej do Ustawy szerokopasmowej, o czym pisaliśmy już powyżej.	Uwaga niezasadna Art. 209 Prawa telekomunikacyjnego w obecnym brzmieniu sankcjonuje obowiązki określone w Megaustawie, a poza tym umieszczenie sankcji za nieprzestrzeganie obowiązków z Megaustawy w tym, podstawowym dla Prezesa UKE, przepisie karnym, jest właściwe z systemowego punktu widzenia.
148.		KIGEiT	(101.) KIGEiT zwraca się o implementację do polskiego porządku prawnego art. 8 ust. 3 Dyrektywy, zgodnie z którym budynki wyposażone w wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną mogły otrzymać odpowiednią „etykieta” lub Certyfikat, na wzór „Certyfikatu energetycznego” [„Świadectwo charakterystyki energetycznej budynku”]. Certyfikat taki będzie miał znaczną wartość dla osób zamierzających nabyć nieruchomość, w szczególności do celów mieszkaniowych. Posiadanie certyfikatu będzie promować inwestycje w nowoczesną infrastrukturę telekomunikacyjną wśród mieszkańców RP.	Uwaga niezasadna Etykieta „gotowy na szybki internet” została implementowana do polskiego porządku prawnego w § 63 ust. 1 pkt 27 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków.

149.	Uwaga ogólna	KIGEiT	<p>(102.) Mając na uwadze szeroki zakres nowelizacji przepisów dotyczących funkcjonowania rynku telekomunikacyjnego w Polsce, KIGEiT zwraca się o rozważenie wprowadzenia do Projektu postanowień w przedmiocie minimalizowania negatywnych skutków nadużyć telekomunikacyjnych.</p> <p>(103.) Wnosimy także o wprowadzenie do Pt kary nadużycia telekomunikacyjne, w tym za podmiananie numeracji połączeń telefonicznych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Nadużycia telekomunikacyjne wykraczają poza zakres przedmiotowy projektu ustawy. Ponadto, takie regulacje powinny być przedmiotem nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne i poddane w pierwszej kolejności precyzyjnej identyfikacji.</p>
150.	Art. 10 ust. 2	KIGEiT	<p>(104.) Zwracamy uwagę na nieprawidłowe językowo postanowienia art. 10 ust. 2 Projektu. W kształcie zaproponowanym w Projekcie są one niewykonalne.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Przepis art. 10 otrzymał nowe brzmienie (obecnie art. 13).</p>
151.	Uwaga ogólna	Związek Województw RP (województwo podlaskie)	<p><u>Opinia woj. podlaskiego</u></p> <p>nawiązując do przesłanych w trybie konsultacji publicznych dokumentów związanych z projektem ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu usług i sieci telekomunikacyjnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Województwo Podlaskie, Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego w Białymstoku, opiniuje pozytywnie przygotowane nowelizacje aktów prawnych.</p> <p>Jednocześnie zwracamy uwagę na wciąż istniejące bariery w procesie rozwoju sieci szerokopasmowych. Z uwagi na fakt, iż dotychczas wprowadzane zmiany w ustawie o drogach publicznych zmniejszające bariery budowy sieci szybkiego Internetu w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Ustanowienia zasad udostępniania w trybie decyzji administracyjnych kanałów technologicznych z określeniem opłat za dostęp do nich, ▪ Zabezpieczenia operatorów i przedsiębiorców telekomunikacyjnych przed ponoszeniem kosztów przebudowy telekomunikacyjnej infrastruktury liniowej w okresie pierwszych 4 lat eksploatacji z powodów wynikających z remontów, modernizacji i przebudów dróg, ▪ Umożliwienia wystąpienia z wnioskiem i uzyskania decyzji zmniejszającej wysokość opłat w przypadku ustanowienia przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego niższych stawek za umieszczenie urządzeń w pasach drogowych, <p>nie eliminuje w naszej ocenie głównej bariery ograniczającej inwestycje telekomunikacyjne w postaci uznaniowej wysokości stawek opłat drogowych, które są</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Uwaga wykracza poza kwestie regulowane w projekcie ustawy.</p>

			<p>przyjmowane przez jednostki samorządu terytorialnego od kilku, kilkunastu złotych do wartości maksymalnej określonej w ustawie o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. w wysokości 200 zł.</p> <p>Pozostawienie bez zmian takiego stanu prawnego w dalszym ciągu stanowić będzie barierę inwestycyjną ze względu na wysokie koszty utrzymania sieci w okresie eksploatacji lub ich niepewność ze względu na możliwość zwiększenia stawek przez zarządców dróg.</p> <p>Powyższy temat traktujemy jako bardzo ważny dla rozwoju sieci szybkiego Interentu w Polsce i postulujemy na ustawowe wprowadzenie jednakowych w skali kraju opłat drogowych w sposób podobny do obowiązującego w przypadku dróg krajowych, których zarządcą jest Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad.</p>	
152.	Uwaga ogólna	PSM Winogrody	<p>Wyznaczenie 7-dniowego okresu na konsultacje oznacza <i>de facto</i> poważne ograniczenie dyskusji publicznej, w szczególności ogranicza zainteresowanych w zakresie możliwości odniesienia się w sposób rzeczowy i wszechstronny do całości zaproponowanych zmian legislacyjnych. W związku z powyższym PSM Winogrody odnosi się tylko do niektórych aspektów proponowanych zmian, opisanych w punkcie II niniejszego pisma, pomimo posiadania istotnych i rzeczowych zastrzeżeń do szeregu innych projektowanych zmian.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Konsultacje publiczne projektu ustawy są w pełni zgodne z Regulaminem pracy Rady Ministrów.</p>
153.	Art. 30 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1a u.w.r.u. s.t.	PSM Winogrody	<p>Projektowane zapisy art. 30 ust. 1 pkt 3 oraz art. 30 ust. 1a tzw. Megaustawy są niezgodne art. 9 ust. 1 – 5 implementowanej Dyrektywy 2014/61/UE</p> <p>Zgodnie z art. 9 ust. 5 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (dalej określanej w skrócie jako „Dyrektywa 2014/61/UE”): „<i>W przypadku braku dostępnej infrastruktury wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich łączy państwa członkowskie zapewniają, aby każdy dostawca publicznych sieci łączności miał prawo do zakończenia swojej sieci w lokalu abonenta pod warunkiem zgody abonenta i pod warunkiem zminimalizowania wpływu na własność prywatną osób trzecich.</i>” Podkreślić należy, że ww. ust. 5 jest uzupełnieniem oraz spójną i logiczną konsekwencją przepisów ust. 1 – 5 art. 9 te samej Dyrektywy, zmierzającej do zminimalizowania ingerencji w prawa osób trzecich (por. ust. 5 <i>in fine</i> oraz ust. 1: zasada prawa budowy sieci w budynku jedynie „do punktu dostępu” i korzystania z istniejącej szybkiej sieci wewnątrzbudynkowej).</p> <p>W projekcie zmian do ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Warunek z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b Megaustawy jest w pełni zgodny z art. 1 ust. 3 Dyrektywy, który pozwala państwu członkowskiemu na stosowanie środków idących dalej niż te określone w Dyrektywie. Warunek z pkt 3 lit. b został wprowadzony w celu przeciwdziałania nieuzasadnionym odmowom dostępu do nieruchomości przez właścicieli (...), którzy jednocześnie prowadzą działalność telekomunikacyjną i odmawiając dostępu do nieruchomości oraz oferując dyskryminacyjne i nieproporcjonalne warunki dostępu telekomunikacyjnego, zachowują pozycję monopolisty. Ponadto, przesłanka z art. 30 ust. 1a będzie przedmiotem badania w ramach postępowania przed Prezesem UKE, który wydając decyzję będzie stwierdzał, czy oferowane warunki dostępu nie są dyskryminujące i pozwalają na</p>

		<p>telekomunikacyjnych (dalej określanej w skrócie jako „Megaustawa”) zamieszczono następujące projekty przepisów, które już <i>prima facie</i> są niezgodne z ww. Dyrektywą, a przy tym formułują dodatkowe szerokie przesłanki, wykraczające poza tekst i intencję Dyrektywy 2014/61/UE:</p> <p>Projekt przepisu art. 30 ust. 1 pkt 3 Megaustawy reguluje ww. kwestię w ten sposób, że polega na: <u>„umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:</u></p> <p>a) <i>nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s,</i></p> <p><i>lub</i></p> <p>b) <u><i>istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego</i>”.</u></p> <p>Art. 30 ust. 1a <u>„Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, uważa się za spełniony, w szczególności, gdy właściciel instalacji odmawia dostępu lub oferowane warunki dostępu są dyskryminujące, rażąco wygórowane lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych, bądź też przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku.”</u></p> <p>Ministerstwo Cyfryzacji uzasadnia ww. zmiany w następujący sposób:</p> <p><i>„W art. 30 ust. 1 pkt 3 doprecyzowano, że umożliwienie wybudowania własnej instalacji telekomunikacyjnej budynku jest obowiązkiem nie tylko, gdy taka instalacja nie istnieje, ale również gdy istniejąca instalacja nie jest dostępna dla wnioskodawcy lub nie spełnia jego potrzeb (przykładowo istniejąca instalacja telekomunikacyjna zapewniająca możliwość realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej może nie spełniać potrzeb wnioskodawcy, który chce wybudować sieć w technologii FTTH)”.</i></p> <p><i>„W ust. 1a określono sytuacje, w których instalację telekomunikacyjną budynku uważa się za niedostępną dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, co ułatwi stosowanie przesłanki dostępu do budynku, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 3.”</i></p> <p>Z przywołanego przepisu art. 9 ust. 5 Dyrektywy 2014/61/UE wynika wprost, że</p>	<p>oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych jakościowo i finansowo usług.</p>
--	--	--	---

			<p>państwa członkowskie mogą nałożyć obowiązek umożliwienia wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku <u>tylko wówczas, jeżeli w budynku nie ma dostępnej infrastruktury wewnątrzbudynkowej przystosowanej do szybkich łączy i to pod warunkiem zminimalizowana ingerencji w prawa osób trzecich</u>. Sens i cel tego przepisu Dyrektywy 2014/61/UE jest jednoznaczny, podobnie jak pozostałych przepisów art. 9 ust. 1-5 („Dostęp do wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej”).</p> <p>W związku z powyższym radykalne poszerzenie katalogu sytuacji, w których taka ingerencja państwa może nastąpić, jak to ma miejsce w projekcie zapisów art. 30 ust. 1 pkt 3 oraz art. 30 ust. 1a Megaustawy, jest nieuzasadnione i stoi w wyraźnej sprzeczności z tekstem i intencją art. 9 Dyrektywy 2014/61/UE.</p> <p>Przykładowo PSM Winogrady posiada instalację telekomunikacyjną w technologii <u>FTTB - Gigabit Ethernet</u>, zapewniającą bardzo wysoką prędkość dostępu do Internetu (1000 / 1000 Mb /s), która przekracza wielokrotnie standardy, jakie mają obowiązywać w 2020 roku (30 Mb /s lub 100 Mb /s), a pomimo tego INEA S.A. zamierza wybudować drugą sieć w technologii <u>FTTH</u>. W takiej sytuacji Dyrektywa 2014/61/UE, jak i wszelkie oficjalne wytyczne i programy dotyczące rozwoju sieci szerokopasmowych (zalecające unikać niepotrzebnego dublowania sieci szerokopasmowych – bez względu na rodzaj użytej technologii), nie pozwalają na budowę drugiej sieci¹.</p> <p>W ocenie PSM Winogrady zatem wykreśleniu powinien podlegać projektowany art. 30 ust. 1 pkt 3b oraz art. 30 ust. 1a Megaustawy. <u>Art. 30 ust. 1 pkt 3a Megaustawy powinien natomiast otrzymać brzmienie zgodne z Dyrektywą 2014/61/UE, która ma zostać implementowana:</u> „nie istnieje dostępna instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s”</p>	
154.	Art. 139 ust. 1 Pt	PSM Winograd	Projektowane zapisy art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne	Uwaga niezasadna

¹ Por. m.in. „Narodowy Plan Szerokopasmowy” ze stycznia 2014 r – Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji; „Program Operacyjny Polska Cyfrowa na lata 2014 – 2020”, Wersja zaakceptowana decyzją Komisji Europejskiej z dnia 5 grudnia 2014 r. – Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji – s. 15-16; „Wytyczne w sprawie zapewnienia dostępu hurtowego do dostępnych sieci telekomunikacyjnych zrealizowanych w ramach I osi POPC” z czerwca 2015 r. – Prezesa Urzędu Komunikacji Elektrycznej – m. in. Część I – Specyfikacja techniczna, rozdział II „Wymagania jakościowe dla usług w Sieci POC”, s. 13; rozdział V „Topologie sieci POPC” pkt 2, s. 20; oraz Część III – Rekomendacje dla Sieci POPC, rozdział II – „Architektura Sieci POPC”, s. 54; „Wytyczne UE w sprawie stosowania reguł pomocy państwa w odniesieniu do szybkiej budowy / rozbudowy sieci szerokopasmowych” (publ. Dz. U. UE 2013/C/25/01) – komunikat Komisji Europejskiej – pkt 55- 58, pkt 78 lit. f), pkt 82 – 83, a także istotne przypisy 35, 65, 70, 83, 126.

	y	<p>Podobnie za niezgodny z prawem wspólnotowym należy uznać projekt zmiany art. 139 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (dalej w skrócie określana jako „PT”).</p> <p>Zgodnie z art. 12 Dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), zwanej dalej skrócie jako „Dyrektywa Ramowa” („<i>Art. 12 Kolokacja oraz współużytkowanie elementów sieci i urządzeń towarzyszących przez podmioty udostępniające sieci łączności elektronicznej</i>”):</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <i>W przypadku gdy na podstawie przepisów prawa krajowego przedsiębiorstwo udostępniające sieci łączności elektronicznej ma prawo instalowania urządzeń na, nad lub pod własnością publiczną lub prywatną, lub jeżeli może ono korzystać z procedury wywłaszczenia lub z użytkowania nieruchomości, krajowe organy regulacyjne, uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności, mogą narzucić współużytkowanie tych urządzeń lub tej nieruchomości, w tym budynków, wejść do budynków, okablowania budynków, masztów, anten, wież i innych konstrukcji nośnych, kanałów, przewodów, studzienek, szafek.</i> 2. <i>Państwa członkowskie mogą wymagać, aby posiadacze praw, o których mowa w ust. 1, współużytkowali urządzenia lub nieruchomości (łącznie z fizyczną kolokacją), lub podjęli środki ułatwiające koordynację robót publicznych w celu ochrony środowiska, zdrowia publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub w celu realizacji założeń planowania przestrzennego i wyłącznie po upływie odpowiedniego terminu wyznaczonego na przeprowadzenie konsultacji społecznych, podczas których wszystkie zainteresowane strony mogą przedstawić swoje stanowisko. Takie współużytkowanie lub działania koordynacyjne mogą wiązać się z ustanowieniem zasad dotyczących podziału kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości.</i> 3. <i>Państwa członkowskie gwarantują, że organy krajowe, po odpowiednim okresie konsultacji publicznych, w czasie którego wszystkim zainteresowanym stronom daje się możliwość przedstawienia swoich stanowisk, są również uprawnione do nałożenia obowiązku związanego z udostępnianiem okablowania wewnątrz budynków lub okablowania na odcinku do pierwszego punktu koncentracji lub dystrybucji, jeżeli znajduje się on poza budynkiem, na posiadacza praw, o których mowa w ust. 1, lub na właściciela takiego okablowania, jeżeli jest to uzasadnione na tej podstawie, że powielanie takiej infrastruktury byłoby niewydajne ekonomicznie lub fizycznie niewykonalne. Tego typu ustalenia</i> 	<p>W opinii Ministerstwa, przepis art. 139 Prawa telekomunikacyjnego został sformułowany z najwyższą możliwą precyzją. Mając na uwadze dynamiczny rozwój technologii, szczególnie określenie elementów infrastruktury telekomunikacyjnej podlegających udostępnieniu bezpośrednio w przepisie art. 139 powodowałoby konieczność każdorazowej nowelizacji tego przepisu. Z tego też względu definicja „infrastruktury telekomunikacyjnej” zawarta w art. 2 pkt 8 wymienia przykładowy katalog elementów infrastruktury <u>wykorzystywanych do zapewnienia telekomunikacji</u>.</p> <p>Ponadto, Minister Spraw Zagranicznych nie zgłosił zastrzeżeń co do zgodności regulacji art. 139 z prawem wspólnotowym.</p>
--	---	---	---

		<p><i>dotyczące współużytkowania lub koordynacji mogą obejmować przepisy dotyczące rozkładania kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości dostosowane w razie potrzeby do stopnia ryzyka.</i></p> <p>4. <i>Państwa członkowskie zapewniają, że właściwe organy krajowe mogą zwracać się do przedsiębiorstw o dostarczanie koniecznych informacji umożliwiających tym organom wraz z krajowymi organami regulacyjnymi ustanowienie szczegółowego wykazu rodzaju, dostępności i lokalizacji urządzeń, o których mowa w ust. 1, oraz udostępnienia go zainteresowanym stronom.</i></p> <p>5. <i>Środki podjęte przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z niniejszym artykułem są obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne. W razie potrzeby realizację tych środków koordynują organy lokalne.”</i></p> <p>Z przywołanego zapisu art. 12 Dyrektywy Ramowej wynika, że <u>państwa członkowskie mogą nałożyć obowiązek współkorzystania z katalogu rzeczy ściśle określonych w art. 12 ust. 1 Dyrektywy Ramowej</u>, tj. nieruchomości, w tym budynków, oraz do urządzeń, które określono jako „urządzenia towarzyszące” (przykładowo wymienione), <u>po spełnieniu ściśle określonych przesłanek – w art. 12 ust. 2 Dyrektywy Ramowej</u>. Z przepisu art. 12 ust. 3 Dyrektywy Ramowej wynika z kolei, że państwa członkowskie mają również <u>prawo nałożenia obowiązku związanego z udostępnianiem okablowania wewnątrz budynków lub okablowania na odcinku do pierwszego punktu koncentracji lub dystrybucji, jeżeli znajduje się on poza budynkiem, jeżeli powielanie takiej infrastruktury byłoby niewydajne ekonomicznie lub fizycznie niewykonalne</u>. Należy zwrócić uwagę, że Dyrektywa Ramowa precyzyjnie wskazuje, <u>jaki fragment sieci podlega ewentualnemu udostępnianiu</u>.</p> <p>Za nieuzasadnione należy uznać poszerzenie zarówno katalogu rzeczy podlegających przymusowemu udostępnieniu (katalog praktycznie nieograniczony), jak i poszerzenie oraz niejasne formułowanie przesłanek, kiedy to udostępnienie może nastąpić. Zgodnie bowiem z projektem przepisu art. 139 ust. 1 PT:</p> <p><i>„1. <u>Przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany umożliwić innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, podmiotom, o których mowa w art. 4, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej i nieruchomości, w tym do budynku, polegający na:</u></i></p> <p>1) <i>współkorzystaniu z nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym zapewnienia określonych elementów tej infrastruktury, kolokacji, umożliwienia</i></p>	
--	--	--	--

			<p><i>zakładania, eksploatacji, nadzoru i konserwacji urządzeń telekomunikacyjnych, przyłączy telekomunikacyjnych, instalacji telekomunikacyjnej budynku i innych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, jeżeli:</i></p> <p>a) <i>wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia publicznego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego,</i></p> <p>b) <i>przedsiębiorca telekomunikacyjny na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo umieszczenia tej infrastruktury telekomunikacyjnej na, nad lub pod nieruchomością;</i></p> <p>2) <i>współkorzystaniu z kabli telekomunikacyjnych w budynku, aż do zlokalizowanego w lub poza budynkiem punktu ich połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, w tym udostępnienia całości lub części kabla, w szczególności włókna światłowodowego, jeżeli:</i></p> <p>a) <i>powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe,</i></p> <p>b) <i>przedsiębiorca telekomunikacyjny jest właścicielem tej infrastruktury telekomunikacyjnej lub na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo jej umieszczenia na, nad lub pod nieruchomością;</i></p> <p>3) <i>dostęp do instalacji telekomunikacyjnej budynku i punktu jej połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe, a wniosek o dostęp jest składany w celu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.”.</i></p> <p>Uwzględniając powyższe za nieuzasadnione należy uznać w szczególności użycie terminu „infrastruktura telekomunikacyjna” w projekcie art. 139 ust. 1 PT, w znaczeniu zdefiniowanym w art. 2 ust. 8 PT, który to termin ma <u>znacznie szerszy zakres zastosowania niż podlegające udostępnieniu „urządzenia towarzyszące” w Dyrektywie Ramowej.</u> Podobnie za nieuzasadnione należy uznać wprowadzenie obowiązku „zapewnienia określonych elementów tej infrastruktury” (projekt art. 139 ust. 1 pkt 1 PT). W proponowanych zmianach art. 139 PT należałoby jednoznacznie wskazać, <u>jakie fragmenty sieci podlegają udostępnieniu, zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego oraz zasadami konstytucyjnymi.</u> Za niejasne należy uznać zapisy projektu art. 139 ust. 1 pkt 1a oraz pkt 1b – z proponowanych przepisów <u>nie wynika jednoznacznie, czy warunki określone w art. 139 ust. 1 pkt 1a i pkt 1b muszą być spełnione łącznie.</u> Podobny problem występuje w projektowanych przepisach art. 139</p>	
--	--	--	--	--

			<p>ust. 1 pkt 2a i pkt 2b PT.</p> <p>PSM Winogrady wskazuje na <u>konieczność precyzyjnego sformułowania art. 139 PT, czego wymagają precyzyjne regulacje prawa wspólnotowego oraz zasady konstytucyjne dotyczące ingerencji we własność prywatną i działalność gospodarczą</u>. Przykładowo już dotychczasowe przepisy art. 139 PT (a jeszcze bardziej projektowane), które są niejasne i niezgodne z art. 12 Dyrektywy Ramowej (zarówno na poziomie brzmienia przepisów, jak i praktyki ich stosowania), stanowiły „podstawę prawną”, na podstawie której Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydawał decyzje korzystne dla INEA S.A., między innymi została wydana decyzja o przedłużeniu umów łączących PSM Winogrady z INEA S.A. (z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt DRI-ZWZ-6171-8/14), której <u>umożliwia INEA S.A. współkorzystanie i dostęp do całej sieci PSM Winogrady</u>.</p>	
155.	Uwaga ogólna	PSM Winogrady	<p>Podsumowanie</p> <p>W ocenie PSM Winogrady projektowane zmiany powinny być procedowane w zwykłym trybie (w tym umożliwiającym szersze konsultacje), ponieważ pośpieszne przyjęcie błędnych rozwiązań nie znajduje uzasadnienia w okazjonalnych wydarzeniach (jak <i>Światowe Dni Młodzieży 2016</i>, na które zresztą projektowane zmiany nie będą miały praktycznego wpływu).</p> <p>PSM Winogrady stoi na stanowisku, że w opracowanie zmian powinno włączyć się urzędników ministerstwa lub inne osoby posiadające różnorodne doświadczenia w branży telekomunikacyjnej, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> – tj. zarówno ze strony dużych operatorów telekomunikacyjnych (takim doświadczeniem mogą wykazać się urzędnicy ministerstwa²); – jak i ze strony podmiotów, w których prawa własności najczęściej się ingeruje, albowiem najważniejsze kwestie dotyczące minimalizowania wpływu przepisów na prawa osób trzecich, uwzględnienia w pełni zasady proporcjonalności czy uzasadnienia konieczności ingerencji publicznoprawnej, dotyczą tych właśnie podmiotów. W formułowaniu tego rodzaju zmian powinno się więc umożliwić bardziej aktywny udział osób posiadających niezbędne doświadczenia również z tej strony i tym samym większą 	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowiska do uwag nr 152-154.</p>

² Minister Anna Streżyńska – były Prezes UKE, była Przewodnicząca Rady Nadzorczej a następnie Prezes Wielkopolskiej Sieci Szerokopasmowej (główny udziałowiec INEA S.A.); Podsekretarz stanu Piotr Woźny – były udziałowiec INEA S.A., były członek Rady Nadzorczej INEA S.A. i Wielkopolskiej Sieci Szerokopasmowej (główny udziałowiec INEA S.A.), były partner kancelarii GWW Woźny i Partnerzy (kancelarii reprezentującej INEA S.A. w sporach z PSM Winogrady).

			<p>wrażliwość na zasady konstytucyjne w tym zakresie.</p> <p>W ocenie PSM Winogrady projektowane zmiany przepisów opisanych wyżej w punkcie II nin. pisma są niezgodne z prawem wspólnotowym oraz niezasadne, w tym także w zakresie zachowania zasady proporcjonalności oraz istnienia konieczności ingerencji publicznoprawnej w podstawowe prawa i wolności (tj. prawo własności prywatnej i wolność prowadzenia działalności gospodarczej). Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, gdy projektowane przepisy znacznie i wyraźnie wykraczają poza zakres ingerencji, która została dopuszczona przez prawo wspólnotowe (por. ww. przepisy implementowanej Dyrektywy 2014/61/UE oraz Dyrektywy Ramowej), co uzasadnienie projektu zmian całkowicie pomija. Jest to tym bardziej niezrozumiałe w obliczu funkcjonowania zasady pierwszeństwa prawa wspólnotowego (przed prawem krajowym) oraz zasady bezpośredniego skutku prawa wspólnotowego (w tym dyrektyw) oraz wyraźnych konstytucyjnych przesłanek warunkujących ingerencję w podstawowe prawa i wolności, zwłaszcza we własność prywatną. Podobnie uzasadnienie projektu ustawy pomija kwestie związane z poszerzaniem zakresu ingerencji we wrażliwą sferę ochrony praw konstytucyjnych (art. 22 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) – a jednocześnie poszerza zakres ingerencji w oparciu o nowe nieznane prawu wspólnotowemu przesłanki związane raczej z interesem prywatnym i wygodą przedsiębiorcy a nie z interesem publicznym (jak np. całkowicie niedookreślone różnice technologiczne i in. niedookreślone przesłanki z art. 30 ust. 1a Megaustawy).</p>	
156.	Art. 2 ust. 1 pkt 7 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>1. Dodanie art. 2 ust. 1 pkt 7 [art. 1 pkt 2) lit. b) Projektu]. W nowej definicji operatora sieci brakuje nam jednoznacznego wskazania, że obejmuje na również jednostki samorządu terytorialnego. Postulujemy o takie wskazanie wprost, gdyż z doświadczenia obawiamy się, iż jednostki te potencjalnie mogłyby odmawiać dostępu wskazując, że nie są one ani przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi ani podmiotami wykonującymi zadania z zakresu użyteczności publicznej, przez co w ogóle nie podlegają stosownym zapisom Ustawy szerokopasmowej. Kwestia ta ma fundamentalne znaczenie dla stosowania całej regulacji, albowiem Projekt we wszystkich swoich przepisach bazuje właśnie na definicji operatora sieci. Wobec powyższego nie może ona budzić najmniejszych wątpliwości, zwłaszcza jeżeli chodzi o jednostki samorządu terytorialnego (które niewątpliwie będą stanowiły znaczącą grupę operatorów sieci w rozumieniu nowych zapisów Ustawy szerokopasmowej).</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Definicja „operatora sieci” została uzupełniona o jednostki samorządu terytorialnego.</p>
157.	Art. 2	PIKE	<p>2. Dodanie art. 2 ust. 1 pkt 8 [art. 1 pkt 2) lit. b) Projektu].</p>	<p>Uwaga niezasadna</p>

ust. 1 pkt 8 u.w.r.u. s.t.	<p>Sygnalizujemy, że jakkolwiek zaproponowana definicja „punktu styku” jest niemal tożsama z definicją „punktu dostępu” zawartą w Dyrektywie kosztowej – to nie odpowiada ona warunkom polskiego porządku prawnego. W szczególności wskazujemy, że tak skonstruowana definicja:</p> <p>a) powoduje wątpliwości odnośnie jej relacji z definicją „przełącznicy kablowej”, zawarte w art. 2 pkt 8a Prawa telekomunikacyjnego (dalej: PT), zgodnie z którą przełącznicą kablową jest „punkt połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną”;</p> <p>b) powoduje wątpliwości odnośnie jej relacji z przewidzianą w PT definicją „instalacji telekomunikacyjnej budynku” (art. 2 pkt 8a PT) oraz „przyłącza telekomunikacyjnego” (art. 2 pkt 27b PT). Instalacja telekomunikacyjna budynku ograniczona jest co do zasady do budynku, podczas gdy przyłącze kończy się w budynku. Wprowadzenie definicji punktu styku, który może być rozumiany jako redefiniujący te dwa pojęcia rodzi wątpliwości choćby z punktu widzenia kwalifikacji tych dwóch rodzajów elementów sieci telekomunikacyjnej na gruncie ustawy Prawo budowlane i obowiązków uzyskiwania zgody budowlanej. Powoduje tym samym pytanie o zasadność nakładania obowiązku dostępu do punktu styku na podmioty opisane w art. 30 Ustawy szerokopasmowej – albowiem właściciel nieruchomości opisany w ust. 1 albo instalacji o której mowa w ust. 3 nie zawsze musi być jednocześnie właścicielem punktu styku;</p> <p>c) oparta na skonstruowaniu punktu styku jako „miejsca” raczej odpowiada definicji „kolokacji” z PT (art. 2 pkt 15: kolokacja - udostępnianie fizycznej przestrzeni lub urządzeń technicznych w celu umieszczenia i podłączenia niezbędnego sprzętu operatora podłączającego swoją sieć do sieci innego operatora lub korzystającego z dostępu do lokalnej pętli abonenckiej) niż punktowi styku. Tym samym powstaje wątpliwości odnośnie choćby kwalifikacji takiego elementu z punktu widzenia zapisów ustawy Prawo budowlane i wynikających z niej obowiązków uzyskiwania zgody budowlanej;</p> <p>d) prowadzi do wniosku jakoby punkt styku mógł się znaleźć tylko i wyłącznie w obrębie nieruchomości zabudowanych (odniesienie do budynku – wewnątrz lub na zewnątrz). Jest to oczywiście niezgodne z praktyką, w której punkty styku pojawiają się również na niezabudowanych nieruchomościach gruntowych;</p> <p>e) jest niezgodna z definicjami „punktu styku” zawartymi w rozporządzeniach do Ustawy szerokopasmowej, w szczególności Rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych</p>	Definicja punktu styku została wprowadzona na użytek art. 30 Megaustawy, regulującego zasady dostępu do nieruchomości, oraz w celu implementacji art. 9 ust. 1 Dyrektywy.
-------------------------------------	---	---

			<p>Dz.U.2014.276, Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie zakresu oferty ramowej o dostępie telekomunikacyjnym Dz.U.2008.138.866, Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej w sprawie szczegółowych warunków wykonywania działalności telekomunikacyjnej Dz.U.2015.1669, Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych wymagań dla zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego Dz.U.2008.145</p> <p>oraz – w szczególności – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie Dz.U.2002.75.690,</p> <p>które wymaga by punkt styku umieszczony był wewnątrz budynku. Wszystkie te rozporządzenia będą wymagały zmiany a jej konsekwencje nie zostały uwzględnione w OSR;</p> <p>f) wobec uwag wskazanych pod lit. a)-e) poddajemy pod rozważenie odpowiednie przystosowanie definicji punktu styku do warunków polskiego porządku prawnego. Wskazujemy, że nie pozostanie to w sprzeczności z założeniami Dyrektywy kosztowej, która przecież w art. 1 ust. 3 stanowi, że „Państwa członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzać środki zgodne z przepisami Unii, które idą dalej niż wymogi minimalne określone w niniejszej dyrektywie, aby skuteczniej osiągnąć cel, o którym mowa w ust. 1”. W szczególności rozważenia wymaga w ogóle zasadność posługiwania się w Projekcie pojęciem punktu styku. Konieczne jest rozważenie, czy analogicznego efektu nie da się uzyskać przy użyciu pojęć już zdefiniowanych w PT. Jeśli zaś Projektodawcy staną na stanowisku, że definicja punktu styku jest konieczna, to powinna ona raczej odwoływać się do pojęć: (1) instalacji telekomunikacyjnej budynku i (2) przyłącza telekomunikacyjnego – przy uwzględnieniu wynikającej z 2 pkt 8a PT relacji pomiędzy przełącznicą kablową i odpowiadającym jej urządzeniem w sieci radiowej a instalacją telekomunikacyjną budynku – nie zaś przez odwołanie się do trudnej do zastosowania w praktyce definicji (publicznej) sieci telekomunikacyjnej.</p>	
158.	Art. 2 ust. 1 pkt 9 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>3. Dodanie art. 2 ust. 1 pkt 9 [art. 1 pkt 2 lit. b) Projektu].</p> <p>Projektowany przepis wprowadzać ma definicję „generalnego remontu budynku” rozumianego, jako „roboty budowlane w budynku obejmujące istotne zmiany całej lub znacznej części infrastruktury technicznej i wymagające pozwolenia na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 (...) Prawo budowlane.” Zgodnie natomiast z art. 29 ust. 2 pkt 1) Prawa budowlanego: „Pozwolenia na budowę nie wymaga wykonywanie robót budowlanych polegających na: remoncie obiektów budowlanych” (może jednak wymagać zgłoszenia). Oznacza to, że w świetle Prawa budowlanego pojęcie remontu zawiera się w pojęciu robót budowlanych, a nie na odwrót. Wobec powyższego za niefortunne uznać należy propozycję użycia w Ustawie</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Definicję „generalnego remontu budynku” usunięto z projektu ustawy, jednocześnie implementując definicję generalnego remontu z uwzględnieniem uwarunkowań Prawa budowlanego bezpośrednio w art. 30 ust. 7 Megaustawy.</p>

			<p>szerokopasmowej pojęcia „generalnego remontu budynku” i definiowanie go jako robót budowlanych, albowiem będzie to skutkowało tym, że roboty budowlane mogą nie być remontem budynku (tylko np. przebudową), a jednocześnie być generalnym remontem budynku. Mając na uwadze wszystko powyższe proponujemy rezygnację z posługiwania się pojęciem „generalny remont budynku”, albowiem wdrożenie Dyrektywy kosztowej nie musi polegać na wiernym skopiowaniu wszystkich jej przepisów. W celu właściwej jej implementacji wręcz właściwszym byłoby bezpośrednie wskazanie w art. 30 ust. 7 Ustawy szerokopasmowej, że: „(...) właściciel obowiązany jest wyposażyć budynek w taką instalację w przypadku wykonywania robót budowlanych w budynku, obejmujących istotne zmiany całej lub znacznej części infrastruktury technicznej i wymagających pozwolenia na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, pod rygorem wniesienia do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane albo odmowy wydania pozwolenia na budowę dotyczących tych robót budowlanych.”</p>	
159.	Art. 18 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>4. Zmiana art. 18 [art. 1 pkt 5) Projektu].</p> <p>a) Proponowane brzmienie nasuwa wątpliwość czy określenie przez Prezesa UKE warunków dostępu zgodnie z art. 18 ust. 2 Ustawy szerokopasmowej dotyczyć ma tylko nowo określanych warunków dostępu, czy też warunków dostępu już obowiązujących pomiędzy konkretnymi stronami w momencie wejścia w życie tego przepisu.</p> <p>b) Wskazujemy, że obecnie proponowane ukształtowanie przepisu może powodować istotną wątpliwość co do tego, jaka jest relacja pomiędzy art. 18 ust. 6 (obowiązek stosowania warunków dostępu określonych przez Prezesa UKE z mocy art. 18 ust. a warunkami dostępu obowiązującymi przedsiębiorcę z mocy art. 139 PT. Poddajemy pod rozwagę wyraźne rozgraniczenie kiedy dokładnie które warunki dostępu (które przepisy) mają zastosowanie – uwagę tę podnosimy również w dalszej części stanowiska w odniesieniu do pozostałych warunków dostępu.</p> <p>c) Wskazujemy, że proponowany obowiązek publikowania warunków dostępu na stronie internetowej (art. 18 ust. 7) nie wyjaśnia czy dotyczy on tylko obowiązków nałożonych przez Prezesa UKE, czy też ogólnie oferowanych warunków, nawet jeżeli nie były nakładane czy też oceniane w trybie przewidzianym w powoływanym przepisie przez Prezesa UKE.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Doprecyzowano, że obowiązek zamieszczania na swojej stronie internetowej ramowych warunków dostępu dotyczy operatorów sieci, którym wydano decyzję.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna.</p> <p>Warunki dostępu, o których mowa w art. 18 Megaustawy, będą miały zastosowanie w stosunku do umów zawartych przez operatora sieci, któremu wydano decyzję ustalającą warunki tego dostępu, przy czym z brzmienia przepisu art. 18 ust. 6 wynika obowiązek zawierania umów na warunkach nie gorszych niż określone w decyzji, tj. również zmiany umów.</p> <p>W zakresie stosowania warunków dostępu z art. 18 i dostępu, o którym mowa w art. 139 Prawa telekomunikacyjnego – patrz stanowisko do uwagi nr 37.</p>
160.	Art. 19 u.w.r.u.	PIKE	<p>5. Zmiana art. 19 [art. 1 pkt 6) Projektu].</p> <p>Zdajemy sobie sprawę, że art. 3 ust. 2 Dyrektywy wymaga, ażeby: „Taki pisemny</p>	<p>Uwaga niezasadna</p>

	s.t.		<p>wniosek [PIKE: o udzielenie dostępu do infrastruktury technicznej] wyszczególnia[!] elementy projektu będącego przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu, wraz z dokładnym harmonogramem”.</p> <p>Tym niemniej bardzo prosimy o implementację powoływanego przepisu zgodnie z realiami praktyki rynkowej i celami, jakie Dyrektywa kosztowa ma realizować. Mianowicie musimy wskazać, że na etapie składania wniosków o dostęp precyzyjne określenie jak będzie wyglądała planowana sieć telekomunikacyjna, a już tym bardziej jaki będzie dokładnie harmonogram prac jest właściwie niemożliwe do wykonania. Wszystko to przecież będzie mogło zostać dokładnie opracowane dopiero po uzyskaniu informacji od dysponenta infrastruktury (w tym po analizie udostępnionych planów nieruchomości i po wizji lokalnej w terenie). Z uwagi na powyższe apelujemy o uzupełnienie komentowanego zapisu w Ustawie szerokopasmowej tak, aby mógł realizować cele Dyrektywy kosztowej (będzie to zgodne z jej art. 1 ust. 3) w następujący sposób: „Wniosek o dostęp do infrastruktury technicznej powinien określać - w granicach, w jakich określenie takich informacji przez wnioskodawcę jest możliwe na etapie składania tego wniosku - infrastrukturę szybkiej sieci telekomunikacyjnej planowaną do realizacji wraz ze wstępnie planowanym harmonogramem jej realizacji”.</p>	<p>Przepis przewiduje obowiązek określenia elementów planowanej szybkiej sieci telekomunikacyjnej oraz wstępnego harmonogramu jej realizacji, przy czym nie ustala w tym zakresie szczególnego rygoru dotyczącego zakresu informacji. To w interesie przedsiębiorcy wnioskującego o dostęp do infrastruktury technicznej leży sporządzenie wniosku (również w kontekście precyzyjności podawanych informacji o planowanej sieci), który nie zostanie odrzucony przez operatora sieci. Ponadto, operator sieci będzie obowiązany prowadzić negocjacje w sprawie zawarcia umowy o dostęp – na tym etapie będzie możliwe sprecyzowanie elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej planowanej do realizacji oraz harmonogramu.</p>
161.	Art. 20 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>6. Zmiana art. 20 [art. 1 pkt 7) Projektu] oraz art. 22 ust. 8 [art. 1 pkt 9) Projektu].</p> <p>a) Poddajemy w wątpliwość czy Prezes UKE może w drodze decyzji zobowiązać strony do zmiany umowy cywilnoprawnej, w szczególności bez określenia kryteriów tego zobowiązania czy warunków niedojścia przez strony do porozumienia. O ile można zastąpić umowę decyzją administracyjną (np. na uzasadniony wniosek jednej ze stron), o tyle przymuszenie prywatnych podmiotów do zmiany wiążącej ich umowy aktem administracyjnym nie wydaje nam się być ani zasadne ani nawet konieczne. Również w Dyrektywie kosztowej nie odnajdujemy analogicznych regulacji, które przewidywałyby zmuszanie podmiotów prywatnych przez krajowy organ regulacyjny do zmiany wiążącego je stosunku o charakterze cywilnoprawnym.</p> <p>b) Poddajemy pod rozwagę możliwość wprowadzenia dodatkowej przesłanki zmiany umowy, jaką byłby „uzasadniony interes strony”.</p> <p>c) Zwracamy uwagę, że Projekt w dwóch przepisach przewiduje analogiczne regulacje – uprawnienie Prezesa UKE do zmiany umowy w trybie art. 20 jest zbliżone do uprawnienia określonego w art. 22 ust. 8 Ustawy szerokopasmowej. Poddajemy pod rozwagę albo przyjęcie jednego ogólnego rozwiązania dotyczącego zmiany umów, który miałby zastosowanie do każdego z przypadków albo też jednoznaczne rozgraniczenie kiedy który z przepisów ma dokładnie zastosowanie. W przeciwnym razie spodziewamy się wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 20 jest obecny w Megaustawie od dnia jej uchwalenia i do tej pory jego stosowanie nie budziło wątpliwości.</p>

162.	Art. 22 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>7. Zmiana art. 22 [art. 2 pkt 9) Projektu].</p> <p>a) Art. 22 ust. 2 odnosi się do dostępu do infrastruktury przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Brakuje nam więc jednoznacznego wyjaśnienia jaka jest relacja Ustawy szerokopasmowej i dostępu określonego w art. 139 PT. Jak do tej pory dostęp do infrastruktury podmiotu będącego przedsiębiorcą telekomunikacyjnym regulował art. 139 PT, a nie Ustawa szerokopasmowa. Prosimy o jednoznaczne uregulowanie tych kwestii w Projekcie, albowiem już teraz możemy przewidywać, że na tym tle pojawią się liczne wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>b) Zdajemy sobie sprawę, że Dyrektywa kosztowa w art. 3 ust. 5 wymaga ażeby „Cena ustalona przez organ ds. rozstrzygania sporów zapewnia, aby operator sieci zapewniający dostęp miał realną możliwość uzyskania zwrotu poniesionych kosztów i uwzględnia wpływ udzielenia dostępu, który jest przedmiotem wniosku, na plan biznesowy operatora sieci zapewniającego dostęp, w tym na inwestycje realizowane przez operatora sieci, u którego złożono wniosek o udzielenie dostępu [...]”. Tym niemniej, na zasadzie wyrażonej w art. 1 ust. 3 Dyrektywy kosztowej apelujemy o możliwie dokładne doprecyzowanie zasad ustalania takich kosztów, a także ustalania wartości powoływanych planów biznesowych. W przeciwnym razie z dużą dozą przekonania możemy już teraz przewidywać, że na tym tle pojawią się konflikty.</p> <p>c) Zdajemy sobie sprawę, że Dyrektywa kosztowa wymaga zwrotu kosztów, jakie ponosi udostępniający. Tym niemniej wskazujemy, że w art. 22 ust. 3 wskazuje się, że opłata za dostęp do infrastruktury technicznej podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej ma uwzględniać zwrot „odpowiedniej” części kosztów, które on ponosi. Zwracamy uwagę, że nie ma żadnego odniesienia w stosunku do czego „odpowiednie” mają być te koszty. Bez dokładnego doprecyzowania co oznaczają „odpowiednie” koszty również i z tego powodu już dziś można spodziewać się potencjalnych konfliktów.</p> <p>d) Przy okazji nowelizacji raz jeszcze poddajemy pod rozważenie przyjęcie dyscyplinującego Prezesa UKE do wydania decyzji dostępowej w terminie (np. sankcje pieniężne za opóźnienia – analogicznie jak to się proponuje w przypadku zmiany do art. 40g ustawy o drogach publicznych). Podkreślamy kolejny raz, że w praktyce wskazany w ustawie termin na jej wydanie niestety nie jest przestrzegany.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>W kryterium ustalania wysokości opłaty za dostęp do infrastruktury technicznej zrezygnowano z odwoływania się do planu biznesowego przedsiębiorcy oraz ze zwrotu „odpowiedniej” części kosztów.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna.</p> <p>W zakresie relacji art. 22 Megaustawy do art. 139 Prawa telekomunikacyjnego – patrz stanowisko do uwagi nr 37.</p> <p>W zakresie przepisu dyscyplinującego wydawanie przez Prezesa UKE decyzji w terminie 60 dni należy stwierdzić, że wskazana decyzja z ustawy o drogach publicznych dotyczy stosunkowo nieskomplikowanego stanu faktycznego, stąd termin na jej wydanie jest krótszy od terminu 60 dni. Ponadto, tak długi termin na wydanie decyzji przez Prezesa UKE wydaje się też wystarczającym terminem, w którym będzie mógł rozstrzygnąć w sprawach również o szczególnym skomplikowaniu.</p>
163.	Art. 25c	PIKE	8. Dodanie art. 25c [art. 2 pkt 13) Projektu].	Uwaga niezasadna

	u.w.r.u. s.t.		Zdajemy sobie sprawę, że art. 4 ust. 5 Dyrektywy kosztowej wymaga, ażeby wniosek o umożliwienie inspekcji określał „odpowiednie elementy sieci związane z planowanym wdrożeniem elementów szybkich sieci łączności elektronicznej”. Tym niemniej – analogicznie jak we wcześniejszych uwagach – na zasadzie art. 1 ust.3 Dyrektywy kosztowej apelujemy o implementację tego zapisu zgodną z realiami praktyki rynkowej i umożliwiającą realizację celów Dyrektywy kosztowej. Na tak wczesnym etapie planowania inwestycji (zwłaszcza w odniesieniu do sieci szkieletowych) nie jest jeszcze często możliwe precyzyjne określenie jak ona będzie faktycznie wyglądała. Stąd też proponujemy następujące doprecyzowanie projektowanego art. 25b ust. 2 Ustawy szerokopasmowej: „Wniosek o umożliwienie inspekcji powinien być złożony w formie pisemnej i określać - w granicach, w jakich określenie takich informacji przez wnioskodawcę jest możliwe na etapie składania tego wniosku – elementy infrastruktury telekomunikacyjnej związane z planowaną realizacją szybkiej sieci telekomunikacyjnej”.	Patrz stanowisko do uwagi nr 160. Ponadto, określenie elementów sieci telekomunikacyjnej planowanej do realizacji jest konieczne dla uwiarygodnienia i potwierdzenia, że inspekcja infrastruktury technicznej operatora sieci jest związana z rzeczywistym planem inwestycyjnym przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, a złożenie wniosku nie jest nieuczciwą praktyką polegającą np. na wywołaniu niepotrzebnych nakładów pracy po stronie operatora sieci.
164.	Art. 25b u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>9. Dodanie art. 25b [art. 2 pkt 13) Projektu].</p> <p>a) W delegacji dla Ministra do spraw Informatyzacji wskazano, iż określi on rodzaj infrastruktury krytycznej w rozumieniu ustawy o zarządzaniu kryzysowym. W celu uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie proponujemy doprecyzować, że delegacja dotyczy kryzysowej infrastruktury technicznej w rozumieniu Ustawy szerokopasmowej.</p> <p>b) Poddajemy w wątpliwość czy rzeczywiście możliwe jest w ogóle odgórne określenie w drodze aktu będącego rozporządzeniem rodzaju infrastruktury technicznej, której wykorzystanie do celów realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych jest technicznie niemożliwe. Zwracamy uwagę, że zapisy Dyrektywy kosztowej w tym zakresie wskazują jedynie, że „Państwa członkowskie mogą ustanowić zwolnienia z obowiązków przewidzianych w ust. 1–5, w przypadku gdy istniejącą infrastrukturę techniczną uznaje się za nieprzydatną technicznie do celów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej lub w przypadku krytycznej infrastruktury krajowej. Zwolnienia takie muszą być należycie uzasadnione. Zainteresowanym stronom zapewnia się możliwość zgłoszenia w rozsądnym terminie uwag do projektu zwolnień. Wszelkie takie zwolnienia podlegają zgłoszeniu do Komisji”.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Zarówno przesłanki odmowy udzielenia informacji lub umożliwienia przeprowadzenia inspekcji, jak i upoważnienie ustawowe zostały zmienione i nie odnoszą się do infrastruktury technicznej, której wykorzystanie do celów realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych jest technicznie niemożliwe.</p>
165.	Art. 25d u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>10. Dodanie art. 25d [art. 2 pkt 13) Projektu].</p> <p>a) Analogicznie jak wcześniej – poddajemy pod rozwagę rozwiązanie dyscyplinujące Prezesa UKE do terminowego wydania decyzji (np. kara finansowa za opóźnienie na zasadzie analogicznej jak wprowadzona w art. 40g ustawy o drogach</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz odniesienie do uwagi nr 163. Ponadto, odmowa udzielenia informacji lub umożliwienia inspekcji będzie musiała zawierać szczegółowe uzasadnienie przyczyn</p>

			<p>publicznych).</p> <p>b) Poddajemy pod rozagę możliwość nałożenia kary określonej w art. 209 PT na podmiot, który niezasadnie będzie odmawiał realizacji uprawnień wnioskującego określonych w art. 25a-25b.</p>	<p>odmowy, stąd nie wydaje się zasadne wprowadzenie dodatkowego narzędzia dyscyplinującego operatorów sieci do należytej staranności przy rozpatrywaniu wniosków.</p>
166.	Art. 27 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>11. Zmiana art. 27 [art. 2 pkt 15 Projektu].</p> <p>a) Wskazujemy, że obowiązki udostępniania infrastruktury zrealizowanej przy pomocy środków publicznych odnosi się do „infrastruktury”, podczas gdy ustawa generalnie posługuje się pojęciem „infrastruktury technicznej”.</p> <p>b) Wskazujemy, że ustawa po raz kolejny przewiduje odrębną procedurę udzielania dostępu przez Prezesa UKE. Poddajemy pod rozagę przyjęcie (np. w osobnym rozdziale) jednej procedury w tym zakresie, która miałaby ogólne zastosowanie do wszystkich wniosków o interwencję Prezesa UKE przewidzianych w ustawie.</p> <p>c) Wskazujemy, że w komentowanym przepisie znowu pojawiają się kryteria zmiany umowy przez Prezesa UKE. Są one inne niż w podobnych przypadkach przewidzianych w innych miejscach ustawy. Poddajemy pod rozagę jak w pod lit. d) – przyjęcie wspólnych rozwiązań dla wszystkich tożsamyh/analogicznych instytucji wszędzie tam, gdzie tylko jest to możliwe.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Art. 27 odnosi się do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej. Jego istnienie w Megaustawie podyktowane jest koniecznością zaadresowania szczególnego rodzaju infrastruktury i sieci telekomunikacyjnych, których powstanie lub nabycie finansowane jest ze środków publicznych.</p>
167.	Art. 29 ust. 6b u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>12. Dodanie art. 29 ust. 6b [art. 2 pkt 16) Projektu].</p> <p>Wskazujemy, że przesłanki wyłączenia zastrzeżenia określonych w nowym art. 29 ust. 6b danych jako tajemnicy przedsiębiorstwa są ujęte zbyt szeroko i obejmują niemal każdy do wyobrażenia przypadek. Apelujemy stanowczo o usunięcie tego zapisu, albowiem w istocie doprowadzi on do tego, że tajemnica przedsiębiorstwa w ogóle nie będzie chroniona.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 21.</p>
168.	Art. 29 ust. 7 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>13. Zmiana art. 29 ust. 7 [art. 1 pkt 16 Projektu].</p> <p>Wskazujemy, że delegacja dla Ministra właściwego do spraw informatyzacji zawiera niejednoznaczne określenie. Mianowicie Minister ma określić „rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, a także rodzaj instalacji radiokomunikacyjnych oraz informacje dotyczące tych instalacji”. Przy takiej konstrukcji można dojść do (najprawdopodobniej niezgodnego z intencją) wniosku, że określeniu podlegają tylko informacje dotyczące instalacji radiokomunikacyjnych.</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>W związku z rezygnacją z rozszerzenia zakresu przedmiotowego inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, nie zmieni się art. 29 ust. 7 Megaustawy w zakresie upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia.</p>
169.	Rozdział 2a u.w.r.u.	PIKE	<p>14. Dodanie Rozdziału 2a [art. 2 pkt 17) Projektu].</p> <p>a) Proponujemy usunięcie zapisu art. 29a ust. 3 jako zbędnego. Oczywistym jest, że punkt</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Art. 29a ust. 3 został usunięty z projektu ustawy.</p>

s.t.		<p>informacyjny nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach i trudno sobie wyobrazić, ażeby przedsiębiorca telekomunikacyjny chciał go wykorzystać w taki sposób.</p> <p>b) Wskazujemy, że proponowany w art. 29b zakres informacji dostępnych w punkcie kontaktowym jest szeroki w porównaniu do wymogów określonych Dyrektywą kosztową. Dla zabezpieczenia praw przedsiębiorców prosimy o jednoznaczne wskazanie, że punkt nie udostępnia informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.</p> <p>c) W art. 29c ust. 8 proponujemy wskazać, że przekazanie informacji Prezesowi UKE przez wskazane tam podmioty jest obowiązkowe (obecnie zapis zawiera określenie „może”).</p> <p>d) Izba wskazuje, że dla efektywności wskazanych w art. 29c ust. 2-3 środków aktualizacji zbioru informacji Prezesa UKE, gromadzonych dla celów punktu kontaktowego, konieczne jest każdorazowe wskazanie we wniosku Prezesa UKE do odpowiednio marszałka lub starosty/prezydenta miasta szczegółowego zakresu żądanych przez Prezesa UKE informacji, których nie uzyskał wcześniej od Głównego Geodety Kraju, z uwagi na ich brak w centralnym zasobie geodezyjnym i kartograficznym. Zobowiązane podmioty (marszałek oraz starosta/prezydent miasta) nie posiadają bowiem wiedzy na temat ewentualnych braków centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.</p> <p>e) Wskazujemy na usterkę redakcyjną w art. 29c ust. 1 <i>in fine</i>, gdzie słowo „uzgodnionych” powinno zostać zastąpione słowem „uzgodnionymi”.</p> <p>f) Zastosowanie w ostatnim zdaniu art. 29c ust. 12 wielostopniowego odesłania do kolejnych aktów prawnych sprawia, że przepis ten jest całkowicie nieczytelny dla adresata. Ostatnie zdanie komentowanego przepisu odsyła do art. 29d ust. 3, który to z kolei, zgodnie z treścią projektu, odsyła do art. 9 ustawy PT z zastrzeżeniem art. 29 ust. 6 i art. 29b ust. 1 pkt 4 Ustawy szerokopasmowej.</p> <p>g) W opinii Izby celowym byłoby zastąpienie art. 29d ust. 3 i wskazanie w ostatnim zdaniu projektowanego art. 29c ust. 12, że „Przepis ust. 10 oraz art. 29 ust. 6b stosują się odpowiednio”.</p> <p>h) Prosimy o rozważenie czy prawidłowy jest zapis w art. 29d ust. 3 w zakresie w jakim przewiduje, że we wskazanych tam przypadkach odmowa przekazania informacji ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa nie jest uprawniona. W naszej ocenie tajemnica przedsiębiorstwa zawsze powinna wykluczać udostępnianie informacji nią objętych.</p>	<p>Ponadto, z art. 29c ust. 8 (obecnie art. 29d ust. 6) usunięty został fakultet przekazania danych Prezesowi UKE. Poprawiono również art. 29c ust. 12 (obecnie art. 29d ust. 9). Usunięto art. 29d ust. 3.</p> <p>W pozostałym zakresie uwagi niezasadne.</p> <p>Wskazanie wprost, że punkt informacyjny nie zapewnia dostępu do informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa wydaje się zbędne, gdyż z istoty tej tajemnicy wynika, że dane zastrzeżone tajemnicą przedsiębiorstwa nie podlegają ujawnieniu.</p> <p>Ponadto, z treści art. 29d ust. 2 wynika, że Prezes UKE kierując wniosek do marszałka lub starosty, będzie określał żądany zakres danych z wojewódzkiego lub powiatowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, opierając się na danych już posiadanych z państwowego zasobu.</p>
------	--	---	--

			Takie są też założenia całego systemu prawnego w Polsce (gdzie tajemnica przedsiębiorstwa podlega ochronie) i takie też założenie wyprowadzamy z zapisów Dyrektywy kosztowej.	
170.	Art. 30 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>15. Zmiana art. 30 [art. 2 pkt 18] Projektu].</p> <p>a) Uwagi ogólne dotyczące zmienianego przepisu. W pełni aprobujemy założenie o poszerzeniu zakresu podmiotów zobowiązanych do zapewnienia dostępu do nieruchomości oraz punktu styku, w zakresie w którym dotyczy to podmiotów jednocześnie prowadzących działalność gospodarczą w zakresie telekomunikacji. Niestety wyłączenie ograniczenia „niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym” rodzi dodatkowe problemy, związane z nakładaniem się regulacji art. 30 Ustawy szerokopasmowej oraz art. 139 PT. Oznacza to w praktyce, iż Projektodawca nie zawarł w projektowanym systemie prawnym żadnych reguł, które pozwalałyby ustalić, jakie przepisy należy stosować w odniesieniu do przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>W efekcie spółdzielnie mieszkaniowe, będące jednocześnie przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, wciąż będą mogły powoływać się na treść art. 139 PT. Dodatkowo – podmioty żądające dostępu do sieci przedsiębiorców telekomunikacyjnych, niezależnie od jego formy, będą mogły wskazywać jako podstawę art. 30 Ustawy szerokopasmowej.</p> <p>Ponadto sygnalizujemy, że prawidłowe wdrożenie Dyrektywy kosztowej wymaga poszerzenia zakresu dostępu o infrastrukturę techniczną, w rozumieniu projektowanej nowelizacji. Obecna wersja elementów tych niestety nie uwzględnia.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zasady dostępu do infrastruktury technicznej regulują art. 17-24 Megaustawy. W zakresie stosowania art. 30 Megaustawy i art. 139 Prawa telekomunikacyjnego – patrz stanowisko do uwagi nr 120.</p>
171.	Art. 30 ust. 1 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>b) Wprowadzenie do art. 30 ust. 1. PIKE zwraca uwagę, iż niejasna jest relacja punktu styku, rozumianego jako miejsca, które może znajdować się poza budynkiem oraz nieruchomości, na której posadowiony jest budynek. Wątpliwości rodzi bowiem, czy obowiązki opisane w art. 30 obejmują także dostęp do punktów styku zlokalizowanych poza nieruchomością, skoro zwrot „na zewnątrz budynku” nie posiada określonej zewnętrznej granicy.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Dostęp do punktu styku dotyczy tej nieruchomości, na której lub w której punkt ten został zlokalizowany.</p>
172.	Art. 30 ust. 1 pkt 2 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>c) Art. 30 ust. 1 pkt 2). W ocenie PIKE wskazanie „aż do punktu styku” określa wyłącznie jedno z zakończeń określonej infrastruktury (innymi słowy brak określenia „skąd” aż do punktu styku). Nieokreślenie drugiego zakończenia infrastruktury utrudnia zrozumienie intencji Projektodawcy. Ponadto sformułowanie „przyłącza telekomunikacyjnego lub kabla telekomunikacyjnego, w razie potrzeby wraz z kanalizacją kablową” zdaje się nie uwzględniać definicji „przyłącza</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z art. 30 ust. 1 pkt 2 usunięto odniesienie do „kabla telekomunikacyjnego”.</p> <p>Jednocześnie, w ocenie Ministerstwa, dla dostępu do</p>

			<p>telekomunikacyjnego” w rozumieniu art. 2 pkt 27b PT– gdzie definiuje się przyłącze jako „odcinek linii kablowej podziemnej, linii kablowej nadziemnej lub kanalizacji kablowej” – a także jego definicji z Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie DZ.U.2005.219.1864. Kabel telekomunikacyjny oraz kanalizacja kablowa stanowią zgodnie z nią elementy przyłącza, co wyklucza użycie spójnika „lub”. Zwracamy uwagę, że kwestia ta ma niezwykle doniosłe znaczenie z punktu widzenia praktyki. Tytułem przykładu wskazać można, że w przypadku spółdzielni mieszkaniowych pojedyncze nieruchomości gruntowe obejmują ogromne powierzchnie, na których powstaje mnóstwo nowych budynków mieszkaniowych, do których musi dotrzeć przedsiębiorca telekomunikacyjny. W praktyce oznacza to, że dostęp do nieruchomości wymaga nie tylko wykonania odcinka od złącza rozgałęźnego – studni - do zakończenia budynku, ale niejednokrotnie także zainstalowania dodatkowej niezbędnej infrastruktury, przede wszystkim - nowej studni (czasem nawet kilku) i przynajmniej kanalizacji jednootworowej.</p> <p>Przedsiębiorcy zgłaszają nam, że niejednokrotnie dochodzi w takich przypadkach do sytuacji, w których spółdzielnie odmawiają dostępu na zasadzie art. 30 Ustawy szerokopasmowej wskazując, że tak planowana inwestycja to już nie jest realizacja samego tylko przyłącza, proponując jednocześnie nierealne do opłacenia warunki rynkowe albo odsyłając do operatora zasiedziałego, który w ogóle nie jest zainteresowany negocjacjami. W takiej sytuacji mieszkańcy budynku mają w zasadzie zablokowany dostęp do zainteresowanego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Powyższy przykład dobitnie pokazuje jak ważne jest ażeby również w Ustawie szerokopasmowej wprost wskazać, że przyłącze obejmuje również kabel telekomunikacyjny i kanalizację kablową (w tym studnie) albo wskazanie wprost, że powoływany dostęp z art. 30 Ustawy szerokopasmowej obejmuje realizację przyłącza w takim właśnie rozumieniu. Niezależnie od powyższych uwag dodatkowo sygnalizujemy, że dla pełnej precyzji regulacji warto wskazać, że uprawnienie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego dotyczy tak budowy, jak i późniejszej eksploatacji wskazanej tym przepisem infrastruktury. Art. 30 ust. 1 pkt 3. Poddajemy pod rozwagę doprecyzowanie, iż uprawnienie przedsiębiorcy obejmuje też późniejszą eksploatację wykonanej instalacji.</p>	<p>punktu styku nie ma znaczenia, skąd będzie prowadzona infrastruktura telekomunikacyjna, jeżeli i tak zapewnienie takiego dostępu jest obowiązkiem właściciela (...) nieruchomości. Stąd uwzględnienie tej części uwagi nie zostało uznane za zasadne.</p>
173.	Art. 30 ust. 1 pkt 4	PIKE	<p>d) Art. 30 ust. 1 pkt 4. Wskazujemy, że wyłączenie „punktu styku” jako odrębnego przedmiotu dostępu od rodzajów opisanych w pkt 1 rodzi wątpliwości odnośnie ich wzajemnej relacji, w szczególności czy dostęp do budynku w rozumieniu pkt 1</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z definicją „punktu styku”, jest to miejsce w</p>

	u.w.r.u. s.t.		obejmuje punktu styku albo – jeżeli nie – dlaczego dostęp do punktu styku w rozumieniu pkt 4 nie określa kryteriów jego udzielenia.	którym możliwe jest połączenie publicznej sieci telekomunikacyjnej z instalacją telekomunikacyjną budynku. Jak wskazano we wcześniejszej uwadze, punkt styku może znajdować się poza budynkiem. To od przedsiębiorcy wnioskującego o dostęp zależy, czy wnioskując o dostęp do nieruchomości będzie wnioskował o dostęp do całości infrastruktury telekomunikacyjnej w budynku, czy tylko o korzystanie z punktu styku (jeżeli jest umieszczony w budynku).
174.	Art. 30 ust. 1 pkt 5 u.w.r.u. s.t.	PIKE	e) Art. 30 ust. 1 pkt 5. W naszej ocenie Projekt powinien uwzględniać możliwość modernizacji instalacji . Po słowie „uszkodzeniu” proponujemy więc dodać słowa, wymagają modernizacji (w tym związanej ze zmianą technologii świadczenia usług)”. Ponadto w naszej ocenie warto byłoby doprecyzować, że uprawnienie operatora obejmuje także późniejszą eksploatację odtworzonego przyłącza lub wykonanej instalacji . Usunęlibyśmy również słowo „istniejącego”, odnoszące się do przyłącza, skoro bowiem przepis dotyczy m.in. odtworzenia przyłącza, które uległo likwidacji czy zniszczeniu, to nie sposób uznać, by takie przyłącze było „istniejące”.	Uwaga zasadna Przepis art. 30 ust. 1 pkt 5 uzupełniono o możliwość modernizacji lub przebudowy przyłącza lub instalacji telekomunikacyjnej.
175.	Art. 30 ust. 1 u.w.r.u. s.t.	PIKE	f) Art. 30 ust 1 – część końcowa. Wskazujemy, że sformułowanie „- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku” stanowiło liczne problemy związane z dostępem do budynków w budowie, czy nieruchomości, na której posadowiony jest budynek. Z tego względu proponujemy poprzedzenie zwrotu „w tym budynku” pojęciem „na tej nieruchomości lub”.	Uwaga niezasadna W zakresie dostępu do budynków w budowie lub budynków nieużytkowanych dodano art. 30 ust. 1b, który rozwiąże dotychczasowe problemy z takim dostępem.
176.	Art. 30 ust. 1a u.w.r.u. s.t.	PIKE	g) Art. 30 ust. 1a. Wyrażamy obawę, iż użycie sformułowań takich jak „rażące wygórowanie” może w pośredni sposób legitymizować wygórowanie cen inne niż rażące. Ponadto warto zwrócić uwagę, iż dostęp z ust. 1 jest nieodpłatny. Trudno więc odnieść do czego miałyby się odnosić kryterium „rażącego wygórowania. Co więcej – treść zdania ostatniego, które nie pozwala w obecnej formie na zdekodowanie norm, które miały z niego wynikać. Postulujemy również aby obok przesłanki świadczenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego usług w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku, w komentowanym przepisie uwzględnić także sytuację, gdy obie technologie są analogiczne, ale instalacja w budynku jest w nieodpowiednim stanie technicznym lub o gorszych parametrach niż wymagają tego potrzeby	Uwaga zasadna Kryterium „rażąco wygórowanych” warunków dostępu zostało usunięte z projektu art. 30 ust. 1a. Jednocześnie, katalog przesłanek z ust. 1a, stanowiącego o przesłankach uznania infrastruktury telekomunikacyjnej przystosowanej do świadczenia usług o przepustowości co najmniej 30 Mb/s za niedostępną lub nieodpowiadającą zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, jest otwarty. Stąd nie jest wykluczone powołanie się na zły stan techniczny

			przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Ponadto wskazujemy, że w sformułowaniu „uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oferowanie” słowo „telekomunikacyjnego” wymaga uzgodnienia końcówki fleksyjnej.	instalacji istniejącej we wniosku o umożliwienie wykonania własnej instalacji.
177.	Art. 30 ust. 1b u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>h) Art. 30 ust. 1b. Projektowany przepis nie pozwala na dekodowanie norm, które zapewne stanowiły przedmiot intencji Projektodawcy. W szczególności w obecnej formie wciąż nie jest realizowany wymóg dostępu do nieruchomości, na której jeszcze nie powstał budynek – przepis posługuje się pojęciem „czy budynek został ukończony”. Oznacza to, iż dostęp może zostać udzielony tylko do budynku, choćby nieukończonego. PIKE proponuje nadanie fragmentowi: „czy budynek został ukończony” brzmienia „czy powstający budynek spełnia już kryteria, o których mowa w art. 3 pkt 2 Pb”. Proponujemy także dodanie po słowach „jest niezależny” zwrotu „w szczególności”. Niezależnie od powyższego wskazujemy, iż zdanie drugie projektowanego przepisu powinno zostać rozszerzone o pozostałe rodzaje dostępu, takie jak w celu realizacji przyłącza czy punktu styku – rozpoczęcie świadczenia usług, także w oparciu o udostępnioną infrastrukturę, wymaga odpowiedniego wyprzedzenia. Brak więc podstaw, by możliwość żądania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego została wyłączona w zakresie dostępu do budowanej instalacji (w szczególności w przypadku łączonych rodzajów dostępu. Uprzednia informacja o braku możliwości dostępu przez wykorzystanie istniejącej (budowanej przez właściciela nieruchomości) infrastruktury może także wpłynąć na decyzję o budowie własnej infrastruktury przez przedsiębiorcę wnoszącego o dostęp.</p> <p>Uzyskanie takiej odmowy dopiero po wybudowaniu budynku uniemożliwi mu odpowiednio wczesne rozpoczęcie świadczenia usług, kluczowe z punktu widzenia biznesowego. Zwracamy ponadto uwagę na konieczność analogicznego sformułowania odniesienia czasowego w drugim zdaniu, jak w pierwszym zdaniu. Wobec użycia w zdaniu drugim wyłącznie sformułowania „przed oddaniem do użytkowania” powstaje pytanie, czy wobec użycia w pierwszym zdaniu „niezależnie od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie” możliwość dostępu o której mowa w zdaniu drugim jest także niezależna od tego, czy budynek został ukończony.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Przepis art. 30 ust. 1 jasno stanowi, że obowiązek zapewnienia dostępu dotyczy nieruchomości (w tym budynku i punktu styku), i polega w szczególności na (...). Wymienione w pkt 1-5 cele i warunki wykonywania dostępu nie stanowią zatem wyłącznych podstaw do jego żądania. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 30 ust. 1 można żądać dostępu do nieruchomości nawet jeżeli nie stoi na niej żaden budynek (co wydaje się nie występować zbyt często w praktyce), natomiast ust. 1b rozwiązuje problem dostępu do nieukończonych budynków, w których mogły już zostać wykonane inne instalacje telekomunikacyjne. Do tego w ust. 1b jest wskazane wprost, że budynki nieukończone (nieużytkowane) są objęte obowiązkiem zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, stąd jego zakres nie jest ograniczony.</p>
178.	Art. 30 ust. 1d u.w.r.u. s.t.	PIKE	j) Art. 30 ust. 1d. Popierając propozycję nałożenia obowiązku udzielenia informacji o właścicielu kabla telekomunikacyjnego zwracamy uwagę, iż podmioty te mogą nie posiadać pełnej i aktualnej informacji o tym podmiocie, w szczególności w przypadkach dostępu opartego o ust. 5d. Ponadto zakres przedmiotów dostępu wskazany w lit. a powyżej nie jest spójny z zakresem przedmiotów dostępu o którym mowa w ust. 1. Odnosząc się natomiast do lit. a	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Art. 30 ust. 1e został uzupełniony o obowiązek przekazania posiadanych informacji o innych przedsiębiorcach korzystających z instalacji oraz numeru księgi wieczystej nieruchomości.</p>

			<p>niniejszego ustępu apelujemy by wskazane w powyższym przepisie podmioty były również zobowiązane do przekazania informacji o: (1) innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych korzystających z kabla, instalacji lub przyłącza oraz (2) o parametrach technicznych owych elementów infrastruktury. Umożliwi to przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu uzyskanie informacji o technicznej możliwości wykorzystania infrastruktury, a także o wykorzystywaniu należącej do właściciela nieruchomości infrastruktury przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Ponadto postulujemy jeszcze dodanie litery c, zgodnie z którą właściciel, użytkownik wieczysty i zarządca nieruchomości byłby zobowiązany do udzielenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji o „numerze księgi wieczystej nieruchomości”. Obecnie niepewność co do stanu prawnego nieruchomości jest jedną z głównych przesłanek utrudniających przedsiębiorcom telekomunikacyjnym precyzyjne sporządzenie wniosku o dostęp do nieruchomości.</p>	
179.	Art. 30 ust. 3 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>k) Art. 30 ust. 3. Poddajemy pod rozagę wprowadzenie zasady odpowiedniego stosowania do podmiotu o którym mowa w ust. 3 uregulowań opisanych w ust. 1a-1d. Konieczne jest uzgodnienie kryteriów dostępu o których mowa w ust. 3 z kryteriami dostępu o których mowa w ust. 1. Zwracamy przy tym uwagę również na konieczność dostosowania zakresu przedmiotów dostępu opisanego w ust. 3 do zakresu o którym mowa w ust. 1, w szczególności poprzez jego rozszerzenie o kable.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 63.</p>
180.	Art. 30 ust. 3a u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>l) Art. 30 ust. 3a. Komentowany przepis jest niezgodny z art. 12 ust. 2 Dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dyrektywy ramowej) w zakresie, w jakim dopuszcza możliwość zobowiązania przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do nieodpłatnego udostępnienia nieruchomości lub infrastruktury telekomunikacyjnej. Przepis ten wskazuje wyłącznie, iż nieodpłatne (za zwrotem kosztów) może być korzystanie z nieruchomości lub infrastruktury telekomunikacyjnej, która temu przedsiębiorcy została udostępniona. Nie dotyczy więc własnej infrastruktury przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Tego wyłączenia nie zawiera przedstawiony Projekt. Także zgodnie z art. 12 ust. 5 Dyrektywy ramowej tak określone środki powinny być obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne. Proponowane rozwiązanie takie nie jest. Niezależnie od powyższego pragniemy wskazać na celowość rozszerzenia regulacji o ust. 1d – informacja powinna być także udostępniana nieodpłatnie.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz projekt art. 30 ust. 3b.</p>
181.	Art. 30 ust. 3b	PIKE	<p>m) Art. 30 ust. 3b. Apelujemy o wykorzystanie nadarżającej się okazji do nowelizacji i usunięcia odniesienia do będącej przedmiotem tak licznych</p>	<p>Uwaga zasadna</p>

	u.w.r.u. s.t.		wątpliwości i sporów „kosztów najmu powierzchni”. Przepis kończyłby się więc na zwrocie „w szczególności koszty energii elektrycznej”.	Koszty najmu i koszty energii elektrycznej zostały usunięte z projektu art. 30 ust. 3b.
182.	Art. 30 ust. 5d u.w.r.u. s.t.	PIKE	n) Art. 30 ust. 5d. PIKE proponuje jednoznaczne rozbudowanie wskazanej podstawy rozszerzonej skuteczności także na etap wszczętych postępowań przed Prezesem UKE a także wszczętych postępowań w sprawie negocjacji umowy. Apelujemy również o zastosowanie zasady rozszerzonej skuteczności także do umów o dostępie do nieruchomości zawartych przez strony. Ponadto proponujemy, by przedsiębiorca telekomunikacyjny był uprawniony do przeniesienia ogółu praw i obowiązków wynikających z decyzji o dostępie do nieruchomości na innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, w przypadku zbycia należących do uprawnionego przedsiębiorcy przyłącza lub instalacji telekomunikacyjnej.	Uwaga zasadna Rozszerzono skuteczność związania warunkami także w odniesieniu do zawartych umów. Przenoszalność warunków z decyzji jest już obecna w przepisie art. 30 ust. 5d.
183.	Art. 30 ust. 5e u.w.r.u. s.t.	PIKE	o) Art. 30 ust. 5e. W tym zakresie ponawiamy naszą pierwszą uwagę poczynioną do ust. 3a. PIKE z całą mocą podkreśla, iż przedmiotu dostępu w rozumieniu art. 30 nie stanowią kable telekomunikacyjne, instalacja czy przyłącze, lecz nieruchomość, w tym budynek. Odniesienie do korzystania albo budowania wskazanych elementów infrastruktury stanowi wyłącznie określenie sposobu dostępu do nieruchomości, w tym budynku. Okoliczność ta posiada istotne znaczenie praktyczne. Apelujemy więc o uzgodnienie ze wskazaną uwagą propozycji nowelizacji w całej jej treści. Zwracamy uwagę, iż sposób odpowiedniego stosowania ust. 5a jest wyjątkowo niejasny. Ponadto wskazujemy, że w pozostałej części Projektu w miejsce „korzystania” używa się pojęcia „użytkowania” – celowe byłoby ujednoczenie tych pojęć.	Uwaga niezasadna Jak wskazano w uzasadnieniu, ust. 5e rozszerzono zakres podmiotów zobowiązanych do zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, również na inne podmioty, którym służy skuteczne względem właściciela, użytkownika wieczystego i zarządcy nieruchomości, prawo korzystania z punktu styku, kabla, instalacji lub przyłącza telekomunikacyjnego, co uniemożliwi obchodzenie obowiązku poprzez umowy cywilnoprawne i stanowi implementację art. 9 ust. 3 dyrektywy, który mówi o każdym posiadaczu prawa użytkowania.
184.	Art. 30 ust. 7-9 u.w.r.u. s.t.	PIKE	p) Art. 30 ust. 7-9. Zwracamy uwagę na usterkę redakcyjną, polegającą na wskazaniu w komentowanym przepisie, że w art. 30 Ustawy szerokopasmowej dodaje się ust. 7-9, po czym przedstawione zostały wyłącznie ust. 7-8. Uwagi dot. art. 20-24 w zakresie, w jakim dotyczą postępowania o wydanie decyzji o dostępie z art. 30 ust. 1 oraz 3. Zwracamy uwagę, że wyłączenie w odniesieniu do postępowań o dostęp do nieruchomości art. 19, choć zrozumiałe ze względu na zmiany w jego treści, prowadzi również do wyłączenia stosowania art. 19 ust. 2, zgodnie z którym: „Informacje uzyskane w związku z negocjacjami mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności”. W ocenie	Uwaga zasadna w części Odesłanie uzupełniono o art. 19 ust. 2. W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Załączenie umowy ze wskazaniem kwestii spornych do wniosku o wydanie decyzji wpływa na sprawność postępowania przed Prezesem UKE, w tym na ustalenie zakresu elementów podlegających rozstrzygnięciu w decyzji.

			<p>PIKE przepis ten powinien mieć zastosowanie do negocjacji dotyczących dostępu do nieruchomości. Ponadto wskazujemy, że wymóg, by do wniosku do Prezesa UKE o wydanie decyzji o dostępie do nieruchomości załączyć projekt umowy o dostępie „z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia” (art. 21 ust. 2a) może być w praktyce trudny do realizacji, ze względu na częste postępowanie udostępniających polegające na ogólnikowym formułowaniu zarzutów i przedstawianiu ich w treści pism, z pominięciem samego projektu umowy. Jednocześnie PIKE zauważa, że wymóg stosowania przez Prezesa UKE niedyskryminacyjnych warunków dostępu będzie wymagał od Prezesa UKE opierania się raczej na określonym szablonie decyzji o dostępie (z pewnymi jego modyfikacjami pod kątem konkretnej sprawy), aniżeli na przesłanym przez operatora projekcie umowy. W tej sytuacji bardziej pożądanym sposobem realizacji celu z art. 21 ust. 2a byłoby zobowiązanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do wskazania zakresu dokonanych uzgodnień i pozostałych rozbieżności – który to obowiązek przedsiębiorca mógłby zrealizować, wedle swego uznania, tak poprzez dołączenie takiego projektu umowy, jak i przez opisowe przedstawienie uzgodnień i rozbieżności. Ponadto konieczne wydaje się oprecyzowanie relacji pomiędzy stosowanymi odpowiednio art. 22 ust. 2-4 ustawy, a art. 30 ust. 3a, przewidującym dostęp nieodpłatny.</p>	
185.	Art. 30 i 33 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>q) Propozycje dot. art. 30 oraz 33 Ustawy szerokopasmowej. Przy okazji nowelizacji pragniemy zwrócić uwagę na istotny problem praktyczny związany z dostępem udzielanym w oparciu o art. 33 Ustawy szerokopasmowej (odpłatny), który pierwotnie miał być udzielony w oparciu o art. 30 tej ustawy (nieodpłatny). Mianowicie w praktyce przedsiębiorcy spotykają się z sytuacją, w której w celu dotarcia do nieruchomości zabudowanej konieczne jest przeprowadzenie sieci przez sąsiadujące nieruchomości niezabudowane (np. drogi wewnętrzne). Co więcej – zdarzają się przypadki, w których właściciel nieruchomości dokonuje jej podziału w celu wyodrębnienia nieruchomości zabudowanych od niezabudowanych (i często nawet przeniesienia własności wydzielonych nieruchomości niezabudowanych na inne powiązane podmioty). W konsekwencji w celu dotarcia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego do nieruchomości zabudowanej, konieczne jest uzyskanie dostępu przez sąsiadujące nieruchomości niezabudowane. Nie sposób nie dostrzec, iż podział taki niejednokrotnie może być dokonywany wyłącznie w celu oparcia dostępu telekomunikacyjnego w jak największym stopniu w oparciu o art. 33 Ustawy szerokopasmowej (nie w celu</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Uwaga jest niezrozumiała. Autor uwagi zakłada, że dzielenie nieruchomości przez jego właściciela jest podyktowane wyłącznie w celu udzielenia odpłatnego dostępu do nieruchomości na podstawie art. 33 ust. 1 Megaustawy. W opinii Ministerstwa nie powinno się wprowadzać rozróżnienia pomiędzy nieruchomości wymagające uzyskania dostępu na podstawie art. 33 ust. 1, należące do właściciela nieruchomości, do której uzyskuje się dostęp na podstawie art. 30, i nieruchomości należące do odrębnych właścicieli.</p>

			zapewnienia telekomunikacji), gdyż jest on dla właściciela nieruchomości korzystniejszy. Dostęp w oparciu o art. 33 Ustawy szerokopasmowej jest bowiem odpłatny, w odróżnieniu od przewidzianego w art. 30. Mając powyższe na względzie poddajemy pod rozagę przyjęcie rozwiązań blokujących tego typu działania. Przykładowo – poprzez wprowadzenie zapisu, zgodnie z którym w przypadku w którym w celu zapewnienia telekomunikacji na określonej nieruchomości konieczne jest udzielenie dostępu do niezabudowanych działek sąsiadujących, dostęp ten jest udzielany na zasadach analogicznych do przewidzianych w art. 30 Ustawy szerokopasmowej, o ile należą one do właściciela tej nieruchomości zabudowanej lub podmiotu, w stosunku do którego właściciel ten jest spółką dominującą w rozumieniu przepisów Kodeksu spółek handlowych. Odpowiednie zastrzeżenie powinno odnosić się również do dalszych nieruchomości niezabudowanych sąsiadujących z nieruchomościami niezabudowanymi, o których mowa w zdaniu poprzedzającym (w przypadku, w którym wydzielonych zostałyby więcej nieruchomości niezabudowanych, przejście przez które warunkuje dostęp do nieruchomości zabudowanej).	
186.	Art. 35a u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>16. Dodanie art. 35a [art. 2 pkt 19) Projektu].</p> <p>a) Zgodnie z projektowanym art. 35a ust. 1 pkt 4) Prezes UKE może wezwać „właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę co najmniej dziesięciu budynków wielorodzinnych”. Wskazujemy, że w naszej ocenie projektowany pkt 4 powinien obejmować także budynki użyteczności publicznej oraz zamieszkania zbiorowego (także w liczbie mniejszej niż 10), nie tylko budynki wielorodzinne. Dostęp do budynków biurowych stanowi bowiem równie istotne zagadnienie, jak dostęp do budynków wielorodzinnych.</p> <p>b) Odnośnie projektowanego art. 35a ust. 3 postulujemy o jednoznaczne wprowadzenie możliwości aktualizacji stawek zawartych w już zawartych umowach, tak by odzwierciedlały stawki wynikające z decyzji Prezesa UKE.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Przepis uzupełniono o budynki użyteczności publicznej i zamieszkania zbiorowego.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna – patrz stanowisko do uwagi nr 67 i 159.</p>
187.	Art. 36a ust. 3 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>17. Dodanie art. 36a ust. 3 [art. 1 pkt 20 Projektu].</p> <p>Uzasadnione byłoby uwzględnienie w regulacji projektowanego art. 36a ust. 3 (prawidłowa numeracja powinna stanowić o ust. 4) także warunku wskazanego w ust. 2 pkt 3 artykułu 36a, to jest dotyczącego ewentualności utrudnienia przez koordynację robót budowlanych wykonywania kontroli nad robotami budowlanymi objętymi koordynacją. Wskazujemy, że zapewnienie kontroli nad robotami budowlanymi jest wprost powiązane ze skalą ponoszonych przez operatora kosztów (np. w postaci pracowników oddelegowanych lub konieczności ponoszenia kosztów przestoju robót budowlanych). Tym samym w sytuacji, w której podmiot składający wniosek o</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Art. 36a ust. 4 usunięto z projektu ustawy.</p>

			koordynację robót budowlanych zobowiąże się do poniesienia adekwatnych kosztów, należy uznać, że spełnił on także warunek wskazany w art. 36a ust. 3 pkt 3.	
188.	Art. 36f u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>18. Dodanie art. 36f [art. 1 pkt 20] Projektu. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 36f spory w sprawach koordynacji (art. 36e) ma rozstrzygać starosta. Nie jest dla nas jasne dlaczego Projekt zakłada tak duże zróżnicowanie już nie tylko samych procedur rozstrzygnięcia sporów, ale w tym zakresie – nawet podmiotów mających je rozpatrywać. Artykuł 5 ust. 3. Dyrektywy kosztowej stanowi, że w przypadku braku osiągnięcia porozumienia dotyczącego koordynacji robót budowlanych w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania formalnego wniosku o rozpoczęcie negocjacji, państwa członkowskie są zobowiązane zapewnić, aby każda strona miała prawo do skierowania sprawy do właściwego krajowego organu ds. rozstrzygnięcia sporów. Izba podnosi wątpliwości, czy starosta jako organ egzekutywy administracji samorządowej stanowi właściwy organ do rozstrzygnięcia sporów o takim stopniu specjalizacji przedmiotowej. Motyw (35) Dyrektywy stanowi bowiem, że krajowy organ wyznaczony do rozstrzygnięcia sporów powinien zapewnić bezstronność i niezależność w stosunku do zainteresowanych stron oraz powinien dysponować odpowiednimi kompetencjami i zasobami. Jeżeli sporu tego nie rozstrzyga Prezes UKE (co w naszej ocenie byłoby właściwsze) należałoby wskazać, że spór ten starosta mógłby rozstrzygać przynajmniej po zasięgnięciu opinii Prezesa UKE - jako organu kompetentnego w zakresie telekomunikacji, prowadzącego nadto punkt informacyjny do spraw telekomunikacji.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Wskazanie starosty i wojewody jako organów właściwych w sprawach sporów o koordynację robót budowlanych jest właściwe ze względów systemowych – organy te, zgodnie z Prawem budowlanym są organami administracji architektoniczno-budowlanej, w związku z czym są najwłaściwsze do rozstrzygnięcia sporów obejmujących merytorycznie zagadnienia robót budowlanych.</p>
189.	Art. 46 u.w.r.u. s.t.	PIKE	<p>19. Zmiana art. 46 [art. 1 pkt 21] lit. b) Projektu. a) Przypominamy, że Komisja Kodyfikacyjna Prawa Budowlanego przy Ministrze Rozwoju kontynuuje prace nad utworzeniem Kodeksu Urbanistyczno-Budowlanego (dalej: projekt Kodeksu), mającego w założeniu stanowić regulacyjne ramy całości stosunków prawnych związanych z szeroko pojętym prawem budowlanym i urbanizacją. Ostatnia wersja projektu Kodeksu, datowana na 27 października 2015 r. może stanowić dość istotną ingerencję w treść niniejszego Projektu. Dział VI. Projektu Kodeksu, „Szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji celu publicznego”, Rozdział 2 „Lokalizacja inwestycji”, Oddział 1. „Ponadlokalne inwestycje celu publicznego” oraz Oddział 2. „Lokalne inwestycje celu publicznego” stanowią całościową regulację dotyczącą realizacji inwestycji celu publicznego, do których zalicza się także inwestycje w infrastrukturę techniczną. Analiza projektu Kodeksu czyniona na obecnym etapie prac Komisji nie jest w stanie wiążąco doprowadzić do konkluzji, czy Kodeks w projektowanym brzmieniu determinować będzie całkowite uchylenie przepisów Ustawy szerokopasmowej, dotyczących Rozdziału 5.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Megaustawa jest <i>lex specialis</i> w stosunku do wielu ustaw, które regulują w stopniu ogólnym kwestie adresowane w Megaustawie. Stosowanie przepisów Megaustawy i przepisów innych ustaw oparte jest na oczywistych zasadach wykładni, stąd nie jest właściwe z legislacyjnego punktu widzenia, aby dodatkowo wskazywać w przepisie, że dana regulacja stanowi <i>lex specialis</i> w stosunku do innej. Ponadto, Ministerstwo nie może odnieść się do zarzutów, które oparte są na porównaniu projektu ustawy z założeniami projektu Kodeksu Budowlanego, który to projekt jest wciąż w fazie opracowywania</p>

		<p>regulującego szczególne zasady lokalizowania inwestycji telekomunikacyjnych.</p> <p>b) Kwestia ewentualnej kolizji norm Ustawy szerokopasmowej z regulacjami Kodeksu jest równie skomplikowana mając na uwadze także Dział V Kodeksu - „Przygotowanie terenów pod inwestycje”, rozdział 4 „Realizacja infrastruktury technicznej i społecznej” oraz rozdział 8 „Przylączenie obiektów budowlanych lub nieruchomości gruntowych do infrastruktury technicznej”. W treści projektu Kodeksu ujęto przepis artykułu 148: „§ 1. Przez przyłączenie do infrastruktury technicznej rozumie się wykonanie i uruchomienie przyłączy oraz wykonanie zjazdu z drogi publicznej. Postanowienia Kodeksu w tym zakresie nie naruszają przepisów odrębnych, regulujących zaopatrzenie w paliwa i energię oraz dostarczanie sieci telekomunikacyjnych”.</p> <p>c) Nieścisłości interpretacyjne przepisów znowelizowanej Ustawy szerokopasmowej oraz przyszłego Kodeksu mogą dotyczyć także sfery definicji legalnych. Projekt ustanawia chociażby w art. 1 pkt 5 Ustawy szerokopasmowej definicję infrastruktury technicznej, którą stanowić ma „[K]ażdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, wieże i słupy, z wyłączeniem: kabli, w tym włókien światłowodowych oraz elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi”. Jednocześnie projekt Kodeksu statuuje w art. 3 pkt 8, że infrastrukturą techniczną jest infrastruktura transportowa oraz sieci przesyłowe.</p> <p>d) Wobec uwag wskazanych pod lit. a)-c) w opinii PIKE bezwzględnie konieczne jest wskazanie w przepisach Projektu, że Ustawa szerokopasmowa stanowi <i>lex specialis</i> w stosunku do ogólnych norm rządzących procesem inwestycyjnym zarówno w obecnej ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak i przyszłych regulacjach normujących tę gałąź prawa. Jest to tym bardziej istotne, że w obecnie procedowanej wersji projektu Kodeksu brak jest jakichkolwiek odniesień wprost do przepisów Ustawy szerokopasmowej Projekt Kodeksu nie zawiera nadto żadnych przepisów przejściowych, mających w założeniu zostać ujęte w odrębnej regulacji (której to projektu do dzisiaj nie przedstawiono).</p> <p>e) Niezależnie od powyższego pragniemy wskazać, że za właściwe uznajemy doprecyzowanie w projektowanym art. 46 ust. 1a, że plan miejscowy nie tylko nie może ustanawiać zakazów uniemożliwiających lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej (jak to już obecnie reguluje art. 46 ust. 1), ale także że ewentualna niezgodność zamierzenia inwestycyjnego z planem miejscowym nie stanowi</p>	
--	--	--	--

			podstawy do wniesienia sprzeciwu, nałożenia obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę, ani odmowy pozwolenia na budowę. Wprowadzenie projektowanego przepisu powinno przyczynić się do usprawnienia inwestycji.	
190.	Art. 48 u.w.r.u. s.t.	PIKE	20. Zmiana art. 48 [art. 1 pkt 22) Projektu]. PIKE aprobuje planowane zmiany w art. 46 ust. 3 oraz art. 48, które ukróćą możliwość przyjmowania interpretacji skrajnie niekorzystnych dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie konieczności uzyskiwania decyzji lokalizacyjnych oraz legitymacji skargowej względem planów miejscowych i ich zmian. Projektowany art. 48 ust. 3 nie powinien jednak wyłączać możliwości zaskarżenia uchwały w przedmiocie planu miejscowego tylko dlatego, że sąd administracyjny już w sprawie orzekał i skargę oddalił. Art. 48 ust. 3 powinien co najwyżej ograniczać możliwość wniesienia ponownej skargi przez tego samego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego lub na konkretne ustalenie planu miejscowego, co obecnie nie jest jednoznacznie przesądzone. Utrzymanie obecnego ogólnego brzmienia art. 48 ust. 3 mogłoby bowiem spowodować pozbawienie danego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego prawa do sądu w sytuacji, w której plan miejscowy został zaskarżony przez inny podmiot (także w złej wierze, np. jedynie w wąskim zakresie, w celu uniemożliwienia skutecznego zaskarżenia przez kolejny podmiot w pozostałym zakresie), a dany przedsiębiorca telekomunikacyjny nie miał wpływu na kształt skargi złożonej przez innego przedsiębiorcę, ani na przebieg postępowania przed sądem administracyjnym.	Uwaga niezasadna Zgodnie z art. 171 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, powaga rzeczy osądzonej dotyczy tego samego stanu faktycznego i tego samego stanu prawnego. W związku z tym plan miejscowy może być zaskarżony wielokrotnie, na podstawie różnych zarzutów, o ile nie zostało potwierdzone wcześniejszym prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego, że dane ustalenie planu miejscowego jest zgodne z prawem. W opinii Ministerstwa jest to oczywiste i nie jest konieczne określanie tego wprost w Megaustawie.
191.	Art. 39 ust. 3b udp	PIKE	1. Zmiana art. 39 ust. 3b [art. 2 pkt 1) lit. a) Projektu]. Z uznaniem przyjmujemy proponowane skrócenie terminu na wydanie zezwolenia na lokalizację w pasie drogowym (art. 39 ust. 3) z 65 do 30 dni. Taka zmiana niewątpliwie będzie jednym z czynników przyczyniających się do usprawnienia inwestycji telekomunikacyjnych.	Uwaga nieaktualna Termin na wydanie decyzji lokalizacyjnej został zmieniony na 45 dni.
192.	Art. 39 ust. 3e udp	PIKE	2. Dodanie art. 39 ust. 3e [art. 2 pkt 1) lit. b) Projektu]. Wskazujemy, że zaproponowana lista podmiotów uprawnionych z wnioskiem o wydanie decyzji, o której mowa w art. 39 ust. 3 powinna mieć charakter wyliczenia przykładowego a nie wyczerpującego, tak aby nie doszło do ograniczenia liczby podmiotów, które mogą się o takie zezwolenie się ubiegać. Przykładowo wprowadzenie do wyliczenia mogłoby brzmieć: „Decyzję, o której mowa w ust. 3, właściwy zarządca drogi wydaje na wniosek uprawnionego podmiotu, w tym w szczególności:”.	Uwaga nieaktualna Art. 30 ust. 3e został usunięty z projektu ustawy.
193.	Art. 39 ust. 5	PIKE	3. Zmiana art. 39 ust. 5 [art. 2 pkt 1) lit. c) Projektu]. Za właściwy kierunek zmian należy uznać obciążenie – w stopniu większym niż	Uwaga nieaktualna

	udp		dotychczas – zarządcy drogi kosztami przełożenia urządzenia lub obiektu, o którym mowa w art. 39 ust. 3, w przypadku budowy, przebudowy lub remontu drogi. W ocenie PIKE projektowane brzmienie art. 39 ust. 5 powinno jednak ulec zmianie poprzez usunięcie w punkcie 2 lit. b), gdyż przyjęte kryterium jest niejasne, a ponadto nie sposób dostrzec związku pomiędzy wprowadzaniem ulepszeń w urządzeniu lub obiekcie, a kosztem ich przeniesienia, w szczególności, że ulepszeń tych wcale nie musiałby dokonywać zarządca drogi, stąd brak jest logiki w zwalnianiu go wówczas od ponoszenia kosztów przełożenia.	Art. 39 ust. 5 ustawy o drogach publicznych został usunięty z projektu ustawy. Jednocześnie zmieniono projekt art. 39 ust. 5a, zgodnie z którym obowiązek ponoszenia kosztów przełożenia przez zarządcę drogi dotyczy wyłącznie infrastruktury telekomunikacyjnej. Ponadto, w zakresie kryterium ulepszeń należy zauważyć, że o konieczności przełożenia sieci uzbrojenia terenu powiadamiany jest gestor tej sieci, który może wykorzystać tę okoliczność dla modernizacji własnej infrastruktury. W takim wypadku wydaje się zasadne obarczenie gestora sieci kosztami tego przełożenia.
194.	Art. 39 ust. 6a i 6b udp	PIKE	4. Zmiana art. 39 ust. 6a oraz 6b [art. 2 pkt 1) lit. d) Projektu]. Za prawidłowe uznać należy proponowane zmiany w art. 39 ust. 6a i 6b, pozwalające podmiotom zainteresowanym korzystaniem z kanałów technologicznych działać z większą świadomością ewentualnych kosztów, które mogą je czekać, poprzez obowiązek zamieszczenia przez zarządcę drogi informacji o szacowanych kosztach budowy kanału technologicznego, stanowiących górną granicę ewentualnej odpowiedzialności zainteresowanego podmiotu.	Uwaga nieaktualna Art. 39 ust. 6a ustawy o drogach publicznych został usunięty z projektu ustawy. Jednocześnie zmianie uległo brzmienie art. 39 ust. 6b, zgodnie z którym obowiązek ponoszenia kosztów budowy kanału technologicznego został ograniczony do sytuacji, w której kanał ten nie został udostępniony innym podmiotom.
195.	Art. 39 ust. 7 udp	PIKE	5. Zmiana art. 39 ust. 7 [art. 2 pkt 1) lit. e) Projektu]. Poddajemy pod rozważenie wprowadzenie przepisu przejściowego, który jednoznacznie określałby status prawny umów o udostępnienie kanałów zawartych na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów. Przykładowo – można byłoby dopisać następujący przepis przejściowy: „Umowy w sprawie udostępnienia kanału technologicznego zawarte na podstawie dotychczasowego brzmienia art. 39 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 pozostają w mocy”. W przeciwnym razie powstanie wątpliwość czy wszędzie tam, gdzie podmiot nie ma możliwości wydania decyzji administracyjnej (względnie zawarcia umowy na nowych zasadach – po uwzględnieniu naszej uwagi wskazanej pod lit. a) nadal obowiązują dotychczasowe warunki dostępu ustalone w umowie.	Uwaga zasadna Projekt ustawy uzupełniono o przepis przejściowy dotyczący zawartych umów o udostępnieniu kanału technologicznego.
196.	Art. 39 ust. 7f udp	PIKE	6. Zmiana art. 39 ust. 7f [art. 2 pkt 1) lit. g) Projektu]. Stosownie do proponowanego brzmienia art. 39 ust. 7f: „Przepisu art. 40 ust. 3 [PIKE: opłata za zajęcie pasa drogowego] nie stosuje się do linii telekomunikacyjnych i elektroenergetycznych oraz innych urządzeń umieszczanych w kanale technologicznym”. W odniesieniu do powyższego zwracamy uwagę, że: a) Konieczne jest doprecyzowanie tego przepisu w taki sposób, by jego wprowadzenie	Uwaga niezasadna Uwaga wykracza poza kwestie regulowane w projekcie ustawy.

			<p>nie prowadziło do przyjęcia domniemania, iż do dnia wejścia w życie Projektu linie takie i urządzenia podlegały opłacie.</p> <p>b) Konieczne jest jednoznaczne wyłączenie całości kanałów technologicznych spod opłat za zajęcie pasa drogowego, bowiem zgodnie z projektem wyłączone są spod nich wyłącznie elementy w nich umieszczone. Przy okazji zwracamy uwagę, że Projekt nie zawiera regulacji dotyczących zmniejszenia opłat za zajęcie pasa drogowego pobieranych przez jednostki samorządu terytorialnego, które proponowane były w projekcie Założeń ustawy o zmianie ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, oraz niektórych innych ustaw (3 lipca 2015 r.). Mianowicie w dokumencie tym przewidywano, iż „W projektowanej ustawie proponuje się obniżenie maksymalnych stawek opłat za zajęcie pasa drogowego w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego (zmiana art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych). Proponuje się, aby w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawka opłaty za zajęcia pasa drogowego, w celu prowadzenia w nim robót budowlanych nie przekraczała 0,20 zł za jeden dzień zajmowanego pasa drogowego, natomiast stawka opłaty za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym obiektów i urządzeń telekomunikacyjnych nie przekraczała 20 zł za z[a]jęcie 1m² pasa drogowego”. Niestety ostateczny Projekt nie zawiera tej regulacji – nie zawiera żadnej regulacji, która obniżałaby opłaty za zajęcie pasa drogowego, o której mowa w art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych. W związku z powyższym apelujemy o przyjęcie planowanego wcześniej rozwiązania obniżającego te stawki. Przy czym wskazujemy, że w naszej ocenie powinny one zostać albo całkowicie zniesione (ponieważ stanowią one doprawdy istotną barierę inwestycyjną), względnie nawet zmniejszone w stosunku do pierwotnie proponowanych w Założeniach (wskazywaliśmy już na to przy okazji wcześniejszych konsultacji).</p>	
197.	Art. 39 ust. 7k udp	PIKE	<p>7. Dodanie art. 39 ust. 7k [art. 2 pkt 1) lit. h) Projektu].</p> <p>Projektowany art. 39 ust. 7k ustawy o drogach publicznych przewiduje delegację dla Ministra właściwego do spraw informatyzacji do wydania rozporządzenia określającego warunki wydania decyzji o udostępnieniu kanału technologicznego i wysokości stawek opłat za dostęp.</p> <p>W tym zakresie zwracamy uwagę na konieczność:</p> <p>a) Obniżenia proponowanej maksymalnej wysokości stawek za udostępnienie kanału technologicznego. W przeciwnym razie maksymalne stawki ustalone na podstawie tak proponowanych granic, przy uwzględnieniu skali inwestycji telekomunikacyjnych będą stanowiły dla nich nie tyle istotną barierę, ile niejednokrotnie wręcz – zaporę finansową.</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Z wytycznych usunięto zwrot „z uwzględnieniem przepisów o pomocy publicznej”.</p> <p>W pozostałym zakresie uwaga niezasadna. Wysokość stawek opłat za udostępnienie kanału technologicznego będzie przedmiotem odrębnych konsultacji w ramach procesu legislacyjnego projektu rozporządzenia. Ponadto stawki maksymalne zostały ustalone na podstawie danych o budowie 76 kanałów technologicznych,</p>

			<p>b) Wprowadzenia przepisu analogicznego do projektowanego art. 40f, jednoznacznie umożliwiającego obniżenie opłat w przypadku obniżenia opłaty za korzystanie z kanału technologicznego.</p> <p>c) Wprowadzenia przepisów przejściowych, które regulowałyby sytuacje, w których opłata ustalona w zawartych umowach była wyższa niż w rozporządzeniu.</p> <p>d) Niecelowość wskazywania kryterium „uwzględnienia przepisów o pomocy publicznej”. Organy Państwa są zawsze zobowiązane do uwzględnienia obowiązujących przepisów przy wydawaniu decyzji, w związku z czym wprowadzanie takiego zapisu wydaje się nam zbędne.</p>	<p>pozyskanych od zarządców dróg (algorytm został załączony do Oceny Skutków Regulacji). Natomiast przepis analogiczny do art. 40f znajduje się w ewentualnym rozporządzeniu obniżającym stawki opłaty, określone w rozporządzeniu „pierwotnym”.</p>
198.	Art. 40 ust. 2a udp	PIKE	<p>8. Dodanie art. 40 ust. 2a [art. 2 pkt 2) Projektu]. Za właściwe uznać należy doprecyzowanie w projektowanym art. 40 ust. 2a co rozumie się przez infrastrukturę, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2). Jednocześnie należy jednak ujednoczyć stosowane pojęcia, gdyż w obecnym art. 40 ust. 2 mowa jest o „urządzeniach infrastruktury technicznej”, zaś w projektowanym art. 40 ust. 2a – o „infrastrukturze”. Dodatkowo odesłanie w projektowanym art. 40 ust. 2a pkt 2) do Prawa telekomunikacyjnego w zakresie pojęcia „infrastruktury telekomunikacyjnej”, uzupełnione o przykładowe wskazanie dwóch desygnatów tej kategorii, utrudnia określenie zakresu przedmiotowego pojęcia „infrastruktura techniczna”, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2). Przykładowo - nie jest jasne, czy za sprawą projektowanych zmian, zezwolenie na zajęcie pasa drogowego będzie mogło dotyczyć umieszczenia linii telekomunikacyjnych bezpośrednio w ziemi.</p>	<p>Uwaga nieaktualna Przepis art. 40 ust. 2a ustawy o drogach publicznych został usunięty z projektu ustawy.</p>
199.	Art. 40e udp	PIKE	<p>9. Dodanie art. 40e [art. 2 pkt 3) Projektu]. PIKE aprobuję projektowane ułatwienia w przenoszalności decyzji, o której mowa w art. 40 ust. 1, a zatem zezwalającej na zajęcie pasa drogowego. Zwracamy jednak uwagę, że przepis ten wskazuje, że „Organ, który wydał decyzję, o której mowa w art. 40 ust. 1, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia tej decyzji oraz związanej z nią decyzji dotyczącej opłat, na rzecz innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przyjmuje on wszystkie warunki zawarte w tych decyzji”. W naszej ocenie projekt tego przepisu zawiera błąd – w zaznaczonym odniesieniu do podmiotu z ust. 1. Wskazujemy, że art. 40e nie jest podzielony na ustępy, stąd powyższe odesłanie jest błędne. Ponadto odesłanie to i tak jest zbędne, gdyż wystarczającym wymogiem winno być przyjęcie przez ten podmiot wszystkich warunków zawartych w decyzji, aby przeniesienie decyzji było możliwe. W tym zakresie proponujemy konstrukcję podobną do zastosowanej w art. 122 PT, w której</p>	<p>Uwaga nieaktualna Przepis art. 40e ustawy o drogach publicznych został ograniczony do decyzji dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej. Ponadto, z brzmienia przepisu wynika wprost, że przeniesieniu ulegają wszystkie prawa i obowiązki wynikające z tej decyzji.</p>

			opisany został sposób dokonywania zmiany podmiotu dysponującego rezerwacją częstotliwości, na wniosek podmiotu, który tą częstotliwością dysponuje oraz za zgodą podmiotu wskazanego we wniosku, wyrażającego zgodę na przejęcie uprawnień i obowiązków wynikających ze zmiany podmiotu dysponującego rezerwacją.	
200.	Art. 40f udp	PIKE	<p>10. Dodanie art. 40f [art. 2 pkt 3) Projektu].</p> <p>a) Komentowany przepis odwołuje się do działania jednostek samorządu terytorialnego. Zwracamy jednak uwagę jak wcześniej, że zarządcą drogi może być jednak również inny podmiot. Przykładowo może to być Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad. Wówczas stawki opłat określone są w rozporządzeniu ministra właściwego ds. transportu, a nie przez organ jednostki samorządu terytorialnego. Art. 40f powinien zostać zatem uzupełniony o możliwość złożenia wniosku także w przypadku ustalenia w powyższym rozporządzeniu niższych stawek opłat niż stawki opłat, na podstawie których ustalono opłatę za zajęcie pasa drogowego, jeżeli zarządcą danej drogi jest</p> <p>Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad;</p> <p>b) Zwracamy uwagę, że art. 40f w ust. 1 odnosi się do ust. 2a, podczas gdy taka jednostka redakcyjna w ogóle w tym przepisie nie występuje.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Kwestia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg, dla których zarządcą jest GDDKiA, została już uregulowana i na chwilę obecną nie są planowane dalsze działania w tym zakresie.</p>
201.	Art. 40g udp	PIKE	<p>11. Dodanie art. 40g [art. 2 pkt 3) Projektu].</p> <p>PIKE z uznaniem przyjmuje dodanie regulacji z art. 40g na kształt projektowanego art. 39 ust. 3b ustawy o drogach publicznych. Wyrażamy nadzieję, że wprowadzenie kar pieniężnych faktycznie przyczyni się do terminowego wydawania decyzji. We wcześniejszych fragmentach niniejszego Stanowiska proponujemy przyjęcie podobnych regulacji również w odniesieniu do decyzji wydawanych przez Prezesa UKE w oparciu o zapisy Ustawy szerokopasmowej.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Prezes UKE będzie rozstrzygał w sprawach o większym stopniu skomplikowania, niż sprawy rozstrzygane przez zarządcę drogi, stąd po pierwsze terminy na wydawanie decyzji określone w Megaustawie – 60 dni, a po drugie brak zagrożenia karą za przekroczenie tego terminu. W zakresie uzasadnienia 60-dniowego terminu na wydanie decyzji przez Prezesa UKE – patrz stanowiska do uwag nr 17, 44, 75.</p> <p>Ponadto, art. 40g ustawy o drogach publicznych został usunięty z projektu ustawy.</p>
202.	Art. 28e ust. 2 pgik	PIKE	<p>1. Dodanie art. 28e ust. 2 [art. 3 pkt 6) lit. b) Projektu].</p> <p>Proponowane brzmienie komentowanego przepisu może doprowadzić do niepożądanego petryfikacji stanu bazy GESUT niezgodnej ze stanem rzeczywistym. Stąd wysunąć należy postulat umożliwienia dokonania korekty danych dotyczących zbiorów bazy GESUT na kolejnej naradzie koordynacyjnej organizowanej w trybie art. 28b ust. 1 przez starostę. Nadto wskazać należy, że zgodnie z projektowaną regulacją art. 40a ust. 2 pkt 5 państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny nie będzie pobierał opłat tylko za</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Narada koordynacyjna ma na celu uzgodnienie usytuowania sieci uzbrojenia terenu, a nie uzgodnienie treści inicjalnej bazy danych. Ponadto, termin na wydanie opinii wynosi 60 dni, a ponadto może zostać przedłużony na wniosek gestora sieci do 90 dni.</p>

			pierwsze udostępnienia podmiotowi władającemu siecią uzbrojenia terenu zbiorów danych powiatowej bazy GESUT, dotyczących sieci uzbrojenia terenu znajdującej się we władaniu tego podmiotu, po otrzymaniu przez starostę od tego podmiotu opinii, o której mowa w art. 28e ust. 1 pkt 1.	
203.	Załącznik do pgik	PIKE	2. Zmiany w załączniku do ustawy [art. 3 pkt 8) Projektu]. W proponowanej zmianie do załącznika ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne proponuje się wprowadzenie nowych współczynników korygujących dla ustalania opłat. W tym zakresie: a) odnośnie współczynnika dla udostępnienia materiałów zasobu ze zbioru danych BDOT10k (ust. 3 pkt 1) lit. d)) - proponujemy jego zmniejszenie z 0,4 do 0,2; b) odnośnie współczynnika dla wydawania wypisów i wyrysów, o których mowa w Tabeli 11(ust. 3 pkt 1 lit. e) – proponujemy jego zmniejszenie z 0,2 do 0,1.	Uwaga nieaktualna Wskazane współczynniki zostały usunięte z projektu ustawy.
204.	Art. 3 pkt 3b) Pb	PIKE	1. Dodanie art. 3 pkt 3b) [art. 4 pkt 1) lit. a) Projektu]. Poddajemy w wątpliwość sens definiowania „instalacji radiokomunikacyjnej” w ten sposób, że wskazuje się, iż jest to „w szczególności instalacja radiokomunikacyjna, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska”. Prawo ochrony środowiska nie definiuje bowiem tej instalacji, lecz ma zostać ona zdefiniowana właśnie przez Prawo budowlane. To zatem Prawo ochrony środowiska powinno odwoływać się do pojęcia i jego definicji, która ma znaleźć się w Prawie budowlanym - a nie na odwrót.	Uwaga niezasadna Definicja pojęcia w danej ustawie jest wprowadzana na użytek dalszych przepisów tej ustawy – nie wyłącza to możliwości definiowania tych samych pojęć w różny sposób w różnych ustawach.
205.	Art. 3 pkt 3d) Pb	PIKE	2. Dodanie art. 3 pkt 3d) [art. 4 pkt 1) lit. a) Projektu]. W celu zachowania zbliżonego poziomu regulacji przedmiotów zdefiniowanych w literach 3a) - 3d), proponujemy aby w definicji „szafy telekomunikacyjnej” również znalazło się doprecyzowanie, że „nie stanowi obiektu budowlanego, lub jego części ani urządzenia budowlanego”.	Uwaga nieaktualna Zrezygnowano z definiowania pojęcia „szafa telekomunikacyjna”.
206.	Art. 3 pkt 8a) Pb	PIKE	3. Dodanie art. 3 pkt 8a) [art. 4 pkt 1) lit. b) Projektu]. Nie jest jasna relacja nowego art. 3 pkt 8a) zawierającego definicję „instalowania” do punktu 7) z definicją „robót budowlanych”, którymi to „instalowanie” ma być. Zwracamy uwagę, że zgodnie z art. 3 pkt 7) Prawa budowlanego przez roboty budowlane należy rozumieć: „budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego”. Tymczasem zgodnie z komentowanym nowym pkt. 8a) poprzez instalowanie należy rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje umieszczenie urządzeń na obiekcie budowlanym, a które mogą obejmować niezbędny do tego montaż, nadbudowę, rozbudowę lub przebudowę obiektu budowlanego, jak również zmiany tych urządzeń. Jak zatem widać, zakres przedmiotowy definicji częściowo się krzyżuje, a częściowo	Uwaga nieaktualna Zrezygnowano z definiowania pojęcia „instalowanie”.

			dotknięty jest błędem logicznym <i>idem per idem</i> . W ocenie PIKE wystarczającym byłoby takie ukształtowanie definicji „instalowania”, by nie powtarzała ona fragmentu definicji „robót budowlanych”, a jednocześnie by ograniczała zakresu przedmiotowego tego pojęcia do urządzeń budowlanych. Przykładowo mogłaby ona brzmieć w następujący sposób: „8a) instalowaniu – należy przez to rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje umieszczenie urządzeń budowlanych na obiekcie budowlanym”. Zaproponowany powyżej kształt definicji zgodny byłby także z praktyką oraz zapatrywaniem na obecny poziom regulacji, prezentowanym przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Budowlanego. W ocenie PIKE jakiegokolwiek zmiany wprowadzane w Prawie budowlanym powinny być dokonywane ze świadomością, że obecnie: „Kładzenie kabli w kanalizacji kablowej jest użytkowaniem takiej kanalizacji zgodnie z przeznaczeniem, ponieważ istotą takiej kanalizacji jest umieszczanie w niej kabli i również nie będzie wymagać pozwolenia na budowę.”¹ Utrzymanie status quo w zakresie kabli w kanalizacji kablowej będzie możliwe do osiągnięcia poprzez wskazanie, iż pojęcie „instalowania” ogranicza się wyłącznie do umieszczania urządzeń budowlanych, albowiem kable w kanalizacji kablowej urządzeniami budowlanymi nie są (wyraźne wyłączenie w art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego).	
207.	Art. 30 Pb	PIKE	<p>4. Zmiana art. 30 [art. 4 pkt 3) lit. a) i b) Projektu].</p> <p>a) Pomimo sformułowania, że „po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3b w brzmieniu” nie zawiera brzmienia rzeczonoego ust. 3b, co uniemożliwia odniesienie się do jego treści.</p> <p>b) Proponowane zmiany spowodują zwiększenie obciążeń regulacyjnych nakładanych na podmioty działające na rynku telekomunikacyjnym, co stoi w sprzeczności z celem Ustawy szerokopasmowej oraz Dyrektywy kosztowej. Należy bowiem przypomnieć, iż zgodnie z motywem (11) Dyrektywy kosztowej: „Celem niniejszej dyrektywy jest określenie pewnych minimalnych praw i obowiązków mających zastosowanie w całej Unii, tak aby ułatwić realizację szybkich sieci łączności elektronicznej i koordynację między sektorami.” Ponadto art. 1 Dyrektywy kosztowej tak określa jej przedmiot: „Niniejsza dyrektywa ma na celu ułatwianie i wspieranie realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej poprzez promowanie wspólnego korzystania z istniejącej infrastruktury technicznej i poprzez umożliwianie efektywniejszej realizacji nowej infrastruktury technicznej w celu zmniejszenia kosztów związanych z realizacją takich sieci.”</p> <p>c) Mając na względzie uwagi wskazane pod lit. a)-c) apelujemy o usunięcie z Projektu art. 4 pkt 3 lit. a) tiret trzecie oraz art. 4 pkt 3 lit. b).</p>	<p>Uwaga zasadna w części</p> <p>Art. 30 ust. 1 pkt 3a został usunięty z projektu ustawy, a art. 30 ust. 3a został przeredagowany.</p>
208.	Art. 139 Pt	PIKE	<p>1. Zmiana art. 139 [art. 6 pkt 1) Projektu].</p> <p>a) Proponowane w Projekcie nowego art. 139 PT zmodyfikowane formy dostępu</p>	Uwaga zasadna

		<p>pokrywają się, uniemożliwiając jednoznaczne ustalenie kryteriów udzielenia danego rodzaju dostępu. Przykładowo wskazać można, że: „współkorzystanie z kabli telekomunikacyjnych w budynku”, o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2) stanowi przecież formę „współkorzystania z nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej”, o której mowa w art. 139 ust. 1 pkt 1). Co więcej - „współkorzystanie z kabli telekomunikacyjnych w budynku”, o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2) stanowi także formę „dostępu do instalacji telekomunikacyjnej budynku”, o której mowa z kolei w art. 139 ust. 1 pkt 3). Kwestie te wymagają doprecyzowania, w przeciwnym razie za każdym razem powstawać będą wątpliwości który przepis ma zastosowanie w danej sprawie (zwłaszcza, jeżeli nałożyć na to dodatkowe wątpliwości z udzielaniem dostępu w oparciu o Ustawę szerokopasmową).</p> <p>b) W projektowanym art. 139 ust. 1 wskazuje się, że dostęp telekomunikacyjny, o którym mowa w pkt. 1) ma polegać na: „współkorzystaniu z nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym zapewnienia określonych elementów tej infrastruktury, kolokacji, umożliwienia zakładania, eksploatacji, nadzoru i konserwacji urządzeń telekomunikacyjnych, przyłączy telekomunikacyjnych, instalacji telekomunikacyjnej budynku i innych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej [...]”. Wskazujemy, że w odniesieniu do powyższego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - sformułowanie „zapewnienia określonych elementów tej infrastruktury” pozbawione jest przybliżonego choć znaczenia. PIKE nie potrafi wskazać jakie czynności miałyby stanowić przedmiot „zapewnienia” elementów; - pojęcie „umożliwienia zakładania” posiada znaczenie zawierające się w równocześnie wykorzystanej „kolokacji”, w rozumieniu definicji określonej w PT (zgodnie z jej art. 2 pkt 15 kolokacja to „udostępnianie fizycznej przestrzeni lub urządzeń technicznych w celu umieszczenia i podłączenia niezbędnego sprzętu operatora podłączającego swoją sieć do sieci innego operatora lub korzystającego z dostępu do lokalnej pętli abonenckiej”); - przedmioty „przyłączy telekomunikacyjnych, instalacji telekomunikacyjnej budynku i innych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej” pozbawione są odpowiadającego im czasownika; - sformułowanie „i innych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej” sugeruje interpretowanie przyłączy telekomunikacyjnych czy instalacji telekomunikacyjnej jako „elementów infrastruktury telekomunikacyjnej”, co – będąc prawdą w odniesieniu do ich elementów – pozbawia to wyliczenie znaczenia treściowego. <p>c) W art. 139 ust. 1 pkt 1) lit. a-b wskazuje się dalsze przesłanki komentowanego wyżej rodzaju dostępu telekomunikacyjnego, zgodnie z którymi zapewnia się go, jeżeli: a)</p>	<p>Przepis art. 139 Prawa telekomunikacyjnego został doprecyzowany.</p>
--	--	--	---

			<p>wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia publicznego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, b) przedsiębiorca telekomunikacyjny na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo umieszczenia tej infrastruktury telekomunikacyjnej na, nad lub pod nieruchomością”. Wskazujemy, że w ocenie PIKE:</p> <ul style="list-style-type: none"> - konieczne jest zdecydowanie bardziej jednoznaczne sformułowanie relacji kryteriów opisanych w lit. a i b – tj. wskazanie czy muszą być one spełnione łącznie, czy też wystarczy ich spełnienie rozdzielnie; - słusznie planuje się odstąpić od stosowania pojęcia „współkorzystania” na rzecz „dostępu”. Stosowanie pojęć „współkorzystania” w pkt. 1) oraz pkt. 2), łącznie z pojęciem „dostępu” w pkt. 3) rodzi jednak wątpliwość odnośnie ich faktycznego zakresu znaczeniowego, w szczególności wobec odwołania w ust. 1a-1b wyłącznie do pojęcia „dostępu”; - w sposób niewłaściwy zastosowano spójnik „i” we wprowadzeniu do pkt. 1) oraz w lit. a), właściwsze byłoby tutaj posłużenie się alternatywą łączną „lub”; - odwołanie do „przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji” jako podstawy umieszczenia infrastruktury jest błędne logicznie. W braku przepisów prawa, które stanowiłyby takie uprawnienie, na rzecz podmiotu nie zostałby wydany wyrok sądu lub decyzja; - nie dostrzegamy podstawy w zróżnicowaniu sytuacji, w której dostęp realizowany jest na podstawie umowy zawartej z właścicielem nieruchomości oraz sytuacji, w której wobec braku możliwości osiągnięcia porozumienia dostęp ten realizowany byłby na podstawie umowy. Szczególnie rażące zastrzeżenia rodzi wskazana propozycja w kontekście ustalenia warunków dostępu w decyzji ogólnej, zgodnie z postanowieniami art. 139 ust. 1c; - mogą pojawić się negatywne konsekwencje obowiązku dostępu o którym mowa pod lit. b w odniesieniu do kolejnych podmiotów dysponujących takim prawem. W ten bowiem sposób możliwe będzie stworzenie łańcucha dostępu, który w praktyce może rodzić liczne trudności prawne oraz organizacyjne. <p>d) Sformułowanie w art. 139 ust. 1 pkt 2) dostępu polegającego na „współkorzystaniu z kabli telekomunikacyjnych w budynku, aż do zlokalizowanego [...] poza budynkiem punktu [...]” jest niekonsekwentny językowo – z jednej strony traktuje o kablach telekomunikacyjnych w budynku, a z drugiej stanowi o elementach umiejscowionych poza budynkiem.</p>	
209.	Art. 206 Pt	PIKE	<p>2. Zmiana art. 206 [art. 6 pkt 2) Projektu].</p> <p>Sygnalizujemy, że w proponowanym przepisie zmieniającym art. 206 PT znajduje się błędne odwołanie do art. 206 ust. 1 pkt 6), podczas gdy poprawnie winien to być art.</p>	<p>Uwaga zasadna</p> <p>Odesłania w art. 206 Prawa telekomunikacyjnego zostały</p>

			206 ust. 2 pkt 6).	poprawione.
210.	Art. 12 ustawy zmieniającej	PIKE	Art. 12 Projekt. Poddajemy w wątpliwość czy zasadne jest przyjmowanie różnego okresu <i>vacatio legis</i> dla zmian wprowadzanych w Ustawie szerokopasmowej. Zgodnie z art. 12 Projektu zmiany obejmujące m. in. nowe definicje mają wejść w życie z dniem 1 lipca 2016 r. Tymczasem część przepisów Ustawy szerokopasmowej ma wejść w życie wcześniej – po 30 dniach od ogłoszenia. Obawiamy się powstania szeregu wątpliwości interpretacyjnych wobec okoliczności, iż przepisy które wcześniej wejdą w życie posługują się pojęciami zdefiniowanymi w przepisach, które wejdą w życie później. Z tego względu poddajemy pod rozwagę przyjęcie jednolitego okresu <i>vacatio legis</i> dla wszystkich regulacji, np. wymaganego dyrektywą 1 lipca 2016 r.	Uwaga zasadna w części Termin wejścia w życie ustawy został określony na dzień 1 lipca 2016, z wyłączeniem art. 6 (zmiany w Prawie budowlanym) i 7 pkt 3 (zmiana w Prawie ochrony środowiska), które wejdą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia (co wydaje się zmianą korzystną dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych), oraz z wyłączeniem przepisów dotyczących funkcjonowania punktu informacyjnego.
211.	Uwaga ogólna	PIKE	Równocześnie pragniemy zaznaczyć, że projektowany zakres zmian jest wyjątkowo obszerny i dotyczy fundamentalnych kwestii z punktu widzenia realizacji inwestycji telekomunikacyjnych. Wyznaczony kilkudniowy termin na przygotowanie stanowiska w sprawie przez Izbę zrzeszającą kilkudziesięciu przedsiębiorców telekomunikacyjnych niestety istotnie utrudnił prace nad Projektem i pozwolił jedynie na pobieżną analizę planowanych regulacji. Prosimy mieć na względzie, że wyznaczenie krótszego niż 14 dni na zaopiniowanie projektu aktu normatywnego zgodnie z § 40 ust. 3 Regulaminu pracy Rady Ministrów powinno wymagać szczegółowego uzasadnienia, zaś stosownie do ust. 2 powoływanego przepisu wyznaczony termin na konsultacje powinien uwzględniać przedmiot, zakres i objętość dokumentu. Mając na względzie, że termin implementacji Dyrektywy kosztowej upływa dopiero w kwietniu 2016 r. poddajemy pod rozwagę wydłużenie terminu na składanie opinii w sprawie tego niezwykle ważnego i niestety dość obszernego Projektu. Ponadto zwracamy uwagę, że poprzednie konsultacje przeprowadzane w lipcu obejmowały jedynie projekt założeń do zmian i to tylko w odniesieniu do implementacji Dyrektywy kosztowej. Tymczasem niniejszy Projekt obejmuje o wiele szerszy zakres zagadnień, gdyż dotyczy zmian mających usunąć bariery zdefiniowane w toku prac Memorandum, a także zmienia wiele innych (kluczowych z wielu względów) ustaw – Prawo budowlane, Ustawę o drogach publicznych, Prawo telekomunikacyjne czy też Prawo geodezyjne i kartograficzne, nie wspominając już o rozporządzeniach. Nadmieniamy, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w § 5 ust. 1 Regulaminu pracy Rady Ministrów: „Opracowanie projektu ustawy wymaga uprzedniego przyjęcia przez Radę Ministrów założeń tego projektu”, który podlega konsultacjom publicznym (§ 36). Mając powyższe na względzie, że Projektodawca odstąpił od przygotowania założeń (co oczywiście jest	Uwaga niezasadna Konsultacje publiczne projektu ustawy są w pełni zgodne z postanowieniami Regulaminu pracy Rady Ministrów. Ponadto, projekt ustawy zawiera wiele rozwiązań, które zostały zaproponowane w ramach konsultacji projektu założeń do projektu ustawy, co również uzasadnia (poza pilnością przyjęcia ustawy) skrócenie terminu na przeprowadzenie konsultacji publicznych.

			<p>dopuszczalne i zdajemy sobie z tego sprawę) poddajemy pod rozważenie przynajmniej rozszerzenie zakresu konsultacji poprzez wydłużenie terminu na składanie opinii w przedmiocie Projektu. Wskazujemy, że zakres planowanych zmian doprawdy jest na tyle szeroki, że potrzebne jest o wiele więcej czasu na uzgodnienie przewidywanych skutków zmian, zwłaszcza w szerszych gronach eksperckich w poszczególnych kategoriach spraw. Pragniemy zwrócić uwagę, że nowelizacja dotyczy niezwykle ważnych dla szeroko rozumianej telekomunikacji i cyfryzacji kwestii. Każda – nawet najmniejsza – zmiana wymaga dokładnej analizy konsekwencji, do jakich może doprowadzić. Przy zbyt szybkim tempie prac ryzyko, że konsekwencje te doprowadzą do skutków sprzecznym z zamierzonymi są wyjątkowo duże. Dlatego też wyrażamy nadzieję, że Projekt podlegać będzie jeszcze dalszym konsultacjom i wnikliwym analizom. W przeciwnym razie dostrzegamy ryzyko, że na etapie prac sejmowych konieczna będzie znaczna ilość poprawek, czego można byłoby uniknąć dopracowując Projekt jeszcze na etapie prac rządowych. Nasza Izba oczywiście wyraża pełną gotowość do współpracy w tym zakresie.</p>	
212.	Art. 30 u.w.r.u. s.t.	KIKE	<p>Mając na uwadze krótki czas na przygotowanie stanowiska, a także fakt pojawiających się od wielu lat problemów na gruncie negocjacji i postępowań administracyjnych prowadzonych w oparciu o art. 30 Ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, niniejszym chcielibyśmy uzupełnić stanowisko KIKE w zakresie argumentacji dotyczącej umożliwienia Prezesowi UKE wydawania decyzji administracyjnych, których przedmiotem będzie istniejąca infrastruktura, a także określenia wprost w przepisach prawa, iż budynkowa sieć telekomunikacyjna w jaką wyposażane są nowobudowane budynki wielolokalowe, powinna stanowić część składową nieruchomości, tym samym powinna stanowić własność właściciela nieruchomości (wspólnot mieszkaniowych). Problemy te przenikają się wzajemnie, stąd widzimy konieczność uzupełnienia stanowiska Izby. W pierwszej kolejności, pozwalamy sobie po krótko ponownie przywołać okoliczności przedstawione w stanowisku KIKE (GRAP-29/16).</p> <p>Potrzeba <i>legalizacji (pozyskania tytułu prawnego – decyzji Prezesa UKE- po wybudowaniu sieci)</i> następuje najczęściej w trzech stanach faktycznych:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. nabycia sieci w budynkach, bez jednoczesnego zawarcia umowy dostępowej pomiędzy nabywcą sieci telekomunikacyjnej a dysponentem nieruchomości (to jedna z częściej spotykanych w praktyce sytuacji), 2. wybudowanie sieci i zawarcia umowy dostępowej na etapie, gdy jedynym właścicielem nieruchomości pozostaje deweloper, a następnie brak zawarcia umowy z powstałą po wyodrębnieniu się pierwszego lokalu wspólnotą mieszkaniową (równie częsta sytuacja), 	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Ministerstwo podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone do uwagi nr 13 oraz stanowisko wyrażone do analogicznej uwagi zgłoszonej w ramach konsultacji publicznych projektu założeń do projektu ustawy.</p>

		<p>3. wypowiedzenie umowy dostępowej przez zarządcę nieruchomości wielolokalowej.</p> <p>W praktyce, brak możliwości pozyskania decyzji administracyjnej dotyczącej sieci istniejącej, prowadzi do sporów na linii operator- właściciel/zarządca nieruchomości. Z naszego doświadczenia wynika, iż największymi ofiarami tych sporów pozostają użytkownicy końcowi, którzy niejednokrotnie, z dnia na dzień tracą możliwość korzystania z usług danego dostawcy. Dostrzegamy konieczność uregulowania wprost możliwości <i>legalizacji</i> sieci istniejących w procedurze administracyjnej prowadzonej przez Prezesa UKE w oparciu o przesłanki z art. 30 megaustawy oraz procedurę określoną w art. 19-24.</p> <p>W tym miejscu wskazujemy, iż kolejnym argumentem na poparcie postulatu zgłoszonego przez KIKE, jest okoliczność, iż w projekcie nowelizacji art. 30 ustawy znalazł się ust. 1b, zgodnie z którym:</p> <p><i>Obowiązek zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, jest niezależny od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie. Przed rozpoczęciem użytkowania budynku nie można odmówić dostępu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3-4, ze względu na istnienie lub wykonywanie innej instalacji telekomunikacyjnej budynku.</i></p> <p>Zatem, ust. 1b (pod warunkiem uchwalenia ustawy w kształcie zaproponowanym w Projekcie) stanowi o obowiązku udostępniania nieruchomości jeszcze na etapie, kiedy jedynym właścicielem nieruchomości jest deweloper (budowa sieci telekomunikacyjnej jest zasadna na etapie bezpośrednio poprzedzającym zakończenie budowy, tj. na etapie prac wykończeniowych).</p> <p>Jako praktycy dostrzegamy zagrożenie, iż przepis ten będzie przepisem martwym, o ile nie wprowadzi się ustawowego obowiązku zawarcia umowy dostępowej, której przedmiotem będzie sieć istniejąca (zarówno przyłącze jak i sieć budynkowa).</p> <p>Należy mieć bowiem na uwadze, że umowa zawarta z deweloperem nie wiąże powstałej po wyodrębnieniu się pierwszego lokalu- wspólnoty mieszkaniowej. Bez woli zawarcia umowy przez zarząd wspólnoty mieszkaniowej lub jej zarządcę, sieć wybudowana w oparciu o art. 30 ust. 1b pozostanie na nieruchomości bezumownie, co spowoduje powstanie po stronie wspólnoty roszczenia windykacyjnego oraz roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie (mimo, iż zgodnie z art. 30 ust. 3a dostęp w celu zapewnienia telekomunikacji jest nieodpłatny).</p> <p>Proponowany przepis art. 30 ust. 1b megaustawy znajdzie praktyczne zastosowanie w stosunkowo krótkim czasookresie (pomiędzy rozpoczęciem prac wykończeniowych w budynku a sprzedażą pierwszego lokalu), a umowa zawarta na jego podstawie- nie będzie wiązała następcy dewelopera, tj. wspólnoty mieszkaniowej. Jedynie decyzja administracyjna wiąże następców prawnych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości (art. 30 ust. 5d megaustawy).</p> <p>Należy zdawać sobie również sprawę, że w praktyce martwym, w przypadku realizacji</p>	
--	--	---	--

		<p>prawa dostępu z ust. 1b, będzie przepis umożliwiający zwrócenie się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji zastępującej umowę stron. Nawet gdyby Prezes UKE wydał decyzję w terminie zbliżonym do 90 dni, to wyodrębnienie się w tym czasie pierwszego lokalu, sprawia iż Prezes UKE odmówi wydania decyzji administracyjnej, z uwagi na fakt, iż negocjacje nie były prowadzone ze wspólnotą mieszkaniową (a jedynie z deweloperem). Należy zdawać sobie sprawę, iż jak dotąd w przeważającej ilości spraw prowadzonych oparciu o art. 30 megaustawy, termin wydania decyzji został znacząco przekroczony. Z tych samych przyczyn Projekt przewiduje uchylenie przepisu art. 21 ust. 1 megaustawy, który umożliwiał Prezesowi UKE określenia terminu zakończenia negocjacji warunków umowy o dostępie do infrastruktury technicznej.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, konsekwencją powstania wspólnoty mieszkaniowej, w sytuacji kiedy sieć była budowana w oparciu o porozumienie/umowę z deweloperem (przed uzyskaniem pozwolenia na użytkowanie) powinno być uprawnienie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do zalegalizowania sieci w postępowaniu prowadzonym przed Prezesem UKE na etapie, gdy dysponentem nieruchomości będzie wspólnota mieszkaniowa.</p> <p>Z kolei, brak określenia wprost w megaustawie, iż sieć budynkowa, budowana w oparciu o przepisy rozporządzenia w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać nowo budowane budynki, powinna stanowić część składową nieruchomości i tym samym własność właściciela nieruchomości, przyczynia się do tworzenia lokalnych monopoli.</p> <p>Znane nam są skądinąd przypadki, w których podmiot wykonujący nieodpłatnie na zlecenie dewelopera kompletną telekomunikacyjną sieć wewnątrzbudynkową, zastrzega w umowie, iż sieć będzie jego własnością, a następnie odsprzedaje sieć wybranemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu lub sam świadczy usługi. Ważnym, choć często niewypowiedzianym wprost elementem porozumienia na linii deweloper- wykonawca sieci, jest <i>zastrzeżenie o wyłączności</i> (deweloper nie wydaje zgody na dostęp do budynku żadnemu innemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu). Tym samym, na sporej części osiedli deweloperskich w kraju, mamy do czynienia z utrwalonym monopolem jednego dostawcy usług.</p> <p>Podsumowując powyższą argumentację, stanem pożądanym jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ wskazanie wprost w megaustawie, iż sieć telekomunikacyjna budowana w oparciu o art. 30 ust. 6 jest częścią składową nieruchomości. Zrówna to status wewnątrzbudynkowej sieci telekomunikacyjnej ze statusem innych sieci (energetyczna, wodno- kanalizacyjna), w przypadku których nie występują problemy własnościowe z uwagi na swoisty monopol jednego dostawcy usług. Postulowana zmiana spowoduje, iż każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny będzie mógł uzyskać dostęp nieodpłatnie, doprowadzając swoją sieć do punktu 	
--	--	---	--

			<p>styku. Powyższe pozytywnie wpłynie na konkurencyjność świadczonych usług oraz poszerzenie oferty w zasobach mieszkaniowych,</p> <p>➤ umożliwienie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym skorzystania z procedury legalizacyjnej, tj. uzyskania decyzji administracyjnej Prezesa UKE po przeprowadzeniu negocjacji o zawarcie umowy, której przedmiotem jest istniejąca infrastruktura telekomunikacyjna. Powyższe pozwoli pozyskiwać tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, gdy sieć została zbudowana na podstawie umowy z deweloperem oraz na podstawie art. 1b megasatwy, a następcą prawnym dewelopera jest wspólnota mieszkaniowa. Proponowana zmiana pozwoli na zakończenie wielu sporów na linii operator- dysponent nieruchomości toczonych w przedmiocie określania warunków korzystania z nieruchomości.</p>	
213.	Pomarański, Słapek, Aksanowicz Adwokaci i Radcowie Prawni	<p>Przepis art. 1 pkt 18 lit. b projektu ustawy wprowadzający art. 30 ust. 1 b ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (ustawa o wspieraniu) wskazujący, że dostęp do budynków na rzecz operatorów telekomunikacyjnych należy zapewnić nawet w przypadku budynków nieoddanych jeszcze do użytkowania czy też nawet nieukończonych znacząco wykracza poza przepisy wdrażanej dyrektywy 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (dyrektywa 2014/61/UE). Dyrektywa ta w art. 9 nie wprowadza obowiązku w stosunku do budynków jeszcze nieukończonych czy też nieoddanych do użytkowania. Przepisy unijne wyraźnie wskazują, iż obowiązki te dotyczą jedynie budynków istniejących i użytkowanych. Ponadto wspomniany zapis art. 30 ustawy o wspieraniu jest sprzeczny z wcześniejszymi regulacjami (oraz odpowiadającymi im unijnymi) w zakresie nie dublowania sieci wewnątrzbudynkowych. Jeśli budynek jest jeszcze w budowie i nie ma on ukończonej własnej sieci telekomunikacyjnej to wg tego przepisu, deweloper czy inny właściciel ma obowiązek zapewnić dostęp do tego nieistniejącego jeszcze budynku (w celu wybudowania w nim przez operatora telekomunikacyjnego swojej wewnątrzbudynkowej sieci telekomunikacyjnej) mimo, że formalnie zostanie on ukończony zgodnie z przepisami budowlanymi i będzie posiadał własną sieć telekomunikacyjną. W ten sposób w momencie ukończenia tego budynku będzie on posiadał zdublowaną infrastrukturę budynkową co jest zaprzeczeniem zarówno regulacji art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o wspieraniu, ale i przepisów dyrektywy 2014/61/UE zakazującymi dublowania sieci wewnątrzbudynkowych.</p> <p>Co więcej, przepis ten nie wprowadza ograniczenia co do ilości przyznanych przez dewelopera czy właściciela budowanego budynku dostępu do tego budynku tak więc możliwe jest, iż prawo do budowy własnych sieci wewnątrzbudynkowych uzyska kilku</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Patrz stanowisko do uwagi nr 10, 13, 175 i 177.</p>	

			<p>operatorów telekomunikacyjnych a nie tylko jeden (właściwie to każdy zgłaszający takie żądanie). Taka sytuacja (wpuszczenie jednego lub nawet kilku operatorów telekomunikacyjnych do budynku w budowie) znacząco utrudni proces budowlany (konieczność wpuszczenia na plac budowy podwykonawców operatorów telekomunikacyjnych niepodlegających kierownikowi budowy, uzgodnienia inwestora z kierownikiem budowy w zakresie wpuszczenia tych podwykonawców, zmiana projektów budowlanych itd.).</p> <p>Wnoszę o usunięcie tego przepisu z projektu lub ograniczenie go do uprawnienia do doprowadzenia sieci telekomunikacyjnej do budynku oraz możliwości skorzystania z przyszłej sieci wewnątrzbudynkowej, przy czym dostęp ten byłby realizowany dopiero po ukończeniu prac budowlanych.</p>	
214.	Pomarański, Słapek, Aksanowicz Adwokaci i Radcowie Prawni	<p>Zamieszczona w art. 1 pkt 2 noweli definicja generalnego remontu budynku jest inna niż definicja tego pojęcia w dyrektywie 2014/61/UE, a przez to zupełnie inny jest zakres sytuacji objętych obowiązkiem w art. 30 ust. 7 ustawy o wspieraniu. Definicja unijna mówi bowiem wyłącznie o remoncie wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej telekomunikacyjnej, a zaproponowana w projekcie ustawy definicja mówi o remoncie każdej infrastruktury technicznej budynku np. elektroenergetycznej czy wodociągowej. W ten sposób rozszerza się zobowiązanie właścicieli budynków na wykonanie nowoczesnych sieci telekomunikacyjnych na własny koszt w przypadku remontu infrastruktury niezwiązanej z telekomunikacją podnosząc koszty tych remontów. Tymczasem przepis unijny [art. 8 dyrektywy 2014/61/UE) wskazuje wyraźnie, że właściciel budynku ma obowiązek wybudować nowoczesną wewnątrzbudynkową sieć telekomunikacyjną tylko w przypadku generalnego remontu starej wewnątrzbudynkowej sieci telekomunikacyjnej.</p>	<p>Uwaga nieaktualna</p> <p>Definicja „generalnego remontu budynku” została usunięta z projektu ustawy.</p>	
215.	Pomarański, Słapek, Aksanowicz Adwokaci i Radcowie Prawni	<p>Korzystając z okazji w zakresie wdrażania przepisów unijnych o dostępie do budynków należy zmienić przepisy polskie w zakresie nieodpłatności takiego dostępu (art. 30 ust. 3a ustawy o wspieraniu). Konstrukcja ta kopiuje analogiczne regulacje w zakresie dostępu do budynków dla instalacji wodnokanalizacyjnych oraz elektroenergetycznych. Tymczasem rozumowanie takie jest błędne, gdyż kopiuje regulacje odnoszące się do przedsiębiorstw użyteczności publicznej w stosunku do podmiotów prowadzących działalność czysto komercyjną. Inny jest też zakres podmiotów korzystających z usług przedsiębiorcy użyteczności publicznej w porównaniu do operatora telekomunikacyjnego. W przypadku przedsiębiorcy użyteczności publicznej jego użytkownikami będą wszyscy mieszkańcy budynku, stąd jest zrozumiałe, że wprowadzenie dla niego opłat za dostęp do budynku przełożyłoby się na opłaty detaliczne jego usług dla wszystkich współwłaścicieli budynku. Tymczasem użytkownikiem operatora telekomunikacyjnego w zasadzie nigdy nie jest całość</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Zgodnie z art. 30 ust. 3b Megaustawy, przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany do ponoszenia części kosztów na rzecz podmiotu udostępniającego nieruchomość, które podmiot ten ponosi z tytułu udostępnienia. Jednakże samo udzielenie dostępu jest i powinno być nieodpłatne (identycznie jak w przypadku podmiotów użyteczności publicznej).</p>	

			<p>współwłaścicieli budynku, bowiem świadczy on usługi na w pełni komercyjnym i konkurencyjnym rynku, stąd poszczególni mieszkańcy budynków korzystają z usług różnych operatorów telekomunikacyjnych. Zwolnienie z opłat operatora telekomunikacyjnego za dostęp do budynku tylko dlatego, że świadczy on usługi części mieszkańców budynku jest bezpodstawne w stosunku do pozostałych właścicieli tego budynku.</p> <p>Stąd dostęp do budynku z art. 30 ustawy o wspieraniu powinien być płatny, tak jak z art. 33 tej ustawy (dostęp do nieruchomości na rzecz operatorów telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne innym podmiotom niż właściciel tej nieruchomości).</p>	
216.	Pomarański, Słapek, Aksanowicz Adwokaci i Radcowie Prawni	<p>Przepisy art. 9 Dyrektywy 2014/61/UE przewidują okres dwóch miesięcy na negocjacje umowy o dostępie do budynku, a nie jednego miesiąca, jak to przewiduje art. 30 ust. 5 projektu ustawy (zresztą tak też jest w obecnym tym przepisie). Tym samym niezgodnie z prawem unijnym ogranicza się prawa właścicieli budynków do prowadzenia komercyjnych negocjacji w materii trudnej dla osób niezwiązanych z telekomunikacją. Podmioty te bowiem w tak krótkim czasie nie będą mogły uzyskać specjalistycznej pomocy prawnej czy też zweryfikować stanu występującej na jego budynku infrastruktury telekomunikacyjnej innych operatorów telekomunikacyjnych.</p>	<p>Uwaga niezasadna</p> <p>Skrócenie terminu wynikającego z Dyrektywy jest w pełni zgodne z art. 1 ust. 3 Dyrektywy, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą wprowadzić środki idące dalej niż te przewidziane w Dyrektywie.</p>	

Finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach projektu systemowego – działania na rzecz rozwoju szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz z budżetu państwa

EKSPERTYZA DOTYCZĄCA KALKULACJI KOSZTÓW I MOŻLIWOŚCI MODERNIZACJI BUDYNKÓW W ZAKRESIE INSTALACJI TELEKOMUNIKACYJNEJ

WERSJA 3.2

OPRACOWAŁ

ZESPÓŁ KONSULTANTÓW

ITTi
e-technologie i biznes

POZNAŃ, GRUDZIEŃ 2015

SPIS TREŚCI

Spis skrótów	5
1. Wprowadzenie	6
1.1. Przedmiot opracowania.....	6
1.2. Cel ekspertyzy.....	6
1.3. Uzasadnienie.....	7
2. Metodyka realizacji analizy	8
2.1. Budynki objęte analizą.....	8
2.2. Źródła danych	11
2.3. Opis sposobu szacowania liczby budynków i kosztów modernizacji	12
2.3.1. Budynki mieszkalne	12
2.3.2. Budynki zamieszkania zbiorowego.....	26
2.3.3. Budynki użyteczności publicznej	31
3. Wyniki analizy	43
3.1. Budynki mieszkalne	43
3.1.1. Budynki mieszkalne w Polsce	43
3.1.2. Infrastruktura budynków w Polsce	45
3.1.3. Oszacowanie kosztów wykonania modernizacji	49
3.2. Budynki zamieszkania zbiorowego	54
3.2.1. Budynki zamieszkania zbiorowego w Polsce.....	54
3.2.2. Infrastruktura budynków zamieszkania zbiorowego	55
3.2.3. Oszacowanie kosztów wykonania modernizacji	56
3.3. Budynki użyteczności publicznej	57
3.3.1. Budynki użyteczności publicznej w Polsce	57
3.3.2. Infrastruktura budynków użyteczności publicznej.....	57
3.3.3. Oszacowanie kosztów wykonania modernizacji	58
3.4. Podsumowanie	61
4. Opis wymagań dotyczących technologii stosowanych w budynkach.....	62
4.1. Wymagania techniczne.....	62
4.2. Certyfikacja wewnątrzbudynkowych instalacji telekomunikacyjnych	64

4.2.1.	Uprawnienia certyfikacyjne.....	65
4.2.2.	Świadectwa telekomunikacyjne.....	65
4.2.3.	Koszty i korzyści z przeprowadzenia certyfikacji.....	66
5.	Rekomendacje dotyczące sposobów wsparcia.....	67
5.1.	Schematy dofinansowania modernizacji infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach.....	67
5.1.1.	Wsparcie bezzwrotne/dotacja ze środków publicznych.....	67
5.1.2.	Dopłata do kredytu przeznaczonego na inwestycje telemodernizacyjne.	72
5.2.	Rozwiązanie systemowe.....	76
5.3.	Inne źródła finansowania	77
5.4.	Przewidywane nakłady, oczekiwane rezultaty, obszary oddziaływania	77
5.5.	Przewidywane nakłady.....	77
5.6.	Potencjalne oddziaływanie programu inwestycji telemodernizacyjnych	80
Źródła		82
Aneksy		84

Spis skrótów

BDL	Bank Danych Lokalnych
BGK	Bank Gospodarstwa Krajowego
CZIOZ	Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia
EAC	Europejska Agenda Cyfrowa
GUS	Główny Urząd Statystyczny
JST	Jednostka Samorządu Terytorialnego
MAC	Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji
NOBC	System identyfikacji adresowej ulic, nieruchomości, budynków i mieszkań
NSP	Narodowy Spis Powszechny
PKD	Polska Klasyfikacja Działalności
PKOB	Polska Klasyfikacja Obiektów Budowlanych
POIG	Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka 2007-2013
POPC	Program Operacyjny Polska Cyfrowa 2014-2020
PT	Przedsiębiorstwo Telekomunikacyjne
TBS	Towarzystwo Budownictwa Społecznego
TERYT	Krajowy Rejestr Urzędowy Podziału Administracyjnego Kraju
TERC	System identyfikatorów i nazw jednostek podziału administracyjnego
UKE	Urząd Komunikacji Elektronicznej
WDIS	Wskaźnik Dostępności Infrastruktury Szerokopasmowej
WDUS	Wskaźnik Dostępności Usług Szerokopasmowych

1. WPROWADZENIE

1.1. Przedmiot opracowania

Przedmiotem opracowania jest sporządzenie ekspertyzy dotyczącej kalkulacji kosztów i możliwości modernizacji wszystkich budynków wielorodzinnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz budynków użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania, wybudowanych w Polsce przed dniem 23 lutego 2013 r. do standardów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz. 690 z późn. zm.)¹.

Wynikiem prac jest oszacowanie nakładów niezbędnych na dostosowanie instalacji telekomunikacyjnej w budynkach wybudowanych w Polsce przed dniem 23 lutego 2013 r do wymagań rozporządzenia. W opracowaniu zawarto również rekomendacje co do programów dofinansowania oraz innych zachęt i działań związanych z modernizacją instalacji telekomunikacyjnych w istniejących budynkach możliwych do wdrożenia w perspektywie programowania 2014 – 2020, finansowanych ze środków wspólnotowych oraz krajowych.

1.2. Cel ekspertyzy

W ekspertyzie udzielono odpowiedzi na pytania:

1. Jakich kosztów w zakresie modernizacji:
 - a. budynków wielorodzinnych,
 - b. budynków zamieszkania zbiorowego
 - c. budynków użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania, wybudowanych w Polsce przed dniem 23 lutego 2013 r. do standardów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, należy się spodziewać w skali kraju.
Koszty te zostały oszacowane dla każdego typu budynku odrębnie.

2. Jakich kosztów w zakresie modernizacji
 - a. budynków wielorodzinnych,
 - b. budynków zamieszkania zbiorowego
 - c. budynków użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania, wybudowanych w Polsce przed dniem 23 lutego 2013 r. do standardów wynikających z przedmiotowego rozporządzenia należy się spodziewać w skali poszczególnych województw.

¹ Dział IV rozdziałem 8a par. 192a-192f rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm) – Instalacja telekomunikacyjna.

Koszty te zostały oszacowane dla poszczególnych województw, dla każdego typu budynku odrębnie.

W opracowaniu przedstawiono rekomendacje zawierające rozwiązania w zakresie dofinansowania modernizacji instalacji telekomunikacyjnych w istniejących budynkach wielorodzinnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz budynków użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania.

1.3. Uzasadnienie

Zasadniczą barierą rozwoju społeczeństwa opartego na wiedzy jest szeroki i powszechny dostęp do szybkich usług szerokopasmowych. Jedną z barier rozwoju Internetu szerokopasmowego jest stan instalacji w istniejących budynkach, zwłaszcza tych, które otrzymały pozwolenie na budowę przed 23 lutego 2013 r.

Brak instalacji telekomunikacyjnej zwłaszcza światłowodowej, zły stan instalacji już istniejącej, brak kanalizacji lub jej niedrożność oraz brak przestrzeni kolokacyjnej stanowią istotną barierę wejścia dla potencjalnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych i rozpoczęcia świadczenia usług szerokopasmowych o wysokiej przepustowości.

Z racji często ograniczonej efektywności finansowej inwestycji w kompleksową modernizację instalacji w istniejących budynkach, zwiększenie dostępności usług wymagać może wdrożenia mechanizmów wsparcia na rzecz interesariuszy. Potencjalnie wyróżnić można dwie grupy beneficjentów programów pomocowych – przedsiębiorcy telekomunikacyjni oraz właściciele budynków (tj. jednostki samorządu terytorialnego, spółdzielnie oraz wspólnoty mieszkaniowe). Przyznanie dodatkowych środków finansowych lub innych form wsparcia (kredyty preferencyjne, dopłaty od odsetek, poręczenia i gwarancje) może przyczynić się do zwiększenia efektywności inwestycyjnej działań podejmowanych przez przedsiębiorców, tym samym powodując większe zainteresowanie prowadzeniem inwestycji modernizacyjnych infrastruktury telekomunikacyjnej w istniejących budynkach. Analogiczną rolę mogą pełnić bezzwrotne dopłaty i dotacje do inicjatyw podejmowanych przez właścicieli i użytkowników budynków.

W opracowaniu obok szacunków dotyczących liczebności budynków wielorodzinnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz budynków użyteczności publicznej dokonano projekcji nakładów finansowych niezbędnych do dostosowania infrastruktury telekomunikacyjnej do wymagań stawianych przez przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm). Na podstawie sumarycznych prognozowanych nakładów inwestycyjnych, zagregowanych w przekroju województw oraz całego kraju wyznaczono poziom wsparcia środków publicznych niezbędnych do realizacji celu jakim jest istotna poprawa w zakresie dostępności odpowiedniej instalacji telekomunikacyjnej w budynkach, których dotyczy ekspertyza.

2. METODYKA REALIZACJI ANALIZY

2.1. Budynki objęte analizą

Niniejsza ekspertyza dotyczy możliwości przeprowadzenia modernizacji budynków do standardów określonych przepisach prawa warunkach technicznych w zakresie instalacji telekomunikacyjnej i obejmuje budynki wielorodzinne, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej. Rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie definiuje budynki w następujący sposób:

➔ budynki wielorodzinne

§3. (...)

4) budynku mieszkalnym — rozumie się przez to budynek przeznaczony na mieszkania, mający postać:

- a) budynku wielorodzinnego, zawierającego 2 lub więcej mieszkań,
- b) budynku jednorodzinnego,
- c) budynku mieszkalnego w zabudowie zagrodowej,

➔ budynki zamieszkania zbiorowego

§3. (...)

5) budynku zamieszkania zbiorowego — rozumie się przez to budynek przeznaczony do okresowego pobytu ludzi poza stałym miejscem zamieszkania, taki jak hotel, motel, pensjonat, dom wypoczynkowy, schronisko turystyczne, schronisko socjalne, internat, dom studencki, budynek koszarowy, budynek zakwaterowania na terenie zakładu karnego, aresztu śledczego, zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich, a także budynek do stałego pobytu ludzi, taki jak dom rencistów, dom zakonny i dom dziecka,

➔ budynki użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania

§3. (...)

6) budynku użyteczności publicznej — rozumie się przez to budynek przeznaczony dla administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, opieki zdrowotnej, opieki społecznej i socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym lub wodnym, poczty lub telekomunikacji oraz inny ogólnodostępny budynek przeznaczony do wykonywania podobnych funkcji; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy i socjalny,

W tabeli poniżej (Tab 1) wskazano budynki objęte i nieobjęte analizą w ramach ekspertyzy, według Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych². Budynki wielorodzinne stanowią klasę 112, natomiast budynki zamieszkania zbiorowego – klasę 113. Budynki użyteczności publicznej obejmują część działu 12 – tj.: klasę 121, klasę 122, klasę 123, część klasy 124, klasę 126 oraz część klasy 127.

² Klasyfikacja publikowana jest w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (PKOB)

Tab 1 Budynki objęte i nieobjęte analizą, według klasyfikacji PKOB

Budynki	Klasyfikacja
BUDYNKI OBJĘTE ANALIZĄ	
budynki wielorodzinne	<p>PKOB 112 – Budynki o dwóch mieszkaniach i wielomieszkaniowe</p> <p>1121 Budynki o dwóch mieszkaniach</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki samodzielne, domy bliźniacze lub szeregowo o dwóch mieszkaniach <p>1122 Budynki o trzech i więcej mieszkaniach</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki mieszkalne pozostałe, takie jak: budynki mieszkalne, o trzech i więcej mieszkaniach
	<p>PKOB 113 – Budynki zbiorowego zamieszkania</p> <p>1131 Budynki zbiorowego zamieszkania</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki zbiorowego zamieszkania, w tym domy mieszkalne dla ludzi starszych, studentów, dzieci i innych grup społecznych, np. domy opieki społecznej, hotele robotnicze, internaty i bursy szkolne, domy studenckie, domy dziecka, domy dla bezdomnych itp. ➤ Budynki mieszkalne na terenie koszar, zakładów karnych i poprawczych, aresztów śledczych ➤ Budynki rezydencji prezydenckich i biskupich
budynki użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania	<p>PBOK 121 – Hotele i budynki zakwaterowania turystycznego</p> <p>1211 Budynki hoteli</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Hotele, motele, gospody, pensjonaty i podobne budynki oferujące zakwaterowanie, z restauracjami lub bez ➤ Samodzielne restauracje i bary <p>1212 Budynki zakwaterowania turystycznego, pozostałe</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Schroniska młodzieżowe, schroniska górskie, domki kempingowe, domy wypoczynkowe oraz pozostałe budynki zakwaterowania turystycznego
	<p>PBOK 122 – Budynki biurowe</p> <p>1220 Budynki biurowe</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki wykorzystywane jako miejsce pracy dla działalności biura, sekretariatu lub innych o charakterze administracyjnym, np.: budynki banków, urzędów pocztowych, urzędów miejskich, gminnych, ministerstw, itp. lokali administracyjnych ➤ Budynki centrów konferencyjnych i kongresów, sądów i parlamentów
	<p>PBOK 123 – Budynki handlowo-usługowe</p> <p>1230 Budynki handlowo-usługowe</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Centra handlowe, domy towarowe, samodzielne sklepy i butikiki, hale używane do targów, aukcji i wystaw, targowiska pod dachem, stacje paliw, stacje obsługi, apteki itp.
	<p>PBOK 124 – Budynki transportu i łączności</p> <p>1241 Budynki łączności, dworców i terminali</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki lotnisk, budynki dworców kolejowych, dworców autobusowych i terminali portowych, budynki stacji kolejek górskich i wyciągów krzesełkowych ➤ Budynki stacji nadawczych radia i telewizji, budynki central telefonicznych, centra telekomunikacyjne itp. ➤ Hangary lotnicze, budynki nastawni kolejowych, "zajezdnie" dla lokomotyw i wagonów

	<ul style="list-style-type: none">➤ Budki telefoniczne➤ Budynki latarni morskich➤ Budynki kontroli ruchu powietrznego
	<p>PBOK 126 – Ogólnodostępne obiekty kulturalne, budynki o charakterze edukacyjnym, budynki szpitali i zakładów opieki medycznej oraz budynki kultury fizycznej</p> <p>1261 Ogólnodostępne obiekty kulturalne</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">➤ Kina, sale koncertowe, opery, teatry itp.➤ Sale kongresowe, domy kultury i wielozadaniowe sale wykorzystywane głównie do celów rozrywkowych➤ Kasyna, cyrki, teatry muzyczne, sale taneczne i dyskoteki, estrady itp.➤ Budynki schronisk dla zwierząt➤ Budynki ogrodów zoologicznych i botanicznych <p>1262 Budynki muzeów i bibliotek</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">➤ Muzea, galerie sztuki, biblioteki i centra informacyjne➤ Budynki archiwów <p>1263 Budynki szkół i instytucji badawczych</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">➤ Budynki szkolnictwa przedszkolnego, szkolnictwa podstawowego i ponadpodstawowego (np. przedszkola, szkoły podstawowe, gimnazja, szkoły średnie, licea ogólnokształcące, licea techniczne, itp.), budynki szkół zawodowych lub kształcenia specjalistycznego➤ Budynki szkół wyższych i placówki badawcze; laboratoria badawcze➤ Specjalne szkoły dla dzieci niepełnosprawnych➤ Ośrodki kształcenia ustawicznego➤ Stacje meteorologiczne i hydrologiczne, budynki obserwatoriów <p>1264 Budynki szpitali i zakładów opieki medycznej</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">➤ Budynki instytucji świadczących usługi medyczne i chirurgiczne oraz pielęgnacyjne dla ludzi➤ Sanatoria, szpitale długoterminowego leczenia, szpitale psychiatryczne, przychodnie, poradnie, żłobki, ośrodki pomocy społecznej dla matki i dziecka➤ Szpitale kliniczne➤ Szpitale więzienne i wojskowe➤ Budynki przeznaczone do termoterapii, wodolecznictwa, rehabilitacji, stacje krwiodawstwa, laktaria, kliniki weterynaryjne, itp.➤ Budynki instytucji ochrony zdrowia świadczące usługi zakwaterowania, z opieką lekarską i pielęgniarzką dla ludzi starszych, niepełnosprawnych, itp. <p>1265 Budynki kultury fizycznej</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">➤ Budynki przeznaczone dla imprez sportowych w halach (boiska do koszykówki, korty tenisowe, kryte baseny, hale gimnastyczne, sztuczne lodowiska itp.) wyposażone w stanowiska, tarasy itp. przeznaczone dla widzów oraz w prysznice, szatnie itp. dla uczestników➤ Zadaszone trybuny do oglądania sportów na świeżym powietrzu
	<p>PBOK 127 – Pozostałe budynki niemieszkalne</p> <p>1272 Budynki przeznaczone do sprawowania kultu religijnego i czynności religijnych</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">➤ Kościoły, kaplice, cerkwie, meczety, synagogi, itp.➤ Cmentarze i obiekty z nimi związane, domy pogrzebowe, krematoria
	<p style="text-align: center;">BUDYNKI NIEOBJĘTE ANALIZĄ</p>
budynki jednorodzinne	<p>PKOB 111 – Budynki mieszkalne jednorodzinne</p> <p>1111 Budynki mieszkalne jednorodzinne</p>

	<p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Samodzielne budynki takie jak: pawilony, wille, domki wypoczynkowe, leśniczówki, domy mieszkalne w gospodarstwach rolnych, rezydencja wiejskie, domy letnie itp. ➤ Domy bliźniacze lub szeregowy, w których każde mieszkanie ma własne wejście z poziomu gruntu
budynki niemieszkalne niebędące budynkami użyteczności publicznej	<p>PBOK 124 – Budynki transportu i łączności</p> <p>1242 Budynki garaży</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Garaże i zadaszone parkingi ➤ Budynki do przechowywania rowerów
	<p>PBOK 125 – Budynki przemysłowe i magazynowe</p> <p>1251 Budynki przemysłowe</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki przeznaczone na produkcję np. fabryki, wytwórnie filmowe, warsztaty, rzeźnie, browary, montownie itp. <p>1252 Zbiorniki, silosy i budynki magazynowe</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Zbiorniki na ciecze ➤ Zbiorniki na gazy ➤ Silosy na zborze, cement i inne towary sypkie ➤ Chłodnie i budynki składowe specjalizowane ➤ Powierzchnie magazynowe
	<p>PBOK 127 – Pozostałe budynki niemieszkalne</p> <p>1271 Budynki gospodarstw rolnych</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Budynki gospodarstw rolnych i budynki magazynowe dla działalności rolniczej np. obory, stajnie, budynki inwentarskie dla trzody chlewnej, owczarnie, stadniny koni, przemysłowe ферmy drobiu, stodoły, pomieszczenia do przechowywania sprzętu, szopy rolnicze, spiżarnie, piwnice do przechowywania win, kadzie na wino, szklarnie, silosy rolnicze itp. <p>1273 Obiekty budowlane wpisane do rejestru zabytków i objęte indywidualną ochroną konserwatorską oraz nieruchomości, archeologiczne dobra kultury</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Wszelkie obiekty budowlane bez względu na stan zachowania ale nie wykorzystywane do innych celów ➤ Nieruchome archeologiczne dobra kultury <p>1274 Pozostałe budynki niemieszkalne, gdzie indziej nie wymienione</p> <p>Klasa obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Zakłady karne i poprawcze, areszty śledcze, schroniska dla nieletnich ➤ Zabudowania koszarowe ➤ Obiekty miejskie użyteczności publicznej takie jak wiaty autobusowe, toalety publiczne, łaźnie itp.

2.2. Źródła danych

Analiza danych na potrzeby niniejszej ekspertyzy przeprowadzona została w oparciu o dane dotyczące budynków i mieszkań w Polsce, poziomu dostępności infrastruktury szerokopasmowej w miejscowościach oraz w mieszkaniach. W szczególności wykorzystano następujące dane:

- ➔ baza adresów budynków i mieszkań (pochodząca z rejestru TERYT-NOBC)³,
- ➔ raport z inwentaryzacji pokrycia Polski infrastrukturą (udostępniany przez UKE)⁴,
- ➔ sprawozdanie z realizacji wskaźników monitorowania celów EAC⁵,
- ➔ inne publikacje dotyczące budynków w Polsce, publikowane przez GUS.

Obliczenie prowadzone były na podstawie najaktualniejszych dostępnych danych, jednak ze względu na dynamiczny rozwój infrastruktury liczba budynków posiadających infrastrukturę może być większa niż wynikałoby to z przeprowadzonych oszacowań.

Pełny wykaz dokumentów i baz, z których korzystano na potrzeby realizacji analizy znajduje się w spisie źródeł (rozdział 0).

2.3. Opis sposobu szacowania liczby budynków i kosztów modernizacji

2.3.1. Budynki mieszkalne

Dla przeprowadzenia analizy w stosunku do budynków mieszkalnych przyjęto procedurę, której przebieg obejmuje następujące kroki:

- Krok 1. Oszacowanie liczby budynków w każdej miejscowości w Polsce o poszczególnej liczbie mieszkań*
- Krok 2. Skumulowanie wyników do poziomu gminy (w przypadku gmin miejsko-wiejskich z podziałem na miasto i obszary wiejskie)*
- Krok 3. Zdefiniowanie podziału na typy mieszkań i skumulowanie wyników do typów*
- Krok 4. Przyjęcie założeń dotyczących proporcji poziomu infrastruktury dla różnych typów budynków mieszkalnych*
- Krok 5. Zestawienie danych dotyczących budynków z danymi dotyczącymi dostępności infrastruktury w mieszkaniach*
- Krok 6. Oszacowanie liczby mieszkań w poszczególnych gminach oraz dla poszczególnych typów mieszkań posiadających dostęp do infrastruktury*
- Krok 7. Zdefiniowanie modelowych mieszkań dla zdefiniowanych grup budynków*
- Krok 8. Oszacowanie przeciętnego kosztu modernizacji mieszkania w poszczególnych*

³ Baza NOBC – wygenerowana z systemu identyfikacji adresowej ulic, nieruchomości, budynków i mieszkań, stanowiącego element rejestru TERYT, udostępniona przez GUS na wniosek

⁴ Raport pokrycia Polski infrastrukturą telekomunikacyjną w 2013 r., UKE 2014, publikowany na stronie: <https://www.uke.gov.pl/raport-pokrycia-polski-infrastruktura-telekomunikacyjna-w-2013-r-14561#>

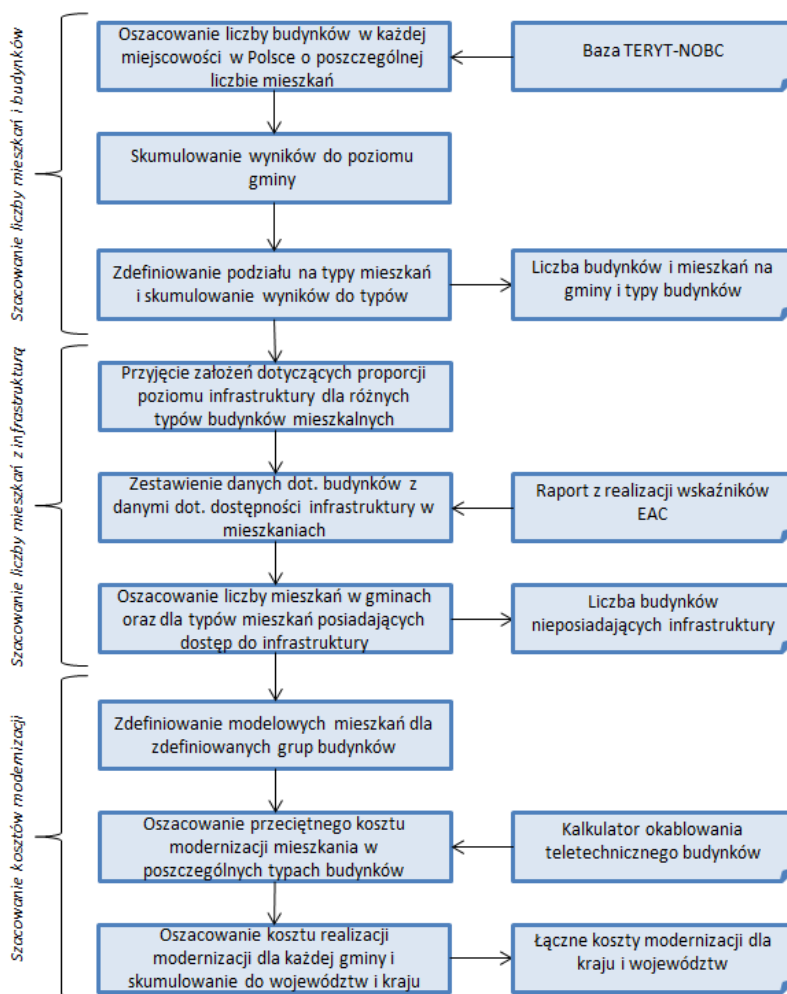
⁵ Zestaw wskaźników do monitorowania wypełnienia celów EAC w zakresie szybkiego i bardzo szybkiego dostępu do Internetu, UKE 2015, publikowane na stronie: <http://uke.gov.pl/monitorowanie-realizacji-celow-europejskiej-agendy-cyfrowej-15875>

typach budynków

Krok 9. Oszacowanie kosztu realizacji modernizacji dla każdej gminy i skumulowanie do poziomu województw i kraju

Poniżej (Rys 1) przedstawiono procedurę na schemacie wraz z informacją o źródłach danych oraz wynikach poszczególnych kroków.

Rys 1 Procedura szacowania kosztów modernizacji dla budynków mieszkalnych [opracowanie własne]

Szacowanie liczby mieszkań i budynków

Liczba mieszkań i budynków o poszczególnej liczbie mieszkań została oszacowana na podstawie bazy z rejestru TERYT-NOBC. Uzyskana baza w szczególności zawierała wszystkie adresy mieszkań w kraju wraz z kodem TERC, kodem miejscowości, adresem, rodzajem mieszkania oraz typem nieruchomości. W celu otrzymania liczby budynków o poszczególnej liczbie mieszkań w każdej miejscowości utworzono indywidualne kody dla wszystkich budynków i obliczono ich ilość w bazie.

Na podstawie uzyskanych wielkości podzielono budynki o różnej liczbie mieszkań na typy, które od tej pory były cechą poddawaną analizie. Zdefiniowano następujące typy budynków:

- ➔ typ 1 – budynki jednomieszkaniowe (ten typ nie podlegał szacowaniu kosztów modernizacji, jego wyznaczenie było jednak konieczne dla prawidłowego przeprowadzenia oszacowania),
- ➔ typ 2 – od 2 do 3 mieszkań,
- ➔ typ 3 – od 4 do 5 mieszkań,
- ➔ typ 4 – od 6 do 9 mieszkań,
- ➔ typ 5 – od 10 do 19 mieszkań,
- ➔ typ 6 – od 20 do 49 mieszkań,
- ➔ typ 7 – 50 i więcej mieszkań.

W późniejszym etapie analizy dla każdego z typów od 2 do 7, opracowano przykładowe budynki modelowe, które były podstawą do szacowania kosztów jednostkowych modernizacji.

Szacowanie liczby mieszkań posiadających i nieposiadających infrastrukturę

W drugim etapie analizy połączono wyniki pierwszego etapu (liczebności typów mieszkań w poszczególnych gminach) z informacjami o dostępności infrastruktury telekomunikacyjnej w mieszkaniach (w poszczególnych gminach), pochodzącymi z raportu ze wskaźników EAC.

Dla każdej gminy liczbę mieszkań z infrastrukturą oszacowano w opisany poniżej sposób:

Przyjęto założenia oraz oznaczenia dla poszczególnych wartości:

$\{x_1, x_2, \dots, x_n\}$ – liczebności grup (tj. liczba mieszkań poszczególnych typów mieszkań dla każdego z obszarów, czyli dla każdego i : x_i to liczba mieszkań typu M_i lub W_i w zależności czy badany obszar jest miejski czy wiejski),

X – łączna liczba mieszkań dla danego obszaru $X = \sum_{i=1}^7 x_i$

Δ^{kG} (czyli Δ^{2G} , Δ^{30G} lub Δ^{100G}) – odsetek mieszkań posiadających infrastrukturę (umożliwiającą realizację usług o przepustowości odpowiednio 2G, 30G lub 100G) w danym obszarze, ogółem (tj. wartość wskaźnika WDIS dla gminy), analiza jest prowadzona oddzielnie dla infrastruktury o przepustowości 2Mb/s, 30 Mb/s i 100 Mb/s

$\{\delta_1, \delta_2, \dots, \delta_n\}$ – proporcje dla poszczególnych grup (proporcje dostępności infrastruktury dla mieszkań różnych typów), do obliczeń przyjęto wartości proporcji określone w Tab 2, w praktyce oznacza to, że proporcja dla mieszkań w budynkach jednomieszkaniowych wynosi 0,3, natomiast 50 i więcej mieszkaniowych 0,9;

proporcje włączono do kalkulacji, by umożliwić rozróżnienie poziomu penetracji w budynkach różnego typu;

poniżej opisana procedura daje prawidłowe wyniki, przy spełnieniu przez proporcję założeń: $\delta_1 \leq \delta_2 \leq \dots \leq \delta_7$ oraz $\forall_i \delta_i \in (0,1]$

$\{y_1, y_1, \dots, y_n\}$ – liczba mieszkań poszczególnych typów posiadających infrastrukturę dla danego obszaru, suma wartości musi spełniać warunek:

$$(1) \quad \sum_{i=1}^7 y_i = \Delta^{kG} \cdot \sum_{i=1}^7 x_i$$

tj. suma musi być równa łącznej liczbie mieszkań w obszarze przemnożonej przez wartość WDIS

Proporcje $\{\delta_1, \delta_2, \dots, \delta_7\}$ zostały uwzględnione w celu urealnienia wyników obliczeń. Gdyby nie wprowadzono tych dodatkowych parametrów oznaczałoby, że odsetek mieszkań z infrastrukturą jest taki sam w budynkach 1-mieszkaniowych i w budynkach 50-cio i więcej mieszkaniowych. Uwzględniając proporcje wzór przyjmuje postać (analityczną):

$$(2) \quad y_i = x_i \cdot \delta_i \cdot \frac{\Delta^{kG} \cdot X}{\sum_{j=1}^7 \delta_j x_j}$$

Suma wartości y_i dla wszystkich typów wynosi: $\Delta^{kG} \cdot X$, a zatem jest równa liczbie mieszkań ogółem przemnożonej przez wskaźnik WDIS.

Ponieważ jednak dla dużych wartości wskaźników WDIS, przeskalowanie o proporcje może powodować, że wartość y_i przekracza x_i (tj. liczba mieszkań z infrastrukturą danego typu jest większa niż liczba mieszkań danego typu), zatem konieczne było przekształcenie wzoru. Postępowano według zasady:

$$(3) \quad \begin{cases} y_i > x_i \rightarrow \text{konieczna jest modyfikacja wzoru dla obszaru} \\ y_i \leq x_i \rightarrow \text{modyfikacja dla obszaru nie jest konieczna} \end{cases}$$

Modyfikacja wzoru (2) w polega na ograniczeniu wartości y_i do wartości nie większej niż x_i . Przyjął zatem postać:

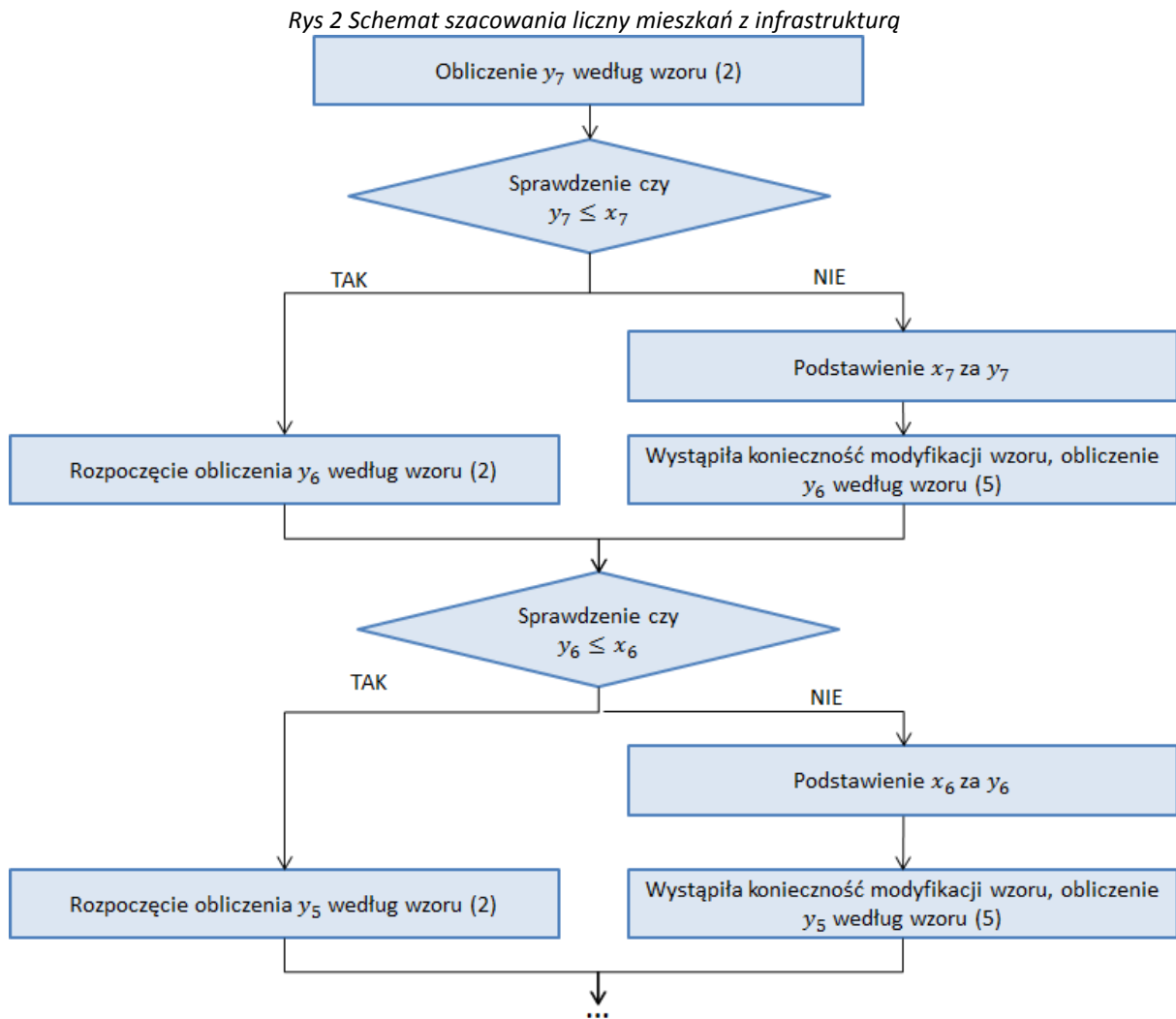
$$(4) \quad y_i = \min(x_i; x_i \cdot \delta_i \cdot \frac{\Delta^{kG} \cdot X}{\sum_{i=1}^7 \delta_i x_i})$$

Ponieważ jednak suma y_i musi spełniać warunek (1), zatem konieczna była kolejna modyfikacja wzoru (2). Modyfikacja dotyczy typów od M1 do M6 (odpowiednio W1 do W6), wzór przyjmuje postać analityczną, określoną wzorem rekurencyjnym:

$$(5) \quad y_{i-1} = x_{i-1} \cdot \delta_{i-1} \cdot \frac{\Delta^{kG} \cdot X - \sum_{j=i}^7 y_j}{\sum_{j=1}^{i-1} \delta_j x_j}$$

W przypadku, gdy oszacowana wzorem (2) wartość y_i nie przekracza x_i , wówczas wzór (5) sprowadza się do wzoru (2) – ten fakt został wykazany w aneksie do niniejszej ekspertyzy.

Postępując według wskazanej powyżej procedury dla każdej gminy otrzymano liczbę mieszkań posiadających infrastrukturę i nieposiadających infrastruktury przypisanych do poszczególnych typów budynków. Poniżej na schemacie pokazano procedurę szacowania.

Proporcje dla dostępności infrastruktury dla mieszkań znajdujących się w różnych typach budynków (tj. zbiór: $\{\delta_1, \delta_2, \dots, \delta_n\}$) przyjęto zgodnie z tabelą poniżej.

Tab 2 Proporcje dostępności infrastruktury dla różnych typów budynków

Typ		Proporcja
Typ 1	1 mieszkanie	0,3
Typ 2	od 2 do 3 mieszkań	0,4
Typ 3	od 4 do 5 mieszkań	0,4
Typ 4	od 6 do 9 mieszkań	0,6
Typ 5	od 10 do 19 mieszkań	0,6
Typ 6	od 20 do 49 mieszkań	0,8
Typ 7	50 i więcej mieszkań	0,9

Wartości powyższych proporcji zostały ustalone w celu rozróżnienia poziomu penetracji w mieszkaniach znajdujących się w budynkach mieszkalnych różnego typu. Przyjęto, że im większy budynek (tj. im więcej mieszkań znajduje się w budynku), tym większe prawdopodobieństwo, że w mieszkaniu znajduje się infrastruktura. Ze względu na brak odpowiednich danych statystycznych, proporcje zostały oszacowane metodą ekspercką.

Szacowanie kosztów modernizacji mieszkań

W trzecim etapie analizy oszacowano koszty modernizacji mieszkań. W pierwszej kolejności dla każdego typu przygotowano zestaw mieszkań modelowych, na podstawie którego, przy wykorzystaniu kalkulatora sieci budynkowych⁶ oszacowano przeciętny koszt jednostkowy modernizacji mieszkania. Dla każdego z typów budynków, zdefiniowanych w Tab 2 określono budynki modelowe. Stanowią one przykłady najczęściej występujących w Polsce budynków o danej liczbie mieszkań. Łącznie zdefiniowano 63 budynki modelowe – ich charakterystyka znajduje się w Tab 3.

Tab 3 Charakterystyka budynków modelowych dla poszczególnych typów budynków mieszkalnych

Typ	Budynki modelowe
Typ 1 – 1 mieszkanie	Nie dotyczy – typ 1 nie jest objęty analizą kosztów
Typ 2 – od 2 do 3 mieszkań	Model 2.1: → łączna liczba mieszkań: 2 → Liczba kondygnacji: 1 → Liczba lokali na kondygnacji: 2 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	Model 2.2: → łączna liczba mieszkań: 3 → Liczba kondygnacji: 1 → Liczba lokali na kondygnacji: 3 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/5m,
	Model 2.3: → łączna liczba mieszkań: 3 → Liczba kondygnacji: 3 → Liczba lokali na kondygnacji: 1 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/0m,
	Model 2.4: → łączna liczba mieszkań: 2 → Liczba kondygnacji: 2 → Liczba lokali na kondygnacji: 1 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
Typ 3 – od 4 do 5 mieszkań	Model 3.1: → łączna liczba mieszkań: 4 → Liczba kondygnacji: 2 → Liczba lokali na kondygnacji: 2 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	Model 3.2: → łączna liczba mieszkań: 4

⁶ Modelowy kalkulator sieci budynkowych, inż. Jacek Szymczak, MASTER-TELEKOM, Warszawa 2011 r., stanowiący załącznik do dokumentu: Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych

	<ul style="list-style-type: none">➔ Liczba kondygnacji: 1➔ Liczba lokali na kondygnacji: 4➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 5m/5m,
	Model 3.3: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 5➔ Liczba kondygnacji: 5➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
	Model 3.4: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 5➔ Liczba kondygnacji: 1➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/20m,
Typ 4 – od 6 do 9 mieszkań	Model 4.1: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 6➔ Liczba kondygnacji: 2➔ Liczba lokali na kondygnacji: 3➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/10m,
	Model 4.2: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 6➔ Liczba kondygnacji: 3➔ Liczba lokali na kondygnacji: 2➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	Model 4.3: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 6➔ Liczba kondygnacji: 1➔ Liczba lokali na kondygnacji: 6➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 10m/10m,
	Model 4.4: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 7➔ Liczba kondygnacji: 7➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
	Model 4.5: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 7➔ Liczba kondygnacji: 1➔ Liczba lokali na kondygnacji: 7➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 15m/10m,
	Model 4.6: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 8➔ Liczba kondygnacji: 4➔ Liczba lokali na kondygnacji: 2➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	Model 4.7: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 8➔ Liczba kondygnacji: 2➔ Liczba lokali na kondygnacji: 4➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 5m/5m,
	Model 4.8: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 8➔ Liczba kondygnacji: 8➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
	Model 4.9: <ul style="list-style-type: none">➔ Łączna liczba mieszkań: 9➔ Liczba kondygnacji: 3

	<ul style="list-style-type: none"> ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 3 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/10m,
	<p>Model 4.10:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 9 ➔ Liczba kondygnacji: 9 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
Typ 5 – od 10 do 19 mieszkań	<p>Model 5.1:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 10 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 2 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	<p>Model 5.2:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 10 ➔ Liczba kondygnacji: 2 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/25m,
	<p>Model 5.3:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 10 ➔ Liczba kondygnacji: 10 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
	<p>Model 5.4:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 11 ➔ Liczba kondygnacji: 11 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
	<p>Model 5.5:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 12 ➔ Liczba kondygnacji: 6 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 2 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	<p>Model 5.6:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 12 ➔ Liczba kondygnacji: 4 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 3 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/10m,
	<p>Model 5.7:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 13 ➔ Liczba kondygnacji: 13 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 1 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/1m,
	<p>Model 5.8:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 14 ➔ Liczba kondygnacji: 7 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 2 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	<p>Model 5.9:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 15 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 3 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/10m,
	<p>Model 5.10:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 15 ➔ Liczba kondygnacji: 3 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5

	<ul style="list-style-type: none"> ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 15m/5m,
	<p>Model 5.11:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 16 ➔ Liczba kondygnacji: 8 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 2 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 1m/1m,
	<p>Model 5.12:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 16 ➔ Liczba kondygnacji: 4 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 4 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 5m/5m,
	<p>Model 5.13:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 18 ➔ Liczba kondygnacji: 6 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 3 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/10m,
	<p>Model 5.14:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 18 ➔ Liczba kondygnacji: 3 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 6 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 10m/10m,
Typ 6 – od 20 do 49 mieszkań	<p>Model 6.1:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 20 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 4 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 10m/10m,
	<p>Model 6.2:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 20 ➔ Liczba kondygnacji: 4 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/20m,
	<p>Model 6.3:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 24 ➔ Liczba kondygnacji: 4 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 6 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 10m/10m,
	<p>Model 6.4:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 25 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/10m,
	<p>Model 6.5:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 27 ➔ Liczba kondygnacji: 3 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 9 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 15m/20m,
	<p>Model 6.6:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 30 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 6 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 10m/10m,
	<p>Model 6.7:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Łączna liczba mieszkań: 32 ➔ Liczba kondygnacji: 4 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 8 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 14m/15m,

	<p>Model 6.8:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 32 ➔ Liczba kondygnacji: 8 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 4 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 5m/5m,
	<p>Model 6.9:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 36 ➔ Liczba kondygnacji: 4 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 9 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/15m,
	<p>Model 6.10:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 36 ➔ Liczba kondygnacji: 6 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 6 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 10m/10m,
	<p>Model 6.11:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 40 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 8 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 15m/15m,
	<p>Model 6.12:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 40 ➔ Liczba kondygnacji: 10 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 4 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 5m/5m,
	<p>Model 6.13:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 45 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 9 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/15m,
	<p>Model 6.14:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 45 ➔ Liczba kondygnacji: 9 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 5m/10m,
	<p>Model 6.15:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 45 ➔ Liczba kondygnacji: 3 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 15 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/50m,
Typ 7 – od 50 i więcej mieszkań	<p>Model 7.1:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 50 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 10 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,
	<p>Model 7.2:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 50 ➔ Liczba kondygnacji: 10 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 5 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 0m/20m,
	<p>Model 7.3:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ łączna liczba mieszkań: 55 ➔ Liczba kondygnacji: 5 ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 11 ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 25m/20m,
	<p>Model 7.4:</p>

<ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 60→ Liczba kondygnacji: 10→ Liczba lokali na kondygnacji: 6→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 15m/15m,
Model 7.5: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 70→ Liczba kondygnacji: 7→ Liczba lokali na kondygnacji: 10→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,
Model 7.6: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 75→ Liczba kondygnacji: 5→ Liczba lokali na kondygnacji: 15→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/40m,
Model 7.7: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 90→ Liczba kondygnacji: 9→ Liczba lokali na kondygnacji: 10→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,
Model 7.8: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 100→ Liczba kondygnacji: 10→ Liczba lokali na kondygnacji: 10→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,
Model 7.9: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 105→ Liczba kondygnacji: 5→ Liczba lokali na kondygnacji: 21→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 40m/40m,
Model 7.10: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 110→ Liczba kondygnacji: 11→ Liczba lokali na kondygnacji: 10→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,
Model 7.11: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 120→ Liczba kondygnacji: 12→ Liczba lokali na kondygnacji: 10→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,
Model 7.12: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 121→ Liczba kondygnacji: 11→ Liczba lokali na kondygnacji: 11→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 25m/20m,
Model 7.13: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 132→ Liczba kondygnacji: 12→ Liczba lokali na kondygnacji: 11→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 25m/20m,
Model 7.14: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 140→ Liczba kondygnacji: 5→ Liczba lokali na kondygnacji: 28→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 50m/50m,
Model 7.15: <ul style="list-style-type: none">→ łączna liczba mieszkań: 150

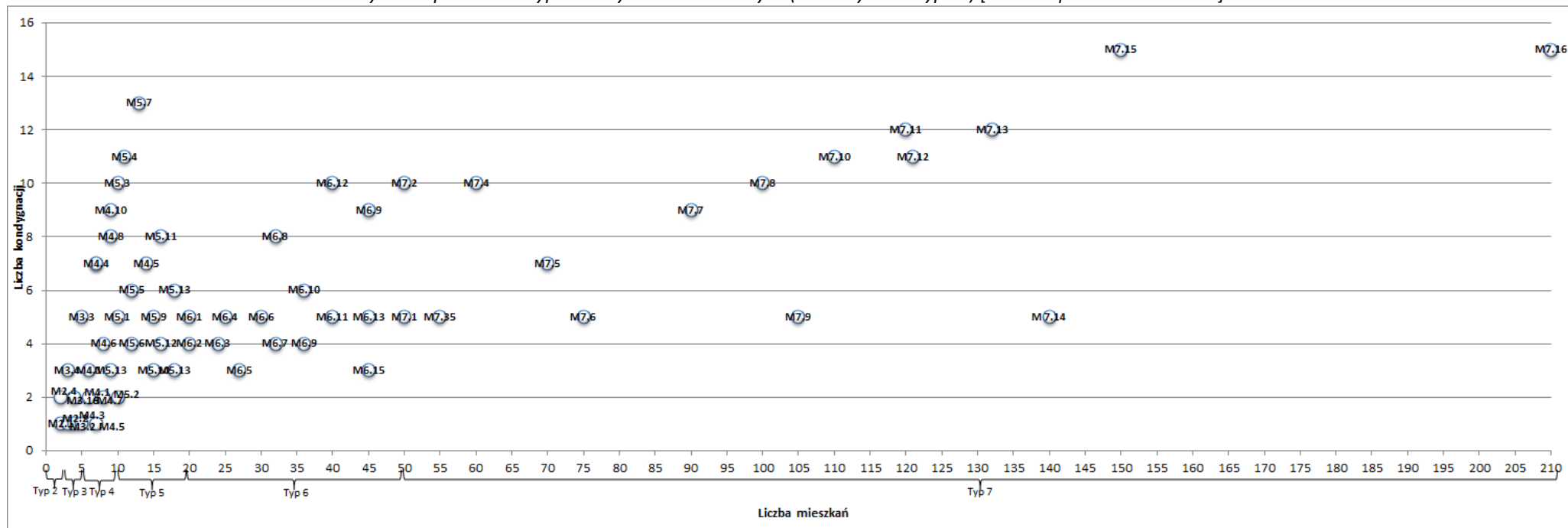
- ➔ Liczba kondygnacji: 15
- ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 10
- ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,

Model 7.16:

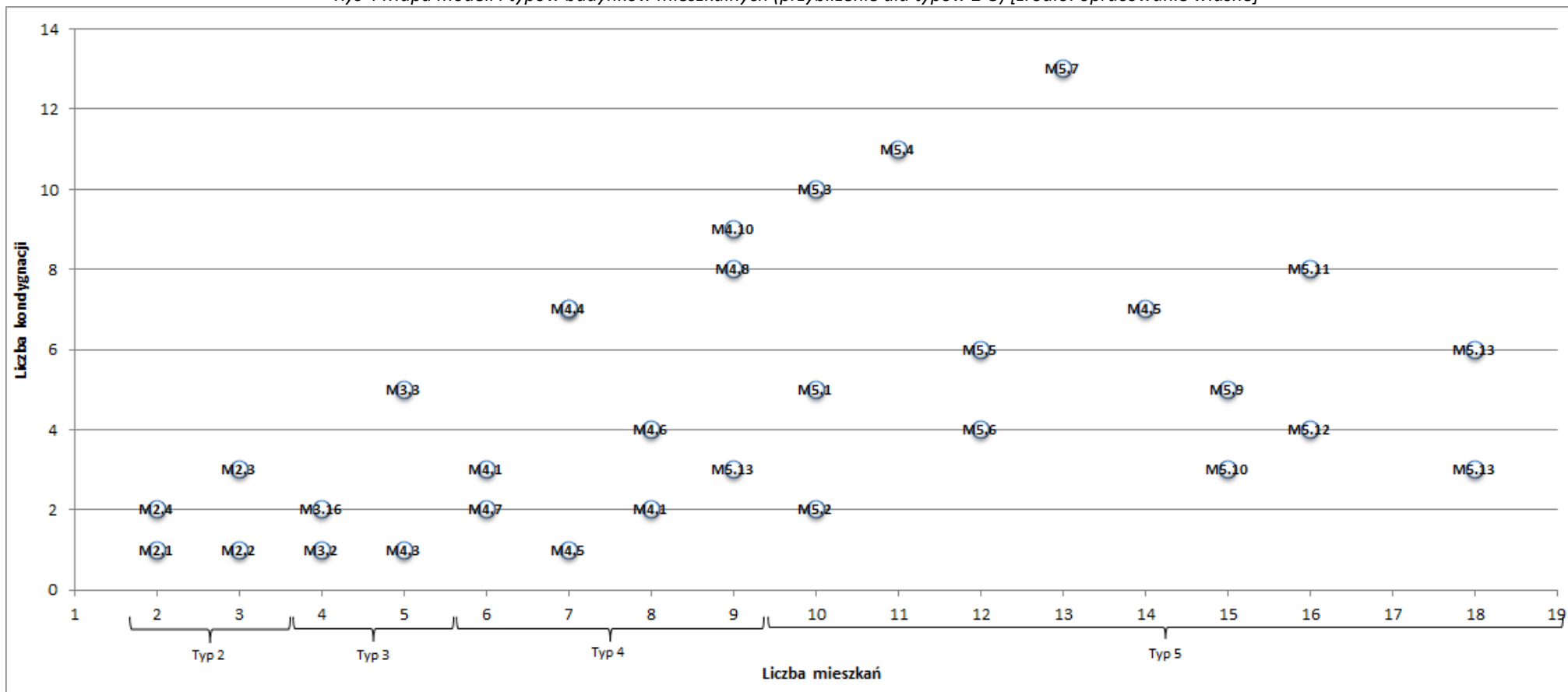
- ➔ Łączna liczba mieszkań: 210
- ➔ Liczba kondygnacji: 15
- ➔ Liczba lokali na kondygnacji: 14
- ➔ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m,

Dla każdego z siedmiu typów budynków mieszkalnych zdefiniowano od 4 do 16 budynków modelowych. Różnią się one w szczególności liczbą mieszkań, kondygnacji i liczbą mieszkań na jednej kondygnacji. Poniżej (na Rys 3 i Rys 4) przedstawiono mapę pokazującą klasyfikację modeli i typów w zależności od liczby mieszkań i liczby kondygnacji.

Rys 3 Mapa modeli i typów budynków mieszkalnych (dla wszystkich typów) [źródło: opracowanie własne]

Rys 4 Mapa modeli i typów budynków mieszkalnych (przybliżenie dla typów 2-5) [źródło: opracowanie własne]

Oszacowanie kosztów modernizacji wykonano dla każdego modelu. Oprócz parametrów wskazanych w powyższej tabeli, do przeprowadzenia kalkulacji przyjęto parametry, zgodnie z poniższą tabelą (Tab 4).

Tab 4 Parametry wspólne do oszacowania kosztu modernizacji budynków mieszkalnych

Parametr	Wartość
<u>Dane ogólne budynku</u>	
Średnia wysokość kondygnacji	3 m
Odległość budynku od granicy działki	0 m
<u>Dane ogólne instalacji telekomunikacyjnej</u>	
Liczba kabli światłowodowych (2J)	1
Liczba kabli koncentrycznych	1
Liczba kabli miedzianych UTP	1
Liczba mikrokanalizacji	1
Umieszczenie punktu dystrybucyjnego	0 (parter)
<u>Operatorzy</u>	
Liczba operatorów usług na kablach miedzianych	5
Liczba operatorów usług na światłowodach	5
Liczba operatorów usług na kablach koncentrycznych	5
<u>Wyposażenie</u>	
Antena zbiorcza: radio, cyfrowa TV naziemna	tak
Antena zbiorcza: radio, cyfrowa TV satelitarna	tak
Lokalne systemy teletechniczne	tak
Gniazdo abonenckie	tak

Powyżej wskazane parametry sieci budynkowej są zgodne z wymaganiami dotyczącymi wielorodzinnych budynków mieszkalnych, opisanymi w rozporządzeniu w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz z rozporządzeniem zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Dokonano aktualizacji kosztów poszczególnych elementów infrastruktury oraz prac budowlanych. Pozostałe parametry sieci budynkowej nie zostały zmodyfikowane w stosunku do standardowych ustawień kalkulatora⁷.

Dla każdego ze zdefiniowanych typów budynków, jednostkowy koszt modernizacji został oszacowany jako średnia ważona kosztów mieszkań modelowych, gdzie wagą była liczba budynków o danej liczbie mieszkań w Polsce.

2.3.2. Budynki zamieszkania zbiorowego

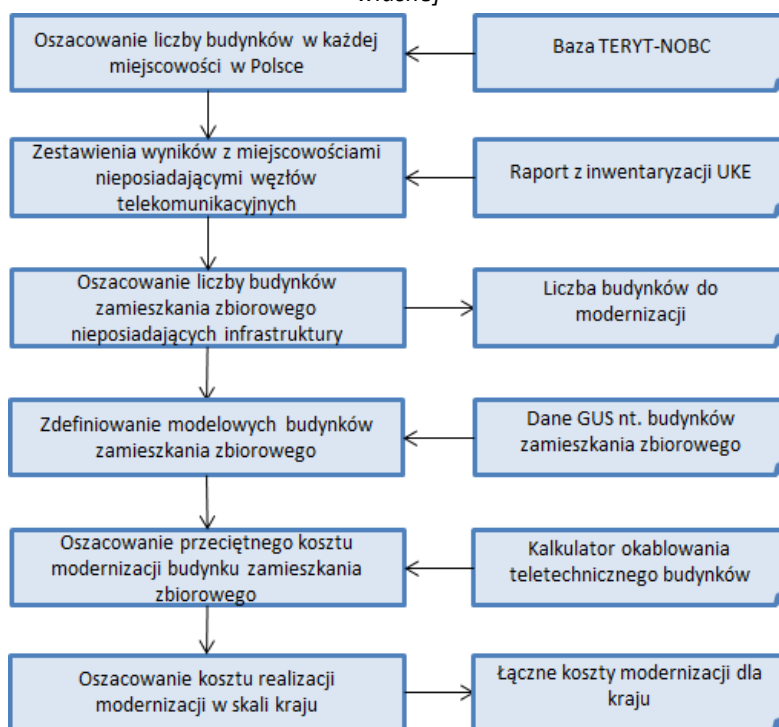
Dla przeprowadzenia analizy w stosunku do budynków mieszkalnych przyjęto procedurę, której przebieg obejmuje następujące kroki:

⁷ Modelowy kalkulator sieci budynkowych, inż. Jacek Szymczak, MASTER-TELEKOM, Warszawa 2011 r., stanowiący załącznik do dokumentu: Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych

- Krok 1. Oszacowanie liczby budynków w każdej miejscowości w Polsce*
- Krok 2. Zestawienie listy miejscowości nieposiadających węzłów sieci telekomunikacyjnej ani jednego operatora telekomunikacyjnego z listą miejscowości posiadających budynki zamieszkania zbiorowego*
- Krok 3. Oszacowanie liczby budynków zamieszkania zbiorowego nieposiadających instalacji telekomunikacyjnej*
- Krok 4. Zdefiniowanie modelowych budynków zamieszkania zbiorowego*
- Krok 5. Oszacowanie przeciętnego kosztu modernizacji jednego budynku zamieszkania zbiorowego dla poszczególnych typów*
- Krok 6. Oszacowanie kosztu realizacji modernizacji w skali kraju*

Poniżej (Rys 5) przedstawiono procedurę na schemacie wraz z informacją o źródłach danych oraz wynikach poszczególnych kroków.

Rys 5 Procedura szacowania kosztów modernizacji dla budynków zamieszkania zbiorowego [opracowanie własne]

Szacowanie liczby budynków zamieszkania zbiorowego w Polsce

Liczba budynków zamieszkania zbiorowego została oszacowana na podstawie bazy z rejestru TERYT-NOBC. Uzyskana baza w szczególności zawierała wszystkie adresy lokali w budynkach wraz z kodem TERC, kodem miejscowości, adresem, rodzajem mieszkania oraz typem nieruchomości.

Na potrzeby przeprowadzenia oszacowania posłużono się definicją budynków zamieszkania zbiorowego zgodnie z Polską Klasyfikacją Obiektów Budowlanych, tj.:

1121 Budynki zbiorowego zamieszkania

- *Budynki zbiorowego zamieszkania, w tym domy mieszkalne dla ludzi starszych, studentów, dzieci i innych grup społecznych, np. domy opieki społecznej, hotele robotnicze, internaty i bursy szkolne, domy studenckie, domy dziecka, domy dla bezdomnych itp.*
- *Budynki mieszkalne na terenie koszar, zakładów karnych i poprawczych, aresztów śledczych*
- *Budynki rezydencji prezydenckich i biskupich*

Tą definicją posługuje się również Główny Urząd Statystyczny w publikowanych dokumentach i zbiorach danych, z których korzystano podczas przygotowywania ekspertyzy. W rozporządzeniu w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie definicja budynków zbiorowego zamieszkania rozciągnięta jest również na hotele, motele, pensjonaty, domy wypoczynkowe i schroniska turystyczne. Te obiekty są znajdują się jednak również w grupie budynków użyteczności publicznej, a zatem oszacowanie ich liczby oraz kosztów modernizacji obejmuje analiza dla budynków użyteczności publicznej.

Szacowanie liczby budynków posiadających i nieposiadających infrastrukturę

Podstawowymi źródłami do przeprowadzenia oszacowania była baza danych, pochodząca z rejestru TERYT, zawierająca informacje o budynkach zbiorowego zamieszkania w Polsce oraz raport z inwentaryzacji UKE, dotyczący pokrycia kraju infrastrukturą szerokopasmową.

Pierwszym krokiem w szacowaniu liczby budynków posiadających i nieposiadających infrastruktury było zestawienie informacji o obiektach występujących w poszczególnych miejscowościach z listą miejscowości, które (zgodnie z danymi inwentaryzacyjnymi) nie posiadają węzłów sieci telekomunikacyjnej ani jednego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego – założono, że budynki zlokalizowane w tzw. miejscowościach białych nie będą miały infrastruktury telekomunikacyjnej.

Pozostała liczba podmiotów, które potencjalnie mogą posiadać infrastrukturę (znajdujących się w obszarach, w których funkcjonują sieci telekomunikacyjne co najmniej jednego operatora) została dodatkowo przeskalowana przez średni dla Polski odsetek podmiotów działających w sektorze zakwaterowania i posiadających dostęp do internetu szerokopasmowego (ta wartość wyniosła 92,8%⁸).

Szacowanie kosztów modernizacji budynków

Oszacowanie łącznych kosztów modernizacji budynków zamieszkania zbiorowego opiera się na koszcie jednostkowym skalkulowanym dla przeciętnego obiektu tego typu.

W celu oszacowania kosztu jednostkowego wyróżniono 4 typy budynków zamieszkania zbiorowego: akademiki i domy studenckie, domy mieszkalne dla osób starszych i domu

⁸ Według: *Wykorzystanie technologii informacyjno-telekomunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2014 r.*, GUS 2015

opieki społecznej, hotele robotnicze, internaty i bursy szkolne. Dla każdego z typów skonstruowano trzy warianty budynków modelowych – ich charakterystyka znajduje się w poniższej tabeli (Tab 5).

Tab 5 Charakterystyka budynków modelowych dla poszczególnych typów budynków zbiorowego zamieszkania

Typ	Budynki modelowe
Akademiki i domy studenckie	Model 1: → łączna liczba lokali: 150 → Liczba kondygnacji: 5 → Liczba lokali na kondygnacji: 30 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 42m/42m
	Model 2: → łączna liczba lokali: 50 → Liczba kondygnacji: 5 → Liczba lokali na kondygnacji: 10 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 12m/12m
	Model 3: → łączna liczba lokali: 88 → Liczba kondygnacji: 11 → Liczba lokali na kondygnacji: 8 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 9m/9m
Domy mieszkalne dla osób starszych, domy opieki społecznej	Model 1: → łączna liczba lokali: 20 → Liczba kondygnacji: 2 → Liczba lokali na kondygnacji: 10 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 12m/12m
	Model 2: → łączna liczba lokali: 60 → Liczba kondygnacji: 3 → Liczba lokali na kondygnacji: 20 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 27m/27m
	Model 3: → łączna liczba lokali: 16 → Liczba kondygnacji: 2 → Liczba lokali na kondygnacji: 8 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 9m/9m
Hotele robotnicze	Model 1: → łączna liczba lokali: 32 → Liczba kondygnacji: 2 → Liczba lokali na kondygnacji: 16 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 28m/28m
	Model 2: → łączna liczba lokali: 36 → Liczba kondygnacji: 3 → Liczba lokali na kondygnacji: 12 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 20m/20m
	Model 3: → łączna liczba lokali: 100 → Liczba kondygnacji: 10 → Liczba lokali na kondygnacji: 10 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 16m/16m
Internaty i bursy	Model 1: → łączna liczba lokali: 40 → Liczba kondygnacji: 2

szkolne	→ Liczba lokali na kondygnacji: 20
	→ Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 27m/27m
	Model 2: → Łączna liczba lokali: 90 → Liczba kondygnacji: 3 → Liczba lokali na kondygnacji: 30 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 42m/42m
	Model 3: → Łączna liczba lokali: 160 → Liczba kondygnacji: 4 → Liczba lokali na kondygnacji: 40 → Odległość najdalszego lokalu od głównego pionu w prawo/w lewo: 57m/57m

Budynki modelowe w powyższej tabeli zostały dobrane w taki sposób, by najlepiej oddawały rzeczywistą strukturę obiektów zamieszkania zbiorowego w Polsce. Ponieważ w bazie pochodzącej z rejestru TERYT budynki zbiorowego zamieszkania traktowane są jako jeden adres (tj. najczęściej nie ma adresów poszczególnych lokali), konieczne było oszacowanie liczby lokali mieszkalnych przy wykorzystaniu innych danych. Liczba lokali była niezbędna do opracowania zestawu budynków modelowych.

Na podstawie danych udostępnianych cyklicznie przez GUS w publikacji *Budownictwo – wyniki działalności*, oszacowano średnią liczbę lokali mieszkalnych, znajdujących się w jednym budynku zamieszkania zbiorowego w Polsce. Dostępne są wyłącznie informacje o łącznej kubaturze budynków (przeciętnie jest to 2 388 m³). Do przeprowadzenia oszacowania przyjęto, że przeciętna wysokość kondygnacji wynosi 3 metra oraz że lokale mieszkalne w obiektach zbiorowego zamieszkania zajmują 60% powierzchni (pozostałą część zajmują pomieszczenia wspólne, sanitariaty, kotłownie, korytarze i pomieszczenia gospodarcze). Ponadto założono, że powierzchnia jednego lokalu wynosi około 20 m².

W wyniku przeprowadzenia kalkulacji zgodnie z powyżej opisanymi założeniami, oszacowano, że w jednym obiekcie zbiorowego zamieszkania znajduje się 71 lokali mieszkalnych. Zawarty w tabeli Tab 5 zestaw budynków modelowych został dobrany w taki sposób, by średnia liczba lokali jednym budynku odpowiadała oszacowanej wartości (średnia liczba lokali w budynkach modelowych wynosi 70).

Oszacowanie kosztu jednostkowego przeprowadzenia modernizacji zostało wykonane przy wykorzystaniu kalkulatora sieci budynkowych⁹. Wynik stanowi średnią dla poszczególnych typów budynków. Oprócz parametrów wskazanych w powyższej tabeli, do przeprowadzenia kalkulacji przyjęto parametry, zgodnie z poniższą tabelą (Tab 6).

Tab 6 Parametry wspólne do oszacowania kosztu modernizacji budynków zbiorowego zamieszkania

Parametr	Wartość
<u>Dane ogólne budynku</u>	

⁹ Modelowy kalkulator sieci budynkowych, inż. Jacek Szymczak, MASTER-TELEKOM, Warszawa 2011 r., stanowiący załącznik do dokumentu: Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych

Średnia wysokość kondygnacji	3 m
Odległość budynku od granicy działki	0 m
<u>Dane ogólne instalacji telekomunikacyjnej</u>	
Liczba kabli światłowodowych (2J)	1
Liczba kabli koncentrycznych	0
Liczba kabli miedzianych UTP	1
Liczba mikrokanalizacji	1
Umieszczenie punktu dystrybucyjnego	0 (parter)
<u>Operatorzy</u>	
Liczba operatorów usług na kablach miedzianych	5
Liczba operatorów usług na światłowodach	5
Liczba operatorów usług na kablach koncentrycznych	0
<u>Wyposażenie</u>	
Antena zbiorcza: radio, cyfrowa TV naziemna	nie
Antena zbiorcza: radio, cyfrowa TV satelitarna	nie
Lokalne systemy teletechniczne	tak
Gniazdo abonenckie	tak

Powyżej wskazane parametry sieci budynkowej są zgodne z wymaganiami dotyczącymi budynków zamieszkania zbiorowego opisanymi w rozporządzeniu w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz z rozporządzeniem zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Dokonano aktualizacji kosztów poszczególnych elementów infrastruktury oraz prac budowlanych. Pozostałe parametry sieci budynkowej, poza kosztami poszczególnych elementów infrastruktury oraz prac budowlanych nie zostały zmodyfikowane w stosunku do standardowych ustawień kalkulatora.

2.3.3. Budynki użyteczności publicznej

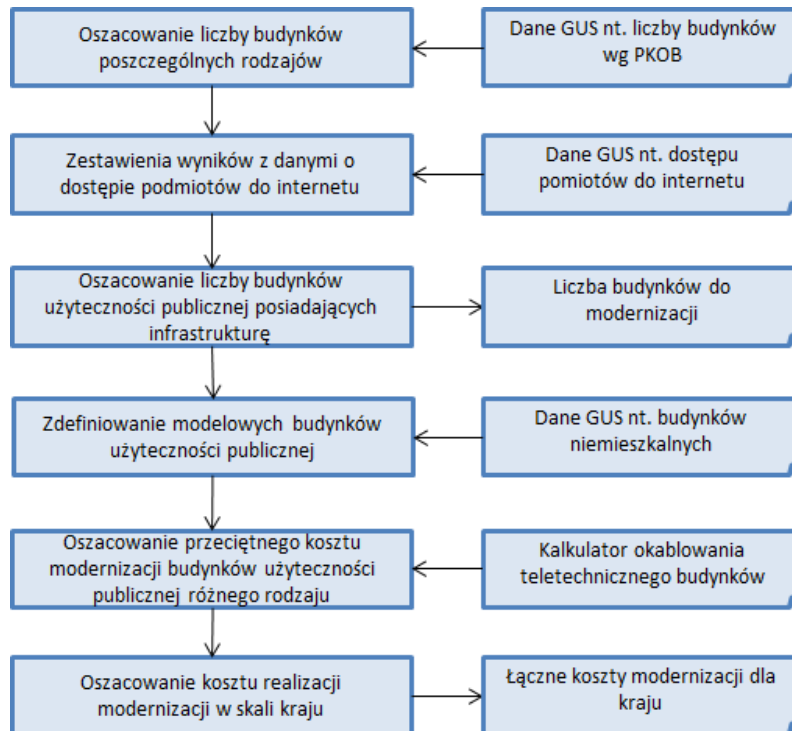
Dla przeprowadzenia analizy w stosunku do budynków mieszkalnych przyjęto procedurę, której przebieg obejmuje następujące kroki:

- Krok 1. Oszacowanie liczby budynków użyteczności publicznej poszczególnych typów (według klasyfikacji PKOB) w Polsce*
- Krok 2. Zestawienie liczby budynków poszczególnych rodzajów z informacjami na temat dostępu do internetu w różnych podmiotach (firmach i instytucjach)*
- Krok 3. Oszacowanie liczby budynków użyteczności publicznej posiadających instalację telekomunikacyjną*
- Krok 4. Zdefiniowanie modelowych budynków użyteczności publicznej dla każdego w typów*
- Krok 5. Oszacowanie przeciętnego kosztu modernizacji jednego budynku użyteczności publicznej dla każdego z typów*

Krok 6. Oszacowanie kosztu realizacji modernizacji w skali kraju

Poniżej (Rys 6) przedstawiono procedurę na schemacie wraz z informacją o źródłach danych oraz wynikach poszczególnych kroków.

Rys 6 Procedura szacowania kosztów modernizacji dla budynków użyteczności publicznej [opracowanie własne]

Szacowanie liczby budynków użyteczności publicznej w Polsce

Oszacowanie łącznej liczby budynków opiera się na danych udostępnianych przez GUS w ramach corocznej publikacji *Budownictwo – wyniki działalności* oraz wynikach Narodowego Spisu Powszechnego z roku 2011 (NSP). Łączną liczbę budynków użyteczności publicznej w Polsce wyznaczono z podziałem na 10 typów (według klasyfikacji PKOB), co jest niezbędne z punktu widzenia dalszych obliczeń:

- ➔ (PKOB: 121) hotele i budynki zakwaterowania turystycznego,
- ➔ (PKOB: 1220) budynki biurowe,
- ➔ (PKOB: 1230) budynki handlowo-usługowe,
- ➔ (PKOB: 1241) budynki łączności, dworców i terminali,
- ➔ (PKOB: 1261) ogólnodostępne obiekty kulturalne,
- ➔ (PKOB: 1262) budynki muzeów i bibliotek,
- ➔ (PKOB: 1263) budynki szkół i instytucji badawczych,
- ➔ (PKOB: 1264) budynki szpitali i zakładów opieki medycznej,

- ➔ (PKOB: 1265) budynki kultury fizycznej,
- ➔ (PKOB: 1272) budynki przeznaczone do sprawowania kultu religijnego i czynności religijnych.

Dostępne informacje dotyczą jedynie liczby budynków użyteczności publicznej poszczególnych typów oddanych do użytku w latach 2005-2014. Aby uzyskać oszacować liczbę wszystkich istniejących budynków użyteczności publicznej wyznaczono współczynnik β , mówiący o tym jaki odsetek istniejących obecnie budynków powstał przed rokiem 2005. Wskaźnik wyznaczono według wzoru:

$$\beta = \frac{\sum b_{2004}}{\sum b_{2011} + \sum_{i=2012}^{2014} b_i}$$

gdzie:

$\sum b_{2004}$ – liczba budynków oddanych do użytkowania do roku 2004 (według NSP 2011),

$\sum b_{2011}$ – liczba budynków oddanych do użytkowania do roku 2011 (według NSP 2011),

$\sum_{i=2012}^{2014} b_i$ – liczba budynków oddanych do użytkowania w latach 2012, 2013 i 2014 (według publikacji *Budownictwo-wyniki działalności*, z okresów 2012, 2013, 2014).

Ponieważ nie istnieją dane dotyczące wieku budynków użyteczności publicznej, zatem współczynnik β został oszacowany dla budynków mieszkalnych. Wartość współczynnika β wynosi: $\beta = 82,9\%$. Przyjęto, że proporcje nie będą znacznie się różnić. Łączną liczbę budynków użyteczności publicznej dla każdego z wyszczególnionych typów wyznaczono według wzoru:

$$\sum b^k = \frac{\sum_{i=2005}^{2014} b_i^k}{1 - \beta}$$

gdzie:

$\sum b^k$ – łączna liczba budynków użyteczności publicznej k -tego typu,

$\sum_{i=2005}^{2014} b_i^k$ – liczba budynków k -tego typu oddanych do użytkowania w latach 2005-2014 (według publikacji *Budownictwo-wyniki działalności*, z okresów 2012, 2013, 2014).

Szacowanie liczby budynków posiadających i nieposiadających infrastrukturę

Oszacowanie liczby budynków użyteczności publicznej posiadających infrastrukturę będzie odbywać się indywidualnie dla każdego z rodzajów budynków i będzie opierać się na danych dotyczących połączenie z korzystania z internetu w podmiotach poszczególnych typów. Poniżej w tabeli (Tab 7) zestawiono dane, do przeprowadzenia kalkulacji dla każdego z typów oraz wskazano źródło ich pochodzenia.

Tab 7 Dane do przeprowadzenia oszacowania liczby budynków użyteczności publicznej posiadających infrastrukturę wraz ze wskazaniem źródeł

Typ budynku	Dane	Źródło danych
(PKOB: 121) hotele i budynki zakwaterowania turystycznego	$\delta = 92,8\%$ δ stanowi odsetek podmiotów prowadzących działalność w obszarze zakwaterowanie (w klasyfikacji PKD sekcja: I55)	Wykorzystanie technologii informacyjno-telekomunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2014 r.
(PKOB: 1220) budynki biurowe	$\delta = 98,0\%$ δ stanowi odsetek podmiotów prowadzących działalność w obszarze: działalność finansowa i ubezpieczeniowa (w klasyfikacji PKD sekcja: K)	Wykorzystanie technologii informacyjno-telekomunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2014 r.
(PKOB: 1230) budynki handlowo-usługowe	$\delta = 84,6\%$ δ stanowi odsetek podmiotów prowadzących działalność w obszarach: handel i naprawy, obsługa rynku nieruchomości, administrowanie i działalność wspierająca, naprawa i konserwacja komputerów i sprzętu komunikacyjnego (w klasyfikacji PKD sekcje: G, L, N, S)	Wykorzystanie technologii informacyjno-telekomunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2014 r.
(PKOB: 1241) budynki łączności, dworców i terminali	$\delta = 83,7\%$ δ stanowi odsetek podmiotów prowadzących działalność w obszarze transport i gospodarka magazynowa (w klasyfikacji PKD sekcje: H)	Wykorzystanie technologii informacyjno-telekomunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2014 r.
(PKOB: 1261) ogólnodostępne obiekty kulturalne	$\delta = 88,5\%$ δ stanowi odsetek bibliotek posiadających dostęp do szerokopasmowego internetu	Kultura w 2013 r.
(PKOB: 1262) budynki muzeów i bibliotek		
(PKOB: 1272) budynki przeznaczone do sprawowania kultu religijnego i czynności religijnych		
(PKOB: 1263) budynki szkół i instytucji badawczych	$\delta = 84,5\%$ δ stanowi odsetek szkół posiadających dostęp do	Oświata i wychowanie w roku szkolnym 2013/2014

(PKOB: 1265) budynki kultury fizycznej	szerokopasmowego internetu	
(PKOB: 1264) budynki szpitali i zakładów opieki medycznej	$\delta = 92,4\%$ δ stanowi odsetek podmiotów wykonujących działalność lecniczą, posiadającą infrastrukturę umożliwiającą korzystanie z Internetu swoim pracownikom	Badanie stopnia przygotowania podmiotów wykonujących działalność leczniczą do obowiązków wynikających z ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia

Szacowanie kosztów modernizacji budynków

Oszacowanie łącznych kosztów modernizacji budynków użyteczności publicznej opiera się na koszcie jednostkowym skalkulowanym dla przeciętnego obiektu tego typu.

W celu oszacowania kosztu jednostkowego, dla każdego z 10 wyróżnionych typów budynków użyteczności publicznej, skonstruowano po kilka wariantów budynków modelowych – ich charakterystyka znajduje się w tabeli zamieszczonej na końcu niniejszego punktu (Tab 8).

Budynki modelowe zostały dobrane w taki sposób, by najlepiej oddawały rzeczywistą strukturę dla każdego z rodzajów budynków użyteczności publicznej. Na podstawie danych udostępnianych cyklicznie przez GUS w publikacji *Budownictwo – wyniki działalności*, oszacowano średnią powierzchnie budynków oraz liczbę gniazd abonenckich, które powinny zostać podłączone w ramach infrastruktury budynkowej (w zależności od liczby lokali mieszkalnych, pomieszczeń biurowych itp.).

We wskazanej powyżej publikacji dostępne są jedynie informacje o łącznej kubaturze budynków każdego z rodzajów. Właśnie na ich podstawie ustalone zostały liczby przyłączy oraz umowne parametry niezbędne do przeprowadzenia obliczeń. Oszacowanie opierało się na założeniach zamieszczonych w tabeli na końcu niniejszego punktu (Tab 8).

Tab 8 Charakterystyka budynków modelowych oraz założenia do oszacowania średniej liczby gniazd abonenckich dla budynków użyteczności publicznej

Typ	Średnia liczba gniazd abonenckich i założenia do jej oszacowania	Budynki modelowe
<p>(PKOB: 121) hotele i budynki zakwaterowania turystycznego</p>	<p>→ średnia kubatura: 2 495 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 3 metry → średnia wielkość lokalu mieszkalnego: 15 m² → powierzchnia lokali mieszkalnych: 80% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 44</p>	<p>Model 1: hotel → łączna liczba pokoi: 100 → liczba kondygnacji: 10 → liczba pokoi na jednej kondygnacji: 10 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 15 m/15 m</p>
		<p>Model 2: schronisko turystyczne → łączna liczba pokoi: 18 → liczba kondygnacji: 3 → liczba pokoi na jednej kondygnacji: 6 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 6 m/12 m</p>
		<p>Model 3: pensjonat → łączna liczba pokoi: 12 → liczba kondygnacji: 2 → liczba pokoi na jednej kondygnacji: 6 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 9 m/9 m</p>
<p>(PKOB: 1220) budynki biurowe</p>	<p>→ średnia kubatura: 7 770 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 3,5 metra → średnia wielkość pomieszczenia biurowego: 30 m² → powierzchnia pomieszczeń biurowych: 80% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 59</p>	<p>Model 1: duży budynek biurowy → łączna liczba pomieszczeń biurowych: 120 → liczba kondygnacji: 10 → liczba pomieszczeń biurowych na jednej kondygnacji: 12 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 50 m/50 m</p>
		<p>Model 2: średni budynek biurowy → łączna liczba pomieszczeń biurowych: 48 → liczba kondygnacji: 3 → liczba pomieszczeń biurowych na jednej kondygnacji: 16 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 50 m/50 m</p>
		<p>Model 3: mały budynek biurowy → łączna liczba pomieszczeń biurowych: 12 → liczba kondygnacji: 2 → liczba pomieszczeń biurowych na jednej kondygnacji: 6 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 15 m/15 m</p>

<p>(PKOB: 1230) budynki handlowo-usługowe</p>	<p>→ średnia kubatura: 4 573 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 4 metry → średnia wielkość lokalu: 80 m² → powierzchnia lokali: 80% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 11</p>	<p>Model 1: galeria handlowa → łączna liczba lokali: 30 → liczba kondygnacji: 3 → liczba lokali na jednej kondygnacji: 10 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 20 m/20 m</p> <p>Model 2: pasaż handlowy → łączna liczba lokali: 6 → liczba kondygnacji: 1 → liczba lokali na jednej kondygnacji: 6 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 15 m/15 m</p> <p>Model 3: samodzielny budynek handlowy lub usługowy → łączna liczba lokali: 1 → liczba kondygnacji: 1 → liczba lokali na jednej kondygnacji: 1 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 1 m/0 m</p>
<p>(PKOB: 1241) budynki łączności, dworców i terminali</p>	<p>→ średnia kubatura: 10 382 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 10 metrów → średnia wielkość stanowiska obsługi: 5 m² → powierzchnia stanowisk obsługi: 10% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 20</p>	<p>Model 1: duży terminal dworcowy → łączna liczba stanowisk: 50 → liczba kondygnacji: 2 → liczba stanowisk na jednej kondygnacji: 25 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 20 m/30 m</p> <p>Model 2: średni terminal dworcowy → łączna liczba stanowisk: 7 → liczba kondygnacji: 1 → liczba stanowisk na jednej kondygnacji: 7 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 8 m/6 m</p> <p>Model 3: mały terminal dworcowy → łączna liczba stanowisk: 2 → liczba kondygnacji: 1 → liczba stanowisk na jednej kondygnacji: 2 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 8 m/0 m</p>
<p>(PKOB: 1261) ogólnodostępne obiekty kulturalne</p>	<p>→ średnia kubatura: 4 060 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 10 metrów → średnia wielkość pomieszczenia widowiskowego: 150 m²</p>	<p>Model 1: kino wielosalowe → łączna liczba pomieszczeń (kinowych i biurowych): 18 → liczba kondygnacji: 2 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 9</p>

	<ul style="list-style-type: none"> → powierzchnia pomieszczeń widowiskowych: 50% → średnia wielkość pomieszczenia biurowego: 15 m² → powierzchnia pomieszczeń biurowych: 30% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 9 	<ul style="list-style-type: none"> → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 50 m/40 m <p>Model 2: średni budynek teatru</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (kinowych i biurowych): 8 → liczba kondygnacji: 2 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 4 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 20 m/20 m <p>Model 3: małe kino studyjne</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (kinowych i biurowych): 2 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 2 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 10 m/1 m
<p>(PKOB: 1262) budynki muzeów i bibliotek</p>	<ul style="list-style-type: none"> → średnia kubatura: 11 112 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 5 metrów → średnia wielkość pomieszczenia (użytkowego lub biurowego): 50 m² → powierzchnia pomieszczeń: 60% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 26 	<p>Model 1: duże muzeum</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (ekspozycyjnych i biurowych): 64 → liczba kondygnacji: 4 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 16 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 40 m/40 m <p>Model 2: średnia biblioteka miejska</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (bibliotecznych i biurowych): 8 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 8 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 16 m/16 m <p>Model 3: mała biblioteka wiejska</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (bibliotecznych i biurowych): 1 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 1 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 1 m/0 m
<p>(PKOB: 1263) budynki szkół i instytucji badawczych</p>	<ul style="list-style-type: none"> → średnia kubatura: 12 523 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 4 metry → średnia wielkość sali szkolnej: 50 m² → powierzchnia sal szkolnych: 70% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 43 	<p>Model 1: duży budynek zespołu szkół</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sal szkolnych i biurowych): 80 → liczba kondygnacji: 4 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 20 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 50 m/50 m <p>Model 2: średni budynek szkoły (typu: tysiąclatka)</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sal szkolnych i biurowych): 32

		<ul style="list-style-type: none"> → liczba kondygnacji: 2 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 16 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 40 m/40 m <p>Model 3: mała szkoła wiejska</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sal szkolnych i biurowych): 16 → liczba kondygnacji: 2 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 8 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 20 m/20 m
<p>(PKOB: 1264) budynki szpitali i zakładów opieki medycznej</p>	<ul style="list-style-type: none"> → średnia kubatura: 7 244 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 3,5 metra → średnia wielkość sal szpitalnych i zabiegowych: 30 m² → powierzchnia sal szpitalnych i zabiegowych: 60% → średnia wielkość pomieszczeń biurowych: 15 m² → powierzchnia pomieszczeń biurowych: 25% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 75 	<p>Model 1: szpital wielospecjalistyczny</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sal szpitalnych, zabiegowych i biurowych): 200 → liczba kondygnacji: 10 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 20 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 50 m/50 m <p>Model 2: przychodnia specjalistyczna</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sal szpitalnych, zabiegowych i biurowych): 30 → liczba kondygnacji: 3 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 10 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 25 m/25 m <p>Model 3: mała przychodnia lekarzy rodzinnych</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sal szpitalnych, zabiegowych i biurowych): 4 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 4 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 10 m/10 m
<p>(PKOB: 1265) budynki kultury fizycznej</p>	<ul style="list-style-type: none"> → średnia kubatura: 10 463 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 10 metrów → średnia wielkość sal sportowych: 30 m² → powierzchnia sal sportowych: 60% → średnia wielkość pomieszczeń biurowych: 10 m² → powierzchnia pomieszczeń biurowych: 10% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 12 	<p>Model 1: budynek centrum sportu i rekreacji</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sportowych i biurowych): 30 → liczba kondygnacji: 3 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 10 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 45 m/45 m <p>Model 2: budynek pływalni</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sportowych i biurowych): 6 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 6 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 25 m/25 m <p>Model 3: samodzielny budynek siłowni</p>

		<ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (sportowych i biurowych): 2 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 2 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 5 m/0 m
<p>(PKOB: 1272) budynki przeznaczone do sprawowania kultu religijnego i czynności religijnych</p>	<ul style="list-style-type: none"> → średnia kubatura: 5 023 m³ → średnia wysokość kondygnacji: 20 metrów → średnia wielkość pomieszczeń obrzędowych: 150 m² → powierzchnia pomieszczeń obrzędowych: 70% → średnia wielkość pomieszczeń biurowych: 10 m² → powierzchnia pomieszczeń biurowych: 20% → oszacowana średnia liczba gniazd abonenckich: 6 	<p>Model 1: kościół</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (obrzędowych i biurowych): 5 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 5 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 50 m/0 m
		<p>Model 2: dom pogrzebowy</p> <ul style="list-style-type: none"> → łączna liczba pomieszczeń (obrzędowych i biurowych): 6 → liczba kondygnacji: 1 → liczba pomieszczeń na jednej kondygnacji: 6 → odległość najdalszego gniazda od głównego pionu w prawo/w lewo: 15 m/15 m

Oszacowanie kosztu jednostkowego przeprowadzenia modernizacji zostało wykonane przy wykorzystaniu kalkulatora sieci budynkowych¹⁰. Wyniki w dalszych obliczeniach zostały potraktowane oddzielnie dla każdego z typów budynków użyteczności publicznej. Oprócz parametrów wskazanych w powyższej tabeli, do przeprowadzenia kalkulacji przyjęto parametry, zgodnie z poniższą tabelą (Tab 9).

Tab 9 Parametry wspólne do oszacowania kosztu modernizacji budynków użyteczności publicznej

Parametr	Wartość
<u>Dane ogólne budynku</u>	
Średnia wysokość kondygnacji	różnie
Odległość budynku od granicy działki	0 m
<u>Dane ogólne instalacji telekomunikacyjnej</u>	
Liczba kabli światłowodowych (2J)	1
Liczba kabli koncentrycznych	0
Liczba kabli miedzianych UTP	1
Liczba mikrokanalizacji	1
Umieszczenie punktu dystrybucyjnego	0 (parter)
<u>Operatorzy</u>	
Liczba operatorów usług na kablach miedzianych	5
Liczba operatorów usług na światłowodach	5
Liczba operatorów usług na kablach koncentrycznych	0
<u>Wyposażenie</u>	
Antena zbiorcza: radio, cyfrowa TV naziemna	nie
Antena zbiorcza: radio, cyfrowa TV satelitarna	nie
Lokalne systemy teletechniczne	tak
Gniazdo abonenckie	tak

Powyżej wskazane parametry sieci budynkowej są zgodne z wymaganiami dotyczącymi budynków użyteczności publicznej, opisanymi w rozporządzeniu w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz z rozporządzeniem zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Dokonano aktualizacji kosztów poszczególnych elementów infrastruktury oraz prac budowlanych. Pozostałe parametry sieci budynkowej, poza kosztami poszczególnych elementów infrastruktury oraz prac budowlanych nie zostały zmodyfikowane w stosunku do standardowych ustawień kalkulatora.

¹⁰ Modelowy kalkulator sieci budynkowych, inż. Jacek Szymczak, MASTER-TELEKOM, Warszawa 2011 r., stanowiący załącznik do dokumentu: Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych

3. WYNIKI ANALIZY

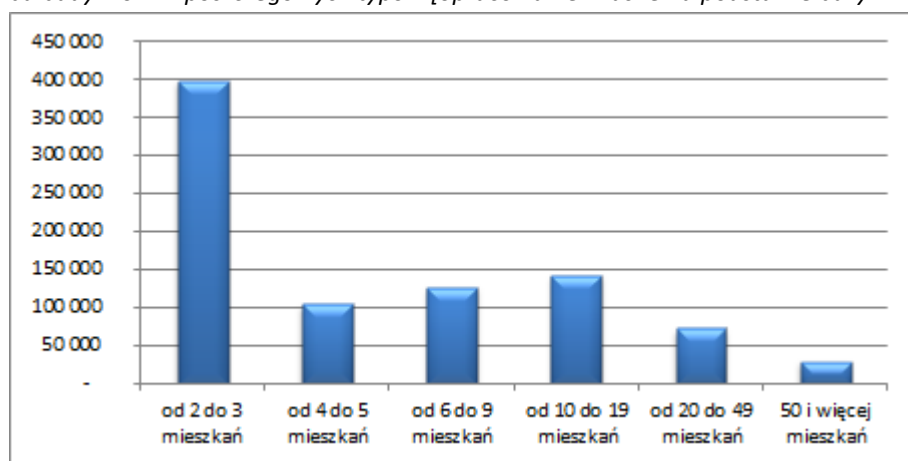
3.1. Budynki mieszkalne

3.1.1. Budynki mieszkalne w Polsce

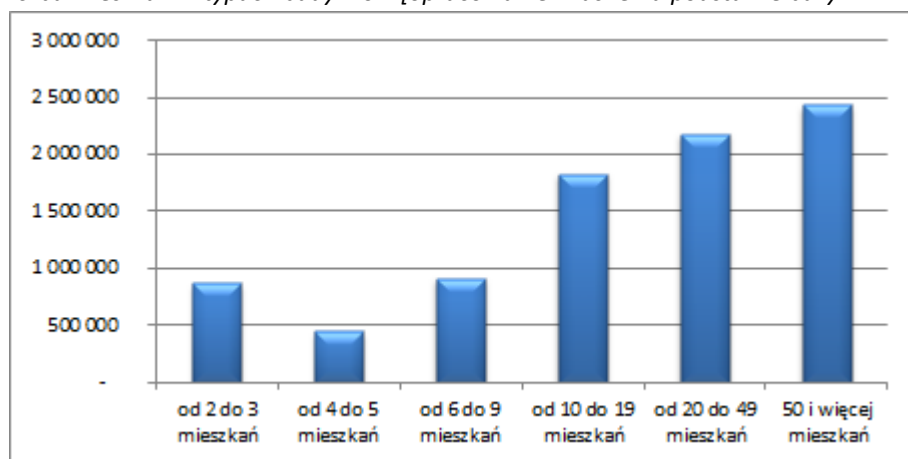
Jak wynika z przeprowadzonej analizy w Polsce jest 6 303 277 budynków mieszkalnych, w których łącznie znajduje się 14 123 929 mieszkań. Po odliczeniu budynków jednomieszkaniowych, które nie są objęte analizą – pozostaje 874 626 budynków, o łącznej liczbie mieszkań: 8 695 278.

Poniżej (odpowiednio na wykresach Rys 7 i Rys 8) pokazano rozkład liczebności budynków i mieszkań dla każdego z objętych analizą typów budynków.

Rys 7 Liczba budynków w poszczególnych typów [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC]

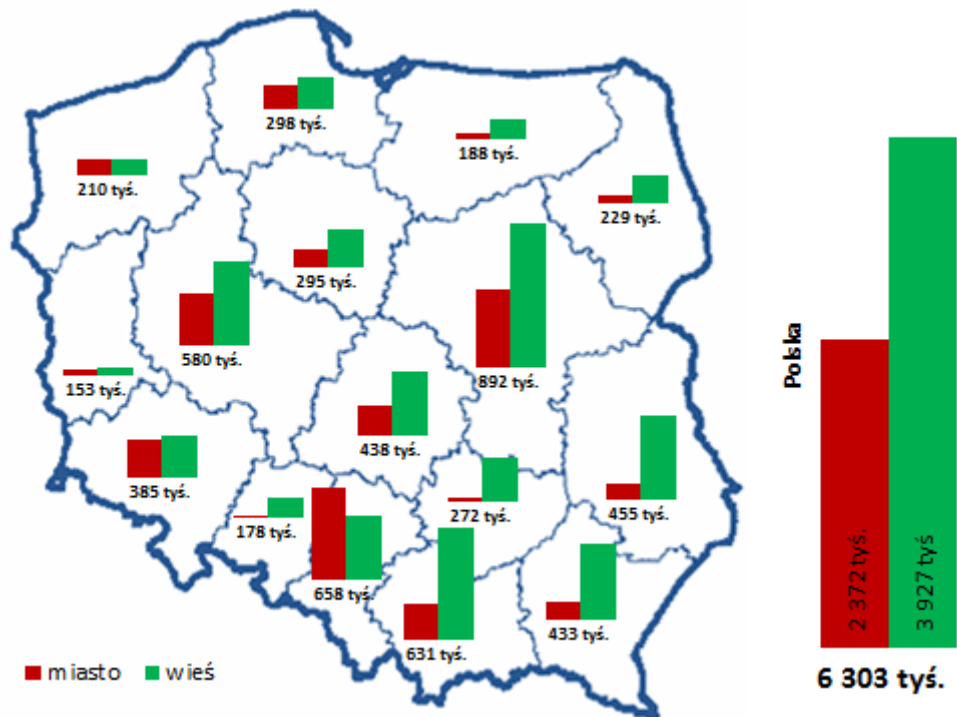

Rys 8 Liczba mieszkań w typach budynków [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC]

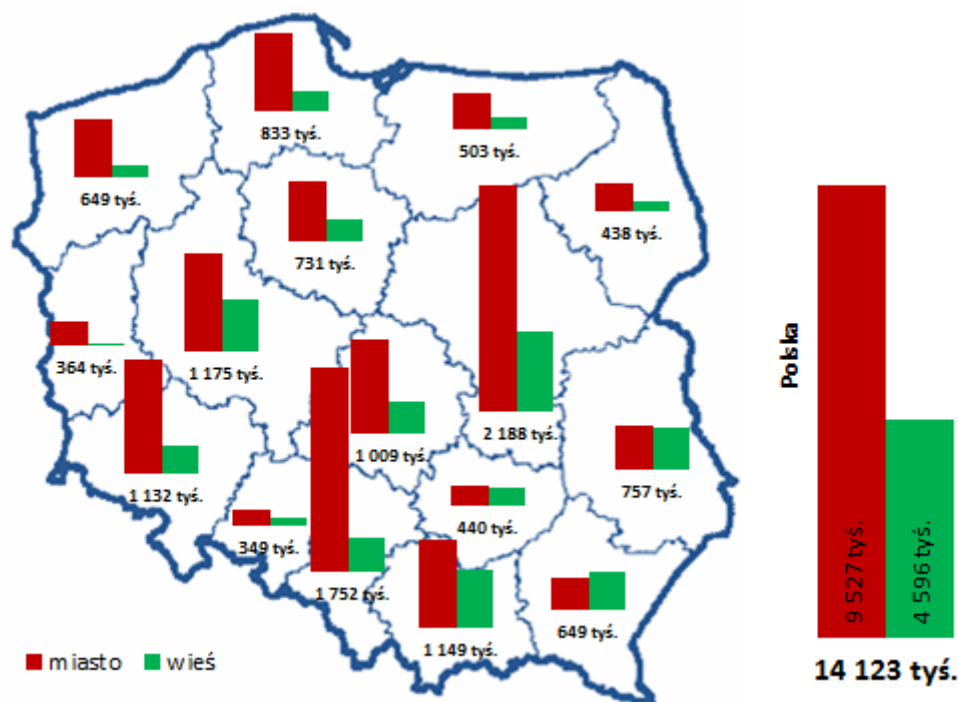
Na mapach poniżej pokazano rozkład liczby budynków i mieszkań w poszczególnych województwach oraz wartości skumulowane dla obszaru całego kraju z podziałem na tereny miejskie i wiejskie (mapy pokazują wartości obejmujące również budynki jednomieszkaniowe). Zarówno najwięcej budynków, jak i mieszkań znajduje się w województwach mazowieckim i śląskim.

Rys 9 Liczba budynków w Polsce i w województwach z podziałem na miasto i wieś [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC]

Wykresy na mapie pokazują liczbę budynków w poszczególnych województwach w tysiącach (kolor zielony na wykresach odpowiada ich liczbie na terenach wiejskich, kolor czerwony – na terenach miejskich). Widoczne zróżnicowanie w ich liczbie odpowiada poziomowi urbanizacji i wielkości populacji mieszkańców w poszczególnych regionach. Na tle kraju wyróżnia się w tym zakresie sytuacja w województwie dolnośląskim i śląskim, w których liczba budynków na terenach miejskich i wiejskich jest zbliżona, z widoczną przewagą liczby budynków w miastach w województwie śląskim, co odpowiada poziomowi urbanizacji i wielkości populacji mieszkańców w poszczególnych regionach.

Rys 10 Liczba mieszkań w Polsce i w województwach z podziałem na miasto i wieś [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC]

Jeśli chodzi o liczbę mieszkań w poszczególnych województwach (wyrażoną w tysiącach – por. mapa powyżej; przyjęto oznaczenie kolorem zielonym dla ich liczby na terenach wiejskich, kolorem czerwonym – na terenach miejskich), widoczne jest analogiczne, jak w przypadku liczby budynków, zróżnicowanie w ich liczbie, które odpowiada poziomowi urbanizacji i wielkości populacji mieszkańców w poszczególnych regionach. W tym wypadku - podobnie największą liczbę mieszkań odnotowuje się w województwie mazowieckim, dolnośląskim i śląskim, przy czym w województwie mazowieckim zwraca uwagę istotnie większa liczba mieszkań w stosunku do liczby budynków (por. Rys. 4 i Rys. 5).

3.1.2. Infrastruktura budynków w Polsce

Podstawą do przeprowadzenia oszacowania liczby budynków mieszkalnych posiadających dostęp do infrastruktury był raport z realizacji wskaźników monitorujących Europejskiej Agencji Cyfrowej¹¹. Na potrzeby niniejszej analizy wykorzystano wskaźnik WDIS – Wskaźnik Dostępności Infrastruktury Szerokopasmowej – jest to jedna z czterech składowych głównego wskaźnika EAC – Wskaźnika Dostępności Usług Szerokopasmowych.

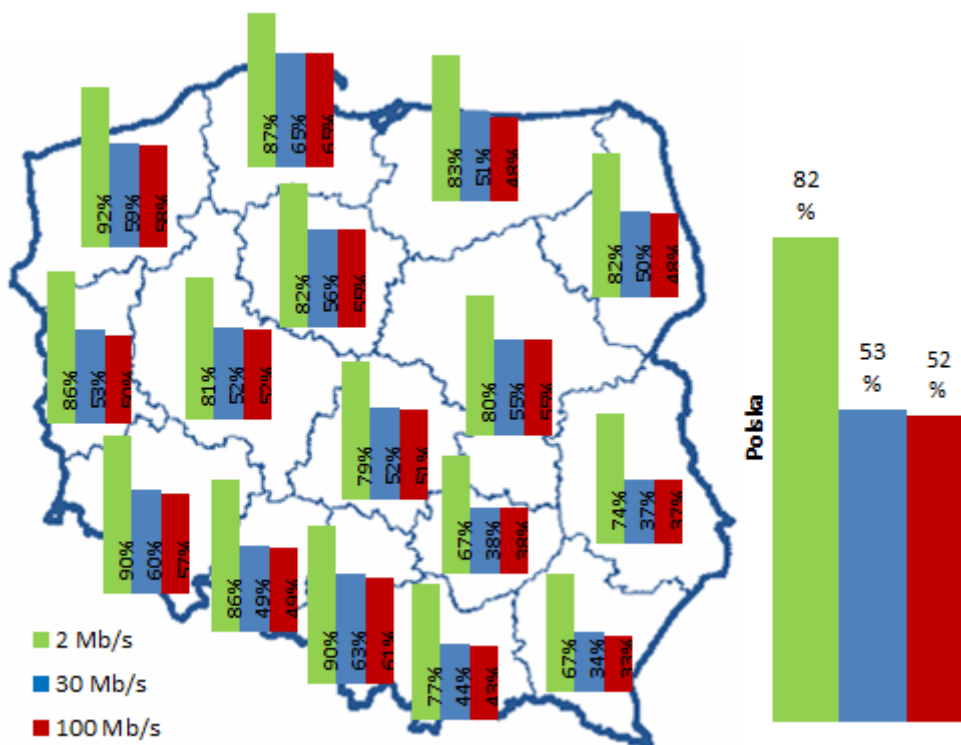
WDIS jest wskaźnikiem oznaczającym techniczną możliwość świadczenia w mieszkaniu usługi przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, w kontekście występowania w tym mieszkaniu instalacji telekomunikacyjnej. Innymi słowy jest to stosunek liczby mieszkań z fizycznym

¹¹ Zestaw wskaźników do monitorowania wypełnienia celów EAC w zakresie szybkiego i bardzo szybkiego dostępu do Internetu, UKE 2015, publikowane na stronie: <http://uke.gov.pl/monitorowanie-realizacji-celow-europejskiej-agencji-cyfrowej-15875>

dostępem do stacjonarnej infrastruktury szerokopasmowej do liczby wszystkich mieszkań w poszczególnych gminach.

Wskaźnik WDIS, podobnie jak pozostałe wskaźniki EAC, jest mierzony w trzech wariantach – dla trzech różnych przepustowości: 2 Mb/s, 30 Mb/s i 100 Mb/s. Na poniższej mapie (Rys 11) przedstawiono średnioważone wartości wskaźnika WDIS dla Polski oraz dla województw (wartości wskaźnika dla gmin były ważone liczbą mieszkań w gminie).

Rys 11 Wartości wskaźników WDIS (2/30/100) dla Polski i województw [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC i sprawozdania z wartości wskaźników EAC]

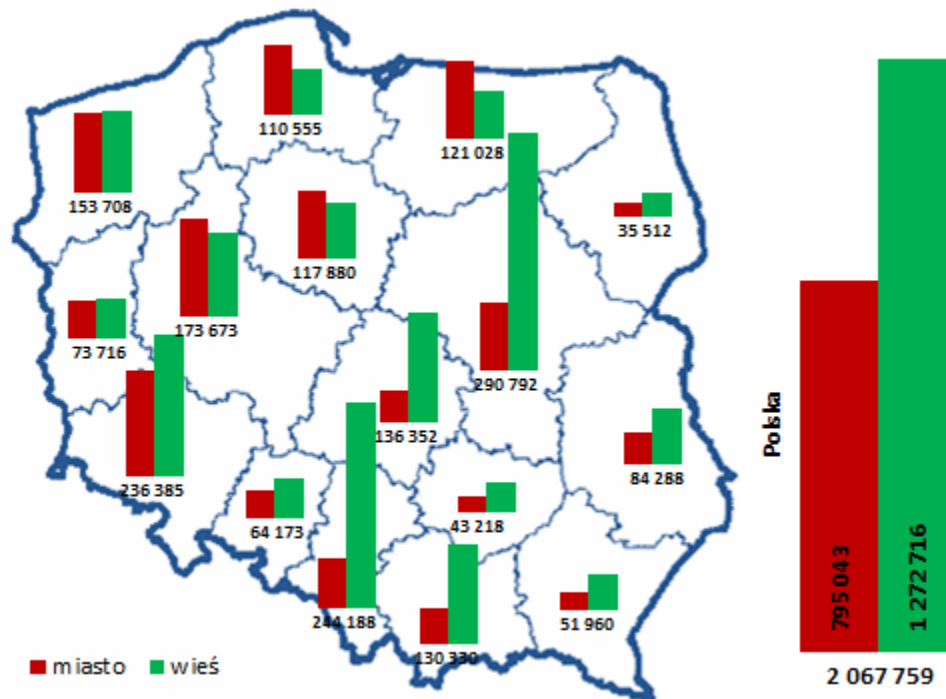
Na terenie Polski dostęp do infrastruktury, umożliwiającej połączenie do internetu o prędkości 2 Mb/s posiada 82% mieszkań. Zaobserwowano niewielką różnicę pomiędzy odsetkiem mieszkań, które spełniają warunki do podłączenia internetu o przepływności 30 Mb/s i 100 Mb/s (odpowiednio 53% i 52%).

Zgodnie z metodyką opisane w punkcie 2.3.1 oszacowano liczbę mieszkań posiadających i nieposiadających infrastruktury w każdym województwie. Łącznie w Polsce modernizacji w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej wymagają budynki wielomieszkaniowe, w których znajduje się 2 067 759 (przyjmując jako docelową wartość 30 Mb/s) lub 2 201 890 (przyjmując jako docelową wartość 100 Mb/s) mieszkań.

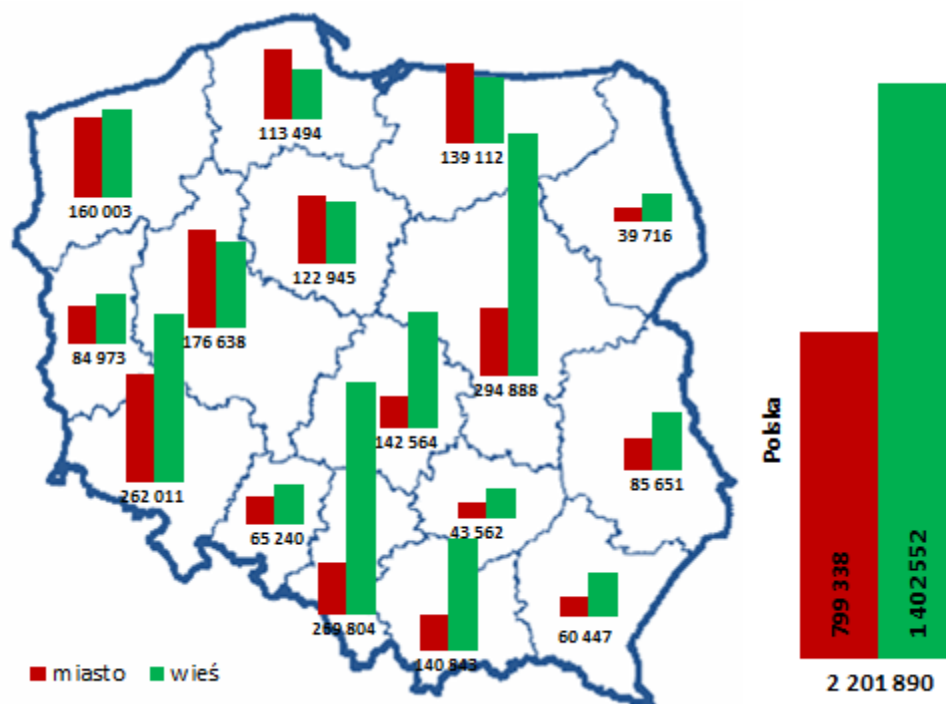
Według uzyskanych wyników są to przede wszystkim mieszkania znajdujące się na wsi (odpowiednio 62% i 64% mieszkań nieposiadających infrastruktury umożliwiającej podłączenie usług o prędkości 30 Mb/s i 100 Mb/s znajduje się na terenach wiejskich). Na

kolejnych mapach (Rys 12 i Rys 13) pokazano terytorialny rozkład mieszkań, które wymagają modernizacji instalacji telekomunikacyjnej.

Rys 12 Liczba mieszkań w Polsce i województwach, które wymagają modernizacji w zakresie dostępu do internetu o prędkości 30 Mb/s [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC i sprawozdania dot. wskaźników EAC]

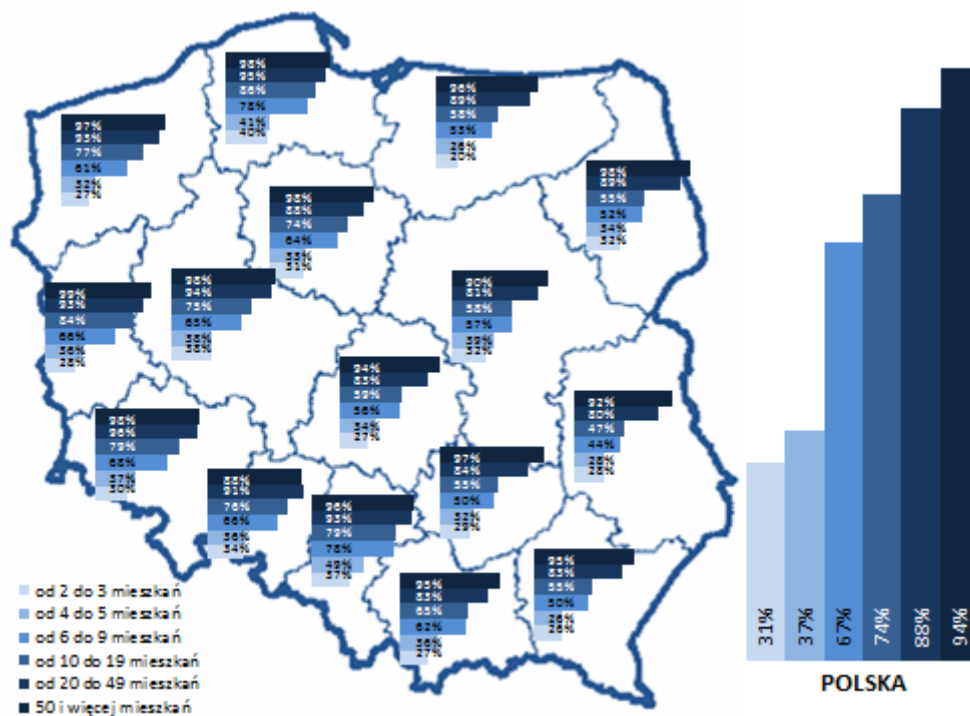

Rys 13 Liczba mieszkań w Polsce i województwach, które wymagają modernizacji w zakresie dostępu do internetu o prędkości 100 Mb/s [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC i sprawozdania dot. wskaźników EAC]

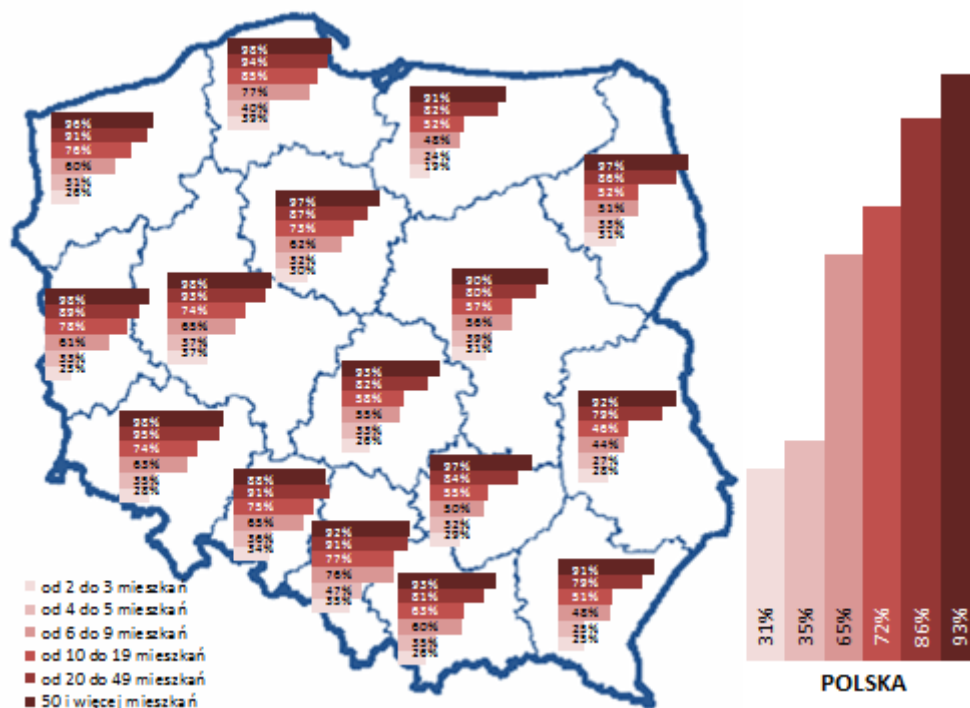

Na kolejnych wykresach (Rys 14 i Rys 15) pokazano odsetek mieszkańców znajdujących się w budynkach różnego typu posiadających infrastrukturę umożliwiającą realizację usługi dostępu do internetu o przepustowości odpowiednio 30 Mb/s i 100 Mb/s w poszczególnych województwach oraz w kraju. Uzyskane proporcje są podobne we wszystkich regionach, gdyż wynikają przede wszystkim z przyjętych w metodyce stosunków dostępności infrastruktury dla różnych typów budynków (patrz Tab 2), niemniej jednak obrazują one rzeczywiste proporcje.

Rys 14 Odsetek mieszkań z infrastrukturą umożliwiającą dostęp do internetu o prędkości 30Mb/s w Polsce i województwach [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC i sprawozdania dot. wskaźników EAC]

Rys 15 Odsetek mieszkańców z infrastrukturą umożliwiającą dostęp do internetu o prędkości 100Mb/s w Polsce i województwach [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC i sprawozdania dot. wskaźników EAC]

3.1.3. Oszacowanie kosztów wykonania modernizacji

Zgodnie z opisaną w punkcie 2.3.1 metodyką oszacowano koszt jednostkowy jako średnią ważoną kosztu modernizacji dla mieszkań modelowych zdefiniowanych dla każdego z typów budynków.

1) Budynki typu 2 – od 2 do 3 mieszkań

Poniżej w tabeli określone zostały koszty modernizacji mieszkań modelowych dla budynków typu 2.

Tab 10 Oszacowanie kosztu jednostkowego – typ 2

Koszt jednostkowy – typ 2	
Model 2.1	3 188 zł
Model 2.2	2 401 zł
Model 2.3	2 556 zł
Model 2.4	3 361 zł

Średnia wartość jednostkowa modernizacji mieszkania znajdującego się w budynku typu 2, oszacowana przy wykorzystaniu opisaną wyżej metodyki wynosi: 3 122 zł.

2) Budynki typu 3 – od 4 do 5 mieszkań

Poniżej w tabeli określone zostały koszty modernizacji mieszkań modelowych dla budynków typu 3.

Tab 11 Oszacowanie kosztu jednostkowego – typ 3

Koszt jednostkowy – typ 3	
Model 3.1	2 007 zł
Model 3.2	1 964 zł
Model 3.3	1 923 zł
Model 3.4	1 835 zł

Średnia wartość jednostkowa modernizacji mieszkania znajdującego się w budynku typu 3, oszacowana przy wykorzystaniu opisanej wyżej metodyki wynosi: 1 949 zł.

3) Budynki typu 4 – od 6 do 9 mieszkań

Poniżej w tabeli określone zostały koszty modernizacji mieszkań modelowych dla budynków typu 4.

Tab 12 Oszacowanie kosztu jednostkowego – typ 4

Koszt jednostkowy – typ 4	
Model 4.1	1 654 zł
Model 4.2	1 609 zł
Model 4.3	1 581 zł
Model 4.4	1 690 zł
Model 4.5	1 519 zł
Model 4.6	1 441 zł
Model 4.7	1 396 zł
Model 4.8	1 617 zł
Model 4.9	1 413 zł
Model 4.10	1 565 zł

Średnia wartość jednostkowa modernizacji mieszkania znajdującego się w budynku typu 4, oszacowana przy wykorzystaniu opisanej wyżej metodyki wynosi: 1 553 zł.

4) Budynki typu 5 – od 10 do 19 mieszkań

Poniżej w tabeli określone zostały koszty modernizacji mieszkań modelowych dla budynków typu 5.

Tab 13 Oszacowanie kosztu jednostkowego – typ 5

Koszt jednostkowy – typ 5	
Model 5.1	1 330 zł
Model 5.2	1 476 zł
Model 5.3	1 524 zł
Model 5.4	1 500 zł
Model 5.5	1 268 zł
Model 5.6	1 308 zł
Model 5.7	1 529 zł

Model 5.8	1 282 zł
Model 5.9	1 293 zł
Model 5.10	1 284 zł
Model 5.11	1 247 zł
Model 5.12	1 179 zł
Model 5.13	1 153 zł
Model 5.14	1 055 zł

Średnia wartość jednostkowa modernizacji mieszkania znajdującego się w budynku typu 5, oszacowana przy wykorzystaniu opisanej wyżej metodyki wynosi: 1 353 zł.

5) Budynki typu 6 – od 20 do 49 mieszkań

Poniżej w tabeli określone zostały koszty modernizacji mieszkań modelowych dla budynków typu 6.

Tab 14 Oszacowanie kosztu jednostkowego – typ 6

Koszt jednostkowy – typ 6	
Model 6.1	1 243,00 zł
Model 6.2	1 221,00 zł
Model 6.3	1 089,00 zł
Model 6.4	1 069,00 zł
Model 6.5	1 126,00 zł
Model 6.6	1 072,00 zł
Model 6.7	985,00 zł
Model 6.8	1 088,00 zł
Model 6.9	1 090,00 zł
Model 6.10	1 055,00 zł
Model 6.11	1 059,00 zł
Model 6.12	1 086,00 zł
Model 6.13	1 073,00 zł
Model 6.14	1 088,00 zł
Model 6.15	1 201,00 zł

Średnia wartość jednostkowa modernizacji mieszkania znajdującego się w budynku typu 6, oszacowana przy wykorzystaniu opisanej wyżej metodyki wynosi: 1 119 zł.

6) Budynki typu 7– 50 i więcej mieszkań

Poniżej w tabeli określone zostały koszty modernizacji mieszkań modelowych dla budynków typu 7.

Tab 15 Oszacowanie kosztu jednostkowego – typ 7

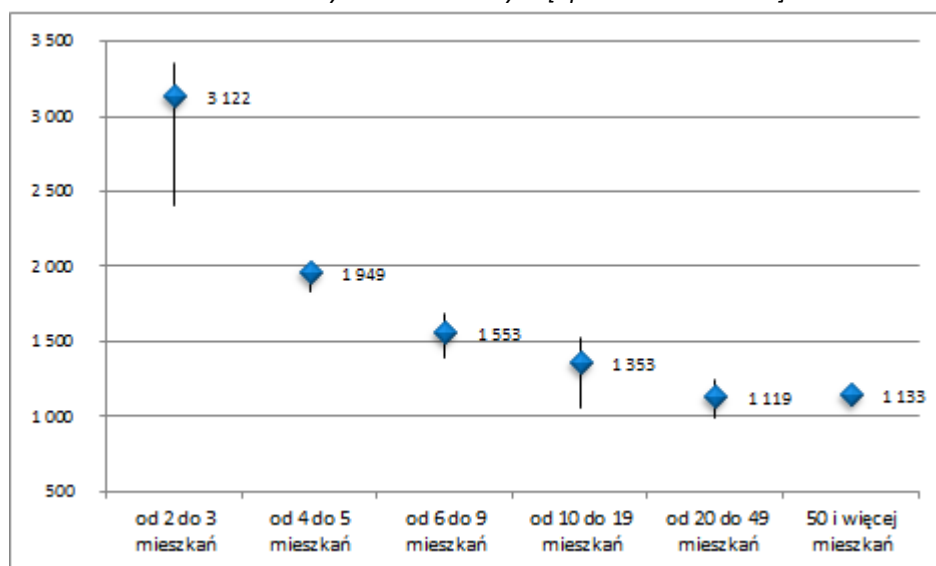
Koszt jednostkowy – typ 7	
Model 7.1	1 069,00 zł

Model 7.2	1 189,00 zł
Model 7.3	1 091,00 zł
Model 7.4	1 171,00 zł
Model 7.5	1 078,00 zł
Model 7.6	1 157,00 zł
Model 7.7	1 099,00 zł
Model 7.8	1 115,00 zł
Model 7.9	1 126,00 zł
Model 7.10	1 134,00 zł
Model 7.11	1 147,00 zł
Model 7.12	1 164,00 zł
Model 7.13	1 177,00 zł
Model 7.14	1 166,00 zł
Model 7.15	1 201,00 zł
Model 7.16	1 144,00 zł

Średnia wartość jednostkowa modernizacji mieszkania znajdującego się w budynku typu 7, oszacowana przy wykorzystaniu opisanej wyżej metodyki wynosi: 1 133 zł.

Poniżej, na wykresie przedstawiono koszty modernizacji jednego mieszkania w zależności od rodzaju budynku. Wartości oznaczone niebieskim rombem stanowią średnią ważoną, którą przyjęto do dalszych obliczeń, natomiast końce pionowych odcinków wskazują na najniższą i najwyższą z wartości oszacowanych dla mieszkań modelowych.

Rys 16 Koszty modernizacji jednego mieszkania w budynkach różnego typu – wartości minimum, maksimum i średnia dla budynków modelowych [opracowanie własne]

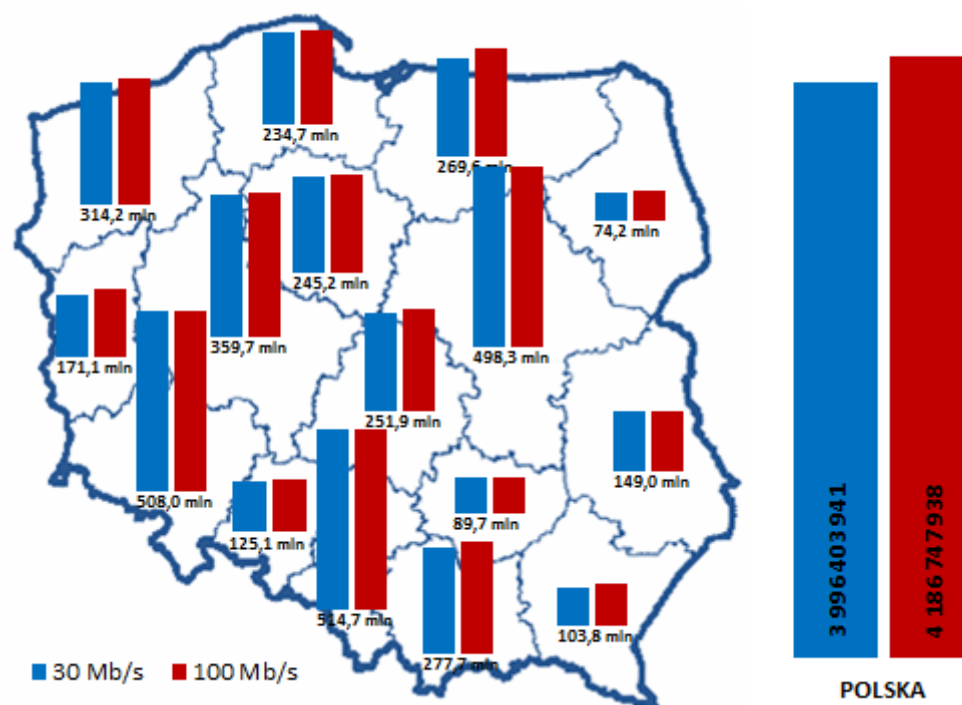

Jak widać na powyższym wykresie: im większy budynek, tym niższy koszt modernizacji, a także tym mniejsze zróżnicowanie kosztów dla różnych budynków. Wśród budynków modelowych typów 6 (20-49 mieszkań) i 7 (50 i więcej mieszkań) znalazły się zarówno budynki wielopiętrowe, jak i niskie (tj. do pięciu kondygnacji) z wieloma mieszkaniami na

jednej kondygnacji. Mimo to zróżnicowanie kosztów w tych typach jest wyraźnie mniejsze niż w budynkach o mniejszej liczbie mieszkań – co świadczy o dobrym dopasowaniu rozkładu.

Na podstawie uzyskanych wartości, przeprowadzono analizę łącznego kosztu przeprowadzenia modernizacji wszystkich mieszkań nieposiadających wymaganej przepisami infrastruktury. Oddzielnie przeprowadzono analizę dla mieszkań nieposiadających infrastruktury przystosowanej do świadczenia usług o przepływności 30 Mb/s oraz 100 Mb/s. Wyniki, skumulowane do poziomu województw i kraju przedstawiono na mapie – poniżej (Rys 17).

Rys 17 Koszty wykonania modernizacji wszystkich budynków mieszkalnych w Polsce w województwach dla prędkości 30 Mb/s i 100 Mb/s [opracowanie własne]

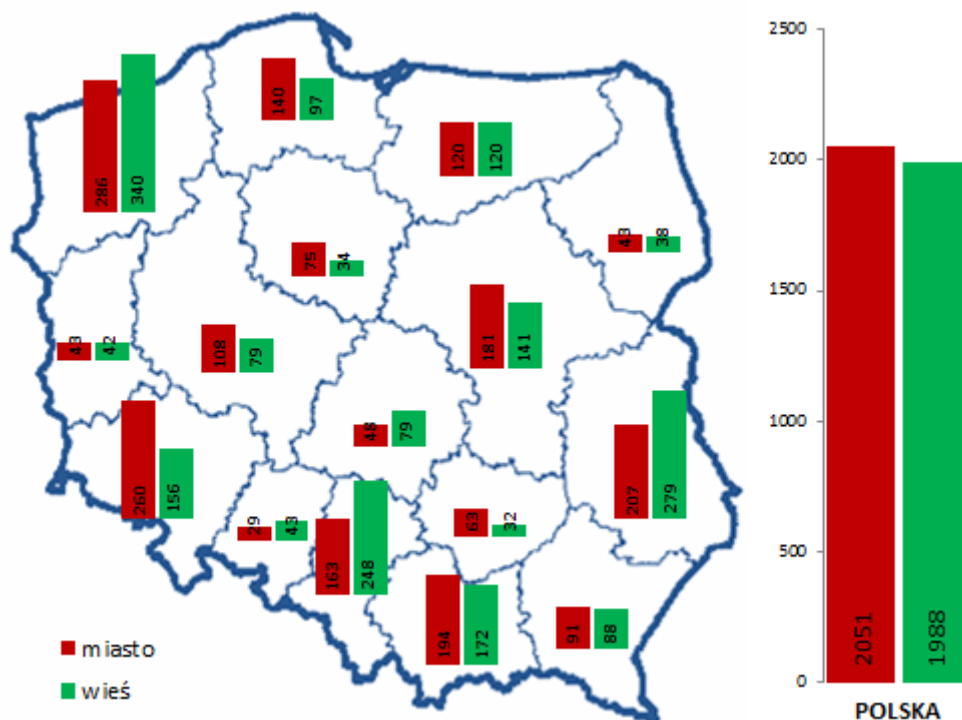
Jak wynika z przedstawionych powyżej danych koszt modernizacji instalacji telekomunikacyjnej dla wszystkich budynków mieszkalnych, wielomieszkańcowych w Polsce, nieposiadających infrastruktury dla usług o prędkości 30 Mb/s wyniósłby 3 996,4 mln. zł (modernizacja objęłaby 2 068 tys. mieszkań). Natomiast dla wszystkich budynków nieposiadających infrastruktury dla usług do 100 Mb/s – 4 186,7 mln. zł (modernizacja objęłaby 2 202 tys. mieszkań).

3.2. Budynki zamieszkania zbiorowego

3.2.1. Budynki zamieszkania zbiorowego w Polsce

Jak wynika z przeprowadzonej analizy w Polsce znajduje się obecnie 4 039 obiektów zamieszkania zbiorowego, z czego 2 051 w miastach i 1 988 na obszarach wiejskich. Rozkład terytorialny budynków przedstawiono na poniższej mapie (Rys 18). Największa ich liczba znajduje się w województwie zachodniopomorskim, a następnie w województwach lubelskim, dolnośląskim i śląskim.

Rys 18 Liczba budynków zamieszkania zbiorowego w Polsce i w województwach z podziałem na miasto i wieś [opracowanie własne na podstawie bazy TERYT-NOBC]

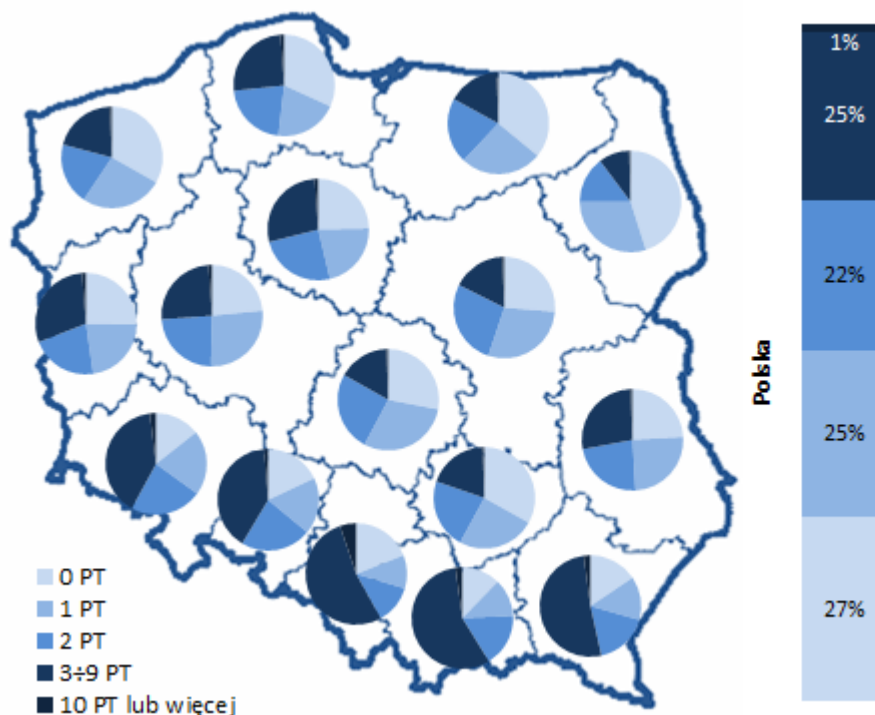

Wykresy na mapie pokazują liczbę budynków zbiorowego zamieszkania w poszczególnych województwach w tysiącach (kolor zielony na wykresach odpowiada ich liczbie na terenach wiejskich, kolor czerwony – na terenach miejskich). Widoczne zróżnicowanie w ich liczbie, podobnie jak w przypadku opisanych wyżej prawidłowości, związane jest z liczbą mieszkańców i poziomem urbanizacji w poszczególnych województwach; najmniej tego typu budynków znajduje się w województwie lubuskim i podlaskim (odpowiednio: 43 tys. na terenach miejskich i 42 tys. na terenach wiejskich w województwie lubuskim oraz 43 i 38 tys. w województwie podlaskim), najwięcej w województwie zachodniopomorskim (286 tys. w miastach i 340 tys. na wsiach) oraz dolnośląskim (260 tys. na terenach miejskich i 156 tys. na terenach wiejskich).

3.2.2. Infrastruktura budynków zamieszkania zbiorowego

Zgodnie z przedstawioną w rozdziale 2.3.2 metodyką oszacowano liczbę budynków zamieszkania zbiorowego posiadających i nieposiadających infrastruktury telekomunikacyjnej. Podstawą do przeprowadzenia kalkulacji był raport z inwentaryzacji pokrycie Polski sieciami telekomunikacyjnymi, publikowany przez UKE¹². Poniżej – na mapie (Rys 19) zaznaczono wyniki inwentaryzacji skumulowane do poziomu województwa.

Rys 19 Miejscowości posiadające węzły sieci telekomunikacyjnej określonej liczby przedsiębiorców telekomunikacyjnych [opracowanie własne na podstawie raportu UKE nt. pokrycia Polski]

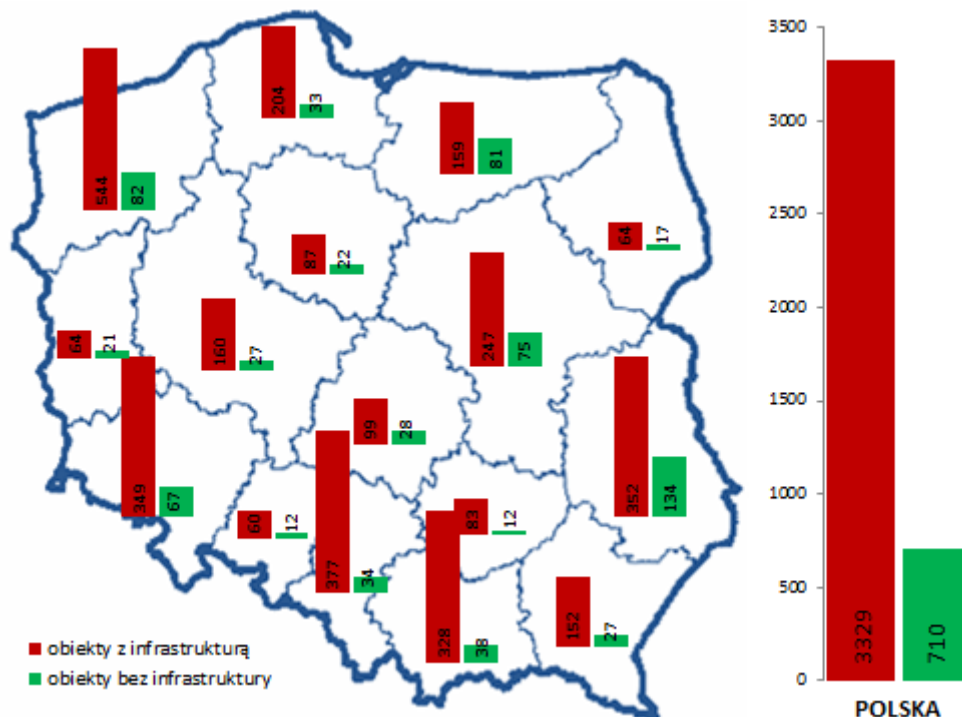

łącznie w Polsce jest 14 953 miejscowości, które nie posiadają węzłów telekomunikacyjnych ani jednego operatora, 88% (tj. 13 116) z nich stanowią bardzo małe miejscowości – zamieszkałe przez nie więcej niż 100 mieszkańców.

W miejscowościach nieposiadających węzłów sieci telekomunikacyjnych łącznie znajduje się 710 spośród zidentyfikowanych 4 039 obiektów zamieszkania zbiorowego. Rozkład terytorialny tych budynków wskazano na mapie poniżej (Rys 20).

¹² Raport pokrycia Polski infrastrukturą telekomunikacyjną w 2013 r., UKE 2014, dostępny pod adresem: publikowany na stronie: <https://www.uke.gov.pl/raport-pokrycia-polski-infrastruktura-telekomunikacyjna-w-2013-r-14561#>

Rys 20 Liczba budynków zamieszkania zbiorowego w Polsce i w województwach posiadających i nieposiadających infrastruktury [opracowanie własne]

Po przeskalowaniu otrzymanych wartości przez przyjęty odsetek (92,8%) uzyskano wynik oszacowania, zgodnie z którym 958 budynków zbiorowego zamieszkania nie posiada infrastruktury telekomunikacyjnej, niezbędnej do świadczenia usług szerokopasmowego dostępu do internetu.

3.2.3. Oszacowanie kosztów wykonania modernizacji

Zgodnie z opisaną w punkcie 2.3.2 metodyką oszacowano koszt jednostkowy jako średnią kosztu modernizacji dla budynków modelowych zdefiniowanych dla każdego z typów obiektów zamieszkania zbiorowego. Poniżej przedstawiono oszacowanie kosztu modernizacji dla każdego z modelowych typów budynków.

Tab 16 Oszacowanie kosztu jednostkowego

Koszt jednostkowy		
Akademiki, domy studenckie	Model 1	147 372,31 zł
	Model 2	43 454,81 zł
	Model 3	81 153,76 zł
Domy mieszkalne dla osób starszych, domy opieki społecznej	Model 1	19 269,79 zł
	Model 2	54 133,91 zł
	Model 3	16 057,51 zł
Hotele robotnicze	Model 1	31 856,70 zł
	Model 2	33 939,00 zł
	Model 3	96 493,41 zł
Internaty i bursy szkolne	Model 1	37 015,80 zł
	Model 2	87 044,10 zł
	Model 3	168 516,32 zł

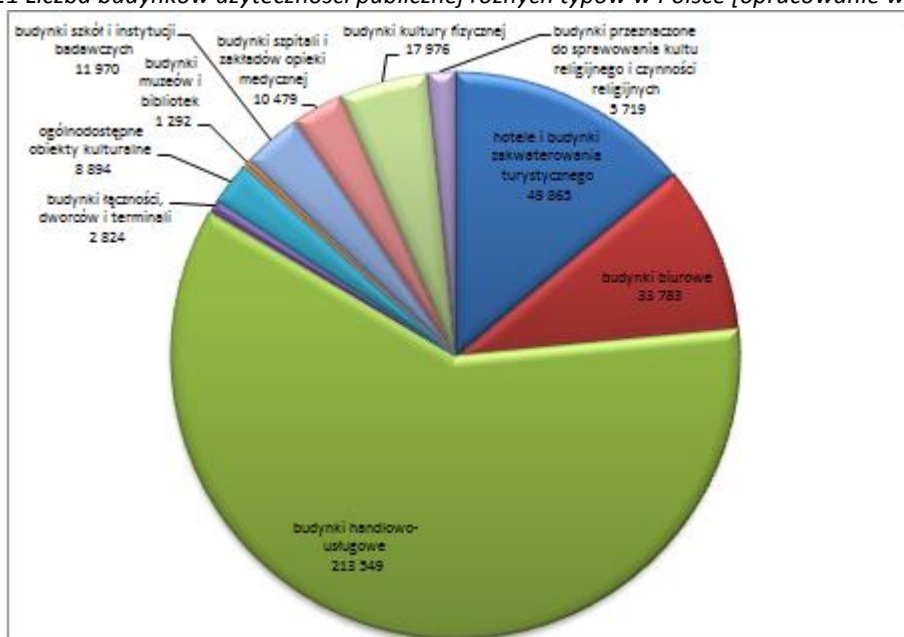
Średnią wartość jednostkową modernizacji obiektu oszacowano na około 68 000 zł. Zakłada się, że gniazda abonenckie powinny znajdować się w każdym pomieszczeniu. Łącznie koszt modernizacji dla całego kraju wyniesie 65 144 000 zł.

3.3. Budynki użyteczności publicznej

3.3.1. Budynki użyteczności publicznej w Polsce

W wyniku oszacowań zrealizowanych zgodnie z metodyką opisaną w punkcie 2.3.3, oszacowano liczbę budynków użyteczności publicznej w Polsce. Jak wynika z przeprowadzonej analizy w Polsce jest 356 351 obiektów tego typu. Na wykresie Rys 21 przedstawiono tę liczbę w podziale na poszczególne typy budynków.

Rys 21 Liczba budynków użyteczności publicznej różnych typów w Polsce [opracowanie własne]

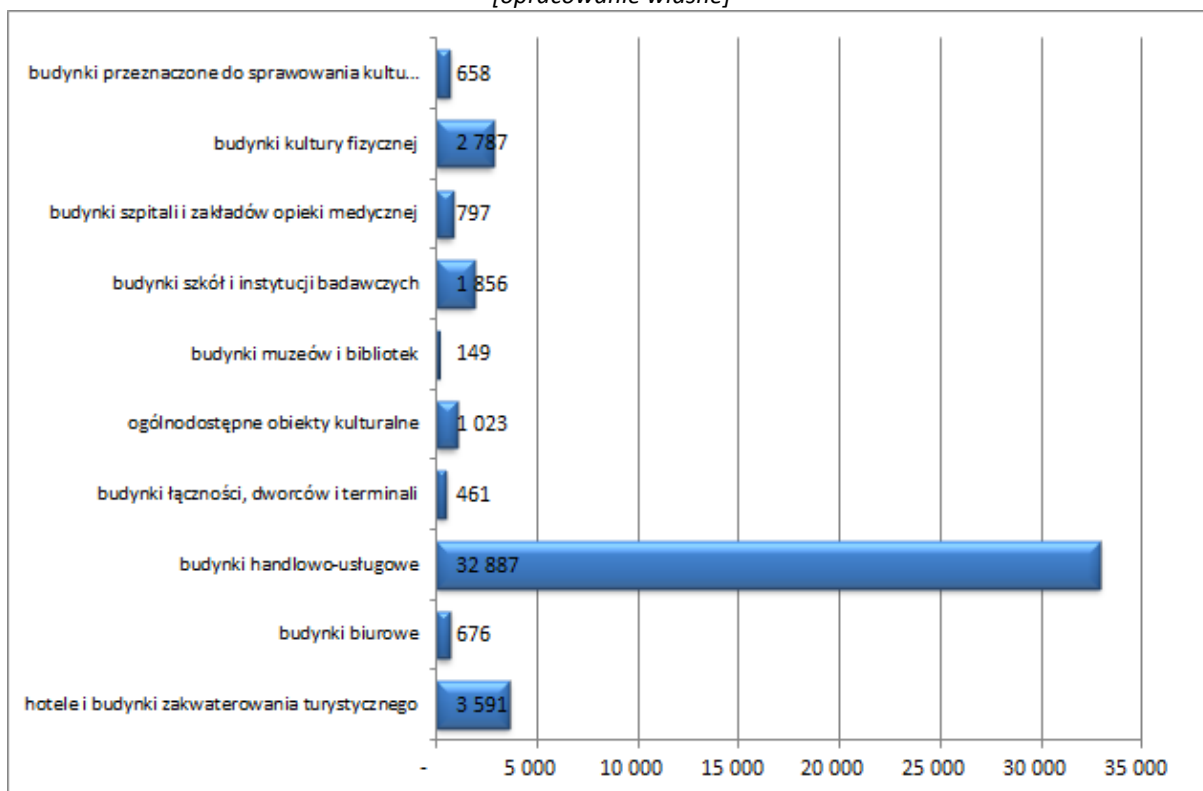
Największą grupę budynków użyteczności publicznej stanowią budynki handlowo-usługowe (59%), hotele i budynki zakwaterowania turystycznego (14%) oraz budynki biurowe (9,5%).

3.3.2. Infrastruktura budynków użyteczności publicznej

Zgodnie z przedstawioną w rozdziale 2.3.3 metodyką oszacowano liczbę budynków użyteczności publicznej posiadających i nieposiadających infrastruktury telekomunikacyjnej, oddzielnie dla każdego z wyróżnionych typów.

Poniżej, na wykresie (Rys 22) pokazano rozkład liczebności budynków użyteczności publicznej poszczególnych rodzajów nieposiadających infrastruktury.

Rys 22 Liczba budynków użyteczności publicznej nieposiadających infrastruktury teleinformatycznej [opracowanie własne]

łącznie w Polsce modernizacji w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej wymaga 44 885 budynków użyteczności publicznej – stanowi to 12,6% wszystkich obiektów. Większość z nich stanowią budynki handlowo-usługowe.

3.3.3. Oszacowanie kosztów wykonania modernizacji

Zgodnie z opisaną w punkcie 2.3.3 metodyką oszacowano koszt jednostkowy jako średnią kosztu modernizacji dla budynków modelowych zdefiniowanych dla każdego z rodzajów obiektów użyteczności publicznej. Poniżej (w Tab 17) przedstawiono oszacowanie kosztu modernizacji dla każdego z modelowych typów budynków oraz wartość średnią dla rodzaju budynku.

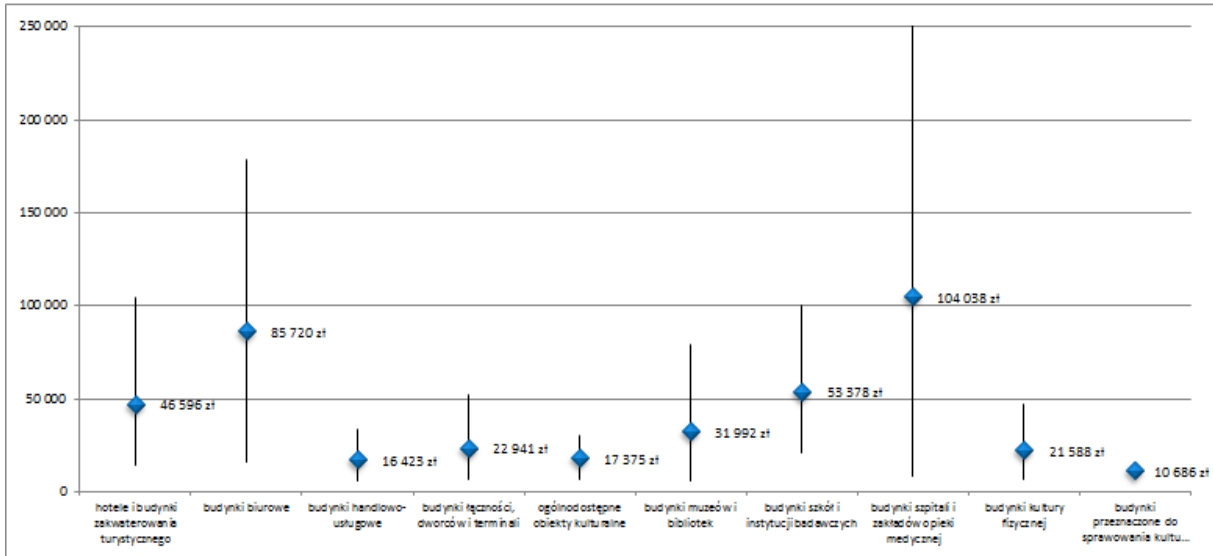
Tab 17 Oszacowanie kosztu jednostkowego

Typ	Budynki modelowe	Średni koszt
(PKOB: 121) hotele i budynki zakwaterowania turystycznego	Model 1: hotel	104 603 zł
	Model 2: schronisko turystyczne	20 795 zł
	Model 3: pensjonat	14 390 zł
	Średni koszt jednostkowy	46 596 zł
(PKOB: 1220) budynki biurowe	Model 1: duży budynek biurowy	178 462 zł
	Model 2: średni budynek biurowy	62 745 zł
	Model 3: mały budynek biurowy	15 953 zł
	Średni koszt jednostkowy	85 720 zł
(PKOB: 1230)	Model 1: galeria handlowa	33 482 zł

budynki handlowo-usługowe	Model 2: pasaż handlowy	10 027 zł
	Model 3: samodzielny budynek handlowy lub usługowy	5 761 zł
	Średni koszt jednostkowy	16 423 zł
(PKOB: 1241) budynki łączności, dworców i terminali	Model 1: duży terminal dworcowy	52 243 zł
	Model 2: średni terminal dworcowy	9 967 zł
	Model 3: mały terminal dworcowy	6 614 zł
	Średni koszt jednostkowy	22 941 zł
(PKOB: 1261) ogólnodostępne obiekty kulturalne	Model 1: kino wielosalowe	30 389 zł
	Model 2: średni budynek teatru	14 960 zł
	Model 3: małe kino studyjne	6 777 zł
	Średni koszt jednostkowy	17 375 zł
(PKOB: 1262) budynki muzeów i bibliotek	Model 1: duże muzeum	78 706 zł
	Model 2: średnia biblioteka miejska	11 509 zł
	Model 3: mała biblioteka wiejska	5 761 zł
	Średni koszt jednostkowy	31 992 zł
(PKOB: 1263) budynki szkół i instytucji badawczych	Model 1: duży budynek zespołu szkół	99 948 zł
	Model 2: średni budynek szkoły (typu: tysiąclatka)	39 583 zł
	Model 3: mała szkoła wiejska	20 602 zł
	Średni koszt jednostkowy	53 378 zł
(PKOB: 1264) budynki szpitali i zakładów opieki medycznej	Model 1: szpital wielospecjalistyczny	268 413 zł
	Model 2: przychodnia specjalistyczna	35 415 zł
	Model 3: mała przychodnia lekarzy rodzinnych	8 286 zł
	Średni koszt jednostkowy	104 038 zł
(PKOB: 1265) budynki kultury fizycznej	Model 1: budynek centrum sportu i rekreacji	46 943 zł
	Model 2: budynek pływalni	11 297 zł
	Model 3: samodzielny budynek siłowni	6 524 zł
	Średni koszt jednostkowy	21 588 zł
(PKOB: 1272) budynki przeznaczone do sprawowania kultu religijnego i czynności religijnych	Model 1: kościół	11 344 zł
	Model 2: dom pogrzebowy	10 027 zł
	Średni koszt jednostkowy	10 686 zł

Poniżej (na Rys 23) pokazano jak kształtuje się minimalny, maksymalny oraz średni koszt modernizacji każdego z typów budynków użyteczności publicznej.

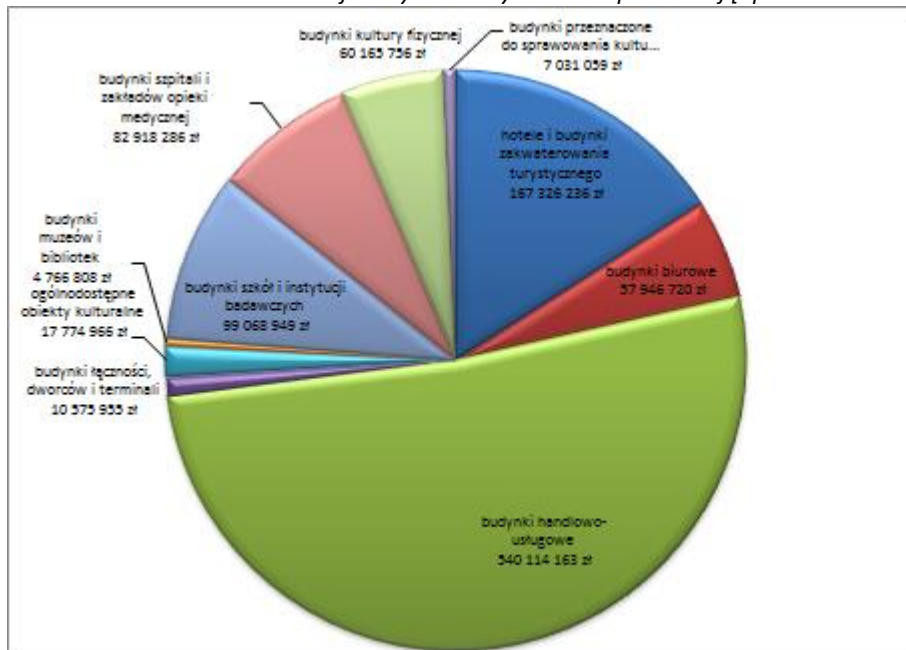
Rys 23 Koszty modernizacji budynków użyteczności publicznej różnego rodzaju [opracowanie własne]

Największe koszty modernizacji, a także rozstęp kosztów dotyczą budynków szpitali i zakładów opieki medycznej oraz budynków biurowych, najniższe natomiast budynków przeznaczonych do sprawowania kultu religijnego oraz ogólnodostępnych obiektów kulturalnych.

Łącznie koszt modernizacji wszystkich budynków użyteczności publicznej dla całego kraju wynosi 1 047 688 898 zł, rozkład kosztów na poszczególne rodzaje budynków przedstawiono poniżej (na Rys 24).

Rys 24 Rozkład kosztów modernizacji budynków użyteczności publicznej [opracowanie własne]

Ze względu na dużą liczebność tej grupy budynków, największą część wskazanej powyżej kwoty stanowi koszt modernizacji budynków handlowo-usługowych, natomiast najmniejszą modernizacja budynków muzeów i bibliotek. Telemodernizacja kluczowych z punktu

widzenia administracji rządowej budynków użyteczności publicznej – tj. budynków szkół i uczelni wyższych oraz szpitali i zakładów opieki zdrowotnej wyniesie 181,9 mln zł.

3.4. Podsumowanie

Z przeprowadzonej analizy wynika, że w kraju znajduje się 6 303 277 budynków mieszkalnych, z czego 874 626 stanowią budynki wielomieszkaniowe. Ogółem w Polsce jest 14 123 929 mieszkań, a pomijając mieszkania znajdujące się w budynkach jednomieszkaniowych – jest ich 8 695 278. Przyjmując, że modernizacji podlegać powinny budynki, które nie posiadają infrastruktury mieszkaniowej umożliwiającej świadczenie usług o przepływności 30 Mb/s, oszacowano, że w skali kraju dotyczy to 2 067 759 mieszkań, z czego 799 338 w mieście oraz 1 402 552 na wsi.

Koszt modernizacji przypadający na jedno mieszkanie, zgodnie z przeprowadzoną analizą wynosi od 1 133 zł do 3 122 zł – przy czym zarówno średni koszt, jak i zróżnicowanie kosztów jest tym mniejsze, im więcej mieszkań znajduje się w budynku. Koszt telemodernizacji budynków mieszkalnych w skali całego kraju oszacowano na 3 996,4 mln zł.

Zgodnie z wynikami przeprowadzonej analizy obecnie w Polsce znajduje się około 4 039 obiektów zamieszkania zbiorowego różnego typu. Według przeprowadzonych kalkulacji 958 z nich wymaga przeprowadzenia modernizacji w kontekście szerokopasmowej infrastruktury teleinformatycznej. Średnią wartość jednostkową modernizacji obiektu oszacowano na około 68 000 zł, natomiast koszt przeprowadzenia inwestycji dla całego kraju wyniesie 65,1 mln zł.

Jak wynika z przeprowadzonej analizy w Polsce funkcjonuje 356 351 obiektów użyteczności publicznej, z czego największą liczbę stanowią budynki handlowo-usługowe. Modernizacji w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej wymaga prawie 45 tysięcy budynków. Koszt dostosowania budynku do wymogów w zależności od typu wynosi od 10 686 zł do 104 038 zł. Łącznie koszt modernizacji wszystkich budynków użyteczności publicznej dla całego kraju oszacowano na 1 047,7 mln zł.

Całkowity koszt modernizacji wszystkich budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej, które nie posiadają infrastruktury teleinformatycznej, w skali kraju wynosi 5 109,2 mld zł.

4. OPIS WYMAGAŃ DOTYCZĄCYCH TECHNOLOGII STOSOWANYCH W BUDYNKACH

4.1. Wymagania techniczne

Zgodnie z par. 56 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm) budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego budynek użyteczności publicznej powinien być wyposażony w instalację telekomunikacyjną. Ponadto w miarę potrzeby wyposażenie powinno obejmować również inne instalacje, takie jak: telewizji przemysłowej, sygnalizacji dzwonekowej lub domofonowej, w sposób umożliwiający zapewnienie ochrony instalacji przed dostępem osób nieuprawnionych.

Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, stanowi w szczególności:

- 1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;
- 2) elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną lub od urządzenia systemu radiowego do wyjścia gniazda abonenckiego.

W przypadku budynków użyteczności publicznej przeznaczonego na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki wprowadzono bardziej rygorystyczny wymóg obejmujący wyposażenia w światłowodową infrastruktura telekomunikacyjna budynku (w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia gniazda światłowodowego zlokalizowanego w każdym lokalu użytkowym).

Pojęcie instalacji telekomunikacyjnej budynku mieszkalnego wielorodzinnego rozszerzono ponadto o obowiązek:

- 1) montażu telekomunikacyjnych skrzynek mieszkaniowych, zlokalizowane w pobliżu drzwi wejściowych do mieszkania, służące w szczególności umieszczeniu doprowadzonych do nich zakończeń kabli, umieszczeniu urządzeń aktywnych lub pasywnych oraz, w razie potrzeby, z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, a także umożliwiające dystrybucję sygnału w mieszkaniu.

- 2) instalacji światłowodowej infrastruktury telekomunikacyjnej budynku, w tym kabli światłowodowych, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;
- 3) wyposażenia w antenową instalację zbiorową służącą do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny oraz w antenową instalację zbiorową służącą do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny;

W przypadku wielorodzinnych budynków mieszkaniowych powinno zostać wykonane dodatkowo:

- 1) okablowanie z parowych kabli symetrycznych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi;
- 2) okablowanie wykonane z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi od przełącznicy kablowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;
- 3) maszt usytuowany na dachu budynku, wraz z odpowiednim przepustem kablowym do budynku, lub w uzasadnionych przypadkach usytuowany poza budynkiem, przystosowany do umieszczenia anten przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne drogą radiową.

Na potrzeby połączenia instalacji telekomunikacyjnych z publiczną siecią telekomunikacyjną należy przygotować punkt styku usytuowany w odrębnym pomieszczeniu technicznym, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia – w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne. Ponadto punkt styku powinien zapewnić:

- 1) przełącznice wyposażone w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy zewnętrzną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi;
- 2) odpowiednie zabezpieczenia przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieupoważnionych;
- 3) łatwy dostęp dla obsługi technicznej;
- 4) oznakowanie w sposób jednoznacznie określający przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z tego punktu;

- 5) możliwość montażu szafek telekomunikacyjnych, urządzeń i osprzętu instalacyjnego;
- 6) możliwość przyłączenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, na zasadzie równego dostępu.

Wymagania szczegółowe przedstawiono w poniższej tabeli (Tab 18).

Tab 18 Wymagania szczegółowe

1	Instalacja telekomunikacyjna i rozmieszczenie urządzeń telekomunikacyjnych w budynku powinny zapewniać bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie ich wzajemnego usytuowania i niekorzystnego oddziaływania oraz zapewniać bezpieczeństwo osób korzystających z części wspólnych budynku.
2	Instalacja telekomunikacyjna powinna zostać wyposażona w urządzenia ochrony przed przepięciami, a gdy instalacja może być narażona na przetężenie – również w urządzenia ochrony przed przetężeniami. Elementy instalacji wyprowadzone ponad dach należy umieścić w strefie chronionej przez instalację piorunochronną lub bezpośrednio uziemić.
3	Instalacja telekomunikacyjna powinna: <ol style="list-style-type: none">1) umożliwiać świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usług transmisji danych poprzez szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usług rozprowadzania programów telewizyjnych i radiofonicznych, w tym programów telewizji cyfrowej wysokiej rozdzielczości, przez różnych dostawców tych usług;2) zapewniać kompatybilność i możliwość podłączenia tej instalacji do publicznych sieci telekomunikacyjnych, przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej;3) być wykonana w sposób gwarantujący możliwość wymiany lub instalowania odpowiedniej ilości jej elementów.4) umożliwiać przyłączenie i zapewnienie poprawnej transmisji sygnału urządzenia telekomunikacyjnego systemu radiowego umożliwiającego świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Szczegółowy opis zagadnień technicznych, wraz z wymaganiami oraz stosowanych rozwiązań technicznych został objęty ekspertyzą pt. „Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych”.¹³

4.2. Certyfikacja wewnątrzbudynkowych instalacji telekomunikacyjnych

Dla budynków, które mają zapewnioną przez wewnątrzbudynkową instalację telekomunikacyjną możliwość świadczenia usług dostępu do Internetu powyżej 30 Mb/s można przyznawać certyfikaty (etykiety „gotowy na szybki Internet”) zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/611/UE z dnia 15 maja 2014 r..

Minimalne warunki jakie należy spełnić, aby uzyskać powyższy certyfikat to:

¹³ http://www.master-telekom.pl/opracowania/Warunki_techniczne.pdf

- ➔ wyposażenie budynków w punkt dostępu, dzięki któremu dostawca może uzyskać dostęp do infrastruktury znajdującej się wewnątrz budynku,
- ➔ wykonanie kanałów prowadzących od każdego lokalu do punktu dostępowego położonego wewnątrz lub na zewnątrz budynku wielorodzinnego, umożliwiających podłączenie użytkowników końcowych do szybkich sieci, zapewniających możliwość świadczenia usług dostępu do Internetu powyżej 30 Mb/s,
- ➔ zapewnienie kompatybilności i możliwości podłączenia tej instalacji do publicznych sieci telekomunikacyjnych, przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej.

4.2.1. Uprawnienia certyfikacyjne

Uprawnionymi do sporządzania świadectwa certyfikacji budynków przystosowanych do świadczenia usług dostępu do Internetu powyżej 30 Mb/s jest osoba, która łącznie spełnia następujące warunki:

- ➔ ukończyła studia magisterskie albo studia inżynierskie na kierunkach: elektronika i telekomunikacja w specjalności z zakresu telekomunikacji, elektrotechnika w specjalności z zakresu telekomunikacji,
- ➔ posiada uprawnienia budowlane (projektowe lub wykonawcze) w specjalności telekomunikacyjnej, albo odbyła szkolenie i złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin przed ministrem właściwym do spraw informatyzacji (Ministerstwo Cyfryzacji),
- ➔ nie były karane za przestępstwo przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub za przestępstwa skarbowe.

4.2.2. Świadectwa telekomunikacyjne

W świadectwie telekomunikacyjnym należy uwzględnić:

- ➔ ocenę jakości wykonanej instalacji telekomunikacyjnej,
- ➔ wyniki pomiarów wskaźników jakości usług dostępu do Internetu (wskaźnik prędkości transmisji danych, wskaźnik opóźnienia pakietów danych).

Ocena jakości wykonanej instalacji telekomunikacyjnej polega na weryfikacji dokumentacji dostarczonej przez inwestora pod kątem spełnienia wymagań budowlanych instalacji teletechnicznych oraz wizja lokalna nieruchomości.

Pomiar spełnienia wymagań transmisyjnych powinien być wykonywany zgodnie z ustaleniami dokonany pod auspicjami UKE w ramach tzw. Memorandum jakościowego odnośnie pomiarów dla sieci stacjonarnych z odpowiednimi modyfikacjami, które powinny uwzględniać badaną instalację. Streszczony opis testów przepływności jest przedstawiony w punkcie oraz informacje szczegółowe na temat zasad takiego pomiaru zawarte są w

dokumentie „Raport z prac realizowanych w ramach memorandum w sprawie współpracy na rzecz podnoszenia jakości usług na rynku telekomunikacyjnym wersja 1.04, z dnia 2014.02.07 Warszawa, 2014”.

Inwestor zobowiązany jest dostarczyć osobie certyfikującej m. in. projekt i schematy instalacji oraz wyniki testów przepływności. Po pozytywnej weryfikacji wystawiony zostaje certyfikat, który potwierdza zgodność inwestycji z wymaganiami świadczenia usług dostępu do Internetu powyżej 30 Mb/s (100 Mb/s).

4.2.3. Koszty i korzyści z przeprowadzenia certyfikacji

Do kosztów przeprowadzenia certyfikacji zalicza się przeprowadzenie oceny wykonanej instalacji oraz przeprowadzenie testów. Szacowany koszt takich operacji dla budynku wielorodzinnego zależy będzie od pracochłonności i nie powinien przekraczać 100 zł na mieszkanie.

W wyniku przeprowadzonej certyfikacji budynku powstałby dokument, zawierający przydatne informacje:

- ➔ dla mieszkańców o faktycznym przygotowaniu budynkowej i osiedlowej infrastruktury teletechnicznej oraz o możliwościach dostępu do publicznych usług telekomunikacyjnych,
- ➔ dla operatorów publicznych sieci telekomunikacyjnych pozwalające na skuteczniejsze planowanie inwestycji, związanych z doprowadzeniem sieci telekomunikacyjnej do poszczególnych osiedli i budynków,
- ➔ dla potencjalnych inwestorów – stanowiący gwarancję jakości infrastruktury telekomunikacyjnej.

System certyfikacji budynków może przyczynić się do standaryzacji informacji o infrastrukturze teleinformatycznej budynków, stworzyć warunki do porównywalności obiektów budowlanych przyczynić się do rzetelniejszej i bardziej obiektywnej wyceny.

5. REKOMENDACJE DOTYCZĄCE SPOSOBÓW WSPARCIA

5.1. Schematy dofinansowania modernizacji infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach

Poprawa jakości infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach użyteczności publicznej jako cel komplementarny wsparcia najpełniej wpisuje się w uzupełnienie działań zaplanowanych w ramach I osi priorytetowej Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa.¹⁴ Bezpośrednie dofinansowanie tego typu przedsięwzięć z POPC wymagałoby odpowiedniej alokacji środków finansowych oraz dokonania notyfikacji zmian w samym programie przed Komisją Europejską.

W ramach osi I 'Powszechny dostęp do szybkiego internetu wsparciem mają zostać objęte projekty w zakresie tworzenia sieci szerokopasmowych na obszarach, na których bez wsparcia publicznego, nie wystąpiłyby samodzielne inwestycje przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Szczególnym założeniem wsparcia jest maksymalizacja pokrycia kraju nowoczesnymi sieciami dostępowymi NGA, umożliwiającymi świadczenie usług o parametrach co najmniej 30 Mb/s.

Działania na rzecz modernizacji instalacji telekomunikacyjnych w budynkach są naturalnym uzupełnieniem wsparcia w zakresie budowy sieci dostępowej przez operatorów, pozwalających na optymalne wykorzystanie efektów interwencji.

W ekspertyzie zaproponowano dwa schematy wsparcia inwestycji o charakterze telemodernizacyjnym:

1. wsparcie bezzwrotne/dotacja
2. dopłata do kredytu przeznaczanego na inwestycje telemodernizacyjne.

5.1.1. Wsparcie bezzwrotne/dotacja ze środków publicznych

Propozycja zakłada możliwość alokacji środków finansowych w ramach POPC, programów operacyjnych poszczególnych województw lub/i budżetu państwa. Rozwiązanie takie wymaga dokonania zmian w programach operacyjnych i przeprowadzenie ponownej ich notyfikacji w zakresie objętym zmianami.

Tab 19 Wsparcie bezzwrotne

1. Nazwa działania	Modernizacja instalacji telekomunikacyjnej budynków
2. Cel główny	Poprawa jakości i dostępności infrastruktury telekomunikacyjnej w istniejących budynkach

¹⁴ Należy zaznaczyć, że obecnie nie przewiduje się wydatkowania środków wspólnotowych na działania telemodernizacyjne w żadnym z Programów Operacyjnych okresu programowania 2014-2020.

3. Opis działania (cele szczegółowe, zakres interwencji)

Celem wsparcia będzie poprawa jakości infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013r.

Modernizacja budynkowej instalacji telekomunikacyjnej ma na celu dostosowanie infrastruktury budynków wybudowanych przed 23 lutego 2013r. do standardów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm.) w zakresie instalacji telekomunikacyjnej, zgodnie z działem IV rozdziałem 8a tegoż rozporządzenia.

Poprawa jakości budynkowej infrastruktury telekomunikacyjnej przyczyni się do zwiększenia dostępu do szybkiego Internetu.

Aktywne łącza internetowe w Polsce odbiegają pod względem prędkości transmisji od średniej europejskiej i od celów stawianych przez Europejską Agendę Cyfrową. Na koniec 2014 r. 45% aktywnych łączy stacjonarnych pozwalało na transmisję do użytkownika z prędkością poniżej 10Mb/s, a nieco ponad 31% powyżej 30Mb/s.¹⁵

Jednym z największych problemów zapewnienia szybkich łączy telekomunikacyjnych odbiorcom końcowym jest ostatni odcinek sieci, zlokalizowany już najczęściej na prywatnych posesjach i w samych budynkach (tzw. problem ostatniej mili).

Dlatego modernizacja instalacji telekomunikacyjnej w istniejących budynkach ma wpisać się w realizację celów:

- ➔ zwiększenia możliwości świadczenia usług dostępu do Internetu powyżej 30 Mb/s
- ➔ zapewnienie powszechnego dostępu do Internetu o prędkości co najmniej 30 Mb/s
- ➔ doprowadzenie do wykorzystania usług dostępu do Internetu o prędkości co najmniej 100 Mb/s przez 50% gospodarstw domowych

Wsparciem objęte zostaną przede wszystkim właściciele budynków: osoby fizyczne, wspólnoty mieszkaniowe z większościowym udziałem osób fizycznych, spółdzielnie mieszkaniowe lub towarzystwa budownictwa społecznego, , które po przeprowadzeniu modernizacji instalacji teletechnicznych będą miały możliwość udostępniania przyłącza telekomunikacyjnego oraz pozostałej infrastruktury telekomunikacyjnej budynku innym podmiotom, w tym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym z zachowaniem warunków uczciwej konkurencji.

Pomoc zostanie skierowana także do przedsiębiorców telekomunikacyjnych i

¹⁵Raport o stanie rynku telekomunikacyjnego w Polsce w 2014 roku, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej Warszawa, czerwiec 2015 (https://www.uke.gov.pl/files/?id_plik=20069,)

	<p>będzie ona polegała na wsparciu projektów w zakresie budowy, rozbudowy lub przebudowy infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013 r. zapewniających głównie szerokopasmowy dostęp do szybkiego Internetu, tj. o parametrach 30 Mb/s i więcej.</p> <p>Interwencja ma umożliwić wielu podmiotom świadczenie usług telekomunikacyjnych bez wzajemnego blokowania dostępu do użytkownika końcowego na poziomie przyłączy telekomunikacyjnych.</p>
<p>4. Lista wskaźników rezultatu bezpośredniego</p>	<ul style="list-style-type: none"> ➔ liczba budynków z dostępem do szerokopasmowego Internetu o prędkości mniejszej niż 30 Mb/s ➔ liczba budynków z dostępem do szerokopasmowego Internetu o prędkości 30-100 Mb/s ➔ liczba budynków z dostępem do szerokopasmowego Internetu o prędkości powyżej 100 Mb/s
<p>5. Lista wskaźników produktu</p>	<ul style="list-style-type: none"> ➔ liczba budynków w których zmodernizowano instalacje telekomunikacyjne zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie w zakresie instalacji telekomunikacyjnych
<p>6. Typy projektów</p>	<p>W ramach tego działania przewiduje się projekty polegające na dofinansowaniu modernizacji budynków wielorodzinnych, budynków zamieszkania zbiorowego i budynków użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013r. w zakresie instalacji telekomunikacyjnej.</p> <p>Projekty mają być ukierunkowane na dostosowanie instalacji telekomunikacyjnej istniejących budynków do standardów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm.) w zakresie instalacji telekomunikacyjnej, zgodnie z działem IV rozdziałem 8a tegoż rozporządzenia.</p> <p>Projekty mogą obejmować modernizację w zakresie wszystkich elementów budynkowej instalacji telekomunikacyjnej.</p> <p>Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej stanowi w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych; ➔ elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną lub od urządzenia systemu radiowego

do wyjścia gniazda abonenckiego.

W przypadku budynków użyteczności publicznej przeznaczonego na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki wprowadzono także wymóg wyposażenia w światłowodową infrastrukturę telekomunikacyjną (w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia gniazda światłowodowego zlokalizowanego w każdym lokalu użytkowym).

Pojęcie instalacji telekomunikacyjnej budynku mieszkalnego wielorodzinnego rozszerzono ponadto o obowiązek:

- ➔ montażu telekomunikacyjnych skrzynek mieszkaniowych, zlokalizowane w pobliżu drzwi wejściowych do mieszkania, służące w szczególności umieszczeniu doprowadzonych do nich zakończeń kabli, umieszczeniu urządzeń aktywnych lub pasywnych oraz, w razie potrzeby, z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, a także umożliwiające dystrybucję sygnału w mieszkaniu.
- ➔ instalacji światłowodowej infrastruktury telekomunikacyjnej budynku, w tym kabli światłowodowych, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;
- ➔ wyposażenia w antenową instalację zbiorową służącą do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny i rozsiewczy satelitarny;

W przypadku wielorodzinnych budynków mieszkaniowych powinno zostać wykonane dodatkowo:

- ➔ okablowanie z parowych kabli symetrycznych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi;
- ➔ okablowanie wykonane z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi od przełącznicy kablowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;
- ➔ maszt usytuowany na dachu budynku, wraz z odpowiednim przepustem kablowym do budynku, lub w uzasadnionych przypadkach usytuowany poza budynkiem, przystosowany do umieszczenia anten przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne drogą radiową.

Na potrzeby połączenia instalacji telekomunikacyjnych z publiczną siecią telekomunikacyjną należy przygotować punkt styku usytuowany w odrębnym

	<p>pomieszczeniu technicznym, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia – w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne. Ponadto punkt styku powinien zapewnić:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ przełącznice wyposażone w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy zewnętrzną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi; ➔ odpowiednie zabezpieczenia przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieupoważnionych; ➔ łatwy dostęp dla obsługi technicznej; ➔ oznakowanie w sposób jednoznacznie określający przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z tego punktu; ➔ możliwość montażu szafek telekomunikacyjnych, urządzeń i osprzętu instalacyjnego; ➔ możliwość przyłączenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, na zasadzie równego dostępu.
<p>7. Typ beneficjenta</p>	<ul style="list-style-type: none"> ➔ spółdzielnie mieszkaniowe; ➔ wspólnoty mieszkaniowe; ➔ towarzystwa budownictwa społecznego; ➔ jednostki samorządu terytorialnego; ➔ przedsiębiorcy/operatorzy telekomunikacyjni;
<p>8. Grupa docelowa/ ostateczni odbiorcy wsparcia</p>	<ul style="list-style-type: none"> ➔ mieszkańcy budynków wielorodzinnych i budynków zamieszkania zbiorowego; ➔ instytucje podległe jednostkom administracji samorządowej (w tym: biblioteki publiczne, instytucje kultury, szkoły, publiczne placówki opiekuńczo-wychowawcze położone na obszarze działania beneficjenta, publiczne domy pomocy społecznej) i inne instytucje użyteczności publicznej; ➔ podmioty będące dostawcami usług telekomunikacyjnych;
<p>9. Tryb(y) i warunki wyboru projektów</p>	<p>Wsparcie zostanie udzielone w trybie konkursowym.¹⁶</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Zasadniczym kryterium wyboru projektu do dofinansowania powinna być efektywność inwestycji mierzona wskaźnikami oddającymi relacje nakładu do osiąganego rezultatu (np. koszt przyłącza pojedynczego lokalu o określonych parametrach przepustowości). ➔ Kryterium dodatkowym, jakościowym powinna być technologia w jakiej infrastruktura będzie realizowana (technologie światłowodowe, technologie oparte na miedzi) ➔ Wysokość wsparcia powinna odpowiadać notyfikowanemu schematowi

¹⁶ Uszczegółowienie zasad udzielenia wsparcia wymaga przeprowadzenia badań grupy potencjalnych Beneficjentów pod kątem zainteresowania programem, oczekiwań oraz wysokości zachęty.

	<p>pomocy publicznej,</p> <p>➔ Wartość nominalna wsparcia powinna być adekwatna do potrzeb Beneficjentów oraz skali planowanego przedsięwzięcia.</p>
10. Limity i ograniczenia w realizacji projektów (jeśli dotyczy)	Ewentualne limity i ograniczenia dotyczące poszczególnych kategorii bądź podkategorii wydatków w ramach działania zostaną określone w wytycznych w zakresie kwalifikowalności wydatków.
11. Warunki uwzględniania dochodu w projekcie (jeśli dotyczy)	Dochód w projekcie będzie uwzględniany zgodnie z zapisami art. 61 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013. Zastosowane zostaną wyłączenia, o których mowa w ustępie 7 i 8 tego artykułu, w pozostałych przypadkach stosowana będzie metoda obliczania zdyskontowanego dochodu operacji generującej dochód, o której mowa jest w ustępie 3 lit b. i opisana w Rozporządzeniu Delegowanym Komisji (UE) nr 480/2014 z dnia 3 marca 2014 r. uzupełniającym ww. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013.
12. Warunki stosowania uproszczonych form rozliczania wydatków i planowany zakres systemu zaliczek	Zgodnie z Wytycznymi w zakresie kwalifikowalności wydatków i umową o dofinansowanie projektu

5.1.2. Dopłata do kredytu przeznaczanego na inwestycje telemodernizacyjne.

Tab 20 Dopłata do kredytu

1. Nazwa działania	Kredyt telemodernizacyjny
2. Cel główny	Poprawa jakości i dostępności infrastruktury telekomunikacyjnej w istniejących budynkach
3. Opis działania (cele szczegółowe, zakres interwencji)	<p>Celem wsparcia będzie poprawa jakości infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013r.</p> <p>Analogicznie do zasad wg których udzielano kredytu technologicznego zgodnie z ustawą z 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. Nr 116, poz. 730, z późn. zm.), proponuje się następującą procedurę w zakresie kredytu telemodernizacyjnego:</p> <ul style="list-style-type: none"> ➔ Beneficjent składa do BGK wnioski o dofinansowanie (wnioski o przyznanie premii telemodernizacyjnej), do którego załącza warunkową umowę kredytu telemodernizacyjnego lub promesę kredytu telemodernizacyjnego. ➔ BGK przyznaje beneficjentowi promesę premii telemodernizacyjnej, na podstawie której banki komercyjne (kredytujące) udzielają mu kredytu technologicznego z własnych środków. Kredyt telemodernizacyjny miałby dotyczyć infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach

użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013r. w celu dostosowania ich infrastruktury do standardów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm.) w zakresie instalacji telekomunikacyjnej, zgodnie z działem IV rozdziałem 8a tegoż rozporządzenia.

- Wypłata premii telemodernizacyjnej przez Bank Gospodarstwa Krajowego stanowi częściową spłatę kredytu technologicznego zaciągniętego przez beneficjenta w banku komercyjnym.

Poprawa jakości budynkowej infrastruktury telekomunikacyjnej przyczyni się do zwiększenia dostępu do szybkiego Internetu.

Aktywne łącza internetowe w Polsce odbiegają pod względem prędkości transmisji od średniej europejskiej i od celów stawianych przez Europejską Agendę Cyfrową. Na koniec 2014 r. 45% aktywnych łączy stacjonarnych pozwalało na transmisję do użytkownika z prędkością poniżej 10Mb/s, a nieco ponad 31% powyżej 30Mb/s.

Jednym z największych problemów zapewnienia szybkich łączy telekomunikacyjnych odbiorcom końcowym jest ostatni odcinek sieci, zlokalizowany już najczęściej na prywatnych posesjach i w samych budynkach (tzw. problem ostatniej mili).

Dlatego modernizacja instalacji telekomunikacyjnej w istniejących budynkach ma wpisać się w realizację celów:

- zwiększenia możliwości świadczenia usług dostępu do Internetu powyżej 30 Mb/s
- zapewnienie powszechnego dostępu do Internetu o prędkości co najmniej 30 Mb/s
- doprowadzenie do wykorzystania usług dostępu do Internetu o prędkości co najmniej 100 Mb/s przez 50% gospodarstw domowych

Wsparciem objęte zostaną przede wszystkim instytucje zarządzające budynkami, które po przeprowadzeniu modernizacji instalacji teletechnicznych będą miały możliwość udostępniania przyłącza telekomunikacyjnego oraz pozostałej infrastruktury telekomunikacyjnej budynku innym podmiotom, w tym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym z zachowaniem warunków uczciwej konkurencji.

Pomoc zostanie skierowana także do przedsiębiorców telekomunikacyjnych zapewniających głównie szerokopasmowy dostęp do szybkiego Internetu, tj. o parametrach 30 Mb/s i więcej i będzie ona polegała na wsparciu projektów w zakresie budowy, rozbudowy lub przebudowy infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013r.

	<p>Interwencja ma także umożliwić wielu podmiotom świadczenie usług telekomunikacyjnych bez wzajemnego blokowania dostępu do użytkownika końcowego na poziomie przyłączy telekomunikacyjnych.</p>
4. Lista wskaźników rezultatu bezpośredniego	<ul style="list-style-type: none">➔ liczba budynków z dostępem do szerokopasmowego Internetu o prędkości mniejszej niż 30 Mb/s➔ liczba budynków z dostępem do szerokopasmowego Internetu o prędkości 30-100 Mb/s➔ liczba budynków z dostępem do szerokopasmowego Internetu o prędkości powyżej 100 Mb/s
5. Lista wskaźników produktu	<ul style="list-style-type: none">➔ liczba budynków w których zmodernizowano instalacje telekomunikacyjne zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie w zakresie instalacji telekomunikacyjnych
6. Typy projektów	<p>W ramach tego działania przewiduje się projekty polegające na wsparciu modernizacji budynków wielorodzinnych, budynków zamieszkania zbiorowego i budynków użyteczności publicznej, w tym przeznaczonych na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania wybudowanych w danym województwie przed dniem 23 lutego 2013r. w zakresie instalacji telekomunikacyjnej.</p> <p>Projekty mają być ukierunkowane na dostosowanie instalacji telekomunikacyjnej istniejących budynków do standardów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm.) w zakresie instalacji telekomunikacyjnej, zgodnie z działem IV rozdziałem 8a tegoż rozporządzenia.</p> <p>Projekty mogą obejmować modernizację w zakresie wszystkich elementów budynkowej instalacji telekomunikacyjnej.</p> <ul style="list-style-type: none">➔ instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej stanowi w szczególności:➔ kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;➔ elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną lub od urządzenia systemu radiowego do wyjścia gniazda abonenckiego. <p>W przypadku budynków użyteczności publicznej przeznaczonego na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki wprowadzono także wymóg</p>

wyposażenia w światłowodową infrastrukturę telekomunikacyjną (w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia gniazda światłowodowego zlokalizowanego w każdym lokalu użytkowym).

Ponadto w przypadku instalacji telekomunikacyjnej wielorodzinnego budynku mieszkalnego wprowadzono także obowiązek:

- ➔ montażu telekomunikacyjnych skrzynek mieszkaniowych, zlokalizowanych w pobliżu drzwi wejściowych do mieszkania, służących w szczególności umieszczeniu doprowadzonych do nich zakończeń kabli, umieszczeniu urządzeń aktywnych lub pasywnych oraz, w razie potrzeby, z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, a także umożliwiających dystrybucję sygnału w mieszkaniu.
- ➔ montażu instalacji światłowodowej infrastruktury telekomunikacyjnej budynku, w tym kabli światłowodowych, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;
- ➔ wyposażenia w antenową instalację zbiorową służącą do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny i rozsiewczy satelitarny;

Wielorodzinne budynki mieszkaniowe powinny być ponadto wyposażone w:

- ➔ okablowanie z parowych kabli symetrycznych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi;
- ➔ okablowanie wykonane z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi od przełącznicy kablowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;
- ➔ maszt usytuowany na dachu budynku, wraz z odpowiednim przepustem kablowym do budynku, lub w uzasadnionych przypadkach usytuowany poza budynkiem, przystosowany do umieszczenia anten przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne drogą radiową.

Na potrzeby połączenia instalacji telekomunikacyjnych z publiczną siecią telekomunikacyjną punkt styku powinien znajdować się w odrębnym pomieszczeniu technicznym, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia - w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne. Ponadto punkt styku powinien zapewnić:

	<ul style="list-style-type: none">→ przełącznice wyposażone w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy zewnętrzną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi;→ odpowiednie zabezpieczenia przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieupoważnionych;→ łatwy dostęp dla obsługi technicznej;→ oznakowanie w sposób jednoznacznie określający przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z tego punktu;→ możliwość montażu szafek telekomunikacyjnych, urządzeń i osprzętu instalacyjnego;→ możliwość przyłączenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, na zasadzie równego dostępu.
7. Typ beneficjenta	<ul style="list-style-type: none">→ spółdzielnie mieszkaniowe;→ wspólnoty mieszkaniowe;→ towarzystwa budownictwa społecznego;→ jednostki samorządu terytorialnego;→ podmioty będące dostawcami usług telekomunikacyjnych;
8. Grupa docelowa/ ostateczni odbiorcy wsparcia	<ul style="list-style-type: none">→ mieszkańcy budynków wielorodzinnych i budynków zamieszkania zbiorowego;→ instytucje podległe jednostkom administracji samorządowej (w tym: biblioteki publiczne, instytucje kultury, szkoły, publiczne placówki opiekuńczo-wychowawcze położone na obszarze działania beneficjenta, publiczne domy pomocy społecznej) i inne instytucje użyteczności publicznej;→ podmioty będące dostawcami usług telekomunikacyjnych;

5.2. Rozwiązanie systemowe

Biorąc pod uwagę obecny stan zaawansowania wdrażania programów operacyjnych okresu programowania 2014-2020, zakończenie procedur ich notyfikacji możliwość alokacji środków na działania telemodernizacyjne z środków unijnych jest ograniczona.

Alternatywnym rozwiązaniem byłoby zaangażowanie środków budżetowych dystrybuowanych w ramach jednolitego mechanizmu usankcjonowanego aktem prawnym-stosowną ustawą, rozporządzeniem wydanym w oparciu o jej przepisy lub uchwałą powołująca odpowiedni program regulujące m.in.:

1. Zasady finansowania przedsięwzięć telemodernizacyjnych
2. Powołanie funduszu telemodernizacyjnego, zasady jego finansowania (budżet państwa, wpływy z inwestycji środków funduszu, inne)
3. Precyzyjną definicję przedsięwzięcia telemodernizacyjnego

4. Mechanizm wsparcia (dotacja bezzwrotna, premia na spłatę części kredytu telemodernizacyjnego, udzielenie gwarancji na pozyskanie kredytu, dopłatę do odsetek, udzielenie ulgi w PIT lub CIT)
5. Listę podmiotów, które mogą się ubiegać o wsparcie
6. Listę podmiotów upoważnionych do udzielania wsparcia
7. Tryb udzielania wsparcia
8. Obowiązki informacyjne

Mechanizm powinien mieć charakter tymczasowy i funkcjonować przez z góry wyznaczony okres (przynajmniej 3 do 10 lat) lub do wyczerpania alokowanej (przewidzianej do alokacji) puli środków. Należy zaznaczyć, że wprowadzenie rozwiązania systemowego sankcjonowanego rozporządzeniem bądź ustawą może wymagać uzyskanie decyzji Komisji Europejskiej dotyczącej zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym.

5.3. Inne źródła finansowania

Inwestycji polegających na modernizacji i standaryzacji instalacji telekomunikacyjnych oraz dostosowanie ich do wymogów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm.) nie można uznać za priorytetowe z punktu widzenia jednostek samorządu terytorialnego, spółdzielni, wspólnot mieszkaniowych, osób prywatnych oraz innych podmiotów będących właścicielami nieruchomości zabudowanych. Stąd decyzje o ich podjęciu będą miały charakter uznaniowy podyktowany względami ekonomicznymi. Nie należy się spodziewać, by wzrost wartości nieruchomości przekraczał ponoszone nakłady. W konsekwencji bez wyraźnej zachęty w postaci dofinansowania podmioty te nie będą szerzej zainteresowane realizacją projektów telemodernizacyjnych wyłącznie we własnym zakresie.

5.4. Przewidywane nakłady, oczekiwane rezultaty, obszary oddziaływania

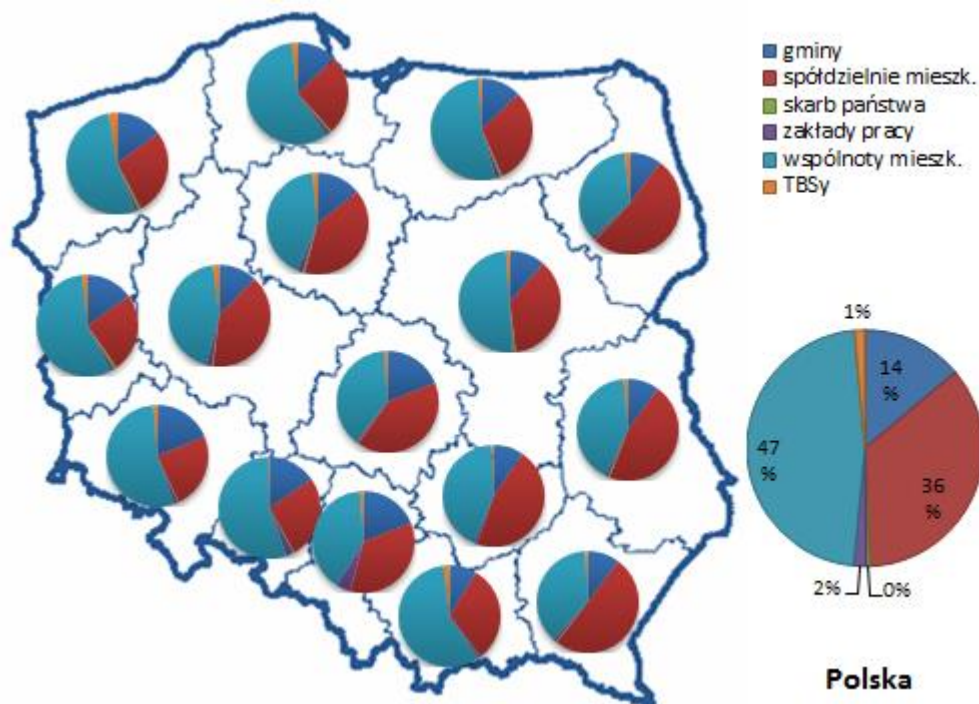
5.5. Przewidywane nakłady

Ogólne oszacowanie łącznej kwoty nakładów inwestycyjnych polegających na modernizacji i standaryzacji instalacji telekomunikacyjnych oraz dostosowanie ich do wymogów wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2002 r., Nr 75, poz.690 z późn. zm.) rozbito według klucza zamieszczonego w poniższej tabeli.

Tab 21 Rozkład liczby mieszkań w zależności od własności (Źródło: Gospodarka Mieszkaniowa 2013, GUS 2014)

	Gminy	Spółdzielnie mieszkaniowe	Skarb państwa	Zakłady pracy	Wspólnoty mieszkaniowe	TBSy
Dolnośląskie	18,95%	24,09%	0,29%	1,30%	54,10%	1,26%
Kujawsko-Pomorskie	14,30%	39,79%	0,74%	1,60%	41,96%	1,61%
Lubelskie	10,19%	45,60%	0,58%	1,02%	41,38%	1,23%
Lubuskie	15,14%	25,05%	1,03%	1,20%	55,90%	1,68%
Łódzkie	18,99%	40,79%	0,37%	0,60%	38,11%	1,13%
Małopolskie	8,67%	30,81%	0,11%	0,89%	57,63%	1,90%
Mazowieckie	11,61%	36,43%	0,71%	0,66%	49,46%	1,14%
Opolskie	15,48%	26,36%	0,39%	2,41%	54,93%	0,44%
Podkarpackie	10,27%	50,22%	0,37%	1,00%	37,35%	0,80%
Podlaskie	10,08%	52,04%	0,23%	0,95%	35,08%	1,62%
Pomorskie	12,97%	25,31%	0,72%	1,38%	57,75%	1,86%
Śląskie	18,85%	35,39%	0,08%	4,50%	40,04%	1,14%
Świętokrzyskie	9,67%	45,58%	0,11%	0,97%	43,07%	0,59%
Warmińsko-Mazurskie	12,86%	30,45%	0,79%	1,40%	53,51%	0,99%
Wielkopolskie	12,18%	39,89%	0,38%	1,81%	43,75%	2,00%
Zachodniopomorskie	14,82%	27,50%	0,92%	0,99%	53,00%	2,76%
POLSKA	13,89%	35,50%	0,45%	1,70%	47,04%	1,42%

Rys 25 Rozkła liczby mieszkań w zależności od własności [źródło: opracowanie własne]

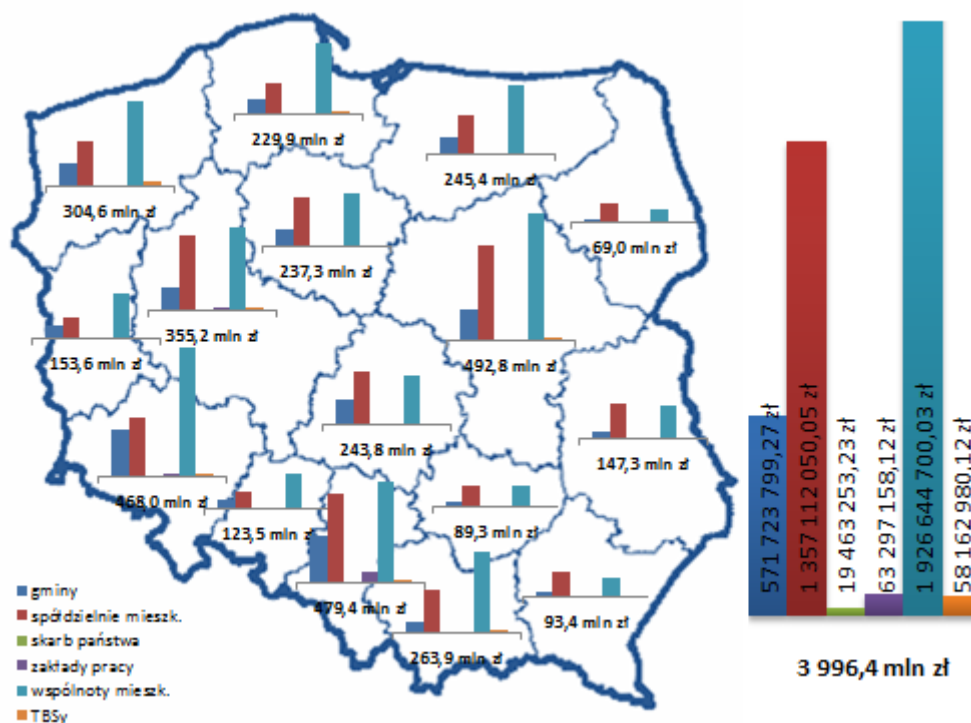
Nakłady na teledmodernizację w przekroju województw z uwzględnieniem struktury własności zamieszczono w tabeli 19. Na Rysunkach 25 i 26 pokazano dodatkowo nakłady konieczne do poniesienia w celu zwiększenia przepływności do 30 i 100 Mb/s.

Tab 22 Nakłady na teledmodernizację [mln. zł]

	łącznie	Gminy	Spółdziel	Skarb	Zakłady	Wspólno	TBSy
--	---------	-------	-----------	-------	---------	---------	------

			nie mieszkan iowe	państwa	pracy	ty mieszkan iowe	
Dolnośląskie	468,03	88,71	112,73	1,38	6,08	253,21	5,92
Kujawsko-Pomorskie	237,28	33,93	94,41	1,76	3,80	99,56	3,83
Lubelskie	147,33	15,01	67,18	0,86	1,50	60,97	1,82
Lubuskie	153,63	23,26	38,49	1,58	1,85	85,89	2,58
Łódzkie	243,81	46,30	99,45	0,90	1,47	92,93	2,75
Małopolskie	263,89	22,89	81,29	0,28	2,34	152,08	5,01
Mazowieckie	492,79	57,19	179,51	3,48	3,23	243,75	5,63
Opolskie	123,51	19,11	32,55	0,48	2,97	67,84	0,55
Podkarpackie	93,38	9,59	46,89	0,34	0,93	34,87	0,75
Podlaskie	68,97	6,95	35,89	0,16	0,66	24,19	1,12
Pomorskie	229,87	29,81	58,17	1,66	3,18	132,76	4,29
Śląskie	479,44	90,38	169,68	0,39	21,57	191,96	5,47
Świętokrzyskie	89,30	8,63	40,70	0,10	0,87	38,46	0,53
Warmińsko-Mazurskie	245,37	31,55	74,72	1,94	3,43	131,31	2,43
Wielkopolskie	355,17	43,26	141,66	1,34	6,42	155,40	7,09
Zachodniopomorskie	304,65	45,16	83,78	2,82	3,01	161,47	8,42
POLSKA	3 996,40	571,72	1 357,11	19,46	63,30	1 926,64	58,16

Rys 26 Koszt modernizacji według własności mieszkańców (do 30 Mb/s) [źródło: opracowanie własne]

W skali całego kraju można spodziewać się konieczności poniesienia nakładów na poziomie blisko 5,11 mld zł. W tym:

- ➔ Budynki mieszkalne – 4,00 mld zł,
- ➔ Budynki użyteczności publicznej – 1,05 mld zł,

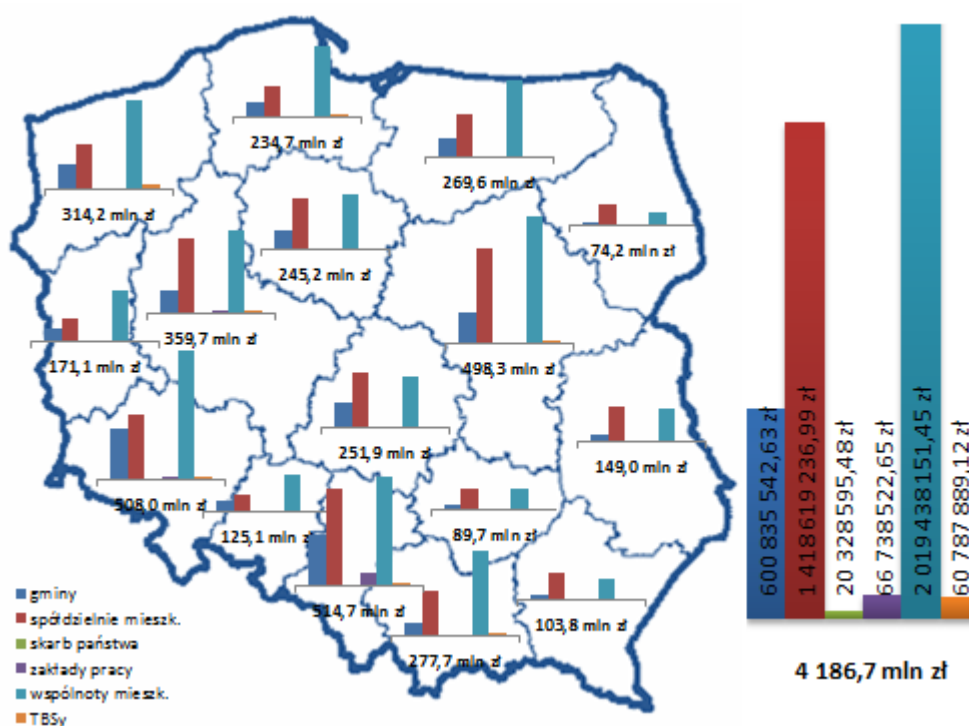
➔ Budynki zamieszkania zbiorowego – 0,07 mld zł.

W zależności od poziomu dofinansowania maksymalne wsparcie inwestycji modernizacyjnych w zakresie infrastruktury teleinformatycznej wyniesie:

- ➔ 2,55 mld zł. – poziom dofinansowania 50%¹⁷,
- ➔ 3,83 mld zł – poziom dofinansowania 75%,
- ➔ 4,34 mld zł. – poziom dofinansowania 85%.

Efektywna kwota alokacji zależęć będzie od ostateczni przyjętego schematu dofinansowania.

Rys 27 Koszt modernizacji według własności mieszkań (do 100 Mb/s) [źródło: opracowanie własne]

5.6. Potencjalne oddziaływanie programu inwestycji telemodernizacyjnych

Tab 23 Oddziaływanie inwestycji telemodernizacyjnych

Obszar oddziaływania	Oddziaływanie
Sektor finansów publicznych (w okresie 10 lat) z rozbiem na budżet państwa, jak i pozostałe jednostki w ujęciu dochodów, wydatków i salda ogółem	<p>➔ Przewidywane obciążenia dla sektora finansów publicznych: 2,55-4,34 mld zł (przy założeniu objęcia inwestycją wszystkich budynków o poziomie dofinansowani odpowiednio 50%-85%)</p> <p>➔ Należy zakładać, że wsparcie będzie pochodziło w całości z</p>

¹⁷ Z uwagi na charakter projektów telemodernizacyjnych dofinansowanie na poziomie niższym niż 50% może nie stanowić wystarczającej zachęty do podejmowania inwestycji.

	<p>środków centralnych lub/i środków wspólnotowych</p> <p>→ łączna szacunkowa kwota nakładów – 5,11 mld zł</p>
<p>Konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe, w ujęciu pieniężnym i niepieniężnym z podziałem na duże przedsiębiorstwa, sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, rodzin, obywateli i gospodarstw domowych (w okresie 10 lat)</p>	<p>→ Konkurencyjność gospodarki – wpływ ograniczony. Inwestycje telemodernizacyjne mają na celu poprawę warunków świadczenia usług. W większości przypadków usługi, w szczególności usługi dostępu do Internetu są w objętych badaniem budynkach świadczone na istniejącej infrastrukturze choć nie spełniającej wszystkich wytycznych Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.</p> <p>→ Na skutek inwestycji telemodernizacyjnych nie przewiduje się istotnego wpływu na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe, w ujęciu pieniężnym i niepieniężnym z podziałem na duże przedsiębiorstwa, sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, rodzin, obywateli i gospodarstw domowych.</p>
<p>Obciążenia regulacyjne (w tym obowiązki informacyjne)</p>	<p>→ W zależności od przyjętego modelu realizacji (wsparcia) inwestycji telemodernizacyjnych i nałożonych przepisami prawa obowiązków w tym przedmiocie.</p>
<p>Informatyzacja, sytuacja i rozwój regionalny, środowisko naturalne, mienie państwowe</p>	<p>→ Poprawi informatyzację poprzez zwiększenie dostępności internetu szerokopasmowego o średniej lub wysokiej przepustowości,</p> <p>→ Program telemodernizacyjny będzie neutralny w stosunku do rozwoju regionalnego,</p> <p>→ Realizacja inwestycji w nieruchomości skarbu państwa będzie miała nieznaczny wpływ na wartość mienia państwowego, przy czym wzrost wartości nieruchomości nie wyrówna poniesionych nakładów.</p>
<p>Rynek pracy</p>	<p>→ W krótkim termin – zwiększenie zatrudnienia w przedsiębiorstwach realizujących inwestycje teleinformatyczne (firmy budowlane, wykonawcze, dostawcy sprzętu),</p> <p>→ W długim terminie program finansowania inwestycji telemodernizacyjnych będzie neutralny w stosunku do rynku pracy.</p>

ŹRÓDŁA

I. Akty prawne

- 1) Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.)
- 2) Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 243 z późn. zm.)
- 3) Ustawa z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U.)
- 4) Rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r., Nr 75, poz. 690 z późn. zm.)
- 5) Rozporządzenie ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej z dnia 6 listopada 2012 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U.)
- 6) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (PKOB) (Dz.U. 1999 nr 112 poz. 1316)

II. Statystyki i dane zastane

- 7) Baza NOBC – wygenerowana z systemu identyfikacji adresowej ulic, nieruchomości, budynków i mieszkań, stanowiącego element rejestru TERYT, udostępniona przez GUS na wniosek,
- 8) Zestaw wskaźników do monitorowania wypełnienia celów EAC w zakresie szybkiego i bardzo szybkiego dostępu do Internetu, UKE 2015, publikowane na stronie: <http://uke.gov.pl/monitorowanie-realizacji-celow-europejskiej-agendy-cyfrowej-15875>
- 9) Raport pokrycia Polski infrastrukturą telekomunikacyjną w 2013 r., UKE 2014, dostępny pod adresem: publikowany na stronie: <https://www.uke.gov.pl/raport-pokrycia-polski-infrastruktura-telekomunikacyjna-w-2013-r-14561#>,
- 10) Ruch Budowlany – coroczna publikacja Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego (dane z okresu 2004 - 2014),
- 11) Budownictwo – wyniki działalności – coroczna publikacja GUS (dane z okresu 2005 – 2014),
- 12) Budownictwo Mieszkaniowe I Kwartał 2015 r., GUS

- 13) Ceny Robót Budowlano-Montażowych i Obiektów Budowlanych, GUS 2015
- 14) Gospodarka Mieszkaniowa w 2013 r., GUS 2014,
- 15) Zamieszkane Budynki Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2011, GUS 2012,
- 16) Wykorzystanie technologii informacyjno-telekomunikacyjnych w przedsiębiorstwach i gospodarstwach domowych w 2014 r., GUS 2015
- 17) Wpływ cyfryzacji na działanie urzędów administracji publicznej w Polsce w 2014 roku, Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji 2015
- 18) Oświata i wychowanie w roku szkolnym 2013/2014, GUS 2014
- 19) Kultura w 2013 r., GUS 2014
- 20) Wyniki badania ankietowego: Badanie stopnia przygotowania podmiotów wykonujących działalność leczniczą do obowiązków wynikających z ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, CSIOZ 2014

III. Pozostałe źródła

- 21) Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych, inż. Jacek Szymczak, MASTER-TELEKOM, Warszawa 2011 r.
- 22) Modelowy kalkulator sieci budynkowych, inż. Jacek Szymczak, MASTER-TELEKOM, Warszawa 2011 r., stanowiący załącznik do dokumentu: Warunki techniczne dla instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych
- 23) Estymacja dotycząca budowy infrastruktury telekomunikacyjnej zapewniającej szerokopasmowy dostęp do Internetu, spełniającej wymagania Europejskiej Agencji Cyfrowej (EAC) w Polsce do roku 2020 na podstawie aktualnego stanu rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej, Obszary, koszty, technologie i najbardziej efektywne sposoby interwencji publicznej, Infostrategia, Warszawa 2013 r.
- 24) Zestaw wskaźników do monitorowania wypełnienia celów Europejskiej Agencji Cyfrowej w zakresie szybkiego i bardzo szybkiego dostępu do Internetu, UAE
- 25) Raport z prac realizowanych w ramach memorandum w sprawie współpracy na rzecz podnoszenia jakości usług na rynku telekomunikacyjnym wersja 1.04, z dnia 2014.02.07 Warszawa, 2014

ANEKSY

Następujące dokumenty stanowią aneksy do niniejszego raportu:

- ➔ Aneks I: zestawienie danych w formacie xls
- ➔ Aneks II: dodatkowe wyjaśnienia dotyczące procedury szacowania liczby mieszkań z infrastrukturą

INNOWACYJNA GOSPODARKA
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

Ministerstwo
Administracji
i Cyfryzacji

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

Algorytm do ustalania wysokości jednolitych stawek opłat za udostępnienie kanałów technologicznych, bazujących na kosztach budowy i utrzymania kanałów technologicznych

Część opisowa

Finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Projektu systemowego – działania na rzecz rozwoju szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz z budżetu państwa.

Wykonawcy:

Jacek Taraska

Jacek Ziebur

Numer postępowania nadany przez Zamawiającego: *1/MAC/UW-UR/14*

Kraków, wrzesień 2014

Spis treści

Wstęp.....	3
1 Zasady ustalania jednolitych stawek opłat za udostępnianie kanałów technologicznych– wyliczenia podstawowe.....	5
2 Zasady naliczania opłat za dzierżawę części otworów kanału technologicznego ...	6
3 Maksymalne wypełnienia otworu kanału technologicznego	8
4 Zasady ustalania stawek opłat za mikrokanalizację.....	8
5 Zasady naliczania stawek opłat końcowych	9
6 Wyznaczanie średniego kosztu budowy kanału technologicznego	10
7 Wyznaczenie wysokości ponoszonych kosztów operacyjnych	10
8 Ustalenie stawek opłat za udostępnienie kanału technologicznego.....	11
9 Taryfikator opłat	14
10 Przykładowe stawki opłat funkcjonujących na rynku	17
11 Technologia budowy kanałów uwzględniona w algorytmie.....	18
Załączniki	21

Wstęp

Przepisy prawa zawierają generalne wytyczne dotyczące opłat za wykorzystanie kanałów, opłaty te mają być ustalane na poziomie kosztów budowy i utrzymania kanału. Nie zostały zdefiniowane szczegółowe wytyczne zawierające zasady wyliczania opłat.

W związku z koniecznością uregulowania powyższej kwestii w niniejszym opracowaniu przedstawiono:

a) opis algorytmu do ustalania wysokości jednolitych stawek opłat za udostępnienie kanałów technologicznych, bazujących na kosztach budowy i utrzymania kanałów technologicznych,

b) załącznik edytowalny (excel), w którym na podstawie zebranych danych historycznych dotyczących kosztów budowy kanałów technologicznych w drogach krajowych i samorządowych (wojewódzkich, powiatowych i gminnych) wyliczono propozycje jednolitych stawek opłat za udostępnianie kanałów technologicznych.

Algorytm opracowano na podstawie metodyki obliczania opłat za wykorzystanie kanałów technologicznych przedstawionej w pkt 4.3 *Ustalenia stawek opłat za wykorzystanie kanałów technologicznych* oraz 4.4 *Dobre praktyki obliczania opłat* Poradnika „Budowa infrastruktury telekomunikacyjnej w pasie drogowym”

W analizie i algorytmie założono, że stawki mają być zróżnicowane ze względu na rodzaj i przedmiot udostępnianego kanału. Algorytm obejmuje trzy rodzaje rur przeznaczonych do budowy kanałów technologicznych zgodnie z Rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne¹ i przewiduje następujące sposoby udostępnienia rur:

¹ Planowane opublikowanie Rozporządzenia sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne w Dzienniku Ustaw do końca 2014r.

- a) **RO** – rura osłonowa o średnicy zewnętrznej od 110 do 160 mm. Możliwość udostępnienia kanału proporcjonalnie do zajętości kanału
- b) **RS** – rura światłowodowa o średnicy od 40 do 50 mm. Możliwość udostępnienia całego otworu rury.
- c) **WMR** – Wiązki mikrorur, zbudowane z prefabrykowanych mikrorur. Możliwość udostępnienia całego otworu mikrorury.

Wyliczenia oparto na danych historycznych, pozyskanych od zarządców dróg publicznych, oraz uwzględniono, że:

- a) opłaty mają być ustalane na poziomie kosztów budowy i utrzymania kanału
- b) wysokość opłat nie może zakłócać rozwoju równoprawnej i skutecznej konkurencji, co oznacza:
 - ukształtowanie wysokości opłat na poziomie rynkowym;
 - nieblokowanie ani nieutrudnianie inwestycji telekomunikacyjnych w sektorze prywatnym;
 - równe traktowanie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności przez oferowanie jednakowych warunków (w tym także, co do wysokości i zasad kształtowania opłat) w porównywalnych okolicznościach;
- c) zasady kształtowania, jak i wysokość opłat muszą być jawne;

W poniższych punktach przedstawiono opis metodologii wyliczania stawek opłat za udostępnianie kanału technologicznego.

1 Zasady ustalania jednolitych stawek opłat za udostępnianie kanałów technologicznych

Przy przygotowaniu modelu wyceny kosztów, będących podstawą wyliczenia stawki opłat za planowane do zaoferowania usługi udostępnienia kanałów technologicznych, w pierwszej kolejności konieczne jest wyodrębnienie ponoszonych przez właściciela kosztów cyklicznych – odnoszących się do czynności ciągłego świadczenia usługi udostępnienia kanału.

W poniższej tabeli dokonano podziału ww. kosztów wraz z propozycją sposobu ich odzyskiwania.

Tabela 1

Grupa kosztów	Rodzaj kosztów	Sposób odzyskiwania
Koszty cykliczne	koszty kapitałowe (tj. amortyzacja bieżąca, koszt kapitału) środków trwałych wchodzących w skład infrastruktury telekomunikacyjnej	Opłata roczna
	koszty operacyjne związane z utrzymaniem sieci telekomunikacyjnej	
	pozostałe koszty kapitałowe (tj. amortyzacja bieżąca, koszt kapitału) aktywów pośrednio wykorzystywanych przy świadczeniu usług dzierżawy łączny telekomunikacyjnych	

Podział kosztów

W następnym etapie należy dokonać kalkulacji bezpośrednich kosztów inwestycyjnych kanału technologicznego – średniego kosztu środka trwałego (na podstawie danych historycznych pozyskanych od zarządców dróg publicznych) dla wielkości normatywnej równej 1 km otworu w podziale na poszczególne średnice otworów.

W etapie kolejnym konieczne jest określenie wysokości kosztów operacyjnych koniecznych do ponoszenia w trakcie eksploatacji kanałów technologicznych.

W przedmiotowym opracowaniu przyjęto metodę wskaźnikową, w oparciu o wskaźniki wskazane w rozdziale 7 niniejszego opracowania.

2 Zasady naliczania opłat za dzierżawę części otworów kanału technologicznego

Ze względu na możliwość dzierżawy części otworów kanału, należy opisać zasady obliczania opłat tak, aby ich suma pokryła cenę dzierżawy całego otworu. Roczna cena dzierżawy 1km całego otworu nazwana zostanie stawką opłaty podstawowej i oznaczona jako O_p .

Zatem stawka roczna opłaty za dzierżawę takiego odcinka wyniesie:

$$O_1 = O_p$$

W przypadku dzierżawy części otworu kanału stawka opłaty zależna będzie od przekroju instalacji (rury, mikrorury lub kabla), przy czym należy określić maksymalne możliwe wypełnienie danego otworu tak, aby suma opłat z instalacji wszystkich kabli składających się na maksymalne wypełnienie otworu pokryła opłatę podstawową, co można opisać wzorem:

$$\sum_{i=1}^n O_i \leq O_p$$

gdzie

O_i - roczna opłata normatywna (za 1km) za instalację i ,

O_p - roczna opłata podstawowa za dany otwór kanału,

n - liczba wszystkich instalacji (kablów) w otworze.

Współczynnik maksymalnego wypełnienia rury kanału technologicznego W_{max} należy wyznaczyć i przyjąć w celu obliczenia rzeczywistych opłat dla początkowego okresu dzierżawy wolnych otworów. Wyznaczenie maksymalnego współczynnika zajętości kanału technologicznego ma na celu:

- wprowadzenie niższych (proporcjonalnych do zajętości) stawek opłat dla pierwszych instalacji,
- określenie technologicznej granicy maksymalnego wypełnienia otworu, przy którym możliwe jest jeszcze prowadzenie prac konserwacyjnych lub instalacyjnych.

W ogólnym przypadku wzór na roczną normatywną opłatę częściową dla instalacji będzie wyglądał następująco:

$$O_i = O_p * W_i$$

gdzie W_i to współczynnik wypełnienia otworu kanału przez instalacjęⁱ.

Dla pierwszego okresu, gdy wypełnienie otworu kanału przez wszystkie instalacje jest mniejsze od W_{max} , współczynnik W_i jest określony wzorem:

$$W_i = \frac{d_i}{D * W_{max}} \text{ dla otworów o przekrojach 110mm i większych,}$$

$$W_i = \frac{1}{2} \text{ dla otworów o przekrojach 40 mm}^2,$$

a później może być określony wzorem:

$$W_i = \frac{d_i}{\sum_{j=1}^n d_j}$$

gdzie

d_i - przekrój zewnętrzny instalacjiⁱ,

D - przekrój wewnętrzny otworu.

Powyższe wzory obowiązują dla wszystkich przekrojów kanału technologicznego.

² Założono, że do rurociągów można zainstalować maksymalnie 2 kable i opłata za pierwszą instalację wynosi 50% opłaty podstawowej. Dla drugiej opłaty przeliczane są proporcjonalnie do przekrojów kabli.

3 Maksymalne wypełnienia otworu kanału technologicznego

W celu zapewnienia możliwości konserwacji oraz instalacji kolejnych obiektów w częściowo zajętych otworach kanałów technologicznych konieczne jest zachowanie odpowiedniej przestrzeni na te prace. W tym celu kalkulacja opłat nie może opierać się tylko na stosunku przekrojów instalowanego kabla i całkowitego przekroju wewnętrznego danego otworu. Należy zatem określić, jaką maksymalną przestrzeń mogą zająć wszystkie instalacje (kable, rury, mikro-rury) w otworze o danym przekroju i na tej podstawie obliczyć odpowiedni współczynnik korekcyjny. Oznacza on dokładnie to, za jaką część całkowitego przekroju obowiązuje całkowita opłata podstawowa. W_{max} dotyczy tylko i wyłącznie otworów rur o przekrojach 110 mm i większych.

Dla wyznaczenia pierwszego współczynnika proponuje się przyjąć zasadę, że maksymalne wypełnienie otworu o przekroju 110 mm nie może przekroczyć 4 przekrojów rury o przekroju zewnętrznym 32mm. Takie założenia wyznacza współczynnik na poziomie 45%:

$$W_{max} = 0,45$$

i oznacza, że w przypadku gdy wszystkie instalacje zajmą 45% przekroju wewnętrznego otworu, to suma opłat będzie równa opłacie podstawowej za cały otwór. Jeśli zatem zostanie dopuszczona instalacja kolejnego obiektu, konieczne jest zastosowanie wzoru:

$$W_i = \frac{d_i}{\sum_{j=1}^n d_j},$$

który od tej pory dzieli opłaty proporcjonalnie do zajętości. W przeciwnym wypadku suma naliczonych opłat przekroczyłaby wysokość opłaty podstawowej za cały otwór.

4 Zasady ustalania stawek opłat za mikrokanalizację

Mikrokanalizacja służy do instalacji mikrokabli. Zakłada się możliwość dzierżawy tylko i wyłącznie całych otworów. Dla każdego otworu należy, zatem

wyznaczyć normatywną (1km) stawkę opłaty podstawowej Ponieważ obecnie nie da się przewidzieć wszystkich możliwych układów mikrorur w wiązkach instalowanych w kanałach technologicznych, proponuje się przyjęcie ogólnej zasady opisanej wzorem:

$$O_i = O_p * \frac{M_i}{\sum_{j=1}^n M_j}$$

gdzie

M_i - przekrój wewnętrzny mikrorury i ,

n - liczba wszystkich mikrorur w otworze pierwotnym.

W przypadku, gdy wszystkie mikrorury mają ten sam przekrój, wzór upraszcza się do postaci:

$$O_i = \frac{O_p}{n}$$

5 Zasady naliczania stawek opłat końcowych

W powyższych rozdziałach przedstawiono sposób obliczania opłat normatywnych (tj. odcinków o długości 1km) dla poszczególnych składników infrastruktury. W rzeczywistości dzierżawie będą podlegały odcinki o różnych długościach, wynikających z potrzeb klientów. Długość dzierżawionej infrastruktury powinna być ustalona na podstawie dokumentacji powykonawczej danej inwestycji (budowa rurociągu, budowa linii światłowodowej, budowa mikrokanalizacji). Opłata końcowa za udostępniony odcinek infrastruktury kanałów technologicznych wyniesie zatem:

- dla otworów i mikrokanalizacji,

$$O = O_p * L$$

gdzie

L - długość dzierżawionego odcinka infrastruktury w km.

6 Wyznaczanie średniego kosztu budowy kanału technologicznego

W celu określenia średniego kosztu budowy udostępnianej dla potencjalnych odbiorców infrastruktury, należy dokonać analizy kosztów historycznych wykonanych kanałów technologicznych lub oprzeć analizę o wartości podane w kosztorysach budowy kanału technologicznego.

W kosztach tych powinny być uwzględnione bezpośrednie koszty inwestycyjne. Koszty te jednak powinny obejmować tylko część dotyczącą budowy kanału technologicznego, wydzieloną z całości inwestycji budowy lub przebudowy drogi.

Dla powyższych kategorii kosztowych dotyczących środków trwałych należy zdefiniować:

- koszt inwestycji – określający bieżący koszt wszystkich elementów inwestycji zaangażowanych w realizację usługi,
- okres amortyzacji – księgowy okres amortyzacji wszystkich elementów inwestycji zaangażowanych w realizację usługi.

Koszt środka trwałego należy podzielić proporcjonalnie do długości odcinków i ilości poszczególnych przekrojów rur. Koszty należy zsumować osobno dla każdego przekroju i następnie podzielić przez długość danego ciągu. W ten sposób zostanie wyliczony średni koszt budowy 1 km każdego przekroju rury.

7 Wyznaczenie wysokości ponoszonych kosztów operacyjnych

W okresie, gdy usługi będą udostępnione operatorom, Zarządzający będzie musiał ponosić koszty eksploatacyjne, gwarantujące prawidłowe funkcjonowanie udostępnionego kanału technologicznego.

Zakres prac związanych z utrzymaniem infrastruktury podzielić można na:

- a) prace planowane,

b) prace doraźne.

Do prac planowanych zalicza się prace remontowo-konserwacyjne, umożliwiające odtworzenie pierwotnego stanu infrastruktury. W zakres prac doraźnych zaliczyć należy wszystkie koszty związane z realizacją napraw awaryjnych.

Przy wyznaczeniu bezpośrednich kosztów operacyjnych można także zastosować formę narzutów względem kosztów środków trwałych wchodzących w skład infrastruktury. W poniższej tabeli przykładowo oparto model się o stawkę narzutów na zakres kosztów pośrednich ponoszonych na etapie realizacji inwestycji oraz kosztów pośrednich i bezpośrednich ponoszonych na etapie eksploatacji.

Tabela 2

Lp	Kategoria kosztowa	Jednostka	Wielkość narzutu
1	Direct OPEX	%	8,00
2	Indirect CAPEX	%	4,7
3	Indirect OPEX	%	3,5

Przykładowe narzuty względem środków trwałych

8 Ustalenie stawek opłat za udostępnienie kanału technologicznego

Zgodnie z opisanym na wstępie niniejszego opracowania modelem ekonomicznym oraz opisanymi we wcześniejszych rozdziałach parametrami nakładów, oraz kosztami operacyjnymi, przeprowadzono wyliczenia kosztów abonamentu dla wszystkich z zaplanowanych do udostępnienia kategorii usług.

Wyliczenia kosztów rocznych dokonane zostały w oparciu o następujący wzór:

$$O_M = K_C$$

gdzie

O_M - koszt roczny,

K_C - Koszty całkowite.

W celu wyliczenia kosztów całościowych w pierwszej kolejności została przeprowadzona kalkulacja zannualizowanych kosztów rozumiana, jako „wyznaczenia rocznego kosztu środka trwałego”.

Wyliczenia te zostały wykonane w oparciu o:

- koszt rocznej amortyzacji,
- oraz koszt kapitału.

Z założenia, wartość rocznego kosztu aktywa jest identyczna dla każdego roku jego eksploatacji. Zgodnie z metodą „Annuity” annualizacji kosztów dokonuje się wg poniższej wzoru:

$$K_a = GRC * \frac{WACC}{1 - \frac{1}{(1 + WACC)^T}}$$

gdzie

GRC – wartość odtworzeniowa brutto środka trwałego,

$WACC$ - średni ważony koszt kapitału,

T - okres amortyzacji środka trwałego.

Wskaźnik WACC określa oczekiwaną wartość zwrotu z inwestycji i jest on wyrażony w procentach. Ze względu na fakt, iż Zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, w niniejszej analizie przyjęto powyższy wskaźnik na poziomie kosztu obsługi kredytu inwestycyjnego.

Biorąc pod uwagę oferty rynkowe kredytów bankowych udzielanych jednostkom samorządu terytorialnego, można przyjąć koszty obsługi kredytu na poziomie 1 miesięcznej stawki WIBOR + 3 punkty procentowe w skali roku.

Zaznaczyć należy, iż wskaźnik ten nie jest stały, a jego wysokość zależna jest od bieżącego kosztu obsługi kredytów.

Zaznaczyć należy, iż koszty wyznaczone w metodzie annualizacji są odzwierciedleniem wyłącznie bezpośrednich kosztów inwestycyjnych (direct

CAPEX). W celu wyliczenia wszystkich ponoszonych przez operatora kosztów koniecznym jest uwzględnienie również:

- bezpośrednich kosztów operacyjnych (direct OPEX),
- pośrednich kosztów kapitałowych (indirect CAPEX),
- pośrednich kosztów operacyjnych (indirect OPEX).

W następnym etapie dodano do zannualizowanych kosztów narzuty dotyczące kosztów operacyjnych.

Do zannualizowanych kosztów dodano, wymienione w rozdziale 4.4.8, narzuty na wynagrodzenia wg poniższego wzoru:

$$K_C = K_a * (1 + N_1 + N_2 + N_3)$$

gdzie

K_C - koszt całkowity,

K_a - koszt zannualizowany,

N_1 - narzuty związane z kosztami (direct OPEX),

N_2 - narzuty związane z kosztami (indirect CAPEX),

N_3 - narzuty związane z kosztami (indirect OPEX),

Na podstawie obliczonych dla każdej z kategorii oferowanych otworów kanałów technologicznych rocznych kosztów całkowitych, należy dokonać ustalenia kosztów miesięcznych. Wyniki analiz powinny zostać przedstawione w ogólnie dostępnych taryfikatorach udostępniania kanałów technologicznych.

Podsumowując, na podstawie powyższego modelu przygotowano zamieszczony w rozdziale 9 taryfikator stawek opłat za udostępnienie kanałów technologicznych. Model oparty jest na cenach średnich, co powoduje stałą stawkę opłat w taryfikatorze dla istniejących i projektowanych odcinków kanałów. stawki opłat w modelu są ustalane na poziomie kosztów budowy i utrzymania kanału (art. 39 ust. 7f ustawy o drogach publicznych). Przedstawienie taryfikatora jest podstawą możliwości efektywnej budowy kanałów technologicznych i zachowania przejrzystych stawek opłat dla klientów.

9 Taryfikator opłat

Na podstawie udostępnionych danych historycznych, otrzymanych z jednostek które wybudowały i udostępniają kanały technologiczne przygotowany został poniższy taryfikator.

W założeniach przyjęto, iż taryfikator zawierał będzie 3 pozycje opłaty podstawowej dla rur:

1. RS - HDPE 40
2. RO - HDPE 110
3. WMR - Mikrorura 12/10

Tabela 3

Lp .	Koszt	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału technologicznego
1.	HDPE 40	32,6	4 099,71 zł	4,10 zł
2.	HDPE 110	103,6	4 796,46 zł	4,80 zł
3.	Mikrorura 12/10 (1/7 wiązki 7x12/10)	10	806,36 zł	0,81 zł

Stawki opłat podstawowych

Stawki dla pozostałych rodzajów rur oraz mikrorur zostały wyliczone na podstawie proporcji wewnętrznej średnicy danej rury, mikrorury w stosunku wewnętrznej średnicy rury podstawowej, tj.

1. W przypadku rurociągów HDPE obejmujących rury HDPE fi 32, 50 w stosunku do ceny podstawowej liczonej dla rury fi 40.
2. W przypadku kanalizacji teletechnicznej obejmującej rury 140 oraz 160 w stosunku do ceny podstawowej rury fi 110
3. W przypadku mikrorur w stosunki do ceny podstawowej mikrorury 12/10

Tabela 4

Lp.	Rodzaj rur	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału technologicznego
1.	HDPE 32/2,9	26,2	3 294,86 zł	3,29 zł
2.	HDPE 50/3,8	42,4	5 332,14 zł	5,33 zł

Stawki przykładowych opłat podstawowych dla typoszeregu RS

Tabela 5

Lp.	Rodzaj rur	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału technologicznego
1.	HDPE 125	115,4	5 342,78 zł	5,34 zł
2.	HDPE 140	129,2	5 981,69 zł	5,98 zł
3.	HDPE 160	147,6	6 833,57 zł	6,83 zł

Stawki przykładowych opłat podstawowych dla typoszeregu RO

Tabela 6

Lp.	Rodzaj mikrorur	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału technologicznego
1.	Mikrorura 7/3,5	3,5	282,23 zł	0,28 zł
2.	Mikrorura 10/6	6	483,82 zł	0,48 zł
3.	Mikrorura 14/10	10	806,36 zł	0,81 zł
4.	Mikrorura 16/12	12	967,63 zł	0,97 zł

Stawki przykładowych opłat podstawowych dla typoszeregu WMR

W przypadku dzierżawy rur o średnicy 110-160 dopuszczalna jest dzierżawa tylko części kanału technologicznego, opłatę roczną oblicza się poprzez iloczyn stawki opłaty podstawowej rocznej, procent zajętości rury oraz długości odcinka dzierżawionego kanału technologicznego. W opłacie uwzględnia się maksymalne wypełnienie otworu opisane w rozdziale 3.

Tabela 6

Lp.	Rodzaj instalowanego elementu	Średnica zewnętrzna	Średnica podstawowa rury HDPE 110/3,2	Maksymalne wypełnienie rury	Opłata roczna za 1km części kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m części kanału technologicznego
1.	Kabel 10mm	10	103,6	0,45	1 028,84 zł	1,03 zł
2.	Kabel 16mm	16	103,6	0,45	1 646,15 zł	1,65 zł
3.	Rura 32mm	32	103,6	0,45	3 292,29 zł	3,29 zł
4.	Wiązka mikrorur 7x 12/10	40	103,6	0,45	4 115,37 zł	4,12 zł

Przykładowe stawki opłat dla częściowego wykorzystania rury RO 110/3,2

10 Przykładowe stawki opłat funkcjonujących na rynku

W niniejszym punkcie przedstawiono występujące na rynku stawki opłat dla porównanie z wynikami opracowanego algorytmu.

Urząd Miasta Częstochowa³

Lp	Umieszczane medium	Stawka miesięczna za 1 mb	Stawka roczna za 1 mb
1	kabel lub osłona, max fi 16mm	0,098 zł	1,18 zł
2	osłona, max fi 32mm	0,197 zł	2,36 zł
3	osłona, max fi 40mm	0,295 zł	3,54 zł

Urząd Miasta Wrocławia⁴

Lp	Rodzaj kanału	Okres	Stawka za mb całej ruru lub mikro-rury	Stawka za mb kabla w rurze średnica do 30mm	Stawka za mb kabla w rurze średnica do 25mm	Stawka za mb kabla w rurze średnica do 20mm	Stawka za mb kabla w rurze średnica do 15mm	Stawka za mb kabla w rurze średnica do 10mm
1	Kanalizacja kablowa otwór fi 140	rok	-					
2	Kanalizacja kablowa otwór fi 110	rok	-	9,48 zł	6,60 zł	4,32 zł	2,40 zł	1,08 zł
3	Kanalizacja kablowa otwór fi 40	rok	4,56 zł	4,56 zł	4,56 zł	3,84 zł	2,16 zł	0,96 zł
4	Kanalizacja kablowa otwór fi 32	rok	2,88 zł	-	2,88 zł	2,88 zł	2,16 zł	0,96 zł
5	Kanalizacja kablowa otwór fi 10	rok	1,44 zł	-	-	-	-	-

Orange Polska⁵

³ Zarządzenie nr 1614/13 Prezydenta Miasta Częstochowy z dnia 29 lipca 2013r.

⁴ Zarządzenie nr 7376/13 Prezydenta Wrocławia z dnia 29 kwietnia 2013r.

Lp	Rodzaj kanału	Okres	Instalacja kabla o średnicy 10mm	Instalacja kabla o średnicy 16mm	Instalacja rury 32mm
1	Kanalizacja kablowa otwór fi 110	miesiąc	1,56 zł	2,40 zł	5,28 zł

11 Technologia budowy kanałów uwzględniona w algorytmie

Warunki techniczne, jakie muszą spełniać kanały technologiczne, zostały przedstawione w projekcie Rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne⁶. W rozporządzeniu w czternastu paragrafach przedstawiono niezbędne definicje, zasady budowy kanałów technologicznych, zasady umieszczania i eksploatacji oraz zasady stosowania rozporządzenia. Dodatkowo, w załącznikach do rozporządzenia przedstawiono:

- W załączniku 1 - szczegółowe wymagania dla projektowania i budowy kanałów, wymagania dla elementów i materiałów, z których mogą być wykonane kanały technologiczne, zasady sytuowania i budowy kanałów. Przedstawiono także profile kanałów technologicznych i ich pojemność. Kanały przedstawiono w podziale na uliczne, przepustowe.
- W załączniku 2 - wykaz norm powołanych do budowy kanałów technologicznych.

Kanały technologiczne w pasie drogi powinny umożliwić instalację kabli dla potrzeb administracji samorządowej, kilku operatorów telekomunikacyjnych oraz umieszczenie kabli elektroenergetycznych. Profil kanału powinny być dostosowane do obecnego i przyszłego zapotrzebowania terenu na usługi szerokopasmowe. Projekt rozporządzenia wskazuje dwa podstawowe profile kanału technologicznego oraz profil minimalny. Profile kanałów technologicznych mogą się składać z następujących rur wykonanych z materiału HDPE.

⁵ Oferta dostępu do kanalizacji kablowej ROI

⁶ Planowane opublikowanie Rozporządzenia sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne w Dzienniku Ustaw do końca 2014r.

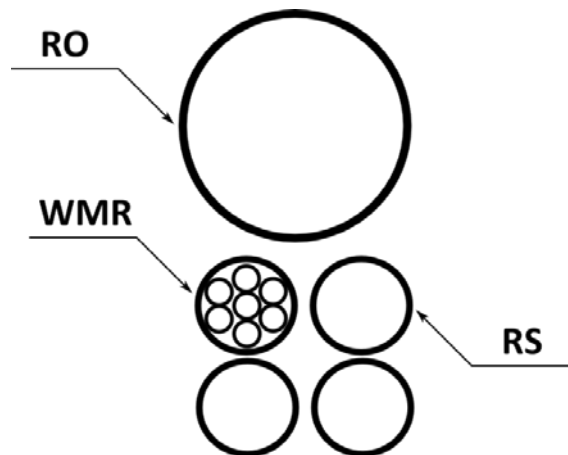
RO – rura osłonowa o średnicy zewnętrznej od 110 do 160 mm. Grubość ścianki dostosowana powinna być z parametrem sztywności obwodowej. Sztywność obwodowa (SN) co najmniej 8 kN/m². Rura zaproponowana do umieszczania kabli elektroenergetycznych.

RS – rura światłowodowa o średnicy od 40 do 50 mm i grubości ścianki co najmniej 3,7 mm. Rura przeznaczona do instalacji kabli światłowodowych lub wiązek mikrorur.

WMR – Wiązki mikrorur, powinny być zbudowane z prefabrykowanych mikrorur cienkościennych o średnicy zewnętrznej od 5,0 do 16,0 mm i grubości ścianki od 0,75 do 1,0 mm instalowanych w osłonach o średnicy od 40 mm do 50 mm. Mikrorurki przeznaczone do instalacji mikrokabli światłowodowych. Natomiast w przypadku zastosowania wiązek WMR bezpośrednio w ziemi buduje się je z prefabrykowanych mikrorur grubościennych o średnicy zewnętrznej od 7,0 do 16,0 mm i grubości ścianki od 1,5 do 2,5 mm.

Profil podstawowy kanału technologicznego ulicznego składa się z jednej rury osłonowej, trzech rur światłowodowych i jednej wiązki mikrorur.

Rysunek 1

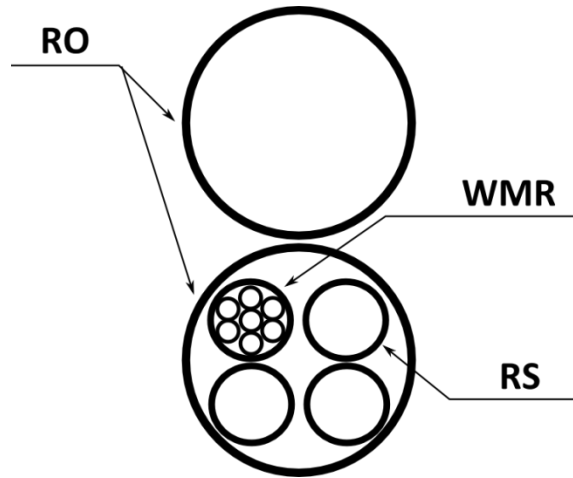

Profil podstawowy kanału technologicznego ulicznego (KTu)

Źródło: Opracowanie własne na podstawie projektu Rozporządzenia MAiC w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne

Profil podstawowy kanału technologicznego przepustowego składa się z dwóch rur osłonowych, trzech rur światłowodowych i jednej wiązki mikrorur.

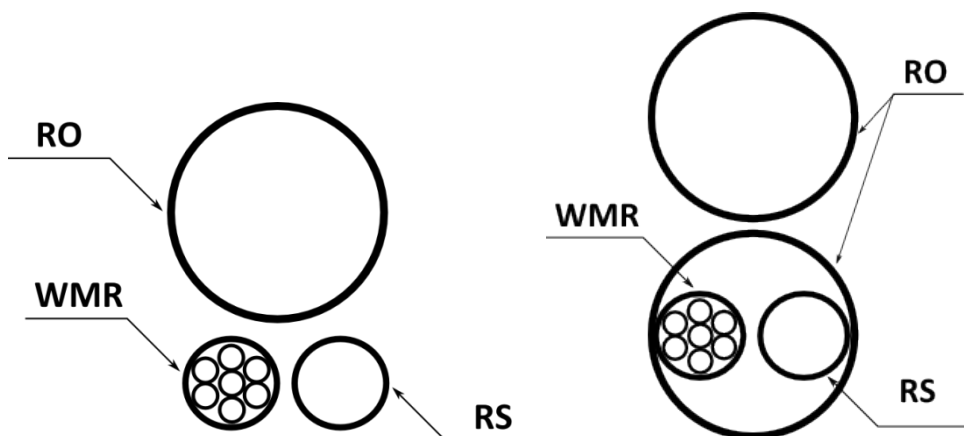
Rysunek 2

Profil podstawowy kanału technologicznego przepustowego (KTP)

Źródło: Opracowanie własne na podstawie projektu Rozporządzenia MAiC w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne

W przypadkach, gdy w pobliżu pasa drogowego istnieje kanalizacja kablowa lub linia światłowodowa, posiadająca wolne zasoby wystarczające do zaspokojenia potrzeb społecznych w zakresie dostępu do usług szerokopasmowych lub w innych uzasadnionych przypadkach, uwzględniając rodzaj drogi, rodzaj zabudowy terenu, gęstość zaludnienia oraz plany zagospodarowania przestrzennego na danym obszarze dopuszcza się wykonanie minimalnego profilu kanału technologicznego. Profil minimalny kanału technologicznego ulicznego składa się z jednej rury osłonowej, jednej rury światłowodowej i jednej wiązki mikrorur. Profil minimalny kanału technologicznego przepustowego składa się z dwóch rur osłonowych, z czego w jednej z nich należy zainstalować przynajmniej jedną rurę światłowodową i jedną prefabrykowaną wiązkę mikrorur.

Profil minimalny kanału technologicznego ulicznego (KTu) i przepustowego (KTp)

Źródło: Opracowanie własne na podstawie projektu Rozporządzenia MAiC w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać kanały technologiczne

Profil kanału technologicznego powinien być dostosowany do rodzaju drogi, rodzaju zabudowy, gęstości zaludnienia oraz zapisów planów zagospodarowania przestrzennego na danym obszarze.

Załączniki

Załącznik 1 – Algorytm wyznaczania stawek opłat (xls)

I. WYLICZENIA ROCZNYCH STAWEK OPŁAT PODSTAWOWYCH ZA UDOSTĘPIENIE KANAŁÓW TECHNOLOGICZNYCH

Lp.	Koszt	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału
1.	HDPE 40	32,6	4 099,71 zł	4,10 zł
2.	HDPE 110	103,6	4 796,46 zł	4,80 zł
3.	Mikrorura 12/10 (1/7 wiązki 7x12/10)	10	806,36 zł	0,81 zł

II. STAWKI OPŁAT DLA RUR W PRZEDZIALE 32- 50 (przykłady)

Lp.	Rodzaj rur	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału
1.	HDPE 32/2,9	26,2	3 294,86 zł	3,29 zł
2.	HDPE 50/3,8	42,4	5 332,14 zł	5,33 zł

III. STAWKI OPŁAT DLA RUR W PRZEDZIALE 125- 160 (przykłady)

Lp.	Rodzaj rur	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału
1.	HDPE 125	115,4	5 342,78 zł	5,34 zł
2.	HDPE 140	129,2	5 981,69 zł	5,98 zł
3.	HDPE 160	147,6	6 833,57 zł	6,83 zł

IV. STAWKI OPŁAT DLA MIKRORUR (przykłady)

Lp.	Rodzaj mikrorur	Średnica wewnętrzna	Opłata roczna za 1km kanału technologicznego	Opłata roczna za 1m kanału
1.	Mikrorura 7/3,5	3,5	282,23 zł	0,28 zł
2.	Mikrorura 10/6	6	483,82 zł	0,48 zł
3.	Mikrorura 14/10	10	806,36 zł	0,81 zł
4.	Mikrorura 16/12	12	967,63 zł	0,97 zł

IV. STAWKI OPŁAT ZA CZĘŚCIOWE WYKORZYSTANIE RURY

Lp.	Rodzaj instalowanego elementu	Średnica zewnętrzna	Średnica podstawowa rury HDPE 110/3,2	Maksymalne wypełnienie rury	Opłata roczna za 1km kanału	Opłata roczna za 1m części kanału technologicznego
1.	Kabel 10mm	10	103,6	0,45	1 028,84 zł	1,03 zł
2.	Kabel 16mm	16	103,6	0,45	1 646,15 zł	1,65 zł
3.	Rura 32mm	32	103,6	0,45	3 292,29 zł	3,29 zł
4.	Wiązka mikrorur 7x 12/10	40	103,6	0,45	4 115,37 zł	4,12 zł